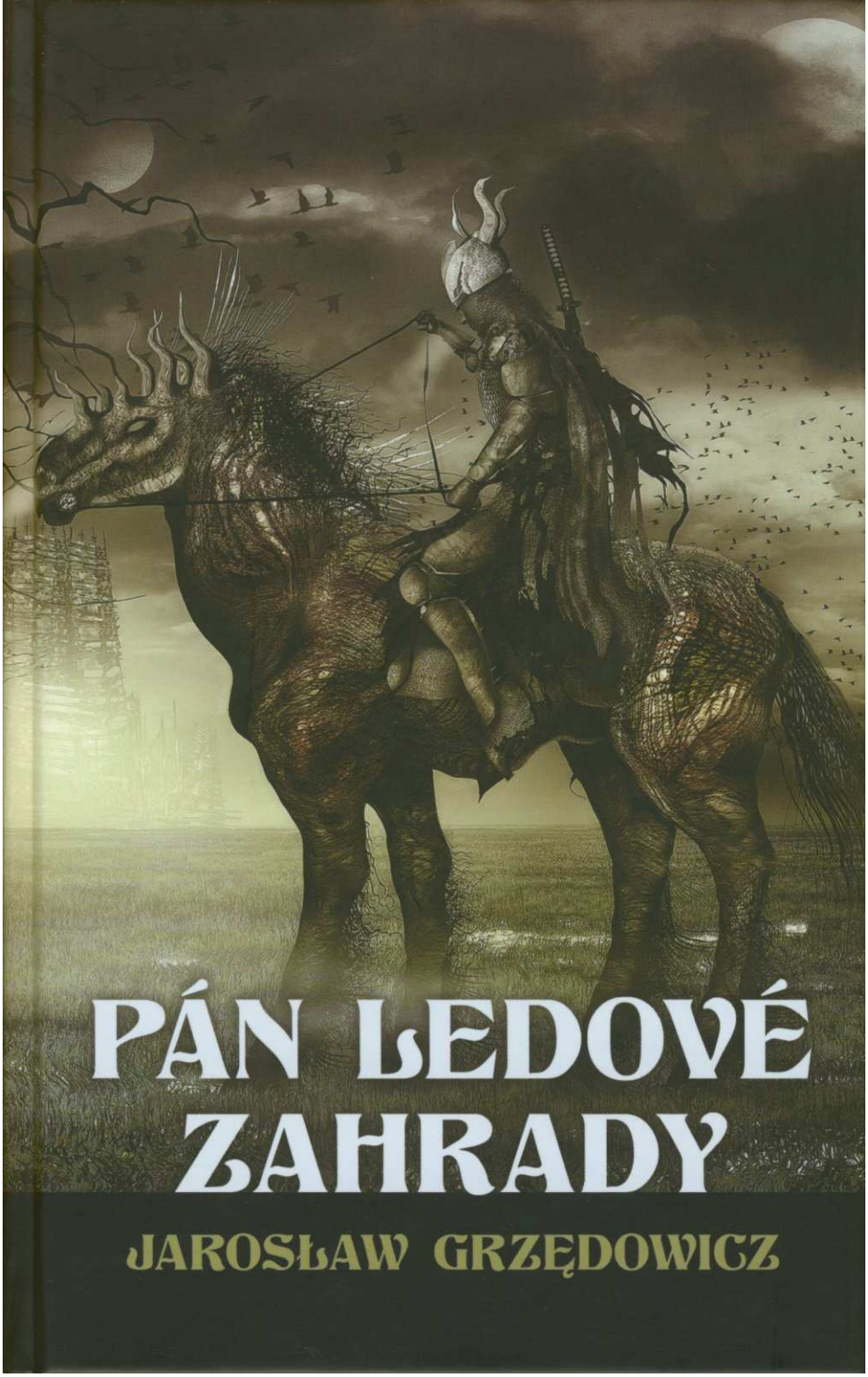

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

TRITON

Jarosław Grzędowicz
Pán ledové zahrady

Copyright © 1996 by Jarosław Grzędowicz, 2006
Copyright © by Fabryka Slów sp. z o. o., 2006
Translation © Robert Pilch, 2007
Cover © Grzegorz Kmin, 2007
© TRITON, 2007

ISBN 978-80-7387-031-7

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Po všech koutech,
než do síně vejdeš,
se podívej
a poohlédni,
neboť nemůžeš vědět,
kde nepřátelé
u stolu na lavici sedí.

Výroky Vysokého

Kapitola první

Noční poutník

Říkalo se, že vystoupil přímo z vln Severního moře a že jej zplodila jeho ledová, zuřivá nezměrnost a povila mořem oplodněná utonulá žena.

Říkalo se, že přišel z Pustiny strachu, kde se zjevil jako plod něčích nečistých myšlenek, jiný než ostatní Stíny. Jiný, neboť byl ve všem podoben člověku.

Říkalo se, že byl synem Hinda, boha válek, zplozeným se smrtelnou ženou během jedné z bohových procházek po světě v podobě tuláka.

Říkalo se, že jej zrodila bouře, která zabila na převisu stojící Sikranu Slaný vítr, dceru velkého mořeplavce Stiginga Řvoucí sekery. Stála osamoceně během bouře na útesu, vyhlížejíc na horizontu plachty lodě svého milovaného. Mrtvá, zplodila plameny a válečníka.

Říkalo se, že se zjevil přímo z noci, že přijel na koni velkém jako drak, s jestřábem sedícím na rameni a vlkem, běžícím vedle něj.

Říkaly se různé nesmysly.

Bylo to úplně jinak.

Pravda je taková, že ho vyvrhly hvězdy.

* * *

„Máš patnáct minut," říká Jofa. Vysvětluje to snad už podesáté. Sedím připásaný uvnitř kokonu, má divotvorná výstroj vyplňuje všechna zákoutí kapsle, v povzdálí se motají technici v zářivě rudých kombinézách, někdo připojuje tlustý kabel a kleje, blikají oranžová poplašná světla, nějaký přístroj každou chvíli vyplivuje oblak husté páry. Nejsem připravený.

Nejsem připravený.

„Nezapomeň. Musíš se vzdálit nejmíň půl kilometru a chránit si hlavu. Exploze nebude moc hlasitá. Kapsle se vypaří, ale můžou tě zasáhnout kameny, větve stromů nebo cokoli jiného. Přijdou dvě rázové vlny. Nejdřív normální, od výbuchu, a pak zpětná. Zhruba po třech sekundách."

První zaječení sirény. Namyšlený ženský hlas zahajuje odpočet. Zatím po deseti sekundách, od šesti set. Nejsem připravený. Za chvilku mě odpálí a pak půjdou do kantýny.

Nechápu, jak jsem se do toho mohl namočit. Jofa upravila nějaké kabely na vnější straně kapsle a potají mi dovnitř strčila balíček tabáku.

„Jak se cítíte?" Ocelový Novinkovův hlas ve sluchátkách. „Stoupá vám puls."

„Nemám tušení proč," odseknu do hadice. Pitomý felčar.

Cítím se jako nějaký pradávný mrtvý vládce. Přivázaný ke trůnu, který za chvíli vzplane. Přede mnou se táhne průvod smutečních hostí s dary. Už jsem dostal švýcarský nůž a lahvičku s pálenkou od nějakého krajana. Všechno zakázané. Artefakty. Anachronismy. A velení mise se tak staralo, abych neměl ani zapalovač.

Pohřební dary.

Scházejí už jen plačky.

Měli zajistit plačky.

Pět set sekund.

Nejsem připravený.

„Jak se cítíš?" To je Deirdre. Rusé vlasy zmizely pod kapucí, nádherná Deirdřina ústa se chvějí, v očích diamantový lesk.

Takže mám aspoň jednu plačku. Náš krátký vztah se nevydařil, má rusovlasá Deirdre z Derry (některými nepatřičně nazývaným Londonderry). Věděla jsi, že z toho nic nebude. Románek z bitevního pole.

Jen zvednu palec. Čítač zatím není aktivní. Nemůžu regulovat emoce a hrát si na tvrďáka. Taky je mi smutno, rusovlasá Deirdre z Derry.

Ale už je pozdě něco říct.

To mou hranici za okamžik podpálí.

Přece mě nepolíbíš přes masku.

Nakonec, to ty jsi skutečný šéf, Deirdre. Skutečný Nozp. Desátník Námořního oddělení zvláštního průzkumu. Já jsem

jenom civilista. Průzkumnický dobrovolník, který prošel ročním výcvikem.

Jsi tvrdší než já.

Kromě toho, já zmizím na plamenném trůnu a ty půjdeš do kantýny.

Natahuju ruku, Deirdre mě plácne do dlaně. Tak už to mezi námi je. Není čas na scény.

A pak někdo bez rozloučení umírá.

Do této chvíle se jich osm nevrátilo. Já mám jenom zjistit, co se s nimi stalo. A nejspíš identifikovat těla. Uplynuly dva roky. Ale jestli přesto přežili, mám je odtamtud vytáhnout nebo dát do pořádku to, co podělali. A vrátit se.

Vrátím se, k čertu s vámi.

Tři sta padesát.

Poklop kapsle se se syčením servomotorů zavírá, je klenutý jako krovky brouka. Slyším, jak cvakají uzávěry.

Deirdre líbá sedmnáctivrstvé sklo trojúhelníkového průhledu. Na pancéřovaném povrchu zůstává stopa po tmavě rudé rtěnce.

Nádherná Deirdřina ústa otisknutá na mém sarkofágu jako zaschlá krev.

Ocelové řinčení na přední části kapsle. Rána, se kterou se čelisti zasouvají do ukotvovacích lůžek.

Všechny kontrolní obrazovky se rozzáří zelení a jantarem.

„Noční poutníku, tady Kontrola. Začínáme se shozem. Jak se cítíš, Drakkainene?“

„Připraven.“

„Už jsi na transportní koleji, míříme ke shozové komoře.“

„Rozumím.“

Celou dobu se mě Kontrola ptá na procedury a hodnoty na displejích – určitě proto, abych se něčím zaměstnal. Tohle není člun.

Je to shozová kapsle. Já jsem náklad. Nemůžu nic ovlivnit. Start i přistání proběhne automaticky. Já mám zatnout čelisti na chrániči zubů a pamatovat na dýchání. Případně uvolnit svaly, myslet na Evropu a pokusit se v tom najít aspoň něco příjemného. To je vše.

Něco jako potrubní pošta.

„Jak se cítíš, Nitj’sefni?“

Nitj’sefni – Noční poutník. Můj kryptonym. Vyslovený hrdelní řečí Pobřežního lidu. Kromě mne ovládá tenhle jazyk možná

dvacet lidí. Poznávám ten hlas. Je to Ledovec. Velitel mise. Sympatický chlapík s dobromyslnou humanitní vizáží profesora filozofie nějaké proslulé univerzity. Ve skutečnosti bezohledný jako ďábelská kobra, člověk, který mě přemluvil, abych se zúčastnil projektu. Teď ho napadlo, že by se měl osobně rozloučit. Určitě na mě chce udělat pozitivní dojem.

„Jako krabice, šéfe."

„Bude to jako v lunaparku. Bude se ti to líbit."

Chodbu, kterou se sune můj kokon, osvětlují fluorescenční lampy, vrata se za mnou zavírají.

Sám jsem to tak chtěl.

Nevidím hvězdy.

Nevidím ani kouli, která se za okamžik stane mým jediným světem.

Až se otevřou vrata shozového doku, všechno bude dole, pod kapslí. Já se můžu dívat na stěnu, každou vteřinu osvětlovanou oranžovým bliknutím poplašného majáku.

Zvuky ve sluchátkách. Kontrola zjišťuje poslední parametry, nafoukaná čubka začíná odpočítávat každou sekundu. Co je to za hlas? Naštvaná valkýra s premenstruačním syndromem. Doufám, že se s ní nikdy nesetkám.

„Chceš něco říct?"

„Jsem nevinen."

Posledním zvukem mého světa je vrzání kotvicích čelistí přejíždějících po pancíři a tlumený zvuk odpálení.

Nejsem připravený…

Pak už nejsou žádné další zvuky zvenčí, kromě hlasů ve sluchátkách. Vydávám ze sebe radostný kovbojský pokřik a padám.

Tohle nonšalantní chování už je tradice. Jsem drsný, tvrdý a nezničitelný.

Vážně se mi to skoro začíná líbit.

Skoro nic není vidět. Všechno víří, hvězdy se rozmazávají v klikyháky, ale přesto na okamžik postřehnu „Mantu", visící na nebi jako široký hrot kebiryjské střely. Zrovna se zmenšuje a mění se v další hvězdu, k nerozeznání od ostatních. Sbohem, daně, zákony a předpisy. Sbohem, civilizace. Sbohem, Vánoce, hot dogy a nemocnice. Sbohem, Země. Sbohem, sladká Evropo. Ať tě tvůj býk odnese někam k čertu.

Konec.

A k čertu s vámi.

Pokouším se dýchat normálně, ale mám pocit, jako by se mi střeva drala vzhůru hrdlem. Kůže v obličeji se roztahuje do grimasy a začínám ztrácet zrak. Cítím, jak mi krev odtéká z prstů, jak mi tuhnou nohy.

Na trojúhelníkovém průzoru pořád vidím otisknuté rty Deirdre z Derry. Krvavá stopa polibku zůstává, dokud ji nesetře proud zuřivého ohně, který vykvétá kolem kapsle.

* * *

Nikdo mě nečeká. Vysoký útes na mořském pobřeží je pustý až k horizontu. Až po okraj slaných bažin, řídce porostlých pokroucenými keři, kde se rýsuje temná linie lesa.

Úplně pusto. To je dobře. Kdyby se sem někdo připletl, musel bych ho zabít.

To není žert.

Mise je přísně tajná. Oficiálně nelegální. Celý tenhle svět je v úplné karanténě. Od nezdaru výzkumného programu v absolutní. První antropoidní civilizace v prozkoumaném vesmíru. Nepředstavitelně cenná. Nesmějí se dozvědět, že nejsou ve všehomíru sami. Není nám dovoleno hrabat se v jejich kultuře, ať už budou dělat cokoli. Kým jsme, abychom soudili, a tak dále. Všechno, co dělám, celá má existence porušuje veškeré předpisy, sepsané s takovou péčí Bruselem. Ledovec je z pohledu ideologie nevměšování zločincem. Riskuje kulturní šok, aby zachránil několik lidí. Pár jednotlivců. A možná taky chce vědět, co se tady děje.

Je to v rozporu s předpisy.

Ani trochu mi to nevadí.

Přistávám s přesností na jeden metr zhruba padesát metrů od okraje útesu. Padák křídlovitého typu a gravitační manévrovací motorky.

Čekám pět minut, než slupka vychladne natolik, abych mohl vylézt, a pak odpaluji uzávěry poklopu a odepínám pásy.

Kapsle, stojící v kruhu vypálené trávy, vypadá jako prasklý plod.

Mám málo času. Nemůžu zírat kolem. Veškeré stopy mého příletu musejí zmizet co nejdřív.

Musím vytáhnout všechno vybavení, které si beru s sebou. Smotat padák a nacpat ho dovnitř. A pak na sebe naházet všechny krámy a zahájit odpočet.

Musím poodejít půl kilometru. Je to vzdálenost, která mě dělí od vápencových skal u lesa. To je dobře. Měly by mě ochránit před střepinami.

Věci přenáším postupně. Nacpané sedlové vaky, sedlo a zbraň. Vzduch je chladný a čistý, prosvětlený neskutečnou, ostrou září západu. Je to jediná cizí planeta, kterou jsem kdy viděl. Jako většina lidí jsem nikdy nevytáhl paty ze Země. Hlavně nějak nedokážu pochopit, že všechno kolem mě vypadá normálně.

Jako doma.

Tráva vypadá jako tráva. Rostliny jako rostliny. Trochu cizí, ale ne víc než třeba v Brazílii nebo Austrálii. Nebe nad hlavou, západ slunce i mořské vlny pod útesem vypadají obyčejně. Jako na střelnici Costa Verde. Jako doma u Splitu.

Jako kdekoli.

Je mi líto padáku. Několik desítek čtverečních metrů fólie. Pevnější a lehčí než jakákoli dostupná látka. Spousta vynikajících provazů spletených z arachnidu. Na každý z nich by se dala pověsit kráva. Všechno se má během zlomku vteřiny proměnit v páru a ve mně měsíce vražedného tréninku vyvolaly popelářský instinkt. Každá věc, kterou najdeš, se může hodit. Proto pro mě bylo tak těžké rozloučit se s padákem. Zničím ho a už brzy, během zápasení s nějakým mizerným povříslem, se mi po něm bude stýskat.

Zvedám kryt roznětky, otáčím klíčem, vkládám šesticiferný kód a pak odklopím červeně nalakovanou rukojeť, otáčím jí a natahuji na celou délku.

Nic.

Místo hranatých čísel odpočtu vidím na displeji přehled strojového kódu, pak nějaké znaky a jedno za druhým hlášení o chybách.

Začíná mi být horko.

Je to jedna ze záhad tohoto světa.

Jedna z těch, které mám vysvětlit.

Midgaard je pro elektroniku zónou smrti. Tady během chvíle všechny tretky, kterými jsme doma obklopeni od narození až do smrti, nejdřív zešílí, pak se pokazí a nakonec umírají.

První expedice ani nedokázala odstartovat. Záchranný člun, který pro ni poslali, dorazil po kontaktu jen na orbitu, chvíli na to všechny přístroje vysadily. Zhaslo dokonce i světlo v kabině a pak se člun zastavil. Museli ho odtáhnout. Všichni přežili, ale museli vyhodit i hodinky.

Plavidlo, které dorazilo pro poslední expedici, čekalo na domluveném místě sotva půl hodiny. Když se vrátilo, málem se rozbilo o dok mateřské lodi.

Teď nevím, jestli roznětka zafungovala a rozbil se displej, nebo jestli autodestrukční sekvence nebyla spuštěna. Jestli se pletu, budu tady dál dřepět a bojovat s klávesnicí, až hypertermobarická hlavice pod mýma nohama ožije.

Konec mise.

Cítím, jak mi vlhne plátěná košile. Nervózně klepu do mrtvých kláves a vkládám zastavující sekvenci a pak zařízení resetuju klíčem.

Nabíhá, ale trvá to třikrát déle než obvykle. Zase klíč, kódy, páka. Tentokrát se odpočet rozbíhá. Některá čísla vypadají podivně, jako písmena neznámé abecedy.

Předpokládám, že roznětka funguje, a tryskem se vrhám ke skalám.

Exploze mě zastihne po necelých dvou stech metrech.

Spatřil jsem oslepující záblesk a ani jsem nestačil zalehnout. Rázová vlna mě udeřila jako tsunami a vláčela mě blátem a porostem třasoviska. V ústech mám spoustu bahenní vody, jedna ruka a rameno mě pálí jako opařené vroucí vodou.

Za půl vteřiny se nápor vrací. Vzduch vyplňuje prázdné místo v epicentru.

Závěr je jednoznačný: roznětka se rozběhla hned napoprvé.

Chybělo málo.

Kolem místa, kde se nacházela má kapsle, je jen půlkruhová průrva, jakoby ukousnutá od převisu, a prstenec zuhelnatělé trávy. Nad tím vším se tvoří hřib kouře, připomínající miniaturní jadernou explozi.

A přikázal spálit všechny lodě na břehu.

Za prstencem skal, kam jsem uložil vybavení, si sedám na plochý kámen a opírám se zády o skálu. Dívám se do tmavnoucího nebe. Naslouchám cizím, teskným hlasům ptáků.

V našem světě je těžké nalézt pustinu, kde není nic kromě přírody, nebe nad hlavou a člověka sedícího na kameni. Člověka,

jehož zavazuje jen zákon, který má v srdci. Celý život, ať bych se vydal kamkoli a udělal cokoli, by mě hlídaly miliony předpisů. Tisíce úředníků by normalizovaly každou mou myšlenku a všechna rozhodnutí. Na všechno mají procedury. Celou dobu se o mě pokoušeli starat a chránit mě před jakýmkoli rizikem. Celou dobu jsem se cítil, jako bych měl dvanáct let. A miliony rodičů.

Tady se o mě nikdo nestará. Můžu se uchlastat, zlomit si nohu, vyletět do vzduchu kvůli vlastní termické náloži nebo spadnout do nějaké studny. Všechno na vlastní riziko.

Bože, jaká úleva.

Pod vaky nacházím placatou plastovou lahvičku pálenky „Monastyr“ a pořádně si přihýbám, ale nejdřív odleju trošku na vnitřní část ruky a přitisknu dlaň k zemi. Oběť pro Hinda, boha válek. Teď je Pobřeží plachet mým jediným domovem. Cítím chuť švestek, které dozrály na druhé straně vesmíru, někde u Rijeky. Chuť středozemního slunce, které je tady sotva postřehnutelnou bledou hvězdičkou uprostřed nedůležitého souhvězdí jménem Dlaň. Nepředstavitelně daleko. Nepochopitelně. Člověk neumí myslet v astronomických měřítkách. Varovali mě před tím. Pro sebevědomí je to hrozné. Můžete zešílet.

Jako by někdo, kdo se pustí do něčeho takového, mohl být normální.

Vytahuju svůj skromný majetek. Každý předmět znám nazpaměť, měl jsem ho v ruce snad tisíckrát. Umím ho rozložit a složit dokonce i ze spaní.

Zpočátku jsem nechápal, proč to všechno. Myslel jsem si, že bych měl mít normální zbraň. Alespoň pistoli. Můžu připomínat domorodce, jistě, ale proč zaměstnávat hromadu lidí, aby mi pod vedením xenoetnologů šili boty ze speciálních modifikovaných kůží, pomocí klonovaných nití ze střev, když si můžu vzít pevné vojenské nebo turistické boty za padesát euro? Pro koho to bude rozdíl? Vstoupím do legend jako ‚Ten, který měl čarodějné boty‘ a změním kulturu tohoto světa?

Proč jsem si nesměl vzít trenýrky? Jsem omotaný tenkou plátěnou látkou, podobnou pleně. Není to nijak složité. To se kolem pasu zaváže látka, pak se rovný okraj visící zezadu přeloží, aby vznikly dva trojúhelníky, provlékne se mezi nohama, konec se zastrčí za pas a protáhne ven. Jednoduché.

A nepohodlné.

Mám náklad, že by ztrhal pořádného koně, ale musím to nějak pobrat. Naučili mě obejít se bez vybavení, ale není jasné, jak dlouho se tady zdržím. Každá věc zvyšuje šanci na přežití.

Budu prohlášen za zmizelého v akci, pokud mě za rok nenajdou na stejném místě, nebo jestli nedám vědět, že žiji.

Elektronika odumírá okamžitě, ale bionické přístroje nějakým způsobem fungují. Neudivuje mě to. Koneckonců, lidé i zvířata se tu mají skvěle.

Vytahuju schránku s radiostanicí. Můj maskot. Mé zvířátko.

Moje vysílačka.

Železný cylindr pokrytý změtí ornamentů. Stisknu několik ozdob ve stanoveném pořadí – hadí lebku, javorový list, kolo vozu, žabí oko. Vnitřní pouzdro se se syčením vysouvá, radiostanice bezvládně plave v nazelenalém gelu jako velká medúza. Chapadla má volně svěšená, klobouky antén obklopují její zvon, po sklovitém těle probleskují jen drobné tečky luminiscenčního jiskření. Vysílačka napůl spí a čeká na svůj okamžik. Jednou budu muset přivolat pomoc, nahlásit ukončení mise nebo vyslat poslední hlášení a tehdy se radiostanice probudí. Vyšle vzkaz přímo pozorovacímu satelitu a pravděpodobně ji to bude stát život.

Během výcviku se ukázalo, že si před pochodem musím navléct plnou zbroj. Jinak to všechno nepoberu. Není těžká, ale po svléknutí je strašně neskladná. Vyplňuje objemný pytel a já musím ještě vzít vaky, srolovaný plášť, zbraň, štít a sedlo. Kdyby to byla normální, místní zbroj, sotva bych se s tím vším plazil. Díky novodobým materiálům, které musely co nejvěrněji vypadat jako kovaná ocel, splétané řemeny a tvrzená kůže, všechno, i s přilbou, vážilo jen dvanáct kilo. Plná výstroj běžného družiníka z Pobřeží váží dvakrát tolik. Natahuju si chrániče holení, náloketníky, kroužkovou košili, odlehčený půlpancíř a přilbu. Zapínám si opasek se zbraní a poprvé tady vytahuju meč.

Udělali ho v továrně Nordlad, která vyrábí vojenské gravitační helikoptéry. Nevypadá jako meč Pobřežního lidu. Je trochu větší, má dvakrát delší rukojeť bez výraznější hlavice, hranatou záštitu a jednosečné monomolekulární ostří. Jeho tvar je trochu inspirovaný *shinobi ken*, mečem starojaponských nájemných vrahů. Raději bych samurajskou katanu, ale můj bojový instruktor mi pomocí několika bolestivých příkladů vysvětlil, že je to hloupý rozmar. Místo ní jsem dostal podstatně univerzálnější nástroj, kterým

můžu bojovat několika různými styly. Se štítem, jednou rukou anebo obouruč. Můžu šermovat, bojovat ve stylu *ken-jutsu* anebo sekat jako templář.

Mačetu jsem oproti obvyklým nástrojům dostal navíc. Tvarem je obyčejná, ale technologicky stejně rafinovaná jako meč. Jenže v parafeudálních kulturách, jako je tahle, meče obvykle nebývají ničím obyčejným. Nejen že stojí celý majetek. Snoubí se v nich válečnická čest, duchové obětí, štěstí, jakýsi osobní bůh a kdo ví, co ještě. Jestli s ním začnu sekat suché větve na ohniště nebo hrabat v zemi, zadělám si na problémy, nebo se stanu terčem posměchu. Každopádně vzbudím nepatřičnou pozornost.

Mám ještě nůž, trochu tábornického vybavení, teplé oblečení, náhradní boty, zimní boty, rozložený luk, šípy, oválný štít z laminátu a koňský postroj. Prokleté sedlo. Je dokonalé a lehké, obsahuje spousty skrýší a různých kapsiček, ale pro transport snad neexistuje nic nešikovnějšího.

Přilbu samozřejmě na hlavu. Vaky jsou vyrobeny tak, že si je můžu přehodit přes ramena, jeden zepředu, druhý zezadu, a na bocích je sepnout. Vznikne tak něco jako zvláštní batoh. Štít jde připevnit na záda. Toulec se složeným lukem k pasu u pravého boku. Mačetu pod víko vaku, který mám na hrudi.

Sedlo nakonec přistává na krku, opírá se vnitřním čalouněním o štít, jedna podpěnka prochází mezi vakem a nákrčníkem přilby.

To jsem já.

Přicházím.

Naložený jako dromedár, v plné zbroji, se sedlem za krkem, vypadající jako Tydliták a Tydlitek v jedné osobě. Klopýtám blátivým třasoviskem plným kamenů a uschlých stromů, vyzváním vybavením a mířím k lesu, který celou tu podivnost skryje.

Království za koně.

Nadchází soumrak. Rozhodl jsem se probudit čítač.

Čítač. Můj cizopasný anděl strážný, vypěstovaný v tajné laboratoři Nishima Biotronics pro potřeby Námořního oddělení zvláštního průzkumu.

Jediná součást vybavení, kterou určitě neztratím a bez níž by pro mne bylo těžké přežít.

Dělá ze mě nadčlověka. To díky němu vidím ve tmě, slyším pištění myší na dvě stě metrů, to on mi ve chvílích ohrožení žene do žil hyperadrenalin, který urychluje mé pohyby a reakce. Díky

němu kovové skřípání Pobřežního lidu nebo hrdelní bučení Amitrajců zní v mých uších jako mateřská řeč. Když je potřeba, znecitliví mě, vyléčí, ukáže mi mapu na zavřených očních víčkách anebo mířidla na sítnici oka.

To jen díky němu jsem se za rok výcviku naučil tolik, že by mi to za jiných okolností zabralo dvacet let.

Bez té prokleté cizopasné houby v mém mozku by celá mise byla jen velmi drahou sebevraždou.

Pustili ho do mě nosem.

Tehdy byl ještě zrnkem. Rozpustil obal a proměnil se v larvu, ne větší než zárodek malárie. A pak putoval krevním řečištěm, obelstil bílé krvinky, až se dostal do podvěsku. Tam se zahnízdil, krmil se mou krví a začal růst.

Když byl před dvanácti lety v hlubokém utajení použit první model, má milovaná vlast ústy jakéhosi šíleného eurokrata trvala na tom, aby se čítač postaral, že bude voják jednat v souladu s pravidly, nařízeními a sofistikovanými předpisy. A nejlépe když bude poslušný. Mám podezření, že si vysnil Evropu, kde se jednou něco takového implantuje každému novorozenci. Oni šťastlivci byli z oddílu Falschimjager. Několik výsadkářů zahynulo už během testů na střelnici a další dva se střelili do hlavy dřív, než jim mohly být transplantáty deaktivovány. Tři skončili v blázinci.

Bál jsem se jako čert, když ho do mě pouštěli.

Vysvětlovali, že je to šestá, důkladně testovaná verze. Že je to jen podpůrné zařízení, katalyzátor, který se mi nebude plést do osobnosti. Že je to prostě jen vnitřní počítač. Zpřístupní mi zatím neužívané oblasti mozku a umožní řídit silou vůle procesy, na něž normálně nemáme vliv. Že je to pro všechny případy absolutně vratné. Když je deaktivován, prostě chcípne a organismus ho vstřebá. Tvrdili, že vědí, co dělají.

Ani za mák jsem jim nevěřil.

Strašlivě jsem se bál.

A pak se čítač aktivoval a strach mi vzal.

To bylo první, co udělal. Zabil ve mně schopnost být obyčejně, lidsky vyděšený. Paniku nebo hysterii. Už nedostanu poctivou lidskou neurózu a nebudu se budit s břichem plným neklidu a pocitem neurčitého smutku jako normální člověk. V případě ohrožení analyzuji, přemýšlím a plánuji až do konce. Jsem neklidný nebo vystrašený, ale nemůžu cítit paralyzující hrůzu.

Neumím to. Když se neděje nic zvláštního, jsem podvědomě v pohodě. Nedělám si starosti do zásoby.

Myslel jsem, že ze mě udělal psychopata, a okamžitě jsem s tím běžel za Ledovcem.

Vyšetřili mě. Čítač mi prostě aplikoval filtry. Umím milovat, mít rád, soucítit. Může mi být smutno. Můžu se leknout. Vyšší city zůstaly. Ale negativní emoce u mne nejsou schopny dosáhnout takového stupně, aby mě porazily.

Ledovec mě varoval, že mě to může zabít. Že v tom případě musím mít dvakrát víc rozumu než ostatní, protože ony mechanismy – vyděšenost a panika – jsou přirozenými pojistkami, rodícími se z pudu sebezáchovy.

Jenže já jsem ho od určité doby měl stejně příliš málo.

Nejlepším důkazem je, že jsem souhlasil s účastí v misi.

Má to i horší stránky. Občas není zrychlení reakcí vůbec vhodné. Když krev zaplaví hyperadrenalin, můžete rukou prorazit dveře, které chcete otevřít, a polámat si kosti. Zvuky jsou o několik oktáv nižší a nejsou srozumitelné. Natož pak v tomhle stavu tlesknout dlaněmi. Můžete si uříznout prsty, když popadnete drát.

Všichni, kteří jsme byli cvičeni v hradu Darkmoor, jsme se po aktivaci čítače báli dotýkat žen. To nakonec také dokáží být emoce. Vyprávěli jsme si příběhy o tom, jak prý nějaký výsadkář v návalu vášně úplně rozpáral jednu dívku. Navíc jsme měli ve skupině i děvčata. Dvě.

O tom, co se děje, když na sebe narazí dva lidé s urychlováním, taky kolovaly legendy.

Jako o mně a Deirdre.

Naštěstí to byly jenom legendy.

Když mě čítač obšťastnil darem jazyků, zašel jsem během vycházky do pubu v Axenhillu a ani jsem si nedokázal objednat pivo. Blekotal jsem jakousi směsí jazyka Pobřeží a kebiryjštiny a přidával k tomu chorvatské, finské a polské kletby. Pak se to upravilo.

Taky noktolopie se zdá být výhodou, dokud ve tmě nenarazíte na silný zdroj světla. Zřítelnice reaguje okamžitě, čítač taky, ale stopa na sítnici nějakou dobu zůstane. Deirdre se jednou v noci připlížila k lednici, svítila si při tom očima, a pak ji otevřela. Zrak se jí vrátil až po snídani.

Na druhou stranu vědomí, že v případě potřeby můžete chytit do dlaně letící šíp nebo trefit nožem vosu na kmeni stromu, pomáhá. Dovoluje přežít. Mým úkolem je shromažďovat informace. Mou hlavní zbraní je mozek. Tak mě to učili. Ale fyzická převaha má za následek úplně jiné duševní rozpoložení.

Slunce zapadá. Táhnu se přes třasovisko, našlapuji těsně vedle suchých kmenů, skáču po skalách a kamenech a balancuju přitom s pyramidou nákladu na zádech. Košile pod zbrojí, kroužkovou košilí a halenou je nasáklá potem. Záda, ožehnutá explozí, pálí k nevydržení. Temný, propletený les, úplná stěna mechem porostlých stromů, je už jen několik metrů daleko. Stojím na prohýbajícím se mechovém koberci, ještě se podívám na mořský horizont těsně nad okrajem převisu a aktivuji čítač.

*

Přicházel časný soumrak, když Vuko Drakkainen vešel mezi stromy. Les byl nepřátelský. Nízký, propletený, plný rachitických stromků s pokroucenými kmeny, porostlých vousatými rostlinami. Někde ve větvích pokřikovali ptáci.

Drakkainen pochodoval rovnoměrným, rytmickým krokem, jednou rukou přidržoval jílec meče a druhou upravoval polohu sedla za krkem, zachytávajícího o větve. V tomhle lese nebyly stezky. Stromy, které zemřely stářím, padaly do podrostu a zahrazovaly cestu, nebo visely na propletených větvích a pak obrůstaly houbami a popínavými rostlinami, až ztrouchnivěly. Skutečná džungle.

Po hodině změřil rychlost pochodu a odhadl, že k osm kilometrů vzdálené vědecké stanici půjde tímhle tempem nejméně další dvě hodiny.

Samozřejmě existovala možnost, že až dorazí na místo, dostane čaj a obložený chleba se zvěřinou. ‚Naučili jsme se péct místní chléb! Mysleli jsme, že už pro nás nikdo nepřiletí.‘ Mise tak bude splněna za dva dny, nepočítaje v to čas na plánování, výcvik a přípravy.

Cesta se táhla. Les byl monotónní a nudný. Stále stejné pokroucené černé kmeny a nevábné svazky popínavých šlahounů, kývajících se ve větru. Smrdělo to tu vlhkými houbami, plísní a ostře, po pižmu malých hlodavců.

Pohlédl na svět v infračerveném spektru. Trochu z nudy a trochu proto, že už prales začínal tonout v šeru. Zelení podbarvené stromy se nestaly hezčími, zato byli dobře patrní malí, kapybarám podobní hlodavci, sedící v podrostu, blýskající očky rozzářenými stříbrem, ptáci poskakující ve větvích, hmyz poletující vzduchem jako táhlé střely a hadi hemžící se někde v křovinách.

Ve skutečnosti trval pochod skoro tři hodiny, a když dorazil na místo, byla už noc. V Poutníkově okolí se nic nezměnilo. Prostě se v jednu chvíli zastavil a řekl: „Tady.“

Věděl, že se nachází několik desítek metrů od mýtiny na vrcholu kopce, na níž byla postavena dřevěná chata z trámů a s doškovou střechou, chráněná palisádou a pojmenovaná Terénní výzkumná stanice Midgaard II.

Drakkainen ze sebe sňal překážející vybavení, co nejtišeji ho složil mezi dva ztrouchnivělé stromy a zamaskoval je ochlupenými listy podobnými kapradí. Bylo ticho. Ptáci už zmlkli. Jen občas zaslechl táhlé zavytí nočního dravce.

Seděl mezi kapradím, čekal, až uschne propocená plátěná košile, a naslouchal. Vítr nepřinášel žádné známé zvuky. Z téhle vzdálenosti by měl zaslechnout praskání ohně, cinkání ocelových nástrojů, rozhovory. Ve vědecké stanici je zrovna čas večeře. Nikdo nemluvil. Mrtvé ticho rušil jen tichounký, tajemný zvuk. Něco jemně, na hranici slyšitelnosti, cinkalo a klapalo.

Zato hnilobný puch byl výrazný. Ostrý a zároveň mdlý, nezaměnitelný s čímkoli jiným.

Chvíli vrtěl hlavou a nasával vzduch, aby určil směr. Smrad přicházel přesně od stanice. Ne tak silný, jak by mohly páchnout lidské ostatky, tím spíš osm mrtvol, ale přesto.

Možná jsou to jen nějaké vyhozené zásoby, napadlo ho.

Nevzal si přilbu ani štít. Přehodil si přes rameno meč a zkontroloval, jestli dosáhne na rukojeť, a pak dotáhl všechny řemínky. Několikrát poskočil na mechu, aby vyzkoušel, jestli nechřestí. Na hlavu si uvázal šátek a pak našel pod kořeny kaluž a rozetřel si bláto na obličej a čelo.

Stanice se tyčila na kopci, řídce zarostlém keři plazícími se po zemi. Nepostřehl žádný pohyb. Viděl jen zubatou, nepříliš vysokou palisádu připomínající řadu zkažených zubů a uprostřed propadlou střechu. Stanice vypadala jako opuštěná, a to už nějakou dobu. Přesto cítil neklid.

Za prvé, po celém svahu kopce do vzdálenosti několika desítek metrů od palisády ležela mrtvá zvířata. Obklopovala v kruhu celé místo. Krysy, divočáci, jeleni, vlci, dokonce i ptáci. V různém stádiu rozkladu. Viděl kosti, peří, zbytky masa a kožešin. Většina zvířat byla rozsekána nebo roztrhána. Žádné nebylo vyvrženo ani staženo z kůže. Všechna ale byla bez hlavy.

Kromě toho bylo na kopci o dobrých pět stupňů chladněji než dole. Jakási skvrna chladu a v cárech se táhnoucí mlhy z epicentra uprostřed stanice, viditelná jako modravý přísvit.

Připlížil se, bezhlesně jako kocour na lovu se přesouval od keře k vývratu a od vývratu ke skále. Zmasakrované ostatky ležely všude, kam se podíval, a některé už zářily nazelenalým, fosforovým odleskem tepla vznikajícího při hnilobných procesech. Rozhodl se odér mršin odfiltrovat, protože už nevnímal žádné jiné pachy. Čím blíž byl ke stanici, tím mu bylo chladněji – všiml si obláčků páry, která mu stoupala z úst.

Brána, nahrubo sbitá z křivých, pomocí klínů vyrobených prken, byla vyvrácena už před dlouhou dobou. Jenže ji evidentně někdo vyvrátil zevnitř. Opřel se zády o palisádu a s prsty lehce svírajícími řemenem opletenou rukojeť meče se přesunul blíž k vratům. Kdysi bránu uzavíral silný, teď už nahnilý trám. Minimálně před rokem ho přerazil silný úder, jako by někdo do brány narazil terénním autem.

Skrčil se pod rozlámanými prkny a rychlým pohybem nahlédl dovnitř. Prázdno. Nepořádek. Ruiny.

Za palisádou stál dům. Teď byl prázdný, napůl rozpadlý a temný. Uprostřed se nacházela čtvercová studna s rumpálem a několik menších domků nalepených na kolovou hradbu. Všechno už se to stačilo změnit v hromady dřeva a kamení.

Někde kapala voda a odněkud zaznívalo jemné ťukání, připomínající zvuk dřevěného klepadla. Jinak zde panovalo ticho a mrtvo.

Drakkainen se vplížil dovnitř jako kočka, opatrně došlapující na stezku vyrobenou z mokrých, ztrouchnivělých trámů.

Znovu něco zaklepalo a on si toho konečně všiml. Visely na krokvích stavení, na větvích stromu rostoucího uprostřed dvora, na zaostřených kůlech kolové hradby. Větrné zvonky. Drobné konstrukce kývající se ve větru, spletené z tenkých řemínků a trávy.

A kostí.

Hnáty, žeberní kosti, lebky menších zvířat. Visely na řemíncích, ozdobené svazky per, houpaly se v poryvech větru, narážely do sebe a vydávaly ten tichý, neodbytný zvuk, který už poslouchal delší dobu. Vyťukávání různých tónů, tvořících náhodné melodie. Zvuk, který by mohl být pro sluch příjemný, kdyby neměl tak děsivý zdroj.

Vklouzl do chaty. Uvnitř to páchlo starým dřevem, dávno zvětralými chemikáliemi a plísní. Dlouhý vnitřní prostor byl rozdělen na několik místností. Rozšířil zorničky a ještě víc zesílil světelnou citlivost, takže viděl kolem jako za bledého úsvitu. Nebýt čítače, bylo by pro něj uvnitř temno jako ve studni. Dřevěné pryčny podél stěn, dlouhý, z prken sbitý stůl uprostřed. Ohniště.

A u stolu nad ocelovým hrnkem někdo seděl. Nehnutě jako socha, předkloněný a opřený lokty o desku, jako by přemýšlel u večerního čaje. Kůži měl hladkou a nepřirozeně šedivou, mírně se lesknoucí ve světle hvězd prodírajícím se skrz děravou střechu.

Drakkainen nepromluvil, jen obešel stůl a prohlédl si sedícího z druhé strany: lebku sedřenou z kůže, prstenec vyceněných zubů, oblouky žeber, kosti druhé ruky. Mrtvola.

Nebo spíš napůl mrtvola, napůl socha. Zdálo se, že tělo někdo pravým bokem umístil do něčeho, co připomínalo beton, a pak posadil ke stolu. Vuko vztáhl ruku a lehce se dotkl jeho dlaně. Byla studená a tvrdá. Jednolitě šedivá s mírně zrnitým povrchem. Žula.

Vyleštěná a precizně vytesaná socha pravé strany mužského těla. Levá se rozložila a zbyla jen kostra a seschlé zbytky kůže a svalů, s kouskem kůže na hlavě a dlouhými, světlými vlasy, stále se držícími lebky.

Přidřepl ze strany a pečlivě prozkoumal místo, kde končila socha a začínalo tělo. Tam, kde byly vidět kosti, plynule vstupovaly do kamene, jako by s ním byly srostlé. Byla to skutečně socha? Kdo něco takového udělal? Jak? A proč?

Na stole před mužem spatřil stopy krve. Tmavě hnědé kaňky, které už dávno vsákly do dřeva. Přejel po nich prstem, přiložil ho k nosu a pořádně začichal. Pak, přemáhaje zhnusení, vytrhl z lebky mrtvého vlas a také si ho strčil pod nos. Hallering. Doktor Johann Hallering z univerzity v Mnichově.

Napůl proměněný v sochu.

Pane, pokoj jeho duši.

S nadějí, že najde nějaké zápisky, prohledal laboratoř, ale zařízení chaty bylo úplně zdemolováno. Střed utrpěl nejvíc. Vypadalo to, jako by tady něco vybuchlo, zničilo konstrukci střechy a trámy se pak zřítily na podlahu. Našel trochu nádobí, skříně se zbytky vojenských potravinových zásob v pytlících, zetlelé cáry oblečení. Dámská líčidla, rozbité zrcátko.

Nemohli zde používat počítače, žádné diskety, diktafony. Byli nuceni všechno zapisovat na papír. Takže někde musely být protokoly z výzkumů, poznámky, zápisky. Ale nic takového nemohl najít.

Co se tady stalo? Přepadení domorodci?

Prostory stanice byly úplně zdemolované, ale ne vypleněné. Drakkainen byl vycvičen, aby přemýšlel jako Pobřežní lidé alespoň do té míry, jak to bylo možné. Jednak s určitostí věděl, že kdyby byl na jejich místě, rozhodně by tu nenechal skoro dokonalou ocelovou sekeru, ležící na podlaze. Vzal by nádobí, kanystry, zrcadlo z primitivní koupelny a spoustu dalších věcí – třeba i dámský kosmetický kufřík, v němž se leskla hrst šperků. Odnesl by, co se dalo, a teprve pak by všechno roztřídil a vyhodil to bezcenné.

Laboratoř byla mimo jiné tvořena dlouhým pevným stolem, osvětleným polními lampami na tekuté palivo. Ležela na něm vyskládána sbírka všemožných místních předmětů.

Byly roztříděné. Zvlášť knoflíky, spony, přezky – všechno, co se používá ke zdobení a spínání oděvů. Zvlášť šperky – mužské i ženské. Náhrdelníky, amulety, náramky, náušnice. Kameny, stříbro, trocha zlata. Krabička plná mincí. Taky různých: stříbrné hřivny, neforemné koruny Pobřeží, ražená císařská mince z Amitraje, hranaté kebiryjské tigríky. Spousty. Pro případného domorodce docela dobrá kořist.

Jedinými poznámkami, na které narazil, byl svazek náčrtů na pauzovacím papíru, představujících ornamenty a ozdoby oděvů. Jinak nic. Žádné poznámky, protokoly, nic.

Někdo tu dřív seděl. Na skládací židličce a v teplém světle lihové lampy třídil vzorky. Něco popíjel z plechového hrníčku, kdysi koupeného ve sportovních potřebách a teď zašlého a zevnitř porostlého ztuhlou šedivou masou, která už ani nebyla plísní.

Něco zaslechl… Třeba to, co se stalo Halleringovi. Doprovázel to snad nějaký hluk? Rychle vstal a převrátil přitom židličku. Složila se a spadla.

Ty části stanice, které nebyly zničené, vypadaly jako opuštěné v jediném okamžiku, jako loď plující napříč Bermudským trojúhelníkem. Rozestlaná postel na palandě vyrobené z dřevěných tyčí zbavených kůry a z matrace vypletené šňůrou, nataženou mezi tyčemi. Se zavřenýma očima a hlubokým nádechem očichal spací pytel.

Plíseň… prach… piliny, prach ze ztrouchnivělých tyčí a někde hluboko sotva postřehnutelné, nezřetelné zbytky DNA. Několik kožních buněk. Slina. Stopové množství semene. Letherhaze. Nigel Letherhaze.

Systematicky prohlédl obytné místnosti a očichal zetlelé zbytky oblečení, starosvětské žiletky holicích strojků, špinavé příbory. Našel stopy všech osmi.

Ale jen stopy.

Venku se ozval dutý zvuk, jako by se něco pohybovalo po dřevěných trámech.

Dlaní popadl rukojeť meče vyčnívající nad ramenem a opatrně se vyplížil z chaty, otíraje se zády o stěnu z trámů. V porovnání s pološerem chaty se mu noc venku zdála být úplně jasná. Díky posílenému zraku viděl skoro jako za pochmurného, šedivého rána, ale tam, kde nedopadal svit hvězd a rozptýlená záře z atmosféry, se skrývaly skvrny hluboké tmy.

Drakkainen se soustředil a opatrně našlapoval nohama v měkkých botách, stále v nízkém bojovém postoji. Jednu dlaň na jílci, druhou nataženou před sebe ve výšce bodu *chudan.* Těsně vedle studny, na konstrukci z dřevěných trámů, se houpal žlutý plastový kbelík. Skupina na rozdíl od něj nemusela dbát na přizpůsobení se místním podmínkám. Popíjeli pozemské pivo z plechovek, vařili si rostbíf s brambory, nabírali vodu umělohmotným vědrem.

Něco se mihlo na hranici stínu. Pohyb, pro lidskou bytost příliš rychlý. Jako nízko přelétající pták.

Předpokládal, že ať to bylo cokoli, už to ví o jeho přítomnosti. Všechny ty ostatky kolem kopce tady nebyly dlouho. Některé mršiny byly poměrně čerstvé. A poslední stopy po vědcích byly starší než dva roky.

Pomalu, opatrně obešel chatu dokola, ale nic se nehýbalo.

Vzadu za domem, kde ještě nebyl, narazil na sochu. Tentokrát opravdovou. Hlazená skulptura z kamene, nejspíš čediče. Bezpochyby místní a dobře udělaná. Zhruba připomínala

zjednodušenou siluetu tančící těhotné ženy s vyceněnými zuby, jehlanovitými jako zuby žraloka. V jedné ruce svírala něco, co připomínalo srp, umístěný ve vyvrtaném otvoru tak, aby se dal vytáhnout. V druhé ruce držela žena kamennou mísu. Socha byla vysoká půl druhého metru a určitě sem byla dopravena kvůli vědeckému zkoumání, přestože byla strašlivě těžká. Ale pod její v tanci zvednutou nohou se vršila hromádka lebek. Ptačích, zvířecích, různých velikostí a rozmanitých druhů.

A dvě lidské.

Opatrně přidřepl v pozici, z níž se mohl okamžitě zvednout k boji, a jemně rozhrnul kosti. První lebka, kterou vzal do ruky, byla drobná. Čelist někam upadla. Byla dokonale očištěná hmyzem: jeho ostré, kyselinové stopy cítil velmi výrazně; byla vybělená sluncem a ošlehaná dešti. Stopy aminokyselin však byly ještě postřehnutelné, takže se pohroužil do sebe a pokusil se zachytit někde vespod dřímající stopy nukleotidů, připomínající pach vlhkého peří.

Našel je a pak chvíli čekal, až jeho části mozku proměněné v databázi rozeznají konkrétní vzorec. Zatím jen věděl, že tohle DNA voní povědomě. Mařena Zavrátilová… Specialistka na xenozoologii.

Dlaní se dotkl sochy. Mísu a pozvednutou ruku výrazně zbarvovaly četné zrzavé skvrny.

Zaútočilo to na něj z boku.

S náhlým výkřikem, podobným zakvičení prasete, šedivé, rozmazané a zubaté.

Drakkainen se lekl a najednou se celý svět zpomalil, výkřik se změnil v podstatně nižší zvuk připomínající rozladěnou tubu. V pádu uviděl, jak těsně kolem jeho obličeje prolétá roztažená hubená končetina s impozantními, jako háky velkými drápy. Vzduch zhoustl jako voda; popadl to něco víceméně za krk a teprve v tu chvíli narazil bokem a rukou na zem. Ztrouchnivělé trámy se prohnuly pod váhou jeho těla, uhnul hlavou před čelistmi, zaklapávajícími se jako past, otočkou zasáhl podrážkou bok protivníka a vymrštil ho nad své tělo. Kop obloukem. Provedený v podivné pozici, ale poměrně účinný.

Vymrštil obě nohy a jako na pružinách se zvedl ze země, okamžitě v bojovém postavení. Zároveň s hlubokým klouzavým zvukem, připomínajícím brzdící tramvaj, tasil meč.

Tvor ještě letěl vzduchem, bokem, bezradně máchaje končetinami. V mdlém nočním šeru se jeho kůže mírně leskla. Byl drobný, měl možná půl druhého metru na výšku a trochu děsivě připomínal žábu s lidskými tvary. Dopadl na zem, odrazil se a po zádech se sunul ještě metr, ale přitom už vstával jediným rychlým pohybem, který by při normálním běhu času musel být nepostřehnutelným mžikem. Široká tlama jako rána v ploché hlavě vyrůstající přímo z trupu opět zablýskala dvěma řadami jehlanovitých žraločích zubů.

V rameni se ozvala pulsující bolest a Drakkainen koutkem oka spatřil několik malých, nehlubokých škrábanců jako od drátěného kartáče. Tvor měl asi na kůži ostny jako rejnok.

Pozvedl meč k hlavě v jednoduchém *hasso-no-kamae.* Bylo to jen zvíře.

Spatřil, jak se svaly na nohou stvoření smršťují, načež zvíře vystřelilo jeho směrem jako obrovská žába. Viděl, jak jehlanovité, dlouhé nohy vlají ve vzduchu, jak natahuje tlapy s připravenými drápy.

Vydržel do poslední chvíle a vyhnul se bleskovému úderu tlapy rotačním únikem podle „pravidla otáčející se koule“, aby pak zešikma ťal – mířil tak, aby přesekl páteř. Ostří plulo hustým vzduchem. Drakkainen překvapeně spatřil, jak se tvor ve vzduchu otáčí, vyhýbá se ráně a obrací se vpřed, přesně podle jeho vlastního pohybu. Fantastická rychlost reakcí.

Zvíře přistálo na boku, zpod drápů vylétly třísky a oblak prachu, který klesal pomalu jako zvířené bahno. Stvoření okamžitě napjalo svaly k dalšímu skoku.

Když skočilo, nadechl se. Jediným plynulým pohybem opustil místo dopadu a ťal naplocho, nejrychleji jak uměl – věděl, že si může strhnout šlachy. Po čepeli se nesla vlna vibrací, vyvolaná turbulencemi. Tentokrát samotný úder na chvíli v něčem uvázl – nevšiml si v čem, protože natočil dlaň pro další úchyt čepelí dolů, plácl do záštity a ve vzduchu opsal mečem ležatou osmičku. Zasáhl jednou, opět jen špičkou. Ustoupil o krok a ještě jednou změnil úchyt meče. Dokončil nádech.

Teď výdech. Když pozorujete svět ve zpomaleném rytmu, můžete zapomenout dýchat.

Nějaký podélný tvar se pomalu přesouval a obracel ve vzduchu, jako by byl vyhozen do stavu beztíže. Připomínal láčkovce. Drakkainen se podíval ještě jednou a zjistil, že je to

useknutá tlapa. Dlaň s kouskem zápěstí letící vzduchem a chrlící kapky krve jako maličké, pulsující balónky.

Nastavil čepel před sebe a pak ji zvedl nad hlavu. Drápy se zaryly do země, tvor v děsivém úsměvu vycenil zuby a najednou se mu na hřbetě a na hlavě zježil hřeben ostnů, podobných hrotům dikobraza. Ostře zavanul formaldehyd a ricin. Ten parchant byl jedovatý. To není dobré.

Měl si vzít štít a oba náloketníky. Lenost se mu vymstila.

Tvor vystřelil jako torpédo. Zadní nohy musely mít sílu katapultu. Skočil však trochu stranou a zdravou tlapou ovládl prostor, kde se Drakkainen při rotačním úniku podle pravidla otáčející se koule musel ocitnout. Namísto toho se člověk s pozvednutým mečem naklonil dozadu a zůstal dál stát nohama na zemi. Ohnul kolena, drápy se mu mihly nad hlavou a v tu chvíli se narovnal – s pocitem, že se mu trhají břišní svaly, napjaté jako provazy. Ve strašlivém, vibrujícím zařvání připomínajícím zpomalené hřmění vypustil z plic vzduch, ťal zešikma a v otočce na opačnou stranu se s tvorem minul jako toreador.

Útočník přistál na zadních tlapách a otočil se.

Useknutá tlapa ukončila let a s vlhkým plesknutím dopadla na zem.

Zase stáli proti sobě. Drakkainen ztěžka oddechoval, cítil pulsování ve všech svalech. Neviděl, kam zasáhl.

Tvor otevřel chřtán a najednou se napříč jeho hrudí objevil tmavý proužek, lesknoucí se jako úzká šerpa.

Stáli tam dál. Nekonečně dlouho.

A pak lebka společně s jednou rukou začala sjíždět z těla a po dlouhé chvíli měkce dopadla na zem.

Čas plynul normálně, světlo hvězd se změnilo ze žlutavě sépiové zpátky na zelenou a torzo se svalilo naznak. Nohy se zatřásly. Poutník stál, ztěžka dýchal, škrábance na rameni pulsovaly palčivou bolestí, ale necítil účinek žádného jedu. Všechny svaly se mu třásly, křeč se zaťala do lýtka jako ocelové kleště.

Tvor se na zemi pořád hýbal, ale už byl neškodný. Končetiny se třásly, oči dál divoce blýskaly, tlama se otevírala a zavírala, každou chvíli se z něj vysouval nějaký ten trn, ježil se a dotvářel hřeben ostnů na lebce. Dokonce i useknutá tlapa stále drásala zemi svými pařáty. Z rozseknutého trupu rytmicky stříkaly gejzíry krve.

Na takové zvíře si nevzpomínal. Většina midgaardské fauny trochu připomínala pozemskou. Do určité míry. Konvergence – přizpůsobení se podmínkám. Ale byli to příbuzní jako ze zlého snu. Medvědi, chodící po zadních tlapách, měřili tři metry, býložravý tvor hrabající v zemi – místní ekvivalent lenochoda – vážil skoro dvě tuny, měl drápy jako šavle a tlamu, kterou by mu mohl závidět i krokodýl. Jako na Zemi v třetihorách. Místní Stvořitel se nejspíš nezbavil sympatií k zástupcům megafauny, zubatým jako draci. Mohlo by se ukázat, že tvor ležící na zemi a vypadající, jako by utekl z Boschovy „Zahrady nadpozemských slastí“, je jen obyčejná místní žába.

Nitj'sefni udeřil dlaní do hlavice meče. Na zemi před ním se objevila krvavá čára. Máchl čepelí v nedbalém *reisihiki,* otočil jílec v prstech a vsunul meč zpátky do pochvy.

„Ulf Přemožitel žab,“ řekl tiše.

Vrátil se k soše a prozkoumal druhou lebku. Byl to Letherhaze. Chudák, už se do Cambridge nevrátí.

Existence tvora, právě umírajícího na zemi, neznamenala žádnou odpověď. To zvíře bylo výjimečně nebezpečné a tak rychlé, že člověk bez čítače proti němu neměl nejmenší šanci, ale určitě nezabilo Halleringa a nezměnilo mu polovinu těla v žulovou sochu. Nezabilo ani Zavrátilovou a Letherhazeho, protože ti měli useknuté hlavy ostrým, ocelovým a spíš těžším nástrojem. Obratle vykazovaly stopy po seknutí a drcení. Nejspíš po tesařské sekeře, stále zaseknuté do špalku v dřevníku. Vedle, v hromadě nasekaných a dnes již ztrouchnivělých polen, našel rozsypané lidské kosti. Byli tam přivlečeni a sťati. V hromadě pilin i na samotném špalku byly patrné stopy krve obou dvou. Traumatické krve, plné bilirubinu. Následně ten, kdo to udělal, odnesl hlavy a pohodil je u paty sochy. Taky zachytil krev do nějaké nádoby a naplnil jí mísu, kterou socha držela v ruce. Někdo zde vykonal oběť. Kdo?

Socha byla místní, ale nepocházela z Pobřeží. Mezi zdejšími obyvateli nežili vyznavači těhotné tančící bohyně se srpem. Takovou postavu v panteonu neměli.

Pokud věděl, bohyně námořníků vypadaly úplně jinak a nevyžadovaly lidské oběti. Možná by to mohla být amitrajská Paní Žní, Azzina, ale odsud do Amitraje to bylo víc než tisíc kilometrů přes hory a pouště. Nebylo přesně známo, v čem kult spočíval, ale možná vyžadoval oběti. Jenže kde by se tu vzali Amitrajové?

Jejich země byla velikým, válečným impériem, vytvořeným z mnoha zemí, včetně několika přímořských království, odkud přišli námořníci. A ti byli národem uprchlíků. Nesnesli by tu Amitrajce. Považovali je za démony a upřímně je nenáviděli.

Samé záhady. Zatím narážel jen na otázky a žádné odpovědi.

Několikavteřinový souboj ho strašlivě vyčerpal. Svaly už začínaly bolet, zítra se bude plazit jako paralytik. Tak jak už to po urychlení bývalo. Člověk na něco takového není stavěný. Na několik chvil je nadčlověkem a pak se nějakou dobu léčí. Věděl, že za pár hodin padne a usne. Už se mu točila hlava. Svaly zažívaly strašlivý kyslíkový dluh, spálil skoro veškerou glukózu, kterou měl jeho organismus k dispozici, už teď se mu žaludek svíral hladem. Určitě si taky namohl šlachy. Drobné šrámy pulsovaly žhavou bolestí. Nejspíš v nich nebyl jed, ale určitě se do nich dostane nečistota. Spálená záda, zalitá potem, sevřená kroužkovou košilí a pancířem, taky bolela jako čert.

Obešel všechno kolem, ale další těla nenašel. Zavrátilová, Letherhaze, Hallering. Chybělo dalších pět. Odešli? Unesli je? Zahynuli stejně tajemně, jen mimo území stanice?

Věděl, že tady se už nic dalšího nedozví. Šel si najít něco k jídlu. Vojenské zásoby sice nebyly věčné, ale mohly vydržet hodně dlouho. Žel, vědci si nelibovali v hotových polních zásobách, které – uzavřeny v hermetických obalech – vypadaly a chutnaly jako žrádlo pro zvířata, ale nemusely se vařit. Stačilo je otevřít a sníst, dokonce je ani nebylo potřeba ohřívat. Místo toho s sebou vzali chutnější dehydrované zásoby, do nichž se přidávala voda. Spolkl jednu dávku nasucho – chutnalo to jako sádra. Prášek okamžitě vstřebal veškeré sliny a ztuhl do podoby slaného tmelu, který mu zalepil hrdlo a jazyk. V zásobníku v koupelně zbyla trocha vody, zvětralá, páchnoucí plastem a plná řas. Naplnil si tím ale ústa a promíchal to se zaschlou krustou něčeho, co mělo být *ragout* z králíka se zeleninou, do odporné kaše, kterou už jakž takž dokázal spolknout. Našel ještě tubu s jahodovým džemem a tyčinku a zapil to kondenzovaným mlékem. Nakonec si vymačkal přímo do úst tubu pasty *anchovis.* V tomhle stavu mu bylo srdečně jedno, co jí. Cítil se jako trosečník umírající hladem. Našel ještě tři celá balení a schoval je za náprsník. Zbytek byl roztrhaný, rozmačkaný, obsah se dávno rozpustil v dešťové vodě nebo ho sežrala zvířata. Moc toho nezbylo.

Znovu prohledal laboratoř a zjistil, že se zachovalo dost věcí, které se ještě mohly hodit. Jenže skoro nic nemohl vzít s sebou. I tak odcházel naložený jako potulný kramář. Po chvilce přemýšlení sebral aspoň místní mince. Šperky pozemské výroby nasypal do plechovky od kávy a schoval ji pod kameny v podezdívce.

Vyšel před chatu a napadlo ho, že tady navzdory všem předpokladům nezůstane. Tohle místo se jako výchozí základna nehodilo. Nehodilo se k ničemu. Musel jít dál. Kam, neměl tušení. Rozhodl se, že dokud nenalezne těla ostatních, bude je považovat za živé. To znamená, že odsud museli odejít. Kam? Nejdříve nejspíš rovnou za nosem.

Strom, který rostl uprostřed prostranství, měl podivný kmen se sudovitým vyboulením uprostřed, připomínajícím mužský hrudník. Podíval se lépe a zjistil, že i větve, které z něj vyrůstaly, měly výraznou podobu končetinových svalů – ramena, bicepsy, dokonce i žíly na předloktí. Čím déle se díval, tím víc viděl detailů. Žebra, bradavky, klíční kost, ohryzek – konečně spatřil i tvář.

„Další socha," řekl nahlas. „Skutečná umělecká galerie."

A v tu chvíli se v dřevěném obličeji otevřely oči.

Drakkainen sebou trhl, uskočil vzad a napůl tasil meč. Oči na něj hleděly s omámeným utrpením. Normální oči – s bělmy, lidské. Zdejší obyvatelé měli duhovky skoro přes celou oční bulvu, podobně jako koně.

Tu tvář znal. Duval. Joaqin Duval. Vedoucí expedice.

„Co se ti stalo?" zeptal se a slyšel, jak podvědomě mluví jazykem Pobřeží. Zopakoval otázku anglicky. Oči se rychle pohnuly.

„Nemůžeš mluvit? Mrkni dvakrát jako ano, jednou jako ne."

Dvě mrknutí. Velmi rychlá.

„Udělali ti to místní?"

Tři mrknutí. Co to znamená?

„Jsou ostatní naživu?"

„Znamená to, že nevíš?"

Chvíle přemýšlení.

Dvě mrknutí.

Poutníkovou myslí prolétávaly stovky otázek, ale jen na pár z nich se dalo odpovědět ano, nebo ne.

Něco tiše zaklepalo.

Jedna větvička na pravé větvi se mírně hýbala, klepala do vedlejší. Klepklep… klep… klepklep… Pauza. Klep… klep… Pauza.

Morseova abeceda? Pokoušel se pochopit, co vysílá, ale ztratil se.

Tečka, čárka, tečka, tečka; čárka, čárka; tečka.

L-M-E?

Začal ještě jednou.

Čárka, tečka, čárka. Tečka, tečka.

Konečně pochopil: KILL ME. Zabij mě.

„Mám tě zabít?“ Klepání přestalo. Dvakrát mrkl a zavřel oči.

„Duvale! Nechci tě zabít! Tohle je záchranná expedice! Přivolám sem loď! Ale musím se něco dozvědět! Kam odešli ostatní? Co se tu stalo?! Kdo ti to udělal? Jak můžu pomoci?!“

KILL ME KILLME KILLMEKILLME KILLME KILL…

Nic.

Drakkainen prosil, žadonil, přemlouval a vysvětloval. Bezvýsledně. Strom neodpovídal na žádné otázky, jen pořád dokola opakoval to své.

Ohledal strom ze všech stran, ale nedokázal najít nic kromě dřeva. Normální, hladké, suché dřevo, skoro bez kůry. Kmen, větve, úzké lacetovité listy podobné olivovým. Strom, který uvnitř věznil Duvala, stejně jako socha v chatě spojená s Halleringem.

Duval však žil. Měl jen oči a schopnost hýbat jedinou větvičkou. Rostl zároveň se stromem?

Nic divného, že se zbláznil.

Vyděšený hrůzou a soucitem by ho možná dokázal zabít, ale netušil jak. Jak rychle a humánně zabít strom? Není to tak jednoduché.

Odešel, pokoušeje se nevnímat zoufale klepající větvičku.

KILLMEKILLMEKILLMEKILLME…

Přešel k polovině tvora ležící na zemi a rozhodl se ho prozkoumat důkladněji. Pro jistotu do něj šťouchl mečem. Bledé, kulaté oči se okamžitě otevřely, končetina se zabodla drápy do země a hlava najednou vyskočila jako raketa do výšky jeho obličeje. Zrychlení přišlo jako clona, na šíji a na zádech ucítil nápor vzduchu, jak uskakoval vzad. Unikl výskokem a ve vzduchu zasáhl tvorovu hlavu silným rozmáchlým kopancem. Bestie změnila směr letu, bleskově zrychlila a pak s odporným, dutým zvukem dopadla na zem.

Drakkainen se na ni z výšky díval. Ztěžka oddechoval, ale pak si všiml, že se ruka natahuje, paráty se zarývají do země, svaly se napínají a přitahují rameno a hlavu, a ruka se zase natahuje vpřed, úplně jako v nějakém pitomém hororu. A plazí se. K němu.

„Pičku materi!“ zařval Drakkainen. „Chcípni, mršino!“

Sevřel meč obouruč a vší silou probodl tvorovi lebku. A pak zvedl překvapivě těžké torzo na čepeli, rozmáchl se a odhodil hlavu přímo na palisádu, až to zadunělo.

„Už pětkrát jsem tě zabil!“ řval, rozzuřený k nepříčetnosti. „Přestaň ŽÍT! Co je to za pitomosti? Co je tohle za podělaný svět!? Baba Jaga na koštěti! Přiletí na hmoždíři a popřeje mi hezký den!“

Stvoření jako by mu naslouchalo, protože tiše zasyčelo a znehybnělo.

„No!“ řekl Drakkainen. „Zůstaň ležet.“

Už měl toho místa dost, byl rozzuřený, unavený a hladový. Zatímco si pod nosem mumlal kletby, přešel dlouhými kroky dvůr a vstoupil do chaty. Po chvíli vyšel ven, v ruce starou, roztrhanou deku. Hodil ji na zem a kopancem na ni přesunul useknutou tlapu. Pak ji svázal a vyrobil z ní jednoduchý vak. Uvnitř se začalo něco hýbat, takže s ním strašlivě finsky klející Nitj’sefni praštil několikrát o zem.

Pak ze dvora sesbíral ostatky členů výpravy a zanesl je do chaty. Položil všechno, co našel, na stůl naproti Halleringově soše a se skloněnou hlavou zůstal na chvíli stát, bezhlesně pohybuje rty. Ještě jednou prohledal chatu a nakonec vyšel ven s malým plastovým kanystrem, aby polil stěny a propadlou šindelovou střechu. A pak si sedl do bezpečné vzdálenosti a vytáhl z váčku u pasu křesadlo.

„Máte zjistit, co se stalo,“ říkal Ledovec. *„A pokud bude potřeba, uklidit všechen nepořádek.“*

Duval celou dobu monotónně klepal větvičkou.

Drakkainen vstal, kopl do zídky studny a vydal se pro sekeru.

Když scházel z kopce, plameny už sahaly nad palisádu a vyvrhovaly jiskry vstříc nočnímu nebi.

*

Probudil mě déšť. Protivné, olověné ráno uprostřed mlhy a vlezlého mrholení. Všechno mě bolí. Už ani nevím, jestli kvůli

včerejšímu boji nebo noci strávené na velké rozdvojené větvi. Je chladno.

Rozvazuji provaz, který mě připoutával ke kmeni, a slézám na zem, zabalený do vlněného pláště.

Co jsem se o tom plášti naposlouchal věcí. Že přírodní vlna hřeje, i když je mokrá. Že vlivem vody se vlákna stáhnou a plášť se stává vodovzdorný.

Možná že jo.

Jenže teď už je úplně promočený. Stejně jako člověk, kterého vidím opodál.

Bolí mě kotník, všechny svaly, škrábance na rameni i spálená záda. Jsem promočený, zmrzlý a šíleně hladový.

Ten člověk se ozývá, zrovna když stojím v kapradí a ulevuju močovému měchýři.

Sedí na okraji lesa na dřevěném, jednoosém vozíku, zapraženém za podsaditým zvířetem, připomínajícím osla nebo okapi.

„Byl to pěkný boj," říká. „Možná by stál i za píseň."

„Jaký boj?" ptám se.

Je hubený, má na sobě plášť s kapucí a v ruce drží poltu slaniny, od níž zakřiveným nožem ukrajuje malé kousky.

Klidně si šněruju rozparek. Kdyby něco, zvládnu to. Zvládnu, než stačí seskočit z kozlíku nebo sáhne po něčem ostrém.

Ignoruju ho. Tady je příchod k osamocenému spícímu člověku nespolečenský a nebezpečný čin. V podstatě mě urazil.

Alespoň pokud vím.

Netuším, jak mě v hustém listí mezi větvemi objevil. Proto jsem na sebe rozzuřený.

Sbírám dřevo na oheň. Je tu pár rostlin, jejichž suché větve hoří, i když jsou zvlhlé. Tamten žvýká snídani a zkoumavě na mě hledí neskutečnýma očima naplněnýma černí. Nejspíš je starý, těžko říct. Tady je i čtyřicátník starý. Vyzáblý obličej má jakoby unavený a rozrytý vráskami.

Křesadlo vystřeluje snopy jisker. Rozfoukávám je na kousku kůry, hromádce troudu a jehličí, až se objeví plamínek.

Když si u praskajícího ohně pohlcujícího suché větve ohřívám ruce, myslím na kávu. *Espresso* v maličkém šálku s vrstvičkou *créma* nahoře. Ten druhý pořád sedí a cpe si do úst kousky špeku na špičce nože.

„Přisedni si k ohni," říkám.

„Mohl jsem tě zabít,“ odpovídá s plnými ústy.

„Ale nezabil jsi.“

„To je chytré, spát na stromě.“

„Jak se zdá, ne dost. Budeš pokřikovat z vozu?“

„Radši se na svět dívám z kozlíku. Je to výš. Mám lepší rozhled.“

Vytáhl jsem z úkrytu své věci. Vaky, pytle a nakonec sedlo, na kterém jsem se usadil u ohně. Aspoň k něčemu se bude hodit. Vyhrabu tvrdé proužky soleného masa, zabalené v pergamenu. Uvařím je v horké vodě. Když nemám kávu, napiju se něčeho, co připomíná bujón. Aspoň něco teplého do žaludku.

„Kdo tam bydlel?“ Mávám rukou ke kopci, kde se černají vypálené trosky stanice. Palisáda zůstala částečně stát, ale ještě se odtamtud zvedá sloup šedivého kouře.

Krčí rameny.

„Nikdo. Všichni vědí, že je to prokleté místo. Obětiště. Takových je hodně. Jenom hlupáci chodí na taková místa.“

„Někoho hledám. Jsem tady cizí. Hledám ty, kteří byli cizí jako já a ztratili se.“

„Já jsem tu taky dlouho nebyl. Výprava.“

Používá slovo „hansing“. Výprava, konkrétně loupeživá mořská cesta. Doslova: „Cesta za štěstím“.

Natahuje ruku s nožem, aby ukázal k lesu na druhé straně paseky, kde šumí potok.

„Tam je cesta. Je to po ní nejblíž k první osadě. Tam bydlí Grisma Šílený křik.“

„Bude něco vědět o mých příbuzných?“

„Ne. Nebo možná ano. Ale odsud můžeš jít jen tam. Grisma Šílený křik, obklopený kolovým jasanovým valem, sedí v domově předků a společně s hrstkou dalších se klepe strachem z toho, co vylézá z lesa. První, kdo žije za Pustinou strachu. Jdi a dej mu dar. Dej mu svůj lup.“

„Jaký lup?“

Muž na voze ukazuje na uzlíček, který leží opodál. Tlumok ze staré deky, trochu nasáklý krví. Tlumok, který se občas malinko pohne.

„Někdy pošle do lesa někoho cizího. Příliš mladého, aby se bál, a příliš hloupého, aby odmítl. Aby ho osvobodil od dalších přízraků. Od dětí chladné mlhy. Od Probuzených. Ale oni nikdy nepřestanou přicházet. Je zlá doba. Válka bohů. Kdysi tomu tak

nebylo. Ale dej mu to na památku. Ať to pověsí na palisádu a vykřikuje na své lidi, že je velký styrsman.“

Už mám trochu žhavých uhlíků, můžu na ně postavit hrnek s vodou a nakrájeným kouskem masa.

„Nevím, o čem to mluvíš. Myslel jsem, že je to žába.“

On se souhlasně směje.

„Jsem Krkavčí stín. Prodávám magické věci. Chceš nůž, který na majitele vrhá kletbu? Kámen, který se vrací? Mám kameny cesty, amulety černého spánku, pera ptáka bouřňáka. Mám všechno.“

„Potřebuju koně.“

„Neobchoduju s koňmi. Obchoduju s věcmi, které tvoří.“

„Máš něco, co dokáže proměnit člověka v kámen?“

„Čas? Mám spoustu času.“

„A kde můžu koupit koně?“

„Tam, kde je někdo prodává. Nejspíš tě ještě potkám. Nalezni cestu.“

„Nalezni cestu“ je pozdrav na rozloučenou. Alespoň podle Rekovicovy „Kultury a ontologie Pobřeží“.

„Říkají mi Nitj’sefni,“ volám za ním.

„To je vidět. Pro mě jsi Spící na stromě,“ křikne přes rameno a sjíždí se skřípajícím vozem na dno kotliny, rozmačkávaje koly bílé květy kapradí.

Zůstávám sám. Déšť monotónně šumí v listí, můj oheň neochotně syčí kapkami, dopadajícími z větví. Někde vysoko na nebi je slyšet pištění dravého ptáka.

Popíjím řídký bujón a začínám dávat dohromady plán další cesty. Zbytečná, komplikovaná zábava, protože ve skutečnosti netuším, co bych měl dělat dál. Půjdu tou stezkou. Ať už šli nešťastní vědci kamkoli, určitě se nepustili nazdařbůh lesem, takže tudy půjdu i já. Uvidíme, co se dozvím od někoho, komu říkají Grisma Šílený křik.

Musím sehnat koně. Peněz mám dost, i když nepočítám to, co jsem sebral ve stanici. Mám pás nacpaný na sobě naskládanými zlatými a stříbrnými mincemi, visí mi přes rameno jako přežraný had boa. Potřebuju jen obchod s koňmi.

A musím zjistit, co se stalo. To je ještě důležitější než nalezení trosečníků.

*

Onen večer v jídelně v Darkmooru. Příjemné. V kamenném krbu plápolá oheň a my sedíme podél dlouhého stolu v záři svící, u stříbra, pečených koroptví, pečených brambor a samozřejmě u otřesného *yorkshire pudding.* Ledovec si otírá ústa ubrouskem a rozkazovačným pohybem ruky přikazuje, aby nám nalili víno.

„Byl změněn cíl mise. Poletí jeden," říká nakonec. „Skupina zůstává, výcvik pokračuje, čekáme na vývoj událostí. Politika," dodává vysvětlujícím tónem.

Zkameněli jsme u stolu a dívali se střídavě na sebe a na Ledovce. Napije se sherry a otáčí se na jednoho z číšníků, který mu podává tác s červenou obálkou a stříbrným nožem. Celý rok jsme si zvykali na vznešenost, obřadnost a podivnou, trochu středověkou, trochu zednářskou atmosféru. Na smokingy a večerní šaty, které najednou nahrazují režná oblečení. Nikoho už to nerozesměje.

Všichni se uchylují ke schopnostem získaným výcvikem. Když se Ledovec pomocí nože vypořádá s pečetí, Kaufmann si přidává nádivku, já obracím v prstech stříbrný pohár a čichám k sherry, Cavallino se dloube v zubech a Deirdre obírá hroznové víno. Všichni vypadají uvolněně a klidně.

„Panu Corvinaquovi děkujeme za spolupráci. Pane Corvinaque, bosman Harding vám pomůže sbalit věci, dole v hale čeká řidič. Připomínám, že jste zavázán nejvyšším stupněm utajení. Prosím, zapomeňte na všechno, co jste zde viděl a slyšel, až na jedinou věc. Na to, že na vás nezapomeneme. Děkuji a na shledanou."

V hlubokém tichu je slyšet Reného kroky zesílené ozvěnou, odrážející se od klenby. Když se obrovské veřeje se zaduněním zavřou, nikdo neřekne ani slovo.

„Pánové Kaufmann, Nilfsson a paní Decroutová jako jištění. Paní Mulliganová, pan Cavallino, pan Rogowski, pan Kohoutek a pan Datlow – záložní skupina."

Ticho.

„Letí pan Drakkainen."

Zlomek vteřiny, kdy všem povolí nervy. Na naše poměry, samozřejmě. Nilfsson se s úlevou narovná a napije se vína. Datlow zatne zuby, je vidět, jak mu pulsují lícní svaly. Decroutová je zaskočená, tváří se, jako by ji zasáhl blesk. Deirdre na okamžik vypadá jako valkýra. Sevřené rty, vystrčená brada, v očích diamantový lesk. Já necítím nic. Nic kromě zápachu *yorkshire pudding.*

Dokonce i Kohoutek přestává na chvíli jíst.

„Pane Drakkainene, pojďte, prosím, se mnou. Ostatní, prosím, pokračujte s večeří v klidnější atmosféře. Dobrou chuť, děkuji a dobrou noc. Prosím, zachovejte si dobrou náladu. Mise bude pokračovat.“

„Tušíte proč?“ ptá se zkoumavě. Už sedí za stolem a nacpává si dýmku.

„Ne, veliteli.“

„Jste nejstarší. Pamatujete ještě svět, kde jsme byli jediným životem ve vesmíru. Pamatujete časy, kdy neexistoval antigravitační pohon a astronautika byla jen nejistým experimentem. Ještě to máte v hlavě. Jste dítě starého světa a narodil jste se v přesvědčení, že existuje jen to, co je na Zemi, a že jsme jedinými rozumnými bytostmi ve vesmíru a rychlost světla je nepřekonatelná. Podle mne se jim lépe přizpůsobíte – i jejich mentalitě, protože oni přemýšlejí stejně, v měřítkách svého světa. Navíc byla vaše matka Polka, otec Fin a vyrůstal jste v Chorvatsku. Kulturní šok je pro vás běžná záležitost. A navíc, jako jeden z mála jste si vytvořil z nezávislosti filozofii. Nevěříte v národ, předpisy ani v davovou inteligenci. Jste solitér. Věříte ve své morální zákony a rozum. Měla letět skupina – vy byste zůstal na Zemi. Ale musíme vyslat jen jednoho. Jediného člověka. Myslím, že přežijete. Alespoň máte šanci.

Teď vám řeknu něco, co kromě mne ví jen šest lidí. Tohle už není ani nejvyšší stupeň utajení. Pokud řeknete komukoli jediné slovo, i kdyby to byl kaprál Mulligan, zemřete oba. Omlouvám se za ten tón, ale je to nezbytné. Je známo, že máte najít vědeckou skupinu nebo objasnit, co se s ní stalo, evakuovat, koho se dá, a zlikvidovat stopy, případně napravit škody, které by mohly vzniknout, pokud došlo k nepovolenému kontaktu s xenocivilizací, ale tohle všechno dobře víte. Jenže nevíte, že jste obdržel oficiální souhlas k užití všech prostředků vyplývajících ze situace. Víte, co to znamená?“

Napil jsem se whisky.

„Povolení zabíjet…“

„Ano. Pokud budete donucen zabít, máte k tomu oprávnění. Já nesu plnou odpovědnost. A ještě jedna věc. Vyskytl se tam jev, který ani nedokážeme pořádně pojmenovat, natož vysvětlit. Něco, co může být neskutečně nebezpečné, nebo alespoň může mít zásadní význam.“

Dávám si další lok whisky. Mlčím.

„Funguje tam magie,“ říká Ledovec nakonec, jakoby v rozpacích a s nechutí. „Alespoň to tak vypadá v hlášeních, se kterými se seznámíte. Vrátíte se odtamtud živý a řeknete mi, že jsme se stali obětí bludů, kejklířství nebo vedlejších účinků fyzikálního jevu. Doufám, že to tak dopadne. Anebo se vrátíte a řeknete, že se vesmír obrátil vzhůru nohama, a náš svět se v tom okamžiku stane peklem.“

* * *

Stezka je úzká, kamenitá a zarostlá trávou. Vede z kopce. Vedle ní zurčí potok. Jdu. Připadám si jako turista. Únavná je jen myšlenka, že ať už bych šel kamkoli, nikde mě nečeká zázemí, vana s horkou vodou ani čistá postel.

Přemýšlím o Duvalovi, vrostlém do stromu. O Duvalovi, kterého jsem odsoudil k pomalé smrti uvnitř poraženého stromu. Jak dlouho to bude trvat? Až dřevo ztrouchniví? Kdo ví, jak umírá strom?

Jednou jsem přišel
příliš brzo,
jindy zas příliš pozdě.
Buď bylo víno už vypito,
nebo nevykvasilo ještě.
Vždy nevhod je nevítaný host.

Výroky Vysokého

Kapitola druhá

Dvůr Šíleného křiku

Cesta je špatně viditelná. Ve skutečnosti je to jen stezka zarostlá trávou, ale já vím, že nezahynu v nějakých neprostupných borech. Jdu pořád na východ podél pobřeží, takže nakonec musím narazit na lidi. Po nějakém čase začínám nacházet místa s ohništi. Okrouhlé, černé skvrny uhlíků a popela. Staré, ale podél tohoto potoka občas někdo tábořil. Ohně byly rozdělávány hned vedle stezky, jako by se poutníci báli ponořit do lesa. Odpočinek býval rychlý. Nacházím stříbrný ozdobný hrníček, okovaný roh na pití, několik kostěných knoflíků, kvalitní malou sekeru zaseknutou v kmeni poraženého stromu.

Dvakrát jsem narazil na nepohřbené, rozsápané ostatky. Jednou na vysušenou, nejméně půl roku starou mrtvolu, na které zůstaly roztrhané zbytky oblečení a neforemného lamelového puklíře. Opodál leží zničený dřevěný štít a zrezivělý meč s mnohoúhelníkovým kuželovitým košem a stejnou masivní hlavicí. Meč z Pobřeží, špatně vyrobený. Pak zase dvě staré vybělené kostry v korytu potoka.

Obě bez hlav.

Žádná z nich nepatřila někomu, kdo se narodil na Zemi.

Rozhlížím se, ale vidím jen tisíce šedivých kmenů, táhnoucích se donekonečna jako jasanová alej.

Můj plášť tuhne, stává se těžším a nejspíš opravdu nepropouští vodu, ale nemá to velký význam. Zůstal jsem suchý jenom v místech, kde mě chrání taškovitě skládané pláty pancíře, ale tam jsem zpocený a všechno mě svědí.

Po poledni ucítím kouř. Někde hoří ohně. Po nějaké době zaslechnu štěkání psů a bučení dobytka. Alespoň já tomu tak říkám. Když vidím strom, říkám mu „jasan“. Nebo „sosna“. A nebo „pinie“. Je to lepší než „větvice midgaardská“ nebo

„dragomerie“. Slyším chraptivé zahoukání připomínající škytavku hyeny zakončené protáhlým zakňučením a napadne mě: „Štěká pes,“ přestože ani neštěká a ani to není pes, ale tvor fyzicky nejpříbuznější vačnatému tygrovi.

Kloužu po mokrých kamenech a kořenech a proklínám svůj náklad. Nejraději bych všechno odhodil do křoví, ale je to hloupý nápad. Každá z těch věcí mi jednou může zachránit život.

Dvorec stojí na kopci a před ním je patrná zákruta řeky, do níž vtéká můj potůček. Mýtina byla vyklučena, je celá pokryta kmeny kdysi poražených stromů. Z místa, kde stojím, je vidět kolová hradba naježená navíc zaostřenými tyčemi. Nad ní propadlé střechy pokryté omšelými šindeli. Kolem valu občas stojí nízké tmavé dřevěné chaty bez oken, které vypadají jako rozplácnuté těžkými střechami.

Všiml jsem si lidí. Několik jich vybíhá z lesa a jako o závod se ženou k opevnění.

Křik.

Pár metrů ode mne, po kotníky v potoce, stojí dívka s bílým mokrým hadrem v ruce. Vidím bledý vyděšený obličej, doširoka vyvalené oči vyplněné černí. Pramínky promočených, tmavě fialových vlasů se jí přilepily ke tváři, dlouhá modrá sukně je také mokrá a přilepená k tělu. Stojí asi vteřinu a pak ze sebe vydá vyděšené pištění a v panickém útěku se vrhá ke kopci, blýskajíc bosýma nohama. Na břehu zůstává jen dřevěný kbelík plný zmačkaných hadrů.

V pevnosti už zavírají bránu, někdo dovnitř zahání dvě zoufale ryčící chlupaté krávy, obrovské jako buvoli a s rozložitými rohy. Křik, vytí psů, a nad tím vším se nese táhlý hlas nějaké trubky, který zní jako ryčení mamuta.

Tady mají hosty vážně rádi.

Přesto tady bydlí dobří lidé. U stezky stojí malý dřevěný přístřešek. Obyčejná dřevěná bouda krytá střechou. Má jen tři stěny a před vchodem je kruh kamenů a hromádka mokrého popela. Opodál stojí půlkruhová kamenná zídka, aby odrážela teplo dovnitř, a taky je tu hromada topiva, pečlivě přikrytá větvemi, aby do ní nepršelo. Uprostřed stojí stůl ze špalků a dvě lavice. Co bych ještě mohl chtít?

Tady nemůže nikdo jen tak přijít k domu a zabušit na vrata. Je potřeba se posadit a počkat, až si pro vás přijdou. A když nepřijdou, máte kde přenocovat, rozdělat oheň, máte střechu nad

hlavou. Odpočinout si, najíst se, vyspat a vypadnout na ryby. V podstatě příjemný zvyk.

Ze všeho nejdřív odkládám na lavici to prokleté sedlo a svlékám si promočenou zbroj.

Netvorovu useknutou tlapu nechávám venku. Ať si mokne. Má to být mé vstupné, něco jako „osvobodil jsem vás od nestvůry“. Možná se konečně dozvím, co to je.

Rozdělávám pod převisem střechy oheň. Vyžaduje to benediktinskou trpělivost – rozfoukání plamene, přikládání malých třísek a větviček a pak ochrana drobných plamínků před větrem.

Po dvaceti minutách už mám praskající oheň, který se nebojí dotěrného deště. Sedím na stole se zkříženýma nohama, v dýmce mám tabák Virginia neskutečné ceny a sním o čaji. Zbytečně. Čaj jsem nedostal. Teprve teď mi dochází, kolik užitečných věcí mohlo ve stanici zůstat. Třeba čaj. Určitě nevypili všechen čaj, a já jsem to všecko spálil.

Dvorec na kopci se zdá být opuštěný, temný, ponurý a tichý. Cítím, jak mě pozorně sledují, ale v podstatě jsem rád, že se mě rozhodli ignorovat.

Převlékl jsem si spodní prádlo a vytahuju z vaků suché kalhoty. Taky nacházím krátký plášť s kapucí a dělám inventuru zásob.

Mám bujón v kostkách, schovaný v nějakém naolejovaném koženém váčku. Mám trochu karpatského uzeného sýra, suchou klobásu, maso v proužcích, suchary zabalené do pergamenu. Skleničku s medem, uzavřenou velkou korkovou zátkou. Trochu slisovaného sušeného ovoce s ořechy, několik tyčinek chalvy, ale bez obalu – jsou zabaleny do nějakého listu, možná vinné révy.

Nemohli mi dát cukr. Bylo by to strašně nebezpečné. Místo toho mám chalvu, sušené fíky nebo kus korku. Pokud vím, ani mandle, ani fíky, ani korkové duby tu nerostou, tak proč by měla vadit trocha čaje? Nemohli to zabalit do čajových listů?

Nacházím i věci, které jsem podloudně propašoval, i ty, co jsem dostal. Ale ani stopa po kávě nebo čaji. S radostí nacházím tři tabulky čokolády, trochu tabáku, lahvičku s rakijí a další s rumem – obě jsou plastové a ploché. To spíš umřu, než abych je vyhodil. Skvělá věc – plast. Lehký, nerozbitný a nepropustný. Slivovici mi dal Levkovič a „Navy Rum“ je určitě od Dartlowa.

Rozšroubovávám ocelovou schránku a vytahuju rybářské náčiní. Vlasec je ze svázaných koňských žíní – co se dá dělat,

aspoň že háčky a olůvka jsou normální. Mohlo je přece napadnout, aby mě vybavili kostěnými háčky. Někomu se nechtělo, díkybohu.

A pak si uříznu prut a opravdu jdu na ryby.

Jsou vidět. Míhají se těsně u dna, schovávají se za kameny, ale nezajímají je ani žížaly, ani kuličky rozžvýkaného sucharu, ani kousky masa. Jsou tlusté a vypasené, jenom mě rozčilují. Musím si vyrobit nějakou harpunu.

Možná by stálo za to složit luk, ale strašlivě se mi nechce. Už tak chodím jako naložená mula. Rozložený se nosí líp.

Vařím vodu s medem, vylepšenou trochou slivovice. Kromě toho bude k večeři čokoláda, kousek klobásy a suchar.

Přečetl jsem miliony knížek, jejichž děj se odehrával ve vymyšlených pseudostředověkých světech, podobných tomu mému. A všude bylo možné vejít do hostince, hodit na stůl minci a zakřičet: „Hospodo, pivo!“ – vždycky jsem to chtěl udělat.

Nechávám rozhořet oheň, jak nejvíc to jde. Chci si usušit oblečení, ale taky ukázat, že nejsem z těch, kteří se schovávají.

V pevnosti nejspíš probíhá horečnatá porada. Kdybych tam jen mohl být – hlasoval bych pro to nechat podivného cizince na pokoji alespoň do zítřka.

Musím najít stopy svých druhů, ale uběhlo tolik času, že jedna noc navíc nic neznamená. A strašně se mi nechce navazovat kontakty. Mám trochu trému a jsem dost unavený. Ta chatrč se mi líbí. Ve Finsku stavějí docela podobné na parkovištích u pláží.

Sním večeři, budu se koukat do ohně, přemýšlet, dám si ještě pár doušků slivovice a s rozkoší se natáhnu na ten široký stůl, přikryju dekou a sedlo si dám pod hlavu. Komu to bude vadit?

Celou dobu na sobě cítím něčí pohled. Když míchám neobvyklý grog, přikládám na oheň nebo krájím jako kámen tvrdou klobásu. Pronikavý, pátravý.

Vidím jen deštěm bičované keře, mlčící, kůly naježený temný dvorec a mlhu. Začíná být chladno. Pomalu přichází soumrak.

Určitě mě odněkud pozorují. Z vrcholu palisády nebo skrz nějaké střílny. Jen si poslužte.

A pak si všimnu dítěte.

Objevuje se náhle, jako by se vylouplo z mlhy válející se po zemi. Chlapec, možná osmiletý, až groteskně bledý, s nafouklým kulatým břichem. Stojí a mlčí, úplně nahý v dešti a chladu, se složenýma rukama, jako by chránil něco na hrudi.

Zapomněli na něj? Nevšimli si, že to nestihne za bránu? Možná přesně nevědí, kolik mají dětí? A teď pan Grisma Šílený křik předstírá, že není doma, a tenhle tu ve vražedné zimě mokne.

„Neboj se," říkám jemně. „Chceš něco k jídlu?"

Mlčí. Stojí nehnutě a dívá se na mne zvláštníma očima, které za šera a z dálky vypadají jako prázdné oční důlky. Najednou nechá klesnout levou ruku a já vidím, že to, co svíral na hubeném hrudníčku, je jen jeho druhá ruka se strašlivě znetvořenou dlaní – jen se čtyřmi prsty, které jsou dlouhé snad dvacet centimetrů a mají hodně kloubů, podobně jako krabí klepeta.

Šokovaně se na něj dívám a v natažené dlani pořád držím kousek čokolády, když v tom se jeho oči zablesknou fosforeskující zelení a chlapec se promění v dým, oblak mlhy, který se nepostřehnutelně rozpouští.

Nechám klesnout ruku s čokoládou a cítím, jak se mi za krkem ježí vlasy. Hyperadrenalin udeří jako proud.

Čekám a cvičím dýchání *ibuki*, dokud se nerozplyne. A v tu chvíli se zase ozve troubení rohu.

Prostě kousek ustoupil a zmizel v mlze, napadne mě, zatímco se dívám, jak se otevírá dvoukřídlá brána a vychází z ní několik lidí. Opatrně scházejí z kopce a chrání se štíty podivného tvaru, které připomínají kontrabas. Vidím odlesky hrotů na kopích.

Jdou ke mně.

Odkládám hrnek a s kletbami pod nosem si navlékám těžký půlpancíř a připínám si okovaný pás s mečem. Je čas věnovat se práci.

Přicházejí. Pomalu, důstojným krokem, aby ukázali, že se mě ani trochu nebojí. Štíty ale mají zvednuté, kopí připravená zaútočit. Dohromady osm mužů. V jejich středu kráčí dva bez štítů a kopí, ale stejně jako ostatní mají zbroje.

Zastavují se zhruba deset metrů od mého tábořiště a mlčky se dívají. Jeden z těch dvou uprostřed je určitě někdo důležitý. Zdobený plášť posetý ocelovými destičkami obepíná rozložité tělo – muž má mohutné šedivé vousy a dlouhé vlasy sepnuté zlatou sponou, taky šedivé. Kdo ví, možná je to samotný šéf. Nevydává ale šílené skřeky, jen mlčí a pátravě si mě prohlíží.

Štítovníci si na půl úst vyměňují názory, přesvědčení, že je nemůžu slyšet.

„Je poznat, že je bohatý. Pancíř cizí výroby. A meč, který… Koukni, jestli má lidské oči. Možná je to mara…"

Čekám.

Oni moknou, já ne. Sáhnu pro hrnek a napiju se horkého pití.

„Ten, kdo putuje, spí na kameni, dlouhou cestu má ke své zemi. Místo pivem vítají jej oštěpem, nedají mu spočinout si mezi všemi," řekl jsem zvučně a zase jsem se napil. Musel jsem využít veškeré znalosti řeči námořníků, abych dal dohromady tenhle veršík. Tady mají takové věci rádi. Jsem zvědavý, jestli stařík taky odpoví veršovánkou.

Odstrčí muže před sebou a opatrně vykročí, jednu ruku na hlavici meče. Přeměřuje si mě od hlavy až k patě a zkoumavě se mi dívá do očí.

Může to znamenat, že už viděli Pozemšťany. Mé oči byly přizpůsobeny a vypadají jako oči zdejších, celé vyplněné tmavými, ořechovými duhovkami, jako mají krávy. Vždycky, když spatřím vlastní odraz, leknu se. Nemůžu si zvyknout. Naštěstí je tady zrcadlo vzácností. Ale vědci nepodstoupili žádné operace. Jejich oči musely přitahovat pozornost.

Dva z jeho lidí neochotně, pomalu sklonili kopí špičkami dolů a opřeli je o zem. Neznamená to, že na mě přestali dávat pozor. Teď by jim stačil jediný pohyb ruky k tomu, aby oštěpem hodili a přišpendlili mě ke stěně chaty.

„Lehkomyslný poutník stojí před dvorcem, kde každou noc smrt se prochází, chtěl by stravu, teplo, pivo, však zde jen zhouba a zmar se nachází," odpověděl stařec. „Pokud skládáš verše, možná potěšíš krále. Pojď, jestli jsi člověk, a ne Probuzený. Zasedni ke stolu."

Sbírám si věci a vyrážím s nimi do dvorce. Družiníci mi pomáhají nést sedlo a vaky. Jeden z nich si ode mne dokonce bere pořád kouřící hrnek. Vidím, že nejméně dva z nich jsou ještě chlapci. Jeden má asi třináct let a jen s obtížemi uzvedne štít, druhému se příliš velká přilba s kroužkovým čepcem a okrouhlým nánosníkem kývá na hlavě jako kotlík. Další družiník má na krku šestý křížek a trochu kulhá na pravou nohu. Jestli proti mně „král" postavil výkvět své armády, je na tom vážně špatně.

Kráčím rameno na rameni s velitelem a dvěma družiníky, kteří nesou mé vaky, ostatní nás obklopují amatérským, ledabyle sestaveným šikem „ježka". Nezapírají štíty do sebe, neudrží krok a zakopávají jeden o druhého, ale míří do všech světových stran okovanými hroty kopí. Poslední jdou pozpátku, jako by každou

chvíli čekali útok. Kdyby k něčemu došlo, moc by jim to nepomohlo – v tomhle „ježkovi“ je plno děr.

Rozhlížím se, ale porub, zamlžený a smáčený deštěm, je úplně prázdný. Jen někde na hranici viditelnosti stojí bílá, vyzáblá silueta chlapce s očima jako žhavá okna a s dlouhými prsty, pohybujícími se jako krabí klepeta.

Obě křídla brány se před námi otevírají a my vcházíme na blátivé nádvoří. Déšť bičuje kaluže, velcí vyzáblí hafani sebou škubou na řetězech, smrdí to tu kouřem, zatuchlinou a těly mnoha lidí. Těžký, pižmový zápach proniká vším.

Hlavní budova je tmavá, dlouhá a uvnitř připomíná hangár. V prostřední části mezi sloupy se nachází dlouhý stůl, u kterého sedí něco přes deset lidí. Ve vzduchu visí těžký smrad, který by se dal krájet. Kouř se táhne v pruzích, hala uvnitř je skoro prázdná. Trocha nábytku, trocha kožešin, u vchodu stojan se štíty a kopími. To je vše.

Déšť dopadá dírou ve střeše přímo do ohniště a naproti, v širokém nízkém křesle, sedí Grisma Šílený křik, zabalený do kožešin.

Je starý. Ještě ne sehnutý, pořád je možné uvěřit, že masivní meč, o který se opírá, není jen ozdoba, ale na vrásčitém obličeji, šedinami prokvetlých dlouhých vlasech a vybledlé matné modři očí už jsou znát léta. Tady se ho bojí. Bylo to poznat podle toho, jak sedí, jak předstírají, že jsou neviditelní, jak se vyhýbají pohledu přimhouřených, pátravých očí i podle vzhledu sevřených úst. A jen já vím, že ty jeho hrozivé obličeje maskují strach a nejistotu. Grisma se bez ustání bojí. O své lidi, o sebe, o přetrvání rodu, o svou čest. A v tuto chvíli se bojí mě.

Jsem o půl hlavy vyšší než největší z nich – to se nedá nijak zamaskovat. Navíc má můj půlpancíř pořádné nárameníky, připomínající fotbalovou výstroj, a skoro mi propůjčuje vzhled bohatýra. Jednalo se o psychologický efekt, ale taky o to, že nárameníky mají ztlumit a pohltit sílu úderu.

Grisma si mě měří podezřívavým pohledem a mlaská, jako by něco žvýkal. Udeřím náloketníkem do prsního plátu. Rána se odráží ozvěnou od stropu. Skláním hlavu v úsporné úkloně. Někdo nervózní u stolu se viditelně třese. Za sloupořadím se skrývají čtyři lidi, přesvědčení, že jsou v polostínu neviditelní. Cítím jejich pot, slyším vrzání řemenů, pach dehtu, kterým jsou napuštěny tětivy. Slyším, jak jednomu z nich buší srdce.

„Odpusť cizímu poutníkovi, velký králi,“ říkám. „Ztratil jsem se v tomto kraji a nevyznám se v dvorních obyčejích. Špatně hovořím jazykem Pobřeží a neumím pronést pozdravy, ale i já jsem slyšel o Grismovi Šíleném křikovi a zatoužil jsem po ochraně tvé střechy.“

Nemám mu moc co dát, což je problém. Zlato mu darovat nemůžu. Za prvé, on se považuje za krále a zlato by měl rozdávat on – jen ho urazím. Za druhé, jestli uvidí, kolik ho mám, jednoduše mě zabijí. Nějak se nedokážu přinutit, abych mu dal tvorovu useknutou tlapu. Nechal jsem si namluvit, že je to kdovíco, ale teď si začínám být jistý, že jsem jenom oddělal lesního škůdce, nic víc. Co by si pomysleli o středověkém rytíři, který králi hodil pod nohy kus hada nebo vlčí hlavu a nazval se drakobijcem? Šílenci existují v každé kultuře.

„Předstup, hoste,“ přikazuje Grisma. „Postav se tak, aby tě stařec mohl vidět.“

Přejdu dva kroky a zastavím se v místě, osvětleném mihotavými plameny olejových kahanů, smrdících rybím tukem. Podlaha byla na tomto místě překvapivě zametena a na křivých prknech byl nakreslen kruh obklopený písmeny. Poznávám runy Pobřeží z abecedy Sonnermanna Veigla, považované za posvátné. O co jde? Nějaký test, nebo co?

Evidentně to, jestli tady dokážu stát, nebo ne, má nějaký význam. Všichni se předklánějí v očekávání, sedí napjatě, v podivných pozicích, jako by byli připraveni každou chvíli vyskočit z lavic. Myslí si, že jsem nějaký přízrak, ale já nevím, jak se přízraky chovají. Jako člověk bych se těch čar měl bát, nebo naopak? Předpokládám, že je to kruh ochranných zaklетí, takže by se mu démoni měli vyhýbat. Jenže to je jenom teorie. Na straně, ve výklenku, sedí nějaká černě oblečená stará ženská. Klobouk nebo možná šátek jí cloní obličej, sedí úplně nehnutě a zabodává do mě pátravý, podezřívavý pohled. Dokonce i pro mne je sotva viditelná, ale není možné si jí nevšimnout, protože strašlivě páchne.

„Ten, kdo putoval, má vyschlé hrdlo,“ recituje Grisma. „Napij se se mnou, hoste.“

Podávají mi roh naplněný něčím kalným, páchnoucím kvasnicemi a fermentovaným obilím. Podomácku uvařené pivo. S nejvyšším zaujetím sledují, jestli se napiju. Muž, který sedí nejblíž, zatíná dlaně v pěst, další se kouše do rtu. O co jde? Mám

to vypít, nebo ne? Člověk by to vypil, samozřejmě. Jejich démoni nepijí?

V temnotě zaskřípala tětiva. Nikdy mě nezasáhneš, chlapče. Ne při tomhle osvětlení. Navíc, rovný luk neprorazí laminát.

Vylévám trochu piva do dlaně a přitisknu ji na zem.

„Cokoli piji, piji na tvou čest, Hinde," pronáším.

Vstávám a pozvedávám roh k ústům. Dívají se tak napjatě, jako by to byla nejdůležitější věc na světě. Teprve tehdy pochopím.

Něco mi do toho piva dali. Něco, čeho se démoni bojí, něco jako svěcenou vodu, a to je optimistický předpoklad. Nebo nějaký jed, kterého by si člověk nevšiml, a to je horší. Prokletá logika Božího soudu. Složím zkoušku, když padnu mrtvý k zemi – něco jako zkouška vodou. Ženská se utopí – byla nevinná. Ženská plave – vědma. Jestli začnu vyvádět, znamená to, že jsem démon. Předpokládám ale, že mě nechtějí hned otrávit, a tak piju. Nejspíš tady neznají žádné silné toxiny, takže pokud něco nebude v pořádku, okamžitě všechno vyzvracím.

Piju plnými doušky až do dna, pokrytého zbytky obilí a kvasnic. Pivo je husté a odporné. Má v sobě tolik nečistot, že je těžké odhadnout, co by mohla být ta tajemná přísada. Stopy nějakých nepříjemných rostlinných tříslovin jsou nejspíš výrobní vada. Nějaký flákač asi nevybral z obilí plevel. Naštěstí necítím metylalkohol, ale je v tom něco divného, co nedokážu poznat. Kovová, měděná příchuť.

Zrzek na kraji stolu je bledý jako stěna, na ústech má špatně maskovaný výraz krajního znechucení. Naplivali mi do piva, nebo co?

Piju.

Drobná, bohatě oblečená žena sedící vedle krále je v obličeji rudá jako pivoňka a dívá se po stěnách.

Jeden z potenciálních vrahů, ukrytý za sloupy, vybíhá na nádvoří a zvrací hned u dveří. Co s vámi je?

Jsou v tom nějaké hematické skupiny – krev. Nakapali mi tam krev. Jen trochu, ale je cítit. Člověk by si toho nevšiml, takže klidně piju dál. Zbývá jedna výrazná stopa. Cizí a nepříjemná. Nějaké octové a mléčné kyseliny. Strašlivé.

Je to menstruační krev. Nechutný vtip.

Co se dá dělat. „Nozpové" se jen tak nesloží.

Zářivě se usměju a s třísknutím stavím otočený roh na stůl těsně před rusovlasého džentlmena, který reflexivně ucukne.

Nejraději bych ho hodil na hlavu ženské, sedící ve výklenku. Dal bych hlavu na to, že to byl její nápad.

Král vypadá, jako by spolkl žábu. Zuří. Ale asi ne kvůli mně. Vrhá vražedné pohledy k neviditelné stařeně.

„Zasedni ke stolu, hoste," říká.

Sedám si. Soused mi dělá místo a rychle mi podává další roh piva. V jeho tváři se střídají výrazy úlevy, znechucení a soucitu. Beze spěchu a klidně si od něj roh beru.

„Říkáš, že jsi cizinec, ale klaníš se našemu Hindovi jako zbožný člověk," říká Grisma podezřívavě a ustaraně.

„Mí bohové jsou daleko," odpovídám mu a najednou chápu jeho starost. On mi podstrčil špatné pivo a já jsem je obětoval bohu válek, bratrstva zbraní, hněvu, bouře a cti. Udělal jsem to v dobré víře, takže teď do toho spadl on jako ten, kdo urazil boha. Vidím, že jsem ho dostal, a hned se mi zvedla nálada.

Královna mě pozoruje divným pohledem. Že by to byl dar od tebe, Vaše Veličenstvo?

Dávám si další doušek piva. Je trochu lepší, ale ne o moc.

Stavějí přede mne zprohýbaný železný talíř, podávají mi dřevěnou mísu plnou kouřících kousků vařeného masa. Lehce zapáchá – uvařili ho na poslední chvíli. Ještě není zkažené, ale jen taktak.

Zase se rozeznívá šumění hovoru, někdo sedící ve výklenku začíná hrát na flétnu.

Prošel jsem důkladným výcvikem. Náladu mi nezkazí ani zatuchlá chuť šlachovitého masa, ani husté pivo, ani černá špína za polámanými nehty muže sedícího naproti mně, ani mastná omáčka slepující řídké vousy dalšího družiníka. Obličej má strašlivě znetvořený, skoro nemá dolní čelist a až po lícní kost se mu táhne křivá roztřepená jizva – určitě od sekery.

Dal bych si pořádnou *pleskavici.*

Se sýrem.

„Musíš být šílený, když putuješ Pustinou strachu sám, cizinče."

„Jsem tu cizí a nevím, co je Pustina strachu. Hledám několik svých druhů a jdu světem, aniž bych se ptal, jak jiní říkají lesům a pohořím, kterými procházím."

„Jak ti říkají?"

„Ve vaší řeči by to bylo Ulf Nitj'sefni," odpovídám. U nich nemají jména vždy význam, bývají rodová. Přídomky jsou ale individuální a vznikají trochu jako indiánská jména. Chtěl jsem si

nechat vlastní jméno – Vuko, což je chorvatsky „vlk“, ale bohužel „vuko“ je v jednom ze zdejších nářečí totéž jako „ptačí trus“. Přeložili mi jméno do norštiny – Ulf je totéž, naštěstí v jazyce Pobřeží neznamená nic a rozhodně zní lépe než „guano“.

„V mládí jsem hodně cestoval,“ říká Grisma. „Možná jsem byl ve tvé zemi, cizinče. Jak jí říkají?“

Usměju se,

„Mou zemí je Chorvatsko,“ říkám bezelstně a vidím, jak mu pohasíná úsměv. „Je tak daleko, že nad ní září jiné hvězdy.“

„A byl jsi v zemi, které se říká Amistrand?“

Amitraj. Jejich nenáviděný nepřítel. Plivu na zem a zvedám pěst, mumlaje Hindovo jméno. Spokojeně přihlížejí – zareagoval jsem správně. Má mě snad za pitomce? Vždyť kdybych byl amitrajský špeh, udělal bych totéž.

„Viděl jsem ji,“ odpověděl jsem krátce. „A už ji víckrát vidět nechci.“

Nevím proč, ale když putujete po cizích zemích, po návratu se vás všichni ptají: „Co jsi tam jedl?“ Sám se na to obvykle ptám. Jako by kulinářské zvláštnosti nejlépe vypovídaly o cizí kultuře. Možná to tak opravdu je.

Hlavně šedivé, vařené maso, lehce zapáchající rozkladem a podivným kořením, které má přebít smrad. Nějaké duté houby – možná traviny – naložené v soli a vzdorující v zubech jako guma. Trochu marinované zeleniny podivných tvarů, barev a chutí, páchnoucích sklepem. Solené a sušené plátky ryb. Husté kvasnicové pivo. Rostlinu chutí připomínající česnek a pórek zároveň, vypadající jako puškvorec. Zajídají se tím další kusy jídla, ze kterých okapává tuk a řídký rosol. Napůl vykynuté zvláštní podplamenice, skřípající v zubech kvůli písku v nekvalitní mouce. Jen málokdo se může pochlubit železnými nebo čedičovými mlýnskými kameny, které se nedrolí do mouky, ale Grisma Šílený křik k nim rozhodně nepatří.

Pivo má asi šest procent. Při tomhle tempu bude většina u stolu za hodinu nebo dvě opilá.

Bez přestání se vyptávají na novinky ze světa. Vykrucuju se, vyprávím hlouposti. Chci působit dojmem, že jsem zrovna přistál u jejich břehu a že v podstatě nevím nic. Že se má loď potopila a přežil jsem jen já. Cítím, že se ptají nervózně. Děje se něco špatného. Vědí, že něco přichází. Že by se chystala válka? Jejich země leží stranou. Zbytek kontinentu se rozkládá daleko na

západě, odříznutý pustinou a vysokým horským pásmem. Skoro neobydlená území. Na moři je potřeba překonat labyrint skalistých, nebezpečných ostrůvků, úžin a soutěsek, jimiž hory sestupují do moře. Žádná invazní flotila nepropluje. A nikdo se zdravým rozumem nepotáhne s armádou skrz pustinu a hory do téhle divočiny. Proč taky. Pro jejich vědra okovaná mědí? Pro zubaté sekery?

Ptají se, jestli jsem neviděl potulné mnichy v rudých pláštích a se stříbrnými obličeji.

Neviděl.

A nespatřil jsem šílené černé jezdce s tetovanými tvářemi, navlečené do černého železa a na železných koních? Říká se, že se objevují čím dál blíž…

Nikoho takového jsem nespatřil.

A viděl jsem Probuzené?

Nevím, kdo jsou Probuzení. Jsem tu cizí a v mé zemi o nich nikdo neslyšel.

„Válka bohů je všude," bručí Spalující hněv, rusovlasý, nakrátko ostříhaný družiník sedící proti mně, vedle toho znetvořeného sekerou, který se jmenuje Dubová tvář. „U vás jim určitě říkáte jinak. Děti chladné mlhy."

Zamítavě vrtím hlavou.

Chtějí vědět, jestli jsem během cesty lesem neviděl něco podivného.

„Nejsem si jistý. Viděl jsem něco zvláštního, co na mě zaútočilo. Zabil jsem to," říkám. „Ale určitě to bylo zvíře."

Jdu ke svým věcem uloženým u stěny na vyrovnané hromadě a vytahuju uzlík. Překvapeně mě pozorují, když rozvazuju tkanici a rozevírám deku. Useknutá tlapa hlasitě dopadá na dřevěnou podlahu mezi posvátné znaky. Prsty se ještě pořád trochu hýbají.

Křik. Vyskakují na nohy, ženy a děti piští, někdo vykřikuje Hindovo jméno, někdo další kleje a vydává nadšený bojový pokřik, někdo přiskočí a nakopne tlapu, načež se zbaběle schová v davu. Zešíleli.

Stojím uprostřed té vřavy a pomalu, metodicky skládám deku. Smrdí mršinou a taky jakoby rybinou. Budu ji muset vyprat.

Jedni jsou rozzuření, druzí vyděšení. Královna je bledá jako prostěradlo a kouše se do pěsti. Černé, telecí oči se lesknou slzami.

Šok, nebo co?

Král volá po kopí. Podávají mu ze stojanu krátký, masivní dřevec. Rozestupují se. Grisma přišlápne tlapu prošívanou koženou botou a se supěním do ní zabodne úzký kovaný hrot. Pomalu a precizně. Tvorova kůže je slizká, tvrdá a poddajná, a trojúhelníkový hrot není zrovna dvakrát ostrý. Neochotně ustupuju, Šílený křik konečně dosáhne svého a pozvedá hnátu nabodnutou na kopí, pořád hýbající prsty a připomínající umírající oliheň.

„Přibodněte to nad bránu. Ať všichni Probuzení vidí, co je čeká. A vy se podívejte, co je to mužnost. Dnes k nám přišel cizí muž. Sám překonal Pustinu strachu a dává mi mrtvého Probuzeného. A vy?“

Dokonce se od něj bojí vzít kopí. Na okamžik se k tomu nikdo nemá. Konečně přichází dlouhovlasý mladík s fialovými vlasy a neproniknutelným obličejem. Vypadá, jako by zuřil. Když se za ním zavírají okované veřeje sálu, je slyšet výkřiky na nádvoří.

Netuším, jestli jsem je potěšil, ale určitě jsem udělal dojem.

„Proč jsi nepřinesl hlavu?“ ptá se mě Grisma.

„Byla těžká,“ odpovídám krátce. „A kromě toho kousala.“

Vyprskne smíchem a podezřívavě se na mě dívá.

„Jak jsi zabil Probuzeného?“

„Rozsekal jsem ho.“

„Dokáží zabít pohledem a být na třech místech najednou,“ křičí někdo. „Žádný člověk nemůže zabít démona! Železo si s nimi neporadí!“

„Poradí,“ říkám klidně. „Jen je třeba se hýbat rychle.“

Vracejí se ke stolům, pokoušejí se nestoupnout na místo, kde před chvílí ležela má trofej.

Dívám se, jak hltavě pijí, pivo jim stéká po bradách a vsakuje do vousů. Hlučně stavějí rohy na stůl a křičí si o další džbány. Někteří mě sledují udiveně, jiní s pověrčivou bázní, další nenávistně.

Královna je pořád bledá jako papír, brada se jí třese, ale půvabné rty se svírají v grimase zuřivosti a vzteku. Grisma se ale na mne dívá s nadějí. Asi.

Nedokážu rozeznat jejich emoce. To kvůli těm podivným, zvířecím očím. Oči medvěda, skotu, veverek, psů. Zaječí oči. Celé vyplněné modří, hnědí, černou nebo fialovou barvou.

Vrací se mladík. Asi je to někdo významný. Následník trůnu? Sedá si ke stolu, sáhne po pivu a počastuje mě tvrdým pohledem.

Nemá mě rád. Považuje mě za protivníka? Vzal jsem mu prvenství?

Dívám se, jak se mu svírají čelisti, jak podvědomě roztahuje chřípí.

Aktivuju čítač. Jen pro jistotu.

*

Když polkl další doušek z lehce páchnoucího buvolího rohu, zjistil Drakkainen, že se to koneckonců dá pít. Nepřipomínalo to „Karlovačko“, ale co se dalo dělat. Natáhl ruku ke dřevěné míse a chvíli držel natažený prst, přesouvaje ho od jednoho kousku masa ke druhému, ale nakonec to vzdal. Sáhl po něčem, co se rozhodl považovat za okurku.

Hostina se táhla a nic nenasvědčovalo tomu, že by se družiníci chystali jít spát. Některým se už zavíraly oči, jiní podřimovali nad miskami, ale evidentně se vší silou snažili zůstat bdělí. Když někomu začala nad stolem klesat hlava, soused ho s evidentním zneklidněním probudil šťouchancem. I samotný spáč vypadal vyděšeně.

Na chvíli mu jakoby dali pokoj a Drakkainen si krátil čas pozorováním. Šílený křik na něm visel pátravým pohledem, zachmuřeně seděl na místě a každou chvíli se trochu napil. Pokud se to dalo odhadnout, působil dojmem člověka, který něco chystá. Jeho manželka seděla tiše nad prázdným talířem a zamračeně pozorovala společnost u stolu. Vypadala o dost mladší než Grisma. Nebylo to lehké odhadnout, ale zdálo se, že ještě nepřekročila třicítku. Vzhledem k tomu, že se určitě vdávala přibližně ve čtrnácti letech, klidně mohla být matkou jak nasupeného mladíka s dlouhými vlasy, tak zhruba osmiletého chlapce sedícího vedle ní. Oba byli oblečeni lépe než ostatní, pláště měli ušity z barvených látek a ozdobené u krku a na okrajích rukávů bohatými výšivkami. Oba měli železem pobité opasky a na nich zdobené nože. Na šíji nosili zlaté amulety. Proč byli tak zamračení? Královna mohla být zklamána životem v téhle pustině. Možná jí vadilo to tajemné nebezpečí, před kterým se tak třásli? A nebo šlo o Drakkainena? Několikrát ji přistihl při zkoumajícím dlouhém pohledu, příliš hlubokém, než aby byl náhodný, a pomyslel si, že se jedná o jev starý jako samotný svět. Ubohá dívka s ambicemi, uvězněná v pustině se starým mužem,

bohatším než ona, a tajemný příchozí. „Utečeme spolu.“ Melodramatické, ale možné. Mladík zase pravděpodobně toužil po slávě, kterou Poutník získal tím, že přinesl tlapu obludy. Chudák usmrkanec, netušil, že by Vuko bez čítače neměl nejmenší šanci, stejně jako kterýkoli jiný člověk. Netvor byl příliš rychlý a mrštný. Pokud tady takových zvířat bylo víc, pak měli obyvatelé dvorce Šíleného křiku opravdu problém.

Přemýšlel z nudy. Dělal to, před čím ho varovali.

„*Neznáme tu kulturu,*“ říkali. Varovali ho před zavádějícími podobnostmi a přemýšlením ve vlastních kategoriích. „*Uvidíš různé věci, ale nebudeš chápat jejich smysl. Některé se ti budou zdát špatné. Uvidíš děti popíjející alkohol, násilí v rodině, vraždy, intriky, brutalitu, cizoložství a kanibalismus. Nezabývej se tím, není to tvoje věc. Děje se to na druhé straně vesmíru. Ty máš najít pár lidí a vytáhnout je odtamtud. Ostatní ať si dělají, co chtějí.*“

Babizna ukrytá ve výklenku už se delší dobu nehýbala, asi usnula. Ne. Někdo k ní přišel, pro ostatní neviditelný v hlubokém stínu sloupořadí, a naklonil se k jejímu uchu. Drakkainen naostřil sluch.

„*Slunce už určitě zašlo… Temnota houstne.*“

„*Přichází chladná mlha?*“ zašeptala stařena.

„*Zatím ne.*“

„*Přinesl jsi?*“

„*Bojím se dotknout jeho věcí, ctihodná.*“

„*Hlupáku! Vypil krev a ničeho si nevšiml! Je slabý. Musí odejít.*“

„*Přiláká na nás Probuzené*…“

Já ti dám, dotýkat se mých věcí, rozohnil se Drakkainen. V černém oblečený špeh odstoupil od stařeny, ale k jeho věcem se nepřiblížil – vyšel z haly.

Stařena něco chystá, Grisma něco chystá, královna taky, mladík se mračí, jako bych mu vydojil kozu… Zajímavá společnost.

„Kdy začala ta ‚válka bohů‘?“ zeptal se Spalujícího hněva. Ten na něj pohlédl jako na blázna.

„Kdo může rozumět záležitostem bohů? Pro nás je důležité jen to, že Probuzení začali vylézat z pohřebišť. Kdysi, dříve, se o Pustině strachu říkaly různé věci, ale dalo se přes ni přejít. Lovili jsme jeleny, obdělávali pole. Byli jsme těmi, co neznají strach, protože tady umíme bydlet. Věděli jsme, kde jsou pohřebiště a jak

se jim vyhýbat. Uměli jsme projít blaty i skalisky. V létě jsme spouštěli na řeku lodě a plavili jsme se až k moři a pak jsme hledali štěstí v dalekých krajích. Teď už léta nevyplouváme. Celá naše země se stala pohřebištěm. Kdybychom vstoupili na palubu, po návratu bychom našli jen spáleniště a Probuzené. Kdo vejde do lesa, už se nevrátí. Pod pluh nebo motyku se dostane jen to pole, které je vidět z hradiště. Po cestě už taky nikdo neputuje. Žádní poutníci, kupci ani bardové. Cesta začíná zarůstat. Říkají, že za to může chladná mlha a pustina, ale já myslím, že to tak vypadá všude."

„Co to je ‚chladná mlha'?" Během získávání informací je důležité, aby tázaný mohl mluvit o tom, co ho zajímá. Většina lidí chce mluvit jenom o sobě, takže když chcete získat informace, musíte se stát vděčným posluchačem. Nečekat na okamžik, kdy začnou mluvit sami, ale naslouchat. A vyptávat se na detaily. Spalující hněv se k němu naklonil a začal šeptat.

„Nejdřív začne být zima. Dokonce i za slunečného dne. Pak světlo začne být divné a objeví se mlha. Jiná než jindy. Hustá a studená. Nastane ticho. Ani ptáci nezpívají. A pak přijdou Probuzení. Občas jsou to zemřelí. Jindy nestvůry. Jindy zase není vidět nic, jen člověk začne hořet. Nebo se změní v kámen. Můj švagr mi před očima zestárl a zemřel. A to, co zemřelo, se dál pohybovalo. Přibodl jsem ho kopím k zemi a utekl jsem. Když přijde chladná mlha, občas se to nejhorší, co má člověk v hlavě, před ním zhmotní. Má žena se bála vody. Nenaučila se plavat, nechodila k potoku, a dokonce se bála i studny. Říkala, že se jí často zdá, jak se topí. Mlha ji dostihla na poli u lesa. Říkali, že sebou házela jako šílená, jako by se na ni vrhl roj vos. A pak zvracela vodu. Vylila se z ní celá vědra vody, dokud se neutopila. Ve vodě, kterou měla uvnitř. Na poli, suchém jako troud."

„Proč odsud neodejdete?"

„My jsme Grismovi lidé. Rod Šíleného křiku. Neodejdeme. Chceme se rvát. Je to naše země. Nemáme kam jít. Stařena říká, že přijde den, kdy k nám Probuzení přestanou přicházet. Že někam jdou a naše sídlo jim jen stojí v cestě. Ale jednoho dne odejdou všichni a pak s sebou vezmou i mlhu. To z ní čerpají sílu."

Můžou to být vulkanické erupce, pomyslel si Drakkainen. Toxické a vyvolávající halucinace. Nebo podvodní plynné vrstvy jako v jezeře Tanganika.

„Teď, když jsi s námi, si poradíme," řekl najednou Spalující hněv. Drakkainen ztuhl. „Umíš zabíjet Probuzené. Naučíš nás to a my půjdeme bojovat. Odrazíme je." Jeho důvěřivý obličej se rozzářil nadšením. Spalující hněv naplněný optimismem skoro začal vypadat sympaticky. „Pustina zase uslyší Šílený křik. Vrátíme se do své země."

Může taky jít o námel, nebo něco podobného v obilí, napadlo Drakkainena.

„Nikdo nechodí po cestě? Byl jsem první? Za jak dlouhou dobu?"

„Občas se stane, že se Probuzený vydává za poutníka. Vypadá jako člověk a pak už je pozdě."

Drakkainen sáhl po džbánu a nalil Spalujícímu hněvovi pivo. Pořádně.

„Podivný člověk může být cizinec nebo nějaký šílenec. Jednoho jsem cestou potkal. Jmenoval se Krkavčí stín. Ne vždycky to musí být zrovna Probuzený. Nepřišel sem někdo divný? Asi před dvěma lety?"

Spalující hněv nějakou dobu pil. Nakonec postavil roh opatřený postříbřenými nožkami na stůl a otřel si ústa rukávem.

„Teď je divné všechno," odpověděl nejistě. „Válka bohů… Špatné časy…"

„*Dobro došli.* Jsme u podstaty," zabručel Drakkainen a napil se z rohu. Rozhodl se zariskovat: všechno na jednu kartu.

„Někoho hledám. Čtyři lidi. Cizince z velké dálky. Tři muže a ženu. Nejsou to Probuzení, ale můžou být nebezpeční. A jsou – divní. Nemluví vaším jazykem a mají slepé, bílé oči."

Spalující hněv zvedl hlavu ze stolu a zašilhal po Poutníkovi pohledem, pichlavým jako ježčí ostny.

„Jeden tu byl. Ještě než to doopravdy začalo. Měl rybí oči. Měl být slepý, ale viděl. Mluvil chraplavou řečí, jako duševně nemocný. A měl černé vlasy, takové dlouhé, sčesané dozadu. Obličej měl bledý jako z vosku. Byl vysoký jako nečlověk. Ještě vyšší než ty. Ale byl to Pěvec."

„Kdo?"

„Uměl zařídit, že se věci staly. Kdysi byly takových spousty, ale teď už ne. Lidé tvrdí, že se pozabíjeli navzájem. Někteří tvrdí, že se takoví narodí, ale že je lepší je vychovat. Prý přivolávají chladnou mlhu."

„Proč?"

„To jsou ti, co ukradli bohům písně. Písně, co dokáží léčit nebo zabíjet, nebo tvořit. Všelijak. Jeden zná jednu, jiný deset. Když se o tom bohové dozví, vyšlou mlhu, aby je našla. Tak, jak to bylo i s tamtím. Moc toho neuměl, ale stačilo to. Zdržel se dva dny a odešel. A pak přišla chladná mlha a zjevili se Probuzení. Mlha šla za ním."

„A co udělal?" zeptal se Drakkainen hodně opatrně.

„Říkaly se různé věci. Já jsem jen viděl, jak zapálil oheň bleskem v dlani a jedl písek s vodou."

Bledý, vysoký, s dlouhými černými vlasy… van Dyken, napadlo Vuka. Van Dyken se zapalovačem a polévkou v prášku. Ale kde jsou ostatní?

Spalující hněv se kymácel u stolu a jeho pichlavé, korálkovité oči zmatněly. Zespoda se dokonce objevil i malý proužek bělma.

„Nesmíme o tom mluvit. Je noc. Zlý čas… Válka bohů…"

Všechno to trochu připomínalo nepovedenou venkovskou svatbu. Přes všechny pokusy už většina usínala. Fyziologie a alkohol začaly mít navrch. Ukládali se do klubíček u stěn, pokládali hlavy na stůl mezi okousané kosti, kaluže piva a zbytky zeleniny. Ti, kteří zůstali střízliví a při smyslech, se přesouvali blíž k ohništi, kde blikaly uhlíky syčící pod kapkami drobného deště. Drakkainen se rozhlédl po dalším potenciálním informátorovi a s mírným překvapením si uvědomil, že středověkou každodenností je úporná, všeobjímající nuda.

Nebylo tu co dělat. Dalo se sedět u piva, případně si vyprávět nějaké příběhy. To bylo všechno. A ještě strach. Vyplašeně zírali do temnoty za dveřmi, snažili se mít po ruce nějakou zbraň, dokonce i když spali. Ve spánku sebou nervózně trhali jako divoká zvířata, občas se budili a bloudili vyděšeným pohledem po okolí a pak zase usínali. Nuda a strach. Dlouhá monotónní období, přerušovaná krátkými záchvěvy leknutí a strachu.

Byl tady van Dyken. Co tu dělal? Kam odešel?

„Styrsman s tebou chce mluvit." Byl to tentýž čilý stařec, který pro něj došel. Poutník už věděl, že se jmenuje Nulle Spící na ledu. Postavil se naproti Drakkainenovi a naklonil se nad lavici, ohryzávaje kost. Zvěd zvedl roh, na který už si stačil zvyknout, a odešel za starcem, pokoušeje se nešlápnout na nikoho, kdo pospával na stole nebo pod ním, a prodíraje se mezi těmi, kteří se ještě pořád pokoušeli besedovat.

U lepšího konce stolu, kde seděl vládce, byla zábava ještě horší než kdekoli jinde. Předpokládaná královna seděla ztuhle, jako by spolkla hůl, a skelným zrakem hleděla přímo před sebe, mladík opovržlivě žvýkal malé kousky masa a chlapec dřímal, zavrtaný do kožešiny přehozené přes matčina ramena.

Sám Grisma hleděl před sebe zpod svraštělého obočí a chvíli pohyboval rty.

„Přichází podzim," prohlásil najednou. „Kam půjde poutník, který nikoho nemá? Žádnou střechu, pod níž by se skryl, žádný oheň, aby si ohřál ruce, žádné jídlo v kotlíku? Zůstaň s námi. Dám ti ženu a dům. Mám jich víc než mužů, kteří by tam mohli rozdělat oheň. Dám ti zlato. Staň po mém boku, Noční poutníku, a podepři slábnoucí starcovo rámě. Společně odrazíme Probuzené a pak mlha odejde."

„Nikdo se nemůže stavět do cesty osudu," řekl Drakkainen. „A mým osudem je pouť. Nemůžu se ohřát u ohně ani se zabydlet pod střechou, dokud nenajdu čtveřici šílených cizinců se slepýma, rybíma očima. Taková je vůle bohů."

„*Když nic nejde po tvé mysli, odvolej se k silám vyšším,*" radili mu.

Šílený křik sešpulil rty.

„Sám jsi říkal, že tví bohové jsou daleko, pod jinými hvězdami. Pochybuji, že zde, v zemi našich bohů, mají co říct. Teď, když spolu bohové válčí a svět se zbláznil, nikdo soudný se do takových věcí nepouští. Kdo ví, co můžou chtít? Proč bys měl hledat něco, co neexistuje? Kosti těch, kteří putovali, už možná dávno práchnivějí u cesty."

„Není to jen záležitost bohů," odpověděl Vuko tajemně. „Ti cizinci prošli tvou zemí. Bylo mi řečeno, že jeden z nich tu byl. Vysoký Pěvec s rybíma očima."

„Byly doby, kdy cestou kráčeli poutníci. Přicházeli a odcházeli. Nikdo neví odkud ani kam. Teď už přicházejí jen Probuzení. Jestli nestaneš po našem boku, jednoho dne projdou skrz kolovou hradbu. Zmizí dvůr Šíleného křiku. Zbudou jen spáleniště, kosti a krkavci. Zůstaň. Zůstaň aspoň do jara. Nauč nás, jak zabíjet děti chladné mlhy. Jedno jsi porazil."

„Jedno," řekl Drakkainen. „A trvalo mi to hodinu. Kdyby jich bylo víc, určitě bych nepřežil. Vezmi lidi a majetek a odejděte odsud. Najdeš jiný kopec a postavíš si nový dvorec. Proč žít na takovém místě?"

„Je to země našich předků,“ zabručel mladík. „Přestaň ho prosit, otče. Nepotřebuješ toho pobudu. Máš syna a věrné družiníky. Rod Šíleného křiku ještě žije.“

„Mladík, který ještě nic neprožil, by měl mlčet, když mluví muži,“ procedil Grisma. „Ten cizinec dnes přinesl netvorovu tlapu. Kdo z vás dokázal něco takového? Ty snad?“

„Pes taky občas přinese hnátu z bitevního pole, ale jen hlupák by si myslel, že pes vyhrál bitvu. Ukaž mi, jak jsi zabil netvora, cizinče. Ukaž mi to a já uvěřím, že tě potřebujeme.“

„Mlč!“

„Dovol mi s ním bojovat, Grismo Šílený křiku. Nepřikazuj mi poslouchat, jak největší bojovník a styrsman, který kdysi vedl pětici lodí na konec světa, prosí nějakého pobudu o pomoc. Nemluv s ním, jako bys byl sám. Zabiju ho a pak pochopíš, kdo ochrání naši zemi. Anebo zemřu, a pak ať tě brání on.“

„Mlč, hlupáku! Chci získat družiníka, ne ztratit syna.“

„Nebudeme bojovat,“ uklidnil ho Drakkainen. „To by byla hloupost.“

„Tak mi budeš muset dát tohle,“ procedil mladík skrz zuby a postavil na stůl ocelový, zdobený válec velikosti půllitrové konzervy. Schránku s vysílačkou.

Drakkainen si povzdechl. Jediný úder kloubem ukazováčku do místa mezi očima a zároveň druhý palcem do zápěstí, aby upustil schránku. Zlomek vteřiny a bude se moci vrátit k přerušenému rozhovoru. Jenže stůl byl příliš široký.

„Tak co, otče? Požádáš ještě jednou o pomoc zbabělce, který se bojí sundat zbroj dokonce i pod střechou? Člověka, kterému nestačí kroužková košile jako muži, a proto se obleče do krunýře jako želva? Proto, že ti k nohám hodil kus masa?“

Grisma chvíli mlčel.

„Ať se stane. Musíš vykoupit zástavu, cizinče. Grismalfi Bouřňák chce boj. Tak bojujte. Ukaž nám, jak jsi zabil netvora.“

„Nebudu nikoho zabíjet,“ zasyčel Drakkainen. „Už jsem řekl.“

„Tak ho nezabíjej. Ale jestli chceš tu věc získat zpátky, bojuj s ním. A pak možná budeš muset.“

Když se vydal ke svým věcem u stěny, skřípal zuby. Rychle prohlédl hromadu vybavení, ale zdálo se mu, že nic dalšího nechybí. Jenže musel svůj majetek přestat hlídat.

V místnosti panoval rozruch. Družiníci se radostně překřikovali, odsouvali stoly, zapalovali další pochodně, někdo přinesl lampy na trojnožkách.

Vuko sejmul pancíř a kroužkovou košili právě v okamžiku, kdy si Grismalfi oblékal svůj. Nechal si jen levý náloketník a vytáhl meč z pochvy.

Světlo nebylo nejlepší, lampy čadily. Dřevěná podlaha pokrytá pilinami snad nebude příliš kluzká. Drakkainen odepjal opasek a zůstal stát uprostřed místnosti ve vysokém postoji s mečem, nedbale drženým v dlani. Protivník legračně funěl, pod přilbou mu byla vidět jen ústa se zuby vyceněnými jako u psa a se zaťatými čelistmi. Grismalfi přejel ostřím po štítu – vykřesal tím roj jisker – a z hrdla se mu vydral vysoký, vibrující skřek. Obličej mu zrudl a oči v trojúhelníkových průhledech vypadaly jako oči šílence.

„Trochu mladý, aby ho dostala apoplexie," zabručel Drakkainen chorvatsky.

Obrátil meč v dlani tak, že ostří zmizelo za jeho ramenem a dotklo se zad. Z dlaně mu vyčnívala jen rukojeť. Stál lehce shrbený na narovnaných nohou, s levou rukou pozvednutou do výše solar plexu. Člověk stojící v pozici podle *aikido* vypadá nesoustředěně a roztržitě, jako by úplně nevnímal, kde je.

Mladík se vrhl do útoku úplně jinak, tančil a poskakoval jako boxer, meč a štít se celou dobu v jeho rukou nervózně pohybovaly jako hlava kobry. Drakkainen se díval zhruba do středu jeho postavy a čekal, zatímco si uvolňoval svaly. Viděl, že Grismalfi má obstojné reflexy. První rána by dopadla skoro nečekaně, nebýt grimasy odporu, která zhruba o čtvrt vteřiny dřív pozvedla chlapcův ret. Byl to nízký, chytrý úder do nohy, pokus přeseknout sval. Stačilo jen udělat půl kroku vzad a ustoupit z dráhy úderu. Mladík několika tanečními poskoky získal rovnováhu a okamžitě zaútočil lstivým seknutím. Drakkainen pohnul rameny a otočkou uhnul z dráhy útoku, a zatímco stále držel meč podél ruky, hmátl pod mladíkovou paží po jeho krku.

Mladý princ se strašlivým zaduněním dopadl na záda a štít se se zařinčením odkutálel až pod stůl. Ti, kdo stáli poblíž, uskočili stranou.

Drakkainen počkal, až Grismalfi najde štít a zasune vztekem roztřesenou ruku do řemenů, až si nasadí přilbu, která se odkutálela přes celou halu.

Další útok byl ještě rychlejší, obsahoval několik fint, jednu po druhé, a nakonec byl odvrácen zlomením štítu, doprovázeným divokým výskokem.

Tentokrát Grismalfi povalil lavici a posunul stůl, štít mu na chvíli uvázl pod ramenem a zablokoval mu ruku.

„Ať už jsou okolnosti jakékoli, zachovej si důstojnost. Důstojnost je připravit se k boji chladnokrevně, ale pečlivě, nenechat se vyvést z rovnováhy protivníkovým jednáním. Zdánlivá mírnost důstojnosti skrývá tisíce možností. Tolika změnám se může postavit síla. Zatímco síla a důstojnost jedno jsou,“ citoval mu Drakkainen, stojící na svém místě uprostřed haly.

Po třech dalších útocích se mladý princ potácel vyčerpáním, omlácený pády a zraněný okrajem vlastního štítu.

Bodal, sekal a rubal, ale protivník nikdy nebyl tam, kam mířil meč. Poutník byl jako valící se koule, jako mlha. Sám však ani na okamžik neukázal ostří, celou dobu schované za pravou rukou. Stačil mu rychlý úchyt čtyř prstů na ruce, kterým mladíkovi zakroutil zápěstím a odhodil ho na zem, pohyb ramenem, krok, pozvednutí ruky. Nedbalá, líná gesta, jako by odháněl dotěrný hmyz.

„Kousek kůry se vysmívá bouři, a vrba uragánu,“ poradil mu Drakkainen, i když mu vůbec nebylo do smíchu. Chlapec byl opravdu rychlý a nebezpečný, a Vuka nenaučili, jak bojovat přátelsky, bez prolévání krve. Každou chvíli musel soustředit veškerou pozornost, aby nejednal podle reflexu, zafixovaného do mozku a do svalů, přikazujícího přetnout náhle odkrytou tepnu, prorazit spodinu lebeční, když zahlédl týl protivníkovy hlavy, jediným rychlým seknutím prořízнout hrdlo i míchu, rozpárat břicho, když protivník probíhal kolem, vyvedený z rovnováhy prudkostí vlastních pohybů. Každých pár vteřin se objevilo několik takových okamžiků, kdy jen úsilí zadržující napůl podvědomý pohyb ruky dělilo Grismalfiho od smrti.

Ten o tom neměl ani ponětí. Myslel jen na vlastní zuřivost a na porážku, čím dál potlučenější, unavenější a víc zesměšněný. Byl čím dál míň soudný a čím dál nebezpečnější.

Hlavně pro sebe.

To stačí, napadlo Drakkainena, jediným pohybem shodil princi přilbu z hlavy a klepl ho hlavicí meče nad ucho.

Grismalfi se otočil, zachytil se okraje stolu a svalil se obličejem do rozdupaných pilin. Mírně pohnul nohou a znehybněl.

Drakkainen v náhlém tichu přešel do kouta a zasunul meč do pochvy.

„Žije," řekl, dívaje se Grismovi do očí. „Ráno mu dejte vodu a obklad na hlavu."

Sáhl přes stůl a zvedl schránku s vysílačkou.

„Tohle je moje," pronesl. „A taky to moje zůstane."

*

Ložnice, ve které mám spát, je kamenná přístavba. Místnost tři na tři, přistavěná k jedné z budov. Je v ní ohniště obezděné velkými kameny, podlaha ze ztvrdlé hlíny a dřevěná podesta. Na trámech u stropu se suší nějaké byliny kouř se líně protahuje otvory na vrcholu střechy. Cítím úlevu i zlost.

Nedaří se mi. Neumím se s nimi domluvit. Nic jsem se nedozvěděl, ničemu nerozumím, nechal jsem si vzít vysílačku a dal se vtáhnout do potyčky. Bravo, Drakkainene.

Ale nemusím spát společně s ostatními družiníky ve velké, páchnoucí hale, uprostřed smradu nemytých těl. V nepříjemné polotmě, kde každou chvíli někdo chrápe, sténá, škrábe se nebo vypouští větry.

Sedím na svém sedle, kouřím dýmku a dívám se na polena hořící v ohništi.

Nevím ani, jestli je to pohostinnost, privilegium nebo projev nedůvěry.

Noc je temná, venku šumí déšť. Je slyšet jen pokašlávání stráží stojících na ochozu. To, co se tu děje, je něco jako bojová pohotovost. Obvykle nejspíš nepřespávají v hale. I Grismova družina přece má ženy, děti, domy nebo příbytky. Teď je to ale jinak. Teď je období chladné mlhy ať už to znamená cokoli. Ženy a děti spí ve zvláštní místnosti, také se zbraněmi v rukou, jeden vedle druhého. Družiníci po skončení oslavy přespávají na stolech a na podlaze haly a tím brání vchod do ložnice. Poslední obranná linie. Přitisknutí k sobě navzájem jako králíci. Dokonce i kvůli potřebě vycházejí ven pokradmu a jakoby bázlivě hned za práh. Za bránu hradiště by určitě nevyšli ani za všechny poklady světa.

Vyklepávám dýmku o kameny ohniště, protáhnu se, nasadím si kapuci kabátu a vycházím ven. Ve světle kmitajících plamenů lamp stojících pod střechou na ochozu u brány připomínají dešťové kapky čáry, lesknoucí se jako rtuť.

Naslouchám. Doléhá ke mně jen štěkot psů, kroky strážného doprovázené klepáním ratiště, syčení olejových knotů, vrzání řemenů, cinkání kovu a šumění deště. Nic víc.

Na chvíli zůstávám stát a čekám, až si mě stráž všimne. Bojí se odtrhnout zrak od temnoty za kolovou hradbou, ohlíží se jen přes rameno. Vylézám po kluzkých dřevěných příčlích a pokouším se dělat co největší hluk. Všichni jsou nějak nervózní.

„Ty jsi ten cizinec, co putuje sám? Ten, co zabil Probuzeného?“ ptá se družiník a kývnutím hlavy ukazuje na kopí s nabodnutou tlapou, trčící nad bránou.

„To jsem já. Chtěl jsem vidět chladnou mlhu.“

„Nic není vidět. Nikdy není nic vidět a pak už je pozdě.“

„Viděl jsi někdy Probuzeného?“

Vrtí hlavou.

„Nevím. Něco jsem viděl. Pohyb, mlhu. Občas svítí jen oči. Jednou jsem viděl, jak člověk naráz shořel. Ale většinou najdeme jen mrtvoly. Půjdeš dál?“

„Takový je můj osud.“

„Říkají, že jsi šílený. Ale já mám pocit, že když odsud odejdeš, budeš žít déle než my všichni.“

„Tak proč neodejdete?“

„Jak máme odejít ze své země? Pro jednoho je to jednodušší. Ale s celým klanem? Domy ani zemi si s sebou vzít nemůžeme. Až styrsman řekne, půjdeme. Když neřekne, zůstaneme tady. Válce bohů neutečeš. Všude je to stejné. Je potřeba vyhnat divné věci a nekrást bohům písně. A dbát na tradice. Vždycky to tak bylo, i tentokrát všechno špatné pomine. Jdeš daleko?“

„Hledám šílené cizince s rybíma očima. Jeden prý tu byl. Říkali mi, že byl Pěvec.“

„Byl, byl. Dávno, ale byl. Hodně vysoký, s černou hřívou vlasů, bledý jako ryba. Asi na měsíc se tu usadil a pak jedné noci zmizel. Oči měl strašlivé, až se mi z nich dělalo mdlo. Byl ošklivý, ale ženské se za ním hnaly. Grisma ho nejspíš chtěl zabít, ale bál se. Je pravda, že to byl Pěvec. Hned, jak zmizel, přišla mlha a zemřelo osm mužů. A říká se, že se mlha táhne za Pěvci. Aby jim vzala písně a vrátila je bohům. Říká se, že není nic horšího než Pěvec, protože jeho písně tvoří, ale zároveň přitahují zlý osud. Se vším ostatním si člověk poradí. Proti železu ocel, na otravu a nemoc bylinky a kouzla, a dokonce i na ženské se dá najít způsob.

Jen s písní bohů člověk nenadělá nic. A nejhorší je, když se kvůli ní o tobě nějaký bůh dozví. Proč ho hledáš?“

„Osud,“ odpověděl jsem vyhýbavě. „Něco někomu dluží. Tohle není jeho země. Musím ho odtud odvést. Můj král ho chce vidět.“ Čtyři hloupá vysvětlení jsou lepší než jedno dobré. Rozhodně stačí, protože strážce zmlkl a přikyvuje.

Soustředím se a aktivuju čítač.

*

Ani v zesíleném světle toho moc neviděl. Stejná mýtina, stejné keře, řeka kroutící se mezi skalami a temný les na horizontu. Soustředil se na teplotu a v tu chvíli spatřil chladnou mlhu.

Samozřejmě byla chladná – dobře o deset stupňů studenější, než byla okolní teplota. Samotný mlžný úkaz vznikal kondenzací, ale kolem osady se držel rozvlněný prstenec studeného vzduchu. Ještě dál byly patrné plazící se cáry, natahující se k lesu jako chapadla.

Drakkainen se opřel o zábradlí a podíval se pozorněji. Mlha, kterou viděl jako modrošedý opar, byla celou dobu v pohybu. Střídavě houstla a řídla, shlukovala se do nevýrazných tvarů, zdálo se, že se v ní zjevují siluety lidí, zvířat a další nejasné tvary, trochu jako větve nebo svíjející se chapadla anebo klubka hadů. Všechno se neustále pohybovalo, měnilo se jedno v druhé. Mlha někde houstla do skvrn obklopených jasnou modří, které jako by z okolí vysávaly teplo. Chvíli trvalo, než se oblak rozplynul, a pak se zdálo, že tam stojí znetvořená lidská postava. Uviděl něco, co připomínalo shrbeného muže s groteskně znetvořenými rysy, sekery s vylámanými zuby místo rukou a nýtovanou lebku posetou ostny, na níž byly připevněny lidské uši. Jeho nos a brada připomínaly zkroucené kořeny a navzájem se proplétaly. Jen oči byly úplně kulaté, rybí: tvorova kůže vypadala jako hladký zrezivělý plech.

Čím déle se díval, tím víc strašidel viděl, jako v nějaké hádance. Zdálo se, že postavy míří k osadě a pozorují ji, stojíce v kruhu zhruba dvacet metrů od brány. Všechny neodbytně připomínaly postavy z Boschových obrazů. Stejné rysy jako u karikatur, stejný sadistický surrealismus, jen neměly pevný tvar. Celou dobu rostly, měnily se, pulsovaly. Před jeho očima vyzáblý, žalostně vypadající tvor najednou vyrostl, natáhl hubené nohy, pak

se zlomil uprostřed prodlouženého trupu, složil pod něj tyčkovité nohy a pozvedl trojúhelníkovou hlavu s obličejem Deirdre, Deirdre Mulligan z Derry s velikánskýma, doširoka otevřenýma hadíma očima a s vlasy propletenými jako klubko rozžhaveného drátu. Spatřil dvojici ňader klapajících vyceněnými zuby a trhl sebou.

Tohle je narkotický rauš, napadlo ho. Ta zpropadená mlha je halucinogenní.

Tvory viděl jen v infračerveném spektru. Nedělali nic. Prostě jen stáli a dívali se.

Pozorovali tlapu pověšenou nad bránou.

Drakkainen potřásl hlavou a rozhlédl se normálně, bez barevného teplotního rozkladu, jen se zesílením světla.

„Vidíš něco?“ zeptal se strážce.

„Mlhu.“ Byla to pravda.

Zase viděl jen mlhu.

* * *

Probudil se náhle, pohroužený do temnoty ložnice a dusivého zápachu vyhaslého ohniště. Probudil se a naslouchal. Neposadil se, jen pootevřel oči a pomalu přesunul ruku, aby nahmatal jílec meče. Ložnice neměla okna a světlo dopadající dymníky bylo příliš slabé dokonce i pro vylepšený zrak. Zkusil teplotní vidění, ale stejně cítil, že místnost je prázdná. Bylo to něco venku.

Plynulým, bezšelestným pohybem odkryl deku a sklouzl z podesty, na níž si rozestlal.

Venku bylo ticho, déšť konejšivě šuměl. Ozývaly se pomalé kroky těžkých strážníkových bot. Klepalo ratiště. Následovalo jemné zašustění, doprovázející tření mokrých, zmrzlých dlaní o sebe. Někde blízko zaznamenal tichounký výdech: nosem, pomalý, ale každý výdech vydá zvuk. Lehké zašustění šatů. Mlasknutí bláta.

Ucítil mravenčení dlaní. Hyperadrenalin. Soustředil se a zabránil nástupu zrychlení. Proces bylo možno zastavit, ale vyžadovalo to několik vteřin. Ostatně, opravdu teď nepotřeboval poletovat v ložnici jako netopýr v kleci a vrážet do všeho kolem.

„Tvou jedinou zbraní je mozek,“ říkával Levisson. *„Ne svaly, ne meč, ale mozek. Nebude to jako ve filmech. Mnohokrát budeš napaden nebo přepaden. Přijdeš o zbraň nebo ji nestačíš*

vytáhnout. Poznáš chuť paniky, porážky, únavu z boje. Pamatuj, umírají hlavně ti, co přestanou přemýšlet. Vzdali se. Spustili ruce. Nikdy nepřestaň plánovat. Ani na vteřinu. Všechno je zbraň. Křik, mdloba, volání o pomoc, lžička nebo kus hadru. Každé přežití je vítězství improvizace.“

Klidným pohybem vytáhl meč z pochvy a pohlédl na trojúhelníkový otvor jednoho z dymníků. Jednoduchý nezakrytý otvor ve štítu střechy, příliš malý, než aby se tam vešel člověk. Venku se ozvalo pleskání bláta. Někdo šlápl do kaluže.

Rozhlédl se ještě jednou. Zhasnutá lampa. Hromada věcí v koutě. Podesta s rozloženým lůžkem. Kamenné ohniště. Všechno může být zbraní.

Ve štěrbině dveří se objevilo úzké ostří nože a začalo zvedat dřevěnou otočnou západku. Lehounce. Jen tak, aby se vysunula z háčku, ale nepřepadla na druhou stranu. Pak jen stačilo lehce se opřít do dveří. Závěsy z kožených řemenů by neměly zaskřípat.

Vetřelec se protáhl dovnitř a zavřel za sebou. A pak se tiše přikradl k podestě, na níž ležel stočený tvar přikrytý dekou. V ložnici panovala úplná tma, takže si příchozí nemohl všimnout Drakkainena stojícího na zárubni nad dveřmi, přitisknutého ke zdi. Vuko ale viděl dostatečně. Vložil si čepel meče tupou stranou mezi zuby, natáhl ruce a naplocho skočil dolů. Všechno proběhlo v absolutním tichu.

Drakkainen se dlaněmi dotkl stropního trámu, švihl tělem vpřed, přistál na podestě a pak jediným pohybem sáhl vetřelci pod paži, popadl ho za hrdlo, stiskl mu tepnu po stranách dýchací trubice a sevřel meč. Kolenem podrazil útočníkovi nohy a otočil ho k sobě. Ostří obrácené dolů se dotklo krční tepny. Teď stačil jediný pohyb.

Krátký.

Ale čepel se nepohnula.

„Teď tě pustím,“ promluvil Drakkainen tichým šepotem. „Ale jestli se pokusíš vykřiknout, jestli ucítím, že se tvé břišní svalstvo napíná, nenechám tě nadechnout. Nestačíš ani zakvičet… má paní.“

Pustil ji.

Královna chvíli kašlala a masírovala si krk, klečíc vedle něj se svěšenou hlavou.

Zvedl nůž, který upustila. Úzký, nepříliš dlouhý. Šídlo. Projde skoro každým oblečením a dostane se hluboko, ale nezanechá moc stop. Nástroj úkladného vraha.

Pokusila se něco říct, ale zase se rozkašlala. Ponořil hrnek do vědra s vodou a podal jí ho.

„Říkal, že přijdeš. Říkal, že za ním půjdou další. Hned jsem tě poznala. Nemáš svaté oči jako on, ale jsi mu podobný. Vysoký, s podivnou tváří. Věděla jsem, že jsi syn bohů. On seděl a díval se stejně jako ty. Jako by viděl skrz všechno. Čekala jsem, až přijdeš. A přišel jsi. S rukou mého syna."

Drakkainen ztuhl.

Chtěl se zeptat na jednu z milionů otázek, které ho napadly, ale nevěděl na kterou.

Trhla sponou a kožešina, kterou měla na sobě, dopadla na podlahu. Královna si vyhrnula sukně, lehla si na záda na okraj podesty a doširoka roztáhla nohy. Vztáhla k němu ruce.

„Vezmi si mě."

„Chtěla jsi mě zabít."

„Od té doby, co odešel, rodím každých devět měsíců dítě, i když nejsem těhotná. Oni se bojí. Stařena děti přikazuje potají odnést. Do lesa. Do chladné mlhy, aby zemřely. Ale ony se vracejí. Jdou za svým otcem. Jednoho dne mě pomstí a vezmou mě s sebou. Patřím mu. Nechci, aby to skončilo. Vezmi si mě, chci rodit více dětí chladné mlhy. Jednoho dne mě stařena zabije. Tolik let předstírala, že je Vědoucí, dokud jí on neukázal, čím je doopravdy."

Co to tady ten van Dyken prováděl? pomyslel si Drakkainen zoufale. Skvělá situace. Zajímalo by ho, kolik lidí v minulosti, ocitnuvších se v podobné situaci, stačilo před smrtí vykřiknout: *„Králi, není to tak, jak si myslíš!"*

„Musíš splatit dluh. Dej mi dítě za to, které jsi zabil."

„Měla jsi dítě s van Dykenem?"

„S kým?"

„S pěvcem s rybíma očima. To on ti nařídil mě zabít?"

„Měla jsem s ním spousty dětí. A dál je budu mít. S ním i s tebou. A jmenoval se Aaken."

Aaken. Hieronymus van Aaken, zvaný Bosch.

A děti chladné mlhy. Zrozené bez těhotenství a odnášené do lesa.

Jistě.

Temnota ložnice skrývala všechny odpuzující drobné detaily. Úzké nosní dírky. Telecí oči vyplněné černí. Chlupy rostoucí na krku a mezi lopatkami jako koňská hříva. Příliš dlouhé uši. A další drobnosti, které způsobovaly, že vypadala nelidsky. Ve tmě to prostě byla žena. Měla studené dlaně a vlhké nohy.

Byla trochu cítit koňským potem a trochu pižmem a zkyslým mlékem. Cize. Nelidsky.

Mohl by se s ní vyspat.

Uvědomil si, že by ji taky mohl zabít, kdyby chtěl.

Mohl by udělat v podstatě cokoli, co by ho napadlo. Zabít Grismu a vládnout místo něj. Panovat davu šílených, zavšivených divochů, naládovaných halucinogenním oparem. Nebo je všechny pozabíjet a jít dál. Neměl nad sebou ani zákon, ani náboženství, nic. Byl tu sám. Mohl udělat všechno, anebo nic. Obě možnosti byly stejně nudné a k ničemu nevedly. Nihilistický svět.

Pohlédl do jejích široce rozevřených telecích očí, do pootevřených úst plných drobných zoubků.

Královna…

Chtělo se mu smát.

To je neprofesionální.

„Pojď…“ zasténala.

Venku se ozval nějaký hluk. Prásknutí dveří, dusot mnoha nohou, křik. Něco se hlasitě převrhlo, psi se zběsile rozštěkali.

Odskočili od sebe. Drakkainen popadl spodky, vskočil do bot a ledabyle si na nich přitáhl řemeny, nasadil si na hlavu přilbu a s jedním náloketníkem v zubech pohlédl na královnu, stulenou na podestě a dívající se na něj vlhkýma očima jako vystrašená myš.

Za dveřmi se ozval zuřivý, naříkavý řev. Protáhlý, vyvolávající husí kůži na zádech. Stejný, jaký se během souboje vydral z princova hrdla.

„Šílený křik…“ zašeptala. A pak jí zuby zasvítily v šíleném úsměvu. „Přicházejí mé děti! Přivolal jsi je! Přichází chladná mlha!“

Drakkainen na ni ztěžka pohlédl, náloketník pořád v zubech, a trhl dveřmi.

Venku panoval dokonalý chaos. Bylo vidět družiníky v přilbách, ale bez kalhot, jiné zase úplně oblečené, ale beze zbraně. Lidé bezhlavě pobíhali všemi směry a naráželi do sebe. Byly zapáleny pochodně ve stojanech podél kolové hradby a teď bylo nádvoří zaplaveno mihotavým světlem jako při požáru. Mokré

pochodně prskaly jiskrami a čadily, někdo zakopl o sud, jiný vykřikoval nějaké rozkazy, ale nikdo ho neposlouchal. Nad tím vším se neslo ponuré troubení rohu.

Drakkainen našel kus země nevysypaný štěrkem, zabodl do ní meč a pak zasunul prsty do otvorů kožené půlprstové rukavice připevněné k náloketníku.

„Co je to za zmatek…“ zamumlal neslyšně chorvatsky, zatímco si zuby utahoval řemeny. Klepl dlaní do plechu, vytáhl meč a schoval ho pod paži. „Uprostřed noci… Zrovna když jsem byl uprostřed randění… s královnou, *pičku materi*…“

Někdo vyběhl zpoza něj. Vuko ho praštil plochou dlaně do hrudi, popadl do hrsti jeho kroužkovou košili a přitáhl si ho k sobě.

„Co se to děje? Kam běžíš?!“

„Probuzení…“ vykoktal družiník, páchnoucí natráveným pivem. „Probuzení…“

„Všichni už jsou probuzení, skopová hlavo!“ zavrčel Drakkainen. Hodil mužem o stěnu ložnice a vydal se k bráně.

Zase se rozezněl divoký, bojovný křik, až z něj tuhla krev v žilách. Družiníci se zastavili a na chvíli ztichli.

Princ stál v dešti, s mečem a štítem v ruce. Polonahý, jen v kožešinových botách a spodcích. Drakkainen ho v první chvíli nepoznal, protože si Grismalfi namaloval na obličej a hruď černé, široké, klikaté čáry. Teď stál a vydával ze sebe ten zběsilý křik, z něhož zvonilo v uších. Odpověděli mu sborem jako smečka šakalů.

Asi jsem ho praštil trochu moc, napadlo Drakkainena starostlivě.

„Grismalfi, ne!“ vyjekla pištivě nějaká dívka a propukla v zoufalý pláč.

„Budu stát na spáleništi, poslední živý,“ vykřikl princ. „Neucouvnu ani se nerozpláču! Ať pláče celý svět, ať ucouvnou nepřátelé. Ať za mnou stojí mrtví. A vzpomínají ti, kdo zůstanou. Probuďte boha pověstí o posledním živém. Zaplač, Hinde, nad tím, který neucouvl! Přicházím! Ten, kdo se postaví do cesty! Neprojdete!“

Je to nějaký obřad, pomyslel si Drakkainen. Ostatní se rozestoupili a nechali Grismalfiho projít. Strážci se postarali o západku dvířek uprostřed vrat, naježených zvenčí železnými hroty

na dřevěných tyčích velikosti člověka. Zlehka je pootevřeli, Grismalfi se protáhl mezerou a vstoupil do mlhy.

Shromáždili se na ochozu věže u brány, aby se podívali, jak panovníkův hrdinný syn bude smývat hanbu večerní porážky. U večeře se mu smáli, a teď mají slzy v očích, když se v posledním mužném gestu obětuje. Bude tam stát a odrážet narkotické vidiny, mávaje svým prostým mečem. Bude bodat do mlhy a rozhánět opar.

Hrdina.

Poutník se prodral vystrašenou shromážděnou skupinou družiníků na schodech a vyšel na plošinu z mokrých prken nad bránou.

Nic nebylo vidět. Dokonce ani mlha ne.

Jen Grismalfi stojící v temnotách, s tělem pomalovaným černými klikatými čárami, vykřesávající snopy jisker mečem o okraj štítu.

„Nic tam není," řekl Drakkainen nahlas. „Žádní netvoři. Jsou to jen vidiny. Mlha je jedovatá."

Spalující hněv, stojící vedle něj, ho popadl za ruku a mlčky ukázal na bezhlavé tělo mrtvého strážce, ležící na plošině. Stejného, se kterým Drakkainen před několika hodinami mluvil. Nad bránou trčela polovina vyřezávaného kopí, ale netvorova tlapa zmizela.

Vuko otevřel ústa, ale neřekl nic.

Nejdřív se objevilo vystrašené stádo jelenů. Samec, samice a čtyři mladí. Vyběhli z lesa a vydali se k pevnosti. Grismalfiho si vůbec nevšímali, jako by je nezajímal.

Mlha náhle pohltila stromy a zalila mýtinu jako povodňová vlna. Obklopila prchající zvířata, a než stačila zmizet, Drakkainen ohromeně spatřil, že paroháč uhánějící vpředu se najednou v běhu rozpadá na dokonalé čtvrtky, jako by proběhl skrz laserovou síť. Zavrtěl hlavou.

„Nic tam není," zopakoval.

A pak si vzpomněl na tvora, kterého zabil. Mlha, nebo ne, to stvoření bylo opravdové a ďábelsky nebezpečné. Škrábance na kůži ho pořád pálily jako mravenčí kousnutí.

Udělalo se chladno. Vuko se rozhlédl pomocí termického filtru a spatřil, jak před Grismalfim s nataženým mečem houstne sloup mlhy, jak se v něm míhá něco křivonohého, velkého, s lidskými tvary, co vypadalo jako rozzuřená horská gorila.

Někdo vykřikl. V normálním vidění byl tvor zhoustlou temnotou. Kosmatým šerem, v němž se leskly jen rudě planoucí oči a řada silných zubů.

„Nic tam není," řekl Drakkainen potřetí. „Je to jen vidina. Podívejte, proletí to skrz."

Vytrhl pochodeň z držáku a hodil ji přímo na nestvůru. Projektil hučící plameny se zatočil ve vzduchu a v roji jisker se odrazil od tvorovy hrudi. Tvor trochu přisedl a vydal ze sebe dunivý, infrazvukový ryk téměř na hranici slyšitelnosti, po němž vibroval vzduch.

Drakkainen zaklel, odhodil meč za hradbu a přeskočil bariéru, pokoušeje se nezranit o zaostřené špice kůlů.

Zrychlení na něj dopadlo jako opona a proměnilo let v líný pohyb, podobný skoku s padákem. Natáhl nohy, napjal svaly, schoval jazyk a zaťal zuby. Z podesty na zem to nebylo víc než čtyři a půl metru. Pamatoval si, že přímo před branou žádné zaostřené tyče nebyly.

Země mu přispěchala naproti. Ztlumil náraz kotoulem přes rameno a zvedl meč ze země.

Pozvedl zbraň vedle hlavy, dívaje se na kapky deště snášející se k zemi – všechny se ve světle pochodní leskly jako diamanty. V zesíleném světě hyperadrenalinu vypadala mlha ztuhle jako hráz. Grismalfiho křik se změnil ve velrybí vábení.

Tvor se náhle zhmotnil a vyrazil vpřed jako pohybující se hora. Připomínal jeskynního medvěda, jehož matka se zapomněla s yettim. Sukovitá tlapa s hákovitými drápy se mu mihla kolem hlavy, protrhávajíc zhoustlý vzduch jako tryskové letadlo. Vyhnul se jí půlobratem, přemetem zamířil mezi netvorovy nohy, na druhé straně se postavil a dvakrát ťal do míst, kde měly být šlachy.

Bolestné řičení bylo nízké, vibrující, až se třásla bránice. Netvor se otočil, jako gorila udeřil oběma pěstmi do země a zvedl tím fontány blátivé vody, ale Drakkainen už tam nebyl. Mokrý jílec se dokonale držel dlaně a čepel byla ostrá jako břitva. Sláva továrně Nordland, výrobci nejlepších mečů na světě.

Je to jen zvíře, pomyslel si Vuko. Velké, ale jen zvíře.

Obrovitá hlava vystřelila vpřed, čelisti sklaply jako past. Vzduchem létaly lepkavé kapky slin, táhnoucí se jako nitě, ovanul ho těžký, skoro anorganický smrad. Drakkainen ustoupil půlobratem a ťal jednou rukou odvráceným ostřím těsně pod masivní čelist. Po hrdle.

Díval se, jak z tvorovy šíje tryská pulsující proud černé krve, jak se rozpadá do kulatých kapek.

A v tu chvíli to přišlo.

Teprve když dopadl na zem, po dlouhém, nešikovném letu, táhnoucím se ve zpomaleném čase donekonečna, pochopil, že je zle. Bolest přišla odněkud z kotníku, dlouhou omračující vlnou, a už nezmizela.

Podceňuješ to zvíře, vynadal si v myšlenkách. Polevil jsi, namyšlený hlupáku.

Pokusil se vstát, ale upadl zpátky do mokré trávy. Změnil polohu, ale v tom okamžiku mu roztažená tlapa, černá jako kožená rukavice, dopadla na hruď a přitlačila ho k zemi.

Hloupé, napadlo Drakkainena, co se dá dělat.

„Umírají ti, kdo přestanou přemýšlet,“ říkával Levisson. K meči to měl příliš daleko. Natáhl ruku, nespouštěje pohled z odporné medvědovité tlamy, hladké jako lidský obličej. Z proťaté tepny stříkal pulzující gejzír, ale část zvířecí krve pomalu, v nočním vzduchu poletujícími kapkami, vsakovala do kožichu a kanula do Poutníkova obličeje.

Meč ležel příliš daleko.

Nepřestávej přemýšlet.

Přehodil zdravou nohu přes tlapu, která ho tiskla k zemi, a nasadil nestvůře páku na loket.

Stejně dobře by se mohl pokoušet zlomit mostní pilíř.

Černé rty se zvedly, odlepila se od nich kapka lepkavé sliny a Drakkainen se jako uhranutý díval, jak se objevují kly, a pak jak kuželovitá, částečně vypelichaná lebka velká jako vědro dopadá na něj, přímo na jeho hlavu.

Čelisti sklaply.

Na náloketníku, kterým se Drakkainen chránil. Pod vrstvou představující titanový plát skrývalo brnění sedmnáctivrstvý modifikovaný laminát. Kostra se strukturou medové plástve, vyplněná lisovaným arachnidem. Zajímalo by ho, jaký má ten tvor stisk čelistí.

Náloketník zapraskal. Každou chvíli povolí a pak se Vukova ruka rozprskne jako rajské jablko.

Natáhl druhou ruku a vrazil ji do rány na netvorově krku, nahmatal něco uvnitř a trhl.

Netvor se najednou napřímil, na chvíli zvedl tlapu, kterou tiskl Poutníka k zemi, a hromově zařval. Nepohyboval se nijak rychle.

Drtící tlak pomalu ustoupil, tlapa se zvedla vzhůru a v tu samou chvíli se Drakkainenovi podařilo zvednout zdravou nohu, odrazit se od trupu bestie a odsunout se po zádech na mokré trávě pryč. Roztrhl si při tom kůži o nějaký kořen.

Meč ležel v trávě, netknutý.

Minuli se v útoku. Ve zpomaleném tempu měl pocit, že netvor došlapuje krok za krokem jako buvol, vytrhává kusy drnů a rozstříkává kolem bláto. On sám, zatímco poskakoval po jedné noze, použil těžký asymetrický únik a ťal vodorovně přes břicho.

Netvor se mátožně svalil dopředu, pomalu jako odstřelená budova, a se zaduněním, při němž se všechno kolem otřáslo, sebou udeřil o zem. Svaly a kožich se zavlnily otřesem, do vzduchu vylétly hroudy mokré země a kusy větví.

A pak zase kapky padaly normálně, vrátilo se šumění deště a křik družiníků stojících na ochozu.

Špičkou boty kopl do netvora, i když dobře věděl, že je to pitomost, ale nic se nestalo. Zvíře jako zvíře. Žádný Probuzený.

„Ty jsi ale ošklivý," zabručel Drakkainen. „Asi nejsi po tátovi."

Chvíli seděl a ztěžka oddechoval.

Ne moc dlouho.

Grismalfi stál osamoceně před bránou s taseným mečem, jakoby smutně a bezradně.

Na ochozu zavládlo mrtvé ticho. Strašlivé. Dokonce i psi utichli.

Před chlapcem vyrostl vysoký, hubený tvor v černé, mokré peleríně a s hlavou vypadající jako krysí lebka. Držel něco, co připomínalo hudební nástroj podobný tlusté flétně.

Je hodně těžké běžet, když kulháte na jednu nohu a v ruce máte meč. Zvlášť po několika minutách zrychlení.

Bytost stojící před branou pozvedla píšťalu a vyloudila z ní zvuk, znějící jako ženský křik. Zoufalý, plný bolesti a strachu, jen delší, než by dokázaly vydat lidské plíce.

Drakkainen běžel.

Vzduchem se neslo zoufalé sténání a Grismalfi stál s pozvednutým mečem.

A stárl.

Stárl nahlas. S praskáním podobným zvuku hořící trávy. Modré vlasy bledly a pokrývaly se stříbrem stáří, kůže se svraštila hlubokými vráskami, meč se kýval v čím dál hubenějších prstech,

na jejichž koncích rostly polámané zažloutlé nehty, svíjející se jako spony. Z napůl otevřených úst mu vypadaly zuby, jeden po druhém, táhnoucí za sebou nitky husté krve a slin.

Drakkainen běžel. Zvedal vysoko zraněnou nohu, poskakoval a kulhal.

Dokonce i Grismalfiho oblečení stárlo. Za jedinou vteřinu se pokrylo skvrnami, kovové doplňky zčernaly, výšivky se naježily zbytky zetlelých nití.

A nad tím vším se nesl nekonečný nářek jako křik mučené banshee.

Vuko doběhl a zastavil se v kočičím postoji, dovoluje zraněné noze sotva se dotýkat země.

Ve zrychlení byl nářek nízkým, vibrujícím bučením plným infrazvuků.

Nestihl to.

Než čepel dopadla a přerušila zpěv děsivého hudebníka, najednou přestal a začal se rozpadat.

Ale ne v prach.

Hudebník s hlavou ve tvaru krysí lebky se rozpadal na můry. Vypasené, s ocelově se lesknoucími zadečky a křídly jako malinké černé peleríny. Stovky malých brouků odlétajících do noci.

Meč proťal vzduch.

Grismalfi ležel nehybně na zemi, s vytřeštěnýma černýma očima, hledícíma do dešťové oblohy. Navzdory drobným kapkám deště, které mu dopadaly přímo do očí, ani jednou nemrkl.

Byl lehký jako prázdná skořápka. Připomínal svléknutou hadí kůži, ale rysy obličeje by nebylo jednoduché poznat. Vypadal jako mumie.

Mlha se zvedla. Zůstal jen déšť.

Vuko udeřil čelem přilby do části brány, kde nebyly ostny, a zevnitř uslyšel skřípání zástrček.

Když kulhavě kráčel s mrtvým princem na rukou, mlčky se rozestupovali.

Položil ho na stůl ve velké hale, hned vedle vyhaslého ohniště.

Díval se, jak vcházejí za ním a zastavují se u stěn, jako by se báli přijít dřív.

„To je tvůj syn, Grismo!“ vykřikl Drakkainen. Čelisti mu pulsovaly. „Měl vládnout po tobě, ale zemřel, když tě bránil. Zemřel, když rozháněl kopím mlhu. Když stál proti bouři. Když

bodal mečem vulkán. Když sekal zemětřesení. Proto, abys mohl říkat, že nikdy neustupuješ. Jmenoval se Grismalfi Bouřňák.“

Odkulhal od stolu. Okolostojící se před ním rozestupovali, když neohrabaně vycházel ven. Mlčky se dívali, jak na nádvoří něco hledá. Konečně našel žebřík, pak vešel do stájí a přinesl staré uzdy. Stáli kolem a pozorovali každý jeho krok. Dívali se, když si ovazoval nohu řemeny a připevňoval ji k příčkám žebříku. Nějakou dobu hledal správnou polohu, až nakonec trhl celým tělem, s nohou znehybnělou mezi příčkami. Ozvalo se křupnutí a pak zdušený křik znějící jako vlčí vytí. Diváci ucouvli.

Drakkainen seděl, rozvazoval řemeny a masíroval si kotník, obraceje nohu do všech stran. Pak si nasadil botu a vrátil se do haly, rozrážeje ty, kdo nestihli ustoupit.

Našel kost, na které zůstalo dost masa, seschlou hroudu sýra, posbíral nějaké nedojedené hlízy, přisunul si soudek s okurkami.

Dívali se, jak chamtivě trhá chlebové placky, jak pije přímo ze džbánu pivo, které mu stékalo po bradě, jak zuby trhá koleno a zakusuje se do hlízy.

Nikdo nic neřekl.

Dokonce ani Grisma ne.

Pak Drakkainen odsunul zbytky jídla, vstal a vyšel z haly.

Stáli na štěrkem vysypaném nádvoří, když vešel do ložnice a práskl za sebou dveřmi. Bylo slyšet, jak něčím zajišťuje dveře.

Klan Šíleného křiku stál na nádvoří a pozoroval ložnici.

Padal déšť.

Ráno přestalo pršet, ale všichni stáli dál, mlčky a bezradně.

Konečně se postupně rozešli. Koneckonců, je potřeba nějak žít. Byla otevřena brána, pastýři vyvedli ven krávy a kozy. Začalo být rušno, zpod střech chalup začal stoupat kouř.

Naříkání ženy a hlas bubínku Vyvolené zaznívalo už jen z haly. Princ se měl vydat na dalekou cestu.

Někdo zapřáhl vola do netvorovy rozsekané mrtvoly a odtáhl ji kousek od hradeb. Nejmenší a nejodvážnější družiníci tam zašli s rohy piva v rukou, aby mohli do mršiny píchat kopími, okounět a vyměňovat si zasvěcené názory.

Pozdě ráno se dveře ložnice otevřely a objevil se v nich Drakkainen. Trochu kulhal na jednu nohu, ale šel jistě, obložený vaky a batohem, v plné zbroji, se sedlem na rameni. Stále měl kamennou tvář a pořád nemluvil.

Grisma se mu postavil do cesty.

„Můj syn včera v noci zemřel," oznámil.

„Viděl jsem," zabručel Drakkainen.

„Zemřel proto, abys s námi zůstal. Dlužíš mi to," začal Grisma, ale pak spatřil výraz ve Vukově obličeji a ztichl.

Drakkainen hodil sedlo na zem a rychlým hadím pohybem vytáhl meč. Jen trochu – na pět palců, ale Grisma rychle uskočil dozadu. Ostatní taky ucouvli.

„Zkus mě zastavit, králi," řekl Poutník tichým, strašlivým hlasem. „A slibuju ti, že ještě dnes dopoledne přestane rod Šíleného křiku existovat."

Grisma mlčel.

Nitj'sefni schoval meč a přehodil si sedlo přes rameno.

Odešel podél řeky, za sebe se neohlédl a nikdo ho nezastavil.

Říkalo se, že mlha šla za ním.

„Hrímfaxi nese
temnou noc
vládcům všech věků.
Pěna z jeho pysků
padá do údolí,
odtud je ranní rosa.“

Píseň Vaftrúdnim

Kapitola třetí

Kůň, krkavec a člověk

První zastávku si dělám ne dřív než po třech hodinách pochodu od dvora Šíleného křiku. Pro jistotu.

Sedím na skále a chladím si napuchlý kotník v ledové vodě fjordu. Nízká teplota přináší úlevu a pomáhá hojení.

Nešlo jen o to, aby neviděli, jak kulhám, jak se vleču a opírám se o hůl, jak hledám v keřích soukromí, když bojuju se zkaženým masem, které mi cvičí se střevy. V mé příručce pro přežití rozhodně chyběla kapitola „Rostliny Pobřeží plachet, které mohou bezpečně nahradit toaletní papír“. A taky šlo o to, že už jich mám dost.

Už mám rozhodně dost materiálu k roztřídění.

Přemýšlím o halucinacích. Jsem si jist, že část toho, co jsem viděl, muselo pocházet z mé hlavy. Hlavně přízraky – jako by utekly z pláten šíleného Holanďana. Taky je možné, že toxický účinek mlhy může provokovat některá zvířata k útoku. Třeba toho medvědovitého *Bigfoota.*

Nejlepší by bylo vzít vzorky a udělat rozbor. Pomocí čítače bych to určitě mohl do jisté míry udělat, ale bylo by to riskantní a hloupé.

Bojím se.

Koneckonců, mlha není můj problém.

Můj problém je čtveřice lidí, ztracená někde v pustinách Pobřeží. Alespoň vím, že jdu ve van Dykenových stopách.

Po stopách starých dva roky.

Představte si halucinogen, který vyvolává trvalé vjemy. Před mýma očima se rajče promění v pavouka, pak kontaminace pomine, ale už navždy vnímám rajské jablko jako pavouka. Trvalé poškození vnímání. Co víc, totéž vidí i ostatní, kteří se dostali pod vliv jedu. Když přijde někdo další, je to pro něj pořád rajče.

Princ zestárl a rozpadl se před mýma očima, ale co když s ním prostě sekl infarkt a všechno ostatní je jen představa?

Řeka líně plyne mezi vysokými skalnatými břehy, mezi kameny rostou pokroucené sosny, držící se kořeny zbytků půdy. Připomíná mi to Finsko.

Prázdniny u dědečka Vaainamoinena. Kdyby tu byl, hned by šel na ryby.

Cesta, vinoucí se mezi kameny a skalami, je pro člověka s vykloubeným kotníkem doslova mučením. Z mé vnitřní mapy vyplývá, že mě čekají nejméně dva dny pochodu. S tou nohou možná tři.

Jdu a každé dvě hodiny si dávám přestávku. Mohl bych jít rychleji, ale nemám proč spěchat. Poprvé v životě cítím, že jeden nebo dva dny nemají žádný význam.

Musím si brzo něco chytit nebo ulovit. Skrovné železné zásoby nevydrží dlouho.

Sním o koni. O podsaditém jelenovitém tvorovi podivné barvy, na kterých se tady jezdí.

Království za koně.

Zlato za koně.

Myšlenka na koně se pomalu stává mou posedlostí. V této části Pobřeží divocí oři nežijí. Žádná stáda mustangů. Jen skály, stromy a řeka. Řeka, vlévající se do moře. Napadá mě postavit si vor a plout s proudem k ústí, kde je přístav. Nebo aspoň nějakou loďku. Kánoi.

Ale ani nápad s postavením lodi nezahání onu utkvělou myšlenku.

Raději bych koně.

Sním o koni.

Mám jen mačetu – pořádný vor bych stavěl týden. Pěšky se do cíle dostanu rychleji.

Jdu mezi kameny a z nudy si představuju koně. Součást pozitivního myšlení. V duchu slyším dusot, frkání, vidím, jak cválá s nataženýma nohama a rozevlátou hřívou.

Kůň. Království za koně.

Za soumraku se nad řeku snese mlha. Mlhavé cáry a oblaka. Při pohledu na ně mi začíná bušit srdce, ale je to jen obyčejný večerní opar. Bez rychlého poklesu teploty, bez halucinací.

Nacházím ostrůvek zarostlý trávou a na jeho okraji si stavím chýši. Svazuju špičky malých stromků a připevňuju je k

pokroucenému kmeni většího, podobného vrbě. Pak překrývám střechu jehličnatými větvemi. Vrstvou stejných větví vystelu i podlahu stanu.

Kdybych tak měl kousek svého padáku… To by pak byl stan.

Po hodině před chýší plápolá oheň, v polní láhvi vře voda a v dýmce hoří „Virginia“.

Na břehu okolo mého tábořiště jsou nataženy nástrahy, na nichž se houpají kovové části vybavení. Primitivní, ale nejspíš mě nikdo nepřekvapí ve spánku.

Je ticho. Nepřirozené ticho a pusto. Občas jen cákne voda a zakřičí nějaký pták. Přistihuju se, jak mluvím sám se sebou.

Nejspíš jsem ještě nikdy nebyl tak dlouho úplně sám. Doma i osamocený člověk pořád slyší řeč. Mluví předměty, domácí zařízení. „Klíče! Chybí klíče!“ vykřikuje čip všitý do bundy, když odcházíte z domova. Mluví dům, lednice, televize, auto.

Když jsem byl malý, všechny ty věci vás ještě k tomu chtěly hlídat a vychovávat. Taková byla doba. „To je čtvrtá plechovka piva!“ křičela lednice mého otce. „Jedno pivo je jedna dávka alkoholu a představuje ekvivalent dvaceti pěti setin gramu čistého lihu! I takové množství může být zdraví nebezpečné!“ Mohl mě z toho trefit šlak. Hlavně uprostřed noci. Proto otec přelepoval čárové kódy na plechovkách páskou, aby mu lednice nemohla počítat cholesterol, cukry, tuky a jednotky alkoholu.

K večeři žvýkám sušenou klobásu se sucharem, popíjím vodu s medem a rakiji. Dívám se do ohně. Pak na konečně čisté nebe, plné cizích hvězd, náhodně rozsypaných jako hrst popela.

Někde tam jsou ostrovy splitské zátoky, hory Istrie, jezera Mazurska a Karelie. Můj trojjediný domov. Hvar, Vratislav a Turku. Moje města. Někde tam.

Někde tam, uprostřed černé díry vesmíru, pluje „Manta“ a na její palubě se rusovlasá Deirdre z Derry vrací domů.

Někde tam.

Usínám zavinutý do vlhkého pláště a s pohledem upřeným do ohně. Zdá se mi o koních.

* * *

Probudí mě zadunění výbuchu. Pořádná rána, která se v ozvěnách odráží od hor. Jiná než úder blesku, obzvlášť když ranní nebe nevěstí bouři.

Vyskakuju z chýše jako pružina.

Prodírám se skrz stromy směrem, odkud ke mně doletí onen zvuk, opatrně, s mečem v ruce. Obloha bledne, mokré větve mě šlehají do obličeje. Tady rozhodně není nic, co by mohlo vybuchnout. První, co mě napadá, je nějaký van Dykenův vtípek. Člověk ze Země by mohl způsobit výbuch, kdyby si dal záležet. Pokud by někde našel ledek, síru a dřevěné uhlí, mohl by vyrobit střelný prach. Není důležité proč, důležité je, že tady někde je.

Hledám kouř, kráter v zemi, cokoli. Ale nenacházím nic a zmrzlý se vracím do tábora.

Den začíná samými nedostatky.

Nejdřív mi chybí zubní pasta. Nemám mýdlo. Holicí krém, kolínskou vodu.

Rezignuju na holení. Strniště mě škrábe a svědí, ale nechci použít předpotopní břitvu ve tvaru půlměsíce, schovanou v koženém pouzdru.

Tajemný zvuk mi nedává klid. Rozhoduju se před odchodem ještě jednou prohledat okolí.

Chybí mi cappuccino, topinka a tuňákova pomazánka, nebo salát z chobotnice, ten, co se servíruje v restauraci „Redi Mare“.

Zato mám horkou vodu s rozpuštěnou čokoládou, balíček sušeného hovězího a kousek chalvy.

Po koupeli v ledové řece a mytí popelem jsem promrzlý a mokrý, ale čistý.

A pak, když si balím věci, na mě dolehne, že nemám koně.

Ujdu sotva pár metrů a tentokrát narazím na něco, co může být stopou po explozi. Kruhové místo podivně zešedivělé trávy, pečlivě vyčištěné od keřů rozházených kolem, ale není to ani kráter v zemi, ani nejsou viditelné následky vysokých teplot. A uprostřed – vidím koně. Ohromeně na něho hledím, přesvědčený, že je to halucinace. Je obrovský: skoro dva metry v kohoutku. Srst podivné pruhované barvy jako u tygra. Stojí na dokonale kruhové mýtině, vytvořené uprostřed malých pokřivených sosen, jako by tam někdo postavil obrovskou sklenici.

Odepínám řemeny a hodně pomalu pokládám na zem vaky a sedlo. Dělá se mi horko. Všechno potřebné mám sbaleno v jednom z vaků. Horečnatě si pokouším vzpomenout, kam jsem strčil smotaný provaz. Otevírám víka, pomalu se prohrabuju mezi nejrůznějšími věcmi a přitom nespouštím oči ze zvířete.

Nejistě tančí na zvláštní mýtině, v kruhu zešedivělé trávy sehnuté k zemi. Opatrně natahuju dlaň a dotýkám se jí. Vypadá jako tajemný kruh v obilí, ale tráva je zmrzlá a pokrytá jinovatkou. Chrastí pod kopyty jako sklo. Kruh jinovatky s koněm uprostřed.

Evidentně je stejně udivený a vyděšený jako já. Klopí uši a vydává podivné, vrčivé zvuky. Nevím, co to znamená – cvičili mě na normálních, pozemských koních.

Konečně nacházím provaz a na jednom konci dělám smyčku, kterou protáhnu zbytek provazu, a mám laso.

Zvíře nervózně, pronikavě zavřískne a kousek odběhne, ale jen na kraj mýtiny, jako by se ji bálo opustit.

Kroužíme jako v aréně. Já pomalými, téměř hypnotickými kroky, a zároveň skládám provaz do velkých kol, rovně, jedno přes druhé, jak mě to učili. Stahující se smyčku na jednom konci pořádně zvětším a chystám si ji v prstech tak, abych mohl provést široký, obloukový pohyb nad hlavou a hodit. Kůň ze mě nespouští oči, popobíhá stranou a snaží se mezi námi udržet co největší vzdálenost.

Tohle není divoký kůň. Někdo mu upiloval paroží, možná ne tak moc, jak bych to udělal já, ale přesto. Na boku má viditelnou značku – kruh protnutý svislou linkou jako řecké „fí“. Nemám čas zkoumat mýtinu ani přemýšlet nad tím, jak vznikla. Teď je nejdůležitější kůň. Když mi osud, Bůh anebo zdejší bohové dají do ruky poklad, mám v úmyslu po něm sáhnout.

Celou dobu na něj klidně mluvím, chorvatsky, polsky, finsky i jazykem Pobřeží. Stříhá ušima a neklidně pofrkává, ale nenechá mě přijít blíž. To mě naučil indián Danny Three Feathers. Zaříkávač koní z Wyomingu. Učil mě trpělivosti, vlichocování se do přízně zvířete, pochopení komplikované psychiky tvora žijícího ve stádech.

Zvířete ze Země. A navíc měl Danny čas. Spousty času. Oceán času. Mohl si dovolit být trpělivý. Já čas nemám.

Kroužíme po mýtině. Nevím, jak dlouho. Tady je potřeba být trpělivý.

Potřeboval bych pomoc.

*

Mohl si být hodem jistý. Čítač mu v zorném poli vykreslil křivku, po níž poletí smyčka v závislosti na poloze ruky a napnutí

svalů. Zářící křivka plula nahoru a dolů, občas se usadila na koňské lebce, jindy zase vedle ní.

Drakkainen se soustředil, provaz mu se svištěním kroužil nad hlavou. Kůň otočil hlavu jako pes a vycenil zuby.

Evidentně se rozhodl vystoupit z kruhu. Vuko se pohnul na stranu, aby mu zastoupil cestu k řece a cestě.

„Hodný koník… Moc hodný koník," mumlal střídavě mírně a rozhodně. Rozhodl se, že nemá dál vyčkávat, a hodil. Laso se mihlo vzduchem jako had, ořsklopil uši a náhlým panickým klusem vyrazil přímo od Poutníka.

Trhnutí mu skoro vykloubilo zápěstí. A co bylo horší, škubnutí mu zápěstí poranilo a Drakkainen upadl na zem. Zoufale řičící zvíře ho táhlo po mokré trávě, pokryté rozpouštějící se jinovatkou, a viditelně se snažilo dostat na cestu, což znamenalo, že povleče Vuka po skalách a kamenech.

Přeručkoval po provaze, kolik se dalo, a pak ho popustil, pokoušeje se přetočit nohama napřed. Trhnutí ho postavilo na nohy, ale za chvilku byl zase na zemi.

Zachránilo ho, že se přidušený ořrozhodl na chvíli zastavit a postavit se na zadní, a pak se začal otřásat a pokusil se povolit smyčku.

„Zlý kůň! Moc zlý, ošklivý kůň! Špatný kůň!" křikl Drakkainen, plivaje kolem sebe trávu. „Vlastně ne kůň, ale ten, sob… Nebo daněk… K čertu s tím. Zlý jelene! Hodně zlé jízdní zvíře neznámého druhu! Zlé okapi! Ošklivá žirafa!"

Uvázal provaz ke stromu a sedl si, aby zjistil, jak dopadl jeho kloub. První část měl za sebou.

Kůň trhl lasem, zaryčel, postavil se na zadní a vůbec zkoušel všechny dostupné způsoby, jak ukázat, že se mu to nelíbí a že Drakkainenovo chování považuje za skandální a pobuřující.

Zatím mu to moc nepomáhalo.

Vuko si všechno připravil, beze spěchu a metodicky rozložil veškeré vybavení na trávu: uzdu, ohlávku, sedlo s řemením nahoře, krátkou čabraku.

„Musíš se pohybovat pomalu a klidně," vysvětloval Three Feathers. *„Zvíře nikdy nesmí vycítit, že se bojíš. To je nejdůležitější."*

Nejdřív k němu musel přejít. S doširoka roztaženýma rukama, aby vypadal co největší a zabíral co nejvíc místa. Pomalu, ale jistě. A celou dobu mluvit.

Uklidňujícím tónem.

Kůň zase začal trhat provazem a řičet. Zvuky, které vydával, nejvíce připomínaly ryčení velblouda a kvičení prasat.

Musí mluvit. Jemně a trpělivě.

Pokud jdeš, musíš jít dopředu. Nesmíš couvnout. Pokud natáhneš ruku, musíš se dotknout. Musíš ukázat, že jsi tu šéf. Přesně tak je to zařízeno – jednou provždy. Zvíře nesmí ani na chvíli získat převahu. Jednou ztratíš tvář a je konec. Zůstaneš navždycky podřadnou bytostí. Ale netrap a nebij ho. To je k ničemu.

Natáhl dlaň k velké lebce. Kůň sebou trhl, divoce zakoulel očima a zaklapal impozantními zuby a pak se pokusil postavit na zadní, ale napnuté laso mu to nedovolilo.

Drakkainen těsně ucukl před klapající čelistí a pak se dotkl jeho šíje. Na koně by měla taková pozornost uklidňující účinek.

Pohladil velkou lebku po stranách, protože věděl, že dokáže uskočit před každým útokem.

Jedno z indiánských tajemství je jemné fouknutí koni do nozder. Ve stádu je to projev přátelství. Budí pocit sounáležitosti a důvěry.

V úplně jiném světě, u úplně jiných zvířat.

Nevšiml si, že by to mělo nějaký účinek. Každopádně za to nedostal kopanec.

Teď pamlsek. Rozhodl se vyzkoušet, jestli místo něj může použít suchar.

Když se přiblížil podruhé, kůň už sebou házel míň, nasupeně koukal, vrčel a potřásal hlavou, ale nezkoušel kopat.

„Hodný kůň, hodný koníček… Hodné, hodné zvíře.“ Měl pocit, že za chvilku ochraptí. Žvatlal bez přestání už víc než hodinu.

Suchar byl velmi důkladně očichán a nakonec s křupnutím zmizel jako ve mlýně v obrovských čelistech, podstatně větších než u ostatních koní.

„Dobrá,“ řekl Drakkainen. „Teď zrnko. Vůbec se mi to nelíbí, ale musí to být a raději ať už to máme za sebou. Nedá se nic dělat, příteli. Já se opravdu nevyznám ve štvaní antilop a nejsem ani kovboj. Dostal jsem výcvik, nic víc, ale rozhodně jsem nebyl oblíbenec Three Featherse ani žádný skrytý talent.“

Otevřel skrýš v záhybech vaku a našel stříkačku a tři zrnka uzavřená v ocelových ampulkách.

„Nebude to bolet,“ ujistil koně sklánějícího hlavu, otevřel víčko stříkačky a rozšrouboval ampulku. „Sám jsem prošel něčím podobným a taky žiju.“

Zrnko plulo v nádobce jako sklovitý zelenavý pulec. Drakkainen zacvakl víčko stříkačky a rovnoměrnými pohyby pístu začal pumpovat vzduch.

„Kdybychom měli víc času,“ vysvětloval. „Kdybych byl lepší ‚ten, co mluví s koňmi‘, nebo kdybych aspoň měl lepší znalosti o tvé biologii místo těch všeobecných, chaotických a nepřesných nesmyslů… No, ale co se dá dělat.“

Povzdechl si a s lesklou stříkačkou schovanou v levé dlani přešel ke koni.

„Cítím se hrozně,“ ujistil zvíře, zatímco ho hladil levou rukou na boku na hlavě a pak po vystouplé, černé špičce čenichu. Kůň zabručel, znělo to skoro přátelsky. Drakkainen si povzdechl a pozvedl druhou ruku, jistým pohybem vsunul zvířeti ústí stříkačky do nozdry a zmáčkl píst.

Kůň ze sebe vydal vyděšené zakvičení, postavil se na zadní a pak sebou pořádně trhl, napínaje provaz. Drakkainen uskočil, aby se vyhnul pořádnému kopanci do hlavy, a pak se po trávě odvalil stranou. Laso se zařízlo zvířeti do šíje a kůň začal místo řičení chrčet. Oči mu vylezly z důlků, u huby se mu objevila pěna. Protože k němu Vuko nemohl přejít, aby mu uvolnil smyčku, vytáhl nůž a přeřízl provaz u stromu. Kůň vystřelil jako raketa a začal střídavě vyhazovat předními i zadními kopyty, přeskočil shluk nízkých kosodřevinových keřů a uháněl k lesu.

Drakkainen schoval nůž.

Jsem to ale zkurvysyn, napadlo ho překvapeně. Cítím se, jako bych zařízl delfína.

Otočil se a ztuhl. Na jeho vacích se usadil nějaký obrovský černý pták s velikánskou hlavou a zobanem silným jako hrot čakanu.

„To je neuvěřitelné!“ vykřikl Drakkainen, plný překvapeného vzteku. „Táhni odsud!“

Pták otočil hlavu na stranu, podíval se na Drakkainena, mrkl bílým očním víčkem, načež ochraptělým, hrubým tónem, ale naprosto zřetelně zopakoval: „Táhni!“

Zobákem rozhrnul rozsypané věci a našel kousek suché klobásy, kterou okamžitě spolkl, aniž by si všímal Poutníkova křiku a divokého běhu. Drakkainen běžel přes celou mýtinu a

vykřikoval nejhorší finské nadávky, ale s bolavou nohou neměl šanci. Pták zprudka klovl do hromady jeho věcí – vypadalo to, jako by do nich praštil krumpáčem. Když zvedl hlavu, v jeho zobanu se zaleskl malý, ocelově lesklý váleček.

Zrnko.

„Ne!“ řval Drakkainen. „Okamžitě to vyplivni!“

Pták mávl obrovskými křídly a vznesl se nad mýtinu. Moc nespěchal.

„Tak se tím udav!“ řval průzkumník. „Usmaž se v pekle, odporný hnuse!“

Ale krkavec se už vznášel vysoko nad stromy.

„Ještě si vítězně zakrákej, zkurvysynu,“ zakřičel na něj Drakkainen. „Zakrákej a vyplivni to! Kéž by ti to roztrhlo střeva, potvoro.“

Prohlédl zbylé věci. Kotlík měl díru, ale co bylo horší, jeho poslední zbylé zrnko mělo pochroumanou schránku. S klením rozložil stříkačku a posbíral ostatní věci a pak se dal do skládání luku.

„Už víckrát ne, už nikdy!“ bručel při skládání obou částí lučiště a montování kladky. Pokud pták polkne kapsli vcelku, nemělo by se mu nic stát. Kvůli tomu hloupém ptákovi teď bude muset zabíjet krkavce po desítkách a pak je rozporcovávat. Úkol na léta. Jestli to zvíře neozdobí zrnkem hnízdo, jako to dělají straky. Beznadějné.

„Proč jsi nemohl sežrat něco jiného!“ vykřikl k nebi. „Nestačila ti klobása?! Nemohl ses nažrat zlata, když už to muselo být něco lesklého?“

Měl pár šípů, které musel dát dohromady. Ale stejně tady musel čekat. Nic víc udělat nemohl.

Zase si oblékl zbroj, posbíral věci a vrátil se na kamenitý ostrůvek, kde ještě pořád stála jeho chýše. Měl pocit, že už se tu pomalu začíná zabydlovat.

Na místě opět rozdělal oheň, složil dohromady všechny části luku a zvláštním klíčem zkrátil několikametrovou tětivu, propletenou systémem kladek. Dobrých šípů s vysoustruženými těly měl jen pět, ale dostal k nim i slušnou zásobu hrotů ve speciálním váčku.

Vzal si mačetu a šel hledat materiál na šípy.

Zabralo mu to dost času – nalézt v přírodě úplně rovné pruty není tak jednoduché. Ve skutečnosti by výroba obyčejných šípů

měla zabrat celou zimu – vybrané pruty, zatížené dole závažími, se zavěsí někam na suché místo a pak se čeká, až se narovnají, vyschnou a stanou se dokonale rovnými, a teprve pak se opatří letkami a hroty.

*

Sedím a vyrábím šípy. Je to uklidňující práce. Lidé, žijící v primitivních kulturách, takhle tráví většinu volného času. Vyrábějí šípy, opravují nářadí a zbraně, šijí oblečení. Tohle je potřeba dělat bez přestávky a já si na to musím zvyknout. Opasek plný zlata na tom nic nemění. Nemůžu si zavolat taxi, zajet do supermarketu a koupit si svazek šípů nebo balíček *risotto* s mořskými plody. Určitě je tu někde tržiště, ale rozhodně tu nikdo neprodává boty, šípy, cibuli, housky nebo máslo. Každý si takové věci dělá sám. Každý si sám chová slepice, peče chléb, tká přikrývky nebo vaří pivo. Můžu si někde koupit hřebíky nebo spony, ale nejsou tu obchody s potravinami. Tohle je kultura zemědělců.

Při procházce mezi keři jsem našel čtyři péra různých velikostí, která se budou hodit na letky. Rozděluju je na dvě poloviny, přiřezávám konce, připevňuju pírka pryskyřicí a dratví a po dvou hodinách práce už mám šest šípů.

Nějakou chvíli střílím do hromady písku mezi vysokými skalami na břehu. Vrací se mi cvik. Šípy létají pokaždé jinam, takže se snažím počítat s odchylkami, až nakonec po delší době zasáhnu tlustý list položený na náspu jako cíl. Můj luk s kladkovým natahováním střílí silou sedmdesáti liber, ale díky kladkám se natahuje jako třicetiliberní – šípy se zabodávají do písku až po letky. Přesto mě už po hodině bolí svaly pravé ruky a záda. Před očima se mi vybaví znetvořené kostry středověkých lučištníků s křivými páteřemi a stopami po zničených šlachách. Natahuju po anglicku od nohou, sportovně vodorovně a po Japonsku od hlavy. Pro jistotu střílím ještě od podpaží a od boku a držím při tom luk vodorovně. Na dvacet metrů už šípy umisťuju víceméně, kam chci, s výjimkou jednoho, který výrazně zanáší.

Zabodávám šípy do země vedle chýše, připravené k použití. Střelná zbraň mi zvedá sebedůvěru. Pocházím ze světa, kde lidé nejraději zabíjejí na dálku.

Přestávka v cestě, určená k čekání.

Tak čekám.

Po nějaké době si beru meč, nůž, toulec a jdu na lov.

Není to tak jednoduché. Jeden šíp idiotsky zničím, když vystřelím na letícího ptáka, který se mi zdál být podobný huse. Příliš doufám v pomoc čítače a o vlas míjím, ale šíp letí dobrých dvě stě metrů vzhůru a pak dopadá do houštin a mizí mi z očí.

Po několika hodinách ztrácím naději. Okolí je jako po vymření. Není tu ani nic, co by se podobalo králíkům. Větší býložravá zvířata žerou za úsvitu, tohle není vhodný čas. Ale nejde jen o to. Nevšiml jsem si žádných žab, myší, neslyším ptáky ani nevidím hmyz.

Nakonec to vzdávám a brodím se mělčinami řeky s lukem v ruce a hledám mezi kameny a skalkami ryby. Několikrát bezvýsledně vystřelím, až konečně mé dílo korunuje kroutící se, stříbřitě pruhované tělo podobné muréně, označené z vody trčícím šípem jako gigantickým splávkem. Odnáším rybu do tábořiště a naplňuje mě těžko představitelná pýcha. Cítím se zároveň neporazitelně i směšně. Celý život, když jsem chtěl rybu, koupil jsem si ji. Šel jsem do Teska v Hvaru nebo na nábřeží za přístavem, kde kotvily rybářské škunery, nebo do *ribarice* a tam jsem si vybral mezi ropušnicí, sardelemi a cejnem, ležícími pěkně na ledu, rovnou z nočního lovu. A teď se naparuju pýchou kvůli jediné rybce. To proto, že jsem získal jídlo v tomhle Bohem i lidmi zapomenutém koutku Pobřeží, odkázaný jen na luk a přírodu.

Po dvou letech školení, bionických modifikací a výcviku ve škole commandos jsem získal schopnosti, které tady má každé dítě.

Když přichází soumrak, opékám nad ohněm rybu naporcovanou na podkovy.

Poprvé mi tady chutná večeře.

Horké kousky bílého masa, porcované prsty na listu, hrnek slabého grogu.

Začínám cítit, že jsem součástí přírody. Například mě nikdy tolik nezajímalo počasí. Celý můj život mohlo být nanejvýš důvodem, abych se co nejrychleji vrátil domů. Déšť, horko nebo sníh, to byly věci, odehrávající se za okny. Musel jsem zapnout topení nebo klimatizaci, anebo uklidit z terasy zapomenutý nábytek.

Teprve tady doslova nemám střechu nad hlavou a celou dobu vidím na nebe. Nemám nic, jen tu ubohou chýši, kterou jsem si

postavil z větví a svázaných mladých stromků. Mám dojem, že přijde déšť, takže ji ještě přikrývám páchnoucím hadrem, který jsem vzal ze stanice, abych mohl odnést tlapu svého Grendela. Nemám nic, a přesto jsem si postavil přístřešek a sehnal jídlo. Cítím se uboze a zároveň podivně svobodně.

Probouzí mě zima a mihotavé, světle zelené světlo jako od polární záře. O půl třetí ráno – hodina vlka. Doba, kdy je spánek nejhlubší a do svítání je ještě daleko. Doba, kdy je člověk psychicky nejslabší. Čas léček a nočních útoků.

Sedím pak u vchodu do chýše, skrytý za štítem, kterým jsem zatarasil vchod, s lukem v ruce a šípem na tětivě, a dívám se na řeku.

U břehu se voda vaří tisícem ryb a vodních zvířat, které se lesknou jako hrst stříbrných mincí a vypadají, jako by chtěly utéct na břeh před tím, co se děje uprostřed proudu.

Skutečně to trochu připomíná červánky. Přelévá se to v cárech i oblacích, šedivě a světle zeleně opalizuje a hází na břehy mihotavé odlesky. Jenže se to plazí po hladině řeky jako obrovský had. To chladná mlha putuje řekou. V cárech a pruzích plujících nad vodou se míhají obrysy stvůr a netvorů, víří spleti chapadel. Vidím mlhavé hřívy a hlavy koní, vidím hřbety naježené ostny. A v oparu se zjevují výraznější obrysy pochodujících lidí-zvířat. Znetvořených, pokroucených jako z Boschových obrazů. Vzpomínám si na pradávnou rasu z keltských bájí, starších než lidská rasa. Fomoranové. Jsou popisováni jako bestie lidských tvarů s výrazně zvířecími rysy. Nestvůry z hlubin, bojující s lidmi o ostrov později nazvaný Irsko. Právě je teď vidím.

V úplném tichu nad hladinou řeky kráčí průvod Fomoranů, zahalených do opalizující mlhy.

Sedím, svírám luk a dívám se. Chlad štípe na kůži.

Vím, že je to jen halucinace, ale nedokážu zabránit tomu, aby mi nebušilo srdce, aby dlaň svírající luk nebyla mokrá potem, aby mi z posledních zbytků sil potlačovaný hyperadrenalin neklokotal pod kůží.

Dívám se na podivné, žabí, rybí, hadí i koňské lebky, na lesknoucí se hřbety, pokryté skvrnami připomínajícími vředy, s ostny nebo hladké, hledím na rypáky a mordy plné klů a začíná ve mně narůstat idiotské, přehnané přesvědčení. V myšlenkách si nadávám, ale není to k ničemu.

Jsem si jistý, že dvůr Šíleného křiku padl.

Průvod kráčí středem řeky, trvá to skoro hodinu.

Pak odcházejí a zase zavládne temnota. Z minuty na minutu se udělá tepleji.

Odešli.

Vím, že to byla halucinace. Byla to jen mlha. Kráčeli přece středem řeky, po vodní hladině. Takže halucinace nebo iluze.

Mé nezlomné „věřím v to, co dává smysl“ ale moc nechce fungovat o půl čtvrté ráno, za temné, bezměsíčné noci.

Věřím tomu, co jsem viděl.

A viděl jsem armádu přízraků, pochodující řekou.

* * *

Další ráno bez kávy, mýdla a zubní pasty. Nacházím nějaké odporně kyselé sklovité lesní plody a žvýkám je. Trpká, stahující šťáva plná tříslovin mi čistí zuby. Není jedovatá, ale ani dobrá. Nedostanu zubní kaz, stejně jako nechytím chřipku nebo mor, ale den začínající bez mátové pěny v ústech a se zuby drsnými usazeninou je hned nějak horší.

Sedím u malého ranního ohýnku a dojídám včerejší pečenou rybu.

Civilizace je strašlivě únavná. Těsná, hlasitá, roztahuje se a cpe do každého koutku. Ale přesto mi bez ustání něco chybí. Někdy noviny, jindy rádio nebo káva, a někdy zase pomerančový džus. Pořád bych něco chtěl.

A vždycky je to něco, co nemám.

Mám jenom horkou vodu s medem, který mi za pár dní dojde, tuhé tučné maso podobné úhořímu, nebe, les a křišťálově čistý fjord obklopený horami. Chci si přečíst knížku, podívat se na holofilm, chci zajít do elegantní konoby v přístavišti, pít cappuccino a dívat se na bílé středomořské jachty. Chci čistou košili a bílé kalhoty.

Zajímalo by mě, jestli mě to někdy přejde.

Zatím se bez ustání cítím strašně nepohodlně. Čekání na břehu fjordu se nesnesitelně táhne. Musím být trpělivý.

Už začínám být neklidný. Zbytečně jsem se rozhodl pro zrnko. Měl jsem získat koně normálními, lidskými metodami. Jako kterýkoli jiný obyvatel Pobřeží. Ale ne, jsem produktem civilizace, a pokud si můžu věci zjednodušit, rozhodně to udělám.

Jestliže je po ruce nějaká technologie, určitě ji použiju, ať už je to nutné, nebo ne. Protože je to lepší, jistější a vědečtější.

Zrnko už by se mělo aktivovat. Ale možná to ubohé zvíře zabilo nebo ho přivedlo k šílenství. Mělo by fungovat, ale přece jen je to teorie, vymyšlená nějakým připitomělým vědcem. Teorie, kterou jsem bezmyšlenkovitě přijal, místo abych použil vlastní rozum.

Chodím po lese, který připomíná jižní Karelii. Skály, jehličnaté stromy, pokroucené větve. Protože nemám nic na práci, měl bych hledat něco k jídlu. Znám několik druhů jedlých hub, vím, jak poznat jedlé kořínky stromů a lesní plody. Doufám v nějakého divočáka nebo jelena. Nic. Okolí je jako po vymření.

Nacházím jen hrst ořechů a několik hub podobných lanýžům.

Okolo poledne zahlédnu krkavce. Krouží na nebi jako černý kříž a stejně bezvýsledně jako já vyhlíží kořist. Jdu v jeho stopách a pokouším se ho neztratit z očí, až konečně usedá na strom zhruba dvě stě metrů ode mne, a v tom okamžiku je můj. Soustředím pohled, dívám se skrz mířidla čítače a pokouším se zjistit, jestli to je můj zloděj, nebo ne. A chvíli na to padá, naráží do větví a v křečích sebou trhá na zemi, probodnutý šípem.

Po několika minutách otírám krví olepený nůž o mech a už vím, že to není můj pták, a pokud ano, kapsli se zrnkem nespolkl. Jediný užitek mám z hrsti černých, lesklých pírek, která beru s sebou.

Když se vracím do tábora, první, co vidím, je můj kůň. Stojí na bílými oblázky poseté pláži a velkým hrbonosým čenichem očichává vnitřek. Vycítí mou přítomnost a vydává ze sebe několik hlasitých zakvičení, načež se klusem rozběhne přímo ke mně. Opatrně odkládám na zem pírka, ořechy a houby a stojím připravený uskočit.

Dobíhá ke mně, klopí uši a kvičí, tančí kolem mě a cpe mi hlavu pod paži, skoro mě povalí, ale vidím, že je to radost, a ne hněv, a stydím se.

Hladím sametovou kožešinu na šíji, objímám ho a po indiánsku se dotýkám čelem jeho čela v plochém místě mezi očima, tam, kde se v mozkových závitech pravděpodobně zahnízdil rezonátor.

„Přítel. Stýskalo se,“ myslí kůň. *„Přítel. Šéf. Kůň byl sám.“*

Cítím jeho hlas jako vibrace pronikající mou lebkou. Podivný, cizí zvuk zaznívající v hlavě, ze kterého mi trnou zuby.

Hladím velkou hlavu od nosu až k sametovým, měkkým nozdrám a obratným pyskům, podobajícím se konci sloního chobotu.

„Jmenuješ se Jadran," šeptám. „Já jsem Vuko."

„Jadran," opakuje. *„Vuko a Jadran teď spolu?"*

„Ano," říkám. „Spolu."

* * *

Podařilo se. Snad. V tom případě by měl znát několik desítek příkazů, pro jistotu pronesených chorvatsky nebo polsky. Je jako cirkusový kůň a válečný oř zároveň. Pět let tréninku, vedeného od hříběcích let, zakletých v malém sklovitém pulci, který se usídlil v jeho mozku.

„Jadran teď jiný."

„Teď je všechno jinak," říkám. „Už se nebojíš ohně, nebojíš se skákat, dokonce i když nevíš, co je za překážkou. Nevystraší tě hluk, blesk ani rychlý pohyb. Nebudeš utíkat, pokud ti to nepřikážu. Teď vidíš ve tmě a neonemocníš."

Nasazuju mu čabraku a postroj. Konečně. Beru do ruky sedlo, které jsem doteď nosil na krku.

Stojí klidně, jen stříhá ušima, a když zapínám popruh, nastaví hlavu pod cvočky pobitou uzdu, poslušně bere do huby zvláštní udidlo, vyrobené pro jeho čelisti.

Pak se štěrková pláž na břehu fjordu mění v cirkusovou arénu. Kůň couvá, dělá piruety, lehá si a zase se na příkaz zvedá. Poslušný jako motorka. Léta tréninku v jedné kapsli. Show Buffalo Billa.

Skoro je škoda, že se nikdo nedívá.

K večeři ohřívám konzervu z armádních zásob, kterou jsem vzal ve stanici. Vyklepávám díru v kotlíku a pokouším se ji ucpat hlínou v naději, že se v žáru ohniště vypálí, ale moc to nepomáhá. Teče. Nakonec jím přímo z konzervy.

Slavím. Večeřím párky v *barbecue* omáčce s kukuřicí, dávám si pořádného panáka rakije. Jadran dostal velkou porci rozlámaných sucharů a pak si jde najít něco, čím by se napásl. Nevím, co to bude, podle zubů je všežravec, nebo dokonce dravec.

Mrzí mě, že se ho nemůžu zeptat, jak se ocitl na té zvláštní pasece a co dělal předtím. Má příliš malou slovní zásobu, a navíc nedokáže skutečně mluvit. Prostě neví, co si počít se schopností

mluvit. Říká jednoduché věty, ale nedokáže nic vyprávět ani přetvořit vlastní vzpomínky ve slova.

Pokouším se nesnovat hloupé, nesmyslné teorie, ale nedaří se mi to. Mám pocit, že jeho objevení až příliš souvisí s jevem, na který stále narážím a který pracovně považuju za halucinaci.

Mám dojem, že je to práce chladné mlhy.

* * *

Když následujícího rána vyrážíme na cestu, cítím se lehký jako pírko. Všechno vybavení nacpu do vaků umístěných na koňském zadku a dovnitř srolované deky přehozené přes hřbet. Konečně na sobě nemám zbroj a kroužkovou košili. Zbraň a vybavení visí ve vacích, pouzdrech a na úchytech. Kůň, ověšený všemi těmi krámy, nevypadá zrovna elegantně – trochu jako těžký jízdní oř a trochu jako pojízdný obchod, ale nezdá se, že by mu náklad vadil. Konečně se vydávám na cestu bez přilby na hlavě a sedla na krku.

Vyrážíme.

Úvozem podél klikatého fjordu, lesem, přes skalnatou holinu porostlou keři. Tudy vede cesta.

Po poledni narazím na most.

Nebo spíš na ruiny mostu, ale takové, že berou dech. Na každé straně se tyčí dva obrovské pylony, snad třicet metrů vysoké. Řeka je v tomhle místě široká, má zhruba sto padesát metrů, a skalnaté břehy se zvedají do výše několika pater.

Pylony na obou březích jsou monstrózními sochami obrů. Na jednom břehu žena, na druhém figura muže bez hlavy. Vztahují k sobě ruce, stojí rozkročení nad širokým, rovným povrchem cesty. Most končí z každé strany několik metrů od břehu, ale v řece neleží žádné trosky.

Sesedám z koně a obcházím ruiny. Sahám si na povrch kamene. Je jednolitý. Žádné stopy opracování, žádné spoje. Jako by před miliony let láva utvořila dokonalé figury obrů, povrch cesty i lana, spojující kdysi toužebně natažené ruce. Teď už je navždy dělí řeka a oni se nikdy nesetkají.

Kdo by v zemi, kde je architektonickým skvostem srub z vyřezávaných trámů, dokázal postavit něco takového?

Na mé straně fjordu se cesta zařezává do skalnatého úbočí a postupně mizí v lese. Stejně jako most, je i ona precizně vyrobená

z kamene. Téměř netknutá. V povrchu, hladkém jako sklo, se rýsuje sotva pár prasklin, ze kterých se dere tráva a kořeny stromů.

Vydávám se cestou vzhůru. Nevede mým směrem, ale chci vědět, co je dál. Přehrazují ji obrovské kmeny kdysi povalených stromů. Za zatáčkou stojí jeden velký, s jehličím podobným araukáriím, vyrůstá z dokonale kruhové díry uprostřed. Kmen má tři metry v průměru. Jadranova kopyta klapají o čedičový povrch.

Jedeme hodinu, až les začne řídnout a na horizontu se za ním objevuje pustina vřesoviště. Náhorní plošina, pokrývající vrchol kopce. Dole vidím plochu hnědozeleného lesa, táhnoucího se jako chlupatý koberec až ke vzdálenému třpytícímu se moři.

Zhruba o pět set metrů dál si všímám něčeho, co jsem v první chvíli považoval za bílé, vápenaté skály, ale jsou to budovy. Kužely s oblými hroty, vypadající jako špičky v zemi zakopaných kulek, rozestavené do několika soustředných kružnic. Všechny s černými, mouchám podobnými skvrnami, které se zblízka ukážou být hejnem velkých krkavců. Část z nich krouží na nebi jako oživené kousky sazí.

Od levého popruhu na sedle odepínám meč a klidným pohybem si ho přehazuju přes rameno. Přijíždím krokem, s lukem připraveným a se šípem na tětivě.

Zblízka jsou budovy větší, než by se mohlo zdát. Vjíždím do prvního kruhu; trochu mi to připomíná černošskou vesničku, jen domy jsou jako vytesané z bílého mramoru. Stejně jako most a kamenní obři vypadají spíš jako odlitek, než jako by je někdo vytesal. Ticho. A sborové krákání.

Není tu živé duše.

Je to zvláštní. Dokonce i kdyby ty podivné chaty byly pozůstatkem po nějaké pradávné kultuře, někdo by tu měl bydlet. Jsou to hotové domy. Stačilo by udělat dveře. Mají okna, střechy, neprší v nich na hlavu.

Možná není správné tohle místo? Z toho, co jsem četl o kultuře námořníků, neradi se usazují někde, odkud nevidí vodu. Před domem musí mít moře, řeku, která do něj vtéká, nebo alespoň jezero.

Seskakuju z koně a opatrně přecházím k nejbližší budově. Luk držím ve volně svěšené ruce a přidržuju šíp prstem. Stačí vzít druhou rukou za tětivu a můžu střílet.

Nelíbí se mi to ticho ani tohle místo.

Aktivuju čítač.

*

Uměl se přikrást úplně neslyšně. Krkavci se neochotně rozestupovali, někteří se při pohledu na něj s máváním těžkých křídel vznesli do vzduchu. Ale za okrouhlým vchodem byla jen tma, pach zatuchliny a mokrá půda, ležící v silné vrstvě na kamenné podlaze.

A hromádka zpráchnivělých kostí uprostřed okrouhlé místnosti. Zbytek nějaké tmavě šedé látky, špinavě žlutá koule lebky.

V sousedním domě to vypadalo stejně, ale kostí tam leželo trochu více. Drakkainen usoudil, že to musí být něco jako hřbitov.

V zesíleném světle byly viditelné vybledlé polychromie a o něco čerstvější runové znaky, namalované okrovou barvou nebo krví.

„Tak to jsem určitě narazil na hřbitov," zabručel Poutník, kráčeje spirálovitou uličkou mezi hrobkami. Střed nekropole vyznačovala kruhová kamenná deska, obklopená několikametrovými kamennými hroty, mířícími k nebi.

V jedné hrobce našel na podlaze sedící kostru s viditelně zachovalým svalstvem a zbytky kůže. V ostatních už byly jen hromádky kostí, ve dvou ležela vyschlá těla připomínající mumie. Krkavci se před hrobkami shromáždili, tlačili se dovnitř a vyzobávali zbytky masa. Vyplašil je, ale moc se nebáli. Dva vzlétli do vzduchu a usadili se na střeše, ostatní se s hněvivým krákáním rozprchli. Neodstrkoval je zbytečně agresivně. Rozpětí křídel mohli mít asi půl druhého metru, zoban každého z nich vypadal jako hrot krumpáče a byl delší než dlaň.

Další mrtvola byla ještě v poměrně slušném stavu. Seděla přesně ve stejné pozici jako ostatní uvnitř místnosti, se zkříženýma nohama, s rukama opřenýma o kolena a dlaněmi otočenými vzhůru. Vzadu na hlavě jí dokonce zbyly dlouhé šedivé vlasy jako nepříliš pečlivě sejmutý skalp.

Nahlédl dovnitř a vtom najednou mrtvola otevřela oči. Prokrvené, pokryté bělmem a matné jako mléko s krví. Drakkainen uskočil dozadu, napnul luk a zároveň ucítil, jak na jeho žíly zaútočil hyperadrenalin.

Člověk otevřel ústa a vydal ze sebe ochraptělý výkřik připomínající krákání, načež opět znehybněl.

Drakkainen vydechl, pomalu povolil tětivu a na chvíli si masíroval ruce. Čekal, až v jeho krvi přestane kolovat aditivum.

„Tys mě ale vystrašil, brácho," řekl. „Co jsi zač? Jsi nemocný? Potřebuješ pomoc?"

Nic.

„Chceš jíst?"

Nic.

Děsivě hubený člověk nepromluvil ani nezareagoval, dokonce i když ho Drakkainen popadl za rameno. Pod nepředstavitelně špinavými a zetlelými hadry se zdál být prázdný jako voskový odlitek.

Puls měl slabý, ale postřehnutelný. Jedinou známkou života byl sotva znatelný, pomalý dech.

„Katatonik," konstatoval Drakkainen. „Pohřebiště katatoniků. Co je to za zemi?"

Smrákalo se.

„Buď se vrátíme na cestu a přespíme u mostu, nebo zůstaneme tady," řekl koni. „Myslím, že tohle je zkratka. Alespoň mám z tohohle kopce ten pocit. Řeka je támhle, stáčí se do oblouku a my se chceme dostat do ústí, k přístavu. Tak ať si tam sedí. Koneckonců, nikomu nepřekáží a já nejsem potulný psychiatr."

Jadran frkl a vydal ze sebe táhlé zabučení.

„Takže dohodnuto."

Některé budovy byly úplně prázdné. Drakkainen zametl kamennou podlahu svazkem větví a přinesl si hromádku suchých klacíků.

„Rozumnější ale bude přespat venku," řekl, zatímco sekal větve mačetou a přikládal je na oheň. „Vůbec nevím proč. Ne, nebojím se duchů. A mezi námi, řeknu ti proč. Protože duchové nejsou."

Přesto neměl chuť spát uvnitř podivného, kulatého stavení. Seděl, díval se do ohně a chvílemi naslouchal sborovému krákání krkavců z druhého konce vesničky.

Nakonec usnul, zabalený do deky a s pohledem upřeným do ohně.

Hned vedle něj stál jeho kůň, okusující masité listoví z keře a stříhající ušima, a díval se do tmy. Před usnutím se Drakkainen ještě opřel čelem o koňskou hlavu.

„Zlé místo,“ přemýšlel Jadran. *„Místo smrti. Vuko spát. Jadran hlídá. Zlé místo. Jadran bude kopat a kousat. Někdo přijde, Jadran zabije. Vuko spát.“*

*

Sedí kolem mě v tureckém sedu, s rukama opřenýma o kolena a dlaněmi otočenými k nebi. Dívají se na mě matnýma, slepýma očima zalitýma krví. Sedí, zabodávají do mě mrtvé pohledy a nevšímají si krkavců, trhajících jejich těla.

„Tělo je k ničemu,“ šeptá jeden. Jeho hlas zní jako šelestění suchého, hřbitovního listí. „Duše je taky k ničemu. Musíš být jako krkavec, aby ses vznesl k nebi.“

„Další, co přišel krást písně.“ „I on už je skoro jen kostra.“ „Bloudíš. Jdeš po spirále, nikam. Sám se musíš stát písní.“

„Cesta vede do nitra, ne ven. Ale je to hlupák – Noční poutník. Přišel zvnějšku a zase odejde pryč.“

„Přicházejí sem pro písně. Chtějí tvořit. Ale tohle je místo, kde se tvořit přestává. Kde přestává cokoli.“

„Jsi zloděj. Proč rušíš klid Krkavčího města? Jsme mudrcové. Pěvci. Máme práci. My tady přestáváme být. Proč nám překážíš?“

Natahuje ruku a vytrhává mi oko. Ukazuje, jak pluje v dlani, podobné rozbitému vejci.

„Tolik stojí vědění. Ten, kdo chce tvořit, se musí umět dívat nitrem.“

Sám je úplně slepý.

„Vidíš?“ ptá se. „Jedno jsem odevzdal, abych mohl tvořit. Druhé, abych přestal tvořit. Dal jsem ho krkavcům.“

Budím se jako při poplachu. Temná chvíle před svítáním. V podstatě taková od východu šedivějící noc. Čilý a připravený jednat. Nevím, jestli kvůli noční můře nebo varovnému Jadranovu zamručení. Ikony bojového módu mi bleskově prolétnou zorným polem jako holografické *delirium tremens.*

*

Drakkainen tiše vstal, vzal do ruky luk a přešel ke koni, opíraje se o jeho měkký, podsaditý bok. Kůň k němu otočil velkou hlavu, dotkli se čely.

„Člověk a osel,“ přemýšlel kůň. *„Za hřbetem. Není vidět. Jede. Nebojí se. On lže. A ví, že tu jsme.“*

„Lehni,“ zašeptal Drakkainen.

Poklekl a opřel dlaň s lukem o koleno. Kůň pokrčil nohy a zmizel ve vysoké trávě, poslušně natáhl šíji a položil hlavu jakoby po dračím způsobu, bradou k zemi. Pozemský kůň by to udělat nemohl, napadlo Poutníka.

V termovizi zářili krkavci sedící na kulovitých domech jako neonoví papoušci, budovy trčely kolem jako dračí zuby. Byly slyšet špatně promazané osy kol. Zpoza pahorku se vyloupla žlutooranžová skvrna ve tvaru hrbaté hlavy zvířete podobného okapi nebo miniaturní žirafě. Za ní se objevil dvoukolový vozík, vedle něhož kráčel hodně malý člověk v koženém klobouku s velkou krempou a jedl vejce natvrdo.

Drakkainen si naslinil prsty a poupravil rozčepýřená pera na letkách.

„Nemůžeš dospat, Krkavčí stíne?“ vykřikl a natáhl luk.

„Ty taky ne, Spící na stromě?“ zakřičel muž v odpověď. „Raději odhoď luk a přilož dřevo na oheň.“

„Vidím dobře i bez toho,“ křikl Vuko.

„Odlož luk a já si přisednu ke tvému ohni.“

„A co z toho budu mít?“

„Snídani. Dej oheň, já dám pivo, uzené maso a chleba.“

Drakkainen sejmul šíp.

„Mám pečenou rybu,“ řekl.

Seděli na opačných stranách ohniště a dívali se na sebe skrz plameny. Nadcházel purpurový úsvit. Zblízka se zdálo, že je Krkavčí stín skoro trpaslík. Obtloustlý, křivonohý a bez jednoho oka. Oční jamku skrýval za kostěnou destičkou, připevněnou řemínky.

„Dal jsi oko za vědění?“ zeptal se Drakkainen.

„Ano. Dozvěděl jsem se, že když bojuješ bez přilby, můžeš přijít o oko. A ty ses dozvěděl co?“

„Že je to zvláštní země. Že probíhá nějaká válka bohů. Že je těžké potkat někoho, kdo to má v hlavě v pořádku. Že v kamenných domech bydlí mrtvoly. Různé věci.“

„Tvá ryba je včerejší.“

„Máš kyselé pivo. Co je tohle za místo?“

„Obětiště. Hřbitov. Hlupáci, kteří si myslí, že jsou Tvůrci, sem přicházejí vracet písně.“

„A vracejí?“ zeptal se Drakkainen a napil se.

„Písně bohů patří bohům. Nemůžeš si je ani vzít, ani vrátit. Nanejvýš zapomenout.“

„Proč mluvíš v hádankách?“

„Odpovídám tak, jak se ptáš. Hádanka za hádanku.“

„Znáš hodně Pěvců?“

„Znám hodně lidí.“

Drakkainen si povzdechl.

„Ty sám jsi Pěvec?“

„Strašně moc se ptáš. Jako ženská. Ptáš se a ptáš. Co děláš se všemi těmi slovy?“

„Říkal jsem, že hledám několik cizinců. Jednoho z nich viděli na dvoře Šíleného křiku. Tady mu říkají Aaken. Slyšel jsi o něm? Vysoký, černovlasý, s rybíma očima. Jak je najdu, když se nebudu ptát?“

„Hledání, řekl bych. Koně už jsi našel.“

Drakkainen si povzdechl a prohrábl ohniště klackem, vysílaje vstříc tmavému nebi snopy rudých jisker. Úplně zapomněl na koně. Zavolal ho. Jadran okamžitě vstal, potřásl hlavou a odešel stranou žvýkat trávu.

„Nebo chceš obchodovat? Když mi řekneš něco užitečného, dám ti stříbrnou marku. Něco, co mi pomůže v hledání.“

Černé hmyzí oko Krkavčího stínu se zalesklo.

„Jdi vždy před sebe. Ten, kdo pronásleduje, musí hledat změny a tam, kde čeká, se nic neděje. Ptej se, nebo mlč, ale vždycky naslouchej, o čem lidé mluví. Nevěř ničemu, co žilo byť jen na chvíli v tvé hlavě. Nedůvěřuj novému člověku ani tomu, co ti dívka řekne v posteli, bohům ani mocným. Nevěř ani prosťáčkům, ani zlým lidem. Mohl bych pokračovat dál, ale každá rada se ti bude hodit. Můžu už dostat svou marku, nebo potřebuješ ještě více rad?“

„Neřekl jsi nic, co bych nevěděl,“ usmál se Drakkainen. „Můžu ti oplatit stejnou radou: ‚Moudře se zachová ten, kdo včas ucukne, když se pokouší ošidit druhého. Neví ten, který si dělá blázny a obtěžuje tak, že ho čeká odveta.‘ Anebo: ‚Chval dne večer, ženu, když se prozradí, meč, když jsi ho vyzkoušel, pannu, až se vdá. Led, když se rozpustí, pivo, až ho vypiješ.‘“

„Řekl jsi to hezky,“ odpověděl Krkavčí stín s úsměvem. „Ale já jsem dodržel úmluvu. Řekl jsi, že mi dáš marku, když ti povím něco užitečného. Řekl jsem.“

„Jsi docela dobrý sofista.“

„Co to je ‚sjofh ystad‘?“

„To je slovo z mé země. Označuje toho, kdo lže, aniž by lhal. Kdo ohýbá slova jako vrbové proutky, aby bylo všechno podle něj. Za takové rady nedostaneš ani hřivnu.“

„V tom případě si o tvou marku zahrajme. Umíš hrát krále?“

„Ne.“

„Ukážu ti to.“

Drakkainen vytáhl prut, zabodnutý do země, na kterém opékal kus masa, čichl si k němu a pak si opatrně kousl. Krkavčí stín se odbelhal ke svému vozu a vzápětí se vrátil s dřevěnou krabičkou, ve které něco chrastilo, podobně jako v šachové sadě.

Souprava se skládala z dřevěné desky s otvory a figurkami, které bylo možno do otvorů zasunout z obou stran. Zastrčené z jedné strany byly obyčejnými figurkami, z druhé pak silnějšími, podobně jako dáma ve vrchcábech. Kromě toho byla uvnitř ještě kulatá krabička s plochými kamínky, na jedné straně s namalovanými a vyrytými znaky, určujícími různé dočasné vlastnosti figurek nebo podmínky partie. Kamenné žetony, nazývané „kameny osudu“, se měly tahat naslepo z krabičky. Černé se měly ukázat a použít hned, červené si bylo možné nechat na později a použít je, až to bude výhodné. Navíc ještě existovaly dvě mnohastěnné kostky, kterými se házelo uvnitř otevřené krabičky. Cílem hry bylo převedení „krále“ z jednoho rohu plánu do druhého. Bylo možné odstraňovat soupeřovy figurky, pokoušet se zabít nebo zablokovat protivníkova „krále“ anebo se soustředit na převedení vlastního do rohu dřív, než se to povede soupeři.

Hra byla komplikovaná, ale pochopitelná. Drakkainen aktivoval příslušný modul čítače a zaregistroval všechna pravidla včetně významu symbolů na čtyřiašedesáti kamenech. To byl detail, který by si bez pomoci nezapamatoval dřív než po několika hrách. Nikdo by si to nezapamatoval, a právě to se mu zdálo být zarážející.

Vsunul ruku do příručního váčku s mincemi ze stanice a nahmatal dvanáct stříbrných plíšků, každý o váze zhruba půl gramu. Čtyři byly ozdobeny obrázkem koně, další člověka s větví a jiné zase skoro setřenými znaky. Vytáhl ruku z váčku, a aniž by je počítal, vysypal mince do víčka krabičky s kameny osudu.

Krkavčí stín zabodl do země zaostřenou hůl s větví trčící na stranu a na pahýl pověsil provaz s vodorovně připevněným úzkým krystalem.

„Co to má být?“

„Součást mého zboží. Je to hrot pravdy. Řekne mi, jestli nepodvádíš.“

„Jak se v tomhle dá podvádět? Vždyť je všechno vidět.“

„V každé hře se dá podvádět.“

Zachrastily kostky. Poutník měl hrát zelenými. Rozhodl se poslat svého krále nejkratší cestou s podporou šesti figur, ustavených do obranného šestihranného šiku, a ostatními provokovat figury Krkavčího stína. Pak si vytáhl „dešťová blata“ a Krkavčí stín nějaký červený kámen, který si nechal na později. Blata způsobila, že jeho král uvázl víceméně v polovině plánu a záškodnické oddíly se zamotaly do série nevýznamných potyček s protivníkovými figurami. Čítač mu nabízel možné protivníkovy tahy a pracoval na nalezení algoritmu jeho strategie, ale stařec pravidelně zahrával jinak, než by bylo optimální. Po několika minutách Drakkainen došel k názoru, že se protivník soustředí na jeho krále a jen předstírá, že má v úmyslu odvést do hradu toho svého.

Nemluvili. Bylo slyšet jen štěrkáni kostek, klepání kamenů a figur. Každý z nich odstranil šest protivníkových figur, ale Drakkainenův král se nacházel v horší situaci. Vylosoval si dva červené kameny, které si držel do zásoby – „led“ a „nemoc koní“ a dva černé, které zablokovaly jeden z jeho oddílů. Krkavčí stín vytahoval samé červené a měl z nich už docela slušnou sbírku.

Čítač mu nabídl dvě eventuální strategie založené na analýze pohybů Krkavčího stína, vycházející z předpokladu, že všechny protivníkovy kameny osudu budou mít největší možný negativní vliv na Poutníkovy tahy.

Hrot pravdy se najednou začal pomalu otáčet a ukázal tenkým koncem na Drakkainena. Krkavčí stín se zamračil, ale než stačil něco říct, krystal se obrátil na jeho stranu a pak začal pomalu kmitat a ukazovat střídavě na jednoho i na druhého a nepřestal až do konce hry.

Vuko použil jeden ze svých systémů a díky němu po chvíli získal za cenu čtyř obyčejných figur kontrolu nad středem hracího plánu a přinutil protivníka použít tři kameny.

A pak se rozhodl, že už to stačilo, a schválně udělal několik chyb, aby zjistil, jestli si toho Krkavčí stín všiml. Všiml si. V odpovědi se Drakkainen pomstil několika bolestnými útoky a přinutil trpaslíka použít dva kameny – „černý oheň“ a „ohnivou střelu“, načež z vlastní vůle prohrál.

Krkavčí stín se narovnal, s křupáním si protáhl prsty a zhluboka se napil piva.

„Lehce vydělané peníze,“ řekl a přesypal mince do váčku. „Hrajeme dál? Chceš vyhrát zpátky své stříbro?“

„Ne. Zahrajeme si o něco jiného.“

„O co?“

„O otázky. Jestli vyhraju, odpovíš mi na jednu otázku. Jestli prohraju, dostaneš stříbrnou marku. Odpovídej pravdivě.“ Natáhl dlaň a zastavil kmitající krystal. „Budu to vědět. Zavěsil jsi hrot pravdy.“

Krkavčí stín na chvíli přemýšlel.

„Souhlasím.“

„Vylij trochu piva na zem a vezmi si Hinda za svědka.“

Krkavčí stín vyprskl.

„A k čemu to bude?“

„Udělej, co říkám.“

Hráli.

Tentokrát Drakkainen tahal jistěji. Připravil si tři nezávislé strategie – jednu k převedení vlastního krále, jednu pro zabití krále Krkavčího stína a jednu na jeho zablokování uprostřed herního plánu, a teď přeskakoval od jedné ke druhé a řídil se jimi podle situace na ploše. Krkavčí stín určitě podváděl jak při házení kostek, tak při losování kamenů. Hrot pravdy kmital jako šílený.

Drakkainen vyhrál rychle a nemilosrdně, vyšachoval protivníkova krále přitlačeného k rohu hracího plánu, načež si nalil ještě trochu piva, zastavil kmitající krystal a zeširoka se usmál.

„Teď se zeptám.“

„Okamžik,“ přerušil ho Krkavčí stín. „Co když nebudu něco vědět?“

„Potom řekneš, že nevíš, ale taky řekneš, jak by to mohlo podle tvého názoru být.“

„Jedna otázka, jedna odpověď.“

„Dobrá. Zaslechl jsi, kde by se mohl nacházet cizí Pěvec s rybíma očima, zde nazývaný Aaken, anebo vysoký statný stařec s

dlouhými stříbrnými vlasy a zrzavými vousy, zvaný Olaf Fjollsfinn, hodně vysoká štíhlá žena s krátce střiženými vlasy barvy slámy, jménem Ulrike Freihoff, nebo drobná, podsaditá žena s černými vlnitými vlasy, Passionaria Callo? Všichni mají oči, vypadající jako slepé, ale vidí. Špatně mluví srozumitelným jazykem a jsou divní. Zdají se být mladí a dospělí zároveň. Můžou se zdát být Pěvci, ale taky šílenci. Mají podivné předměty a chovají se zvláštně. Otázka zní: Zaslechl jsi, kde by tihle lidé mohli být?“

„Slyšel jsem různé zvěsti o podivných lidech. Část z nich jsou báchorky. Část se netýká těch, které hledáš. Možná jsem slyšel o vysokém hubeném Pěvci se slepýma očima a vlasy jako uhel. Ale objevil se jednou tady, jednou zase tam. Na mnoha místech, ale nikde na delší dobu. Nejspíš byl Tvůrcem. Ty historky byly vždycky strašlivé.“

„Proč?“

„Jedna otázka, jedna odpověď.“

„Nepokládám novou otázku. Ptám se na tvou odpověď, protože jsem ji nepochopil.“

„Jak jsi to říkal? *Sjofh ystad?* Hrajeme dál?“

„Hrajeme.“

Tentokrát Drakkainen prohrál. Po tvrdém boji, ale rozhodně a bez nejmenších pochyb. Přišel o krále dvě pole před hradem. Vsunul ruku do váčku, a aniž by se díval, začal počítat peníze.

„Ne,“ řekl Krkavčí stín. „Vyhrál jsem svou otázku.“

Zastavil hrot pravdy a pohlédl Drakkainenovi do očí.

„Hledáš ty cizince. Co uděláš, až je najdeš?“

„Odvedu je odsud. Odvedu je domů.“

„A když nebudou chtít jít s tebou?“

Vuko se na chvíli odmlčel.

„Jak by mohli nechtít? Jsou tu ztraceni, cizí, a chtějí se vrátit domů. Čekají na někoho, jako jsem já. Kdyby se ale někomu z nich nechtělo… Pokud by k tomu došlo, stejně je vezmu s sebou, ať už budou chtít, nebo ne. Silou. Odpověděl jsem ti na dodatečnou otázku, týkající se odpovědi.“

„To je tvoje věc. Hrajeme?“

„Co je to ‚chladná mlha‘?“ zeptal se Drakkainen o půlhodiny později.

„Fátum. Živel. Možnost. Ochrana. Otázka a odpověď najednou.“

„To má být odpověď?“

Krkavčí stín kývl hlavou k budovám, které je obklopovaly:

„Ti, co sedí uvnitř, se celý život snažili najít odpověď a nepodařilo se jim to. Chladná mlha je jen mlha. Ale objevuje se na obětištích a všude tam, kde někdo nebo něco začíná tvořit. Vytvářet, že se věci stanou. Ale občas tvoří i sama mlha. Objevuje se ve stopách toho, kdo zná píseň bohů, jindy se zjeví sama od sebe. Neexistuje lepší odpověď. Říká se, že chladná mlha žije. Jiní si myslí, že je to dech bohů nebo brána do podsvětí. Vždycky tu byla a vždycky tady bude.“

Krkavčí stín hrál trochu hůř – buď už byl unavený, nebo si Drakkainen s pomocí čítače vedl čím dál líp.

„Co je to ‚válka bohů‘?“

„Pokládáš čím dál horší otázky. Za chvíli budeš chtít vědět, co je to slunce nebo proč jsou jen dva měsíce. Válka bohů je válka bohů. Bohové spolu válčí. Samozřejmě to tak bylo vždycky, ale drželi se pravidel. Představ si dva stařešiny, žijící na pobřeží. Takové, co se nemají rádi, ale co se starají každý sám o sebe. Když se jejich lidé potkají v lese nebo na moři, určitě spolu budou bojovat, ale stejně dobře si nemusí jedni druhých všímat. Občas ukradnou krávu nebo rybu ze sítě, sem tam někdo dostane po hlavě. Ale jednoho dne oba dva zachvátí šílenství. Hoří domy, umírají ženy, sousedi si navzájem podřezávají dobytek, jejich lidé se zabíjejí při každé příležitosti. Nikdo neloví, všichni mají strach. Nikdo neobdělává pole ani nevaří pivo, protože je zajímá jen železo, krev a oheň. Domy jsou černé a vypálené, na pláži leží mrtvoly, na loukách nafouknuté mrtvé krávy. Stejné je to i s bohy. Jenže když se zlobí oni, nekončí to jenom vrháním železa.

Časy jsou dobré, když potkáš bohy pouze zřídka a jen tam, kde mají být. Znamená to, že je na světě rovnováha. Od jisté doby se děje příliš mnoho podivných věcí. Kdysi se chladná mlha zjevovala jen na obětištích. Když se objevil hlupák, který se chtěl stát Tvůrcem, a přišel na obětiště, obvykle zemřel, občas se setkal s bohy a někdy si ho vybrala mlha. Teď se mlha objevuje na různých místech. Hýbe se. Objevují se mrtví, zjevují se nestvůry nebo myslící zvířata. Příliš často. Rovnováha se zhroutila. Objevili se noví nepřátelé a ti staří se chovají, jako by je něco poblouznilo. Svět zešílel. Tak to dopadá, když si bohové jdou po krku. Dám ti jednu upřímnou radu. Drž se daleko od bohů, Tvůrců i chladné mlhy. Najdi ty, které hledáš, a odejdi za moře. Když se stane

zázrak, jen hlupák jde blíž a civí s otevřenými ústy. Soudný člověk vezme nohy na ramena, protože z takových věcí nikdy neplyne nic dobrého. Tohle je dobrá rada. Zapamatuj si ji, Spící na stromě, a budeš z ní mít užitek.

Jdi do přístavu, kterému se říká Zmijí Hrdlo. Tam, kde se setkávají tři fjordy. Přichází podzim. Lodě se vracejí z jižních tras na zimoviště. Bude velký podzimní jarmark a lidová veselice. Ať už ti, které hledáš, odešli kamkoli, pokud šli od Pustiny strachu, museli tam jednou dorazit. Dál už nevím. Nasedli na loď a odpluli, nebo se plavili některým ze tří fjordů na jih do Ohnivé země, nebo stezkami přes Slané hory, anebo pobřežím, do země Řemenů. Možná do pustiny. Ale určitě procházeli Zmijím Hrdlem. Jdi tam a hledej. Už nechci dál hrát. Stejně pořád podvádíš.“

„Míň než ty,“ odpověděl Drakkainen.

Stařec posbíral věci a vydrápal se na kozlík svého vozíku.

„Nalezni cestu, Krkavčí stíne,“ řekl Drakkainen.

„Doufám, že ne tu tvou,“ zabručel trpaslík a mlaskl na osla.

„Chtěl jsem jen být slušný,“ zavolal za ním Poutník.

Skřípání kol utichlo a Drakkainen zůstal na kopci sám, jen ve společnosti koně a mrtvol, sedících v kamenných příbytcích, a krkavců.

„No, tak pojedeme do přístavu na podzimní jarmark,“ řekl Jadranovi. „Koupím ti preclík, nebo něco podobného.“

Smotal plachtu i deku a pak si pořádně pospíšil, když balil vybavení a drobnosti, rozházené kolem ohně. Jadran najednou nastražil uši a varovně zavrčel.

Na sedle se protahoval krkavec velký jako orel, lesknoucí se barvou antracitu. Čistil si zoban o sedlo a drze se rozhlížel kolem.

„Táhni!“ zakrákal triumfálně.

„Já ti dám ‚táhni‘, zloději!“ zařval Drakkainen a popadl luk, ale krkavec vystřelil k nebi, mávaje obrovskými křídly, a vmísil se do hejna ptáků, sedících na střechách budov kolem.

„Šejdíř,“ procedil Poutník skrz zuby a schoval luk zpátky do pouzdra. Stejně by mu to k ničemu nebylo. Kolem se motalo nejmíň dvě stě krkavců, poletujících, sedících na střechách jako mouchy na lejnu a krákajících, a všichni byli úplně stejní.

Přivolal Jadrana, osedlal ho a pak naložil zbytek věcí a vyrazili. Kamenná, starobylá cesta končila, jako by se ztratila v trávě, ale dál pokračovala úzká zarostlá stezka, stejná, kterou odjel Krkavčí stín, a vedla víceméně správným směrem. Když už Drakkainen

zmizel v lese pod loukou, pokrytou narudlou trávou, z jedné ze střech se zvedl velký černý krkavec a vydal se v jeho stopách.

Liščata spí v noře.
Mladí panteři dovádějí v trávě.
Jen štěňata vládců
číhají po nocích a cení tesáky.

Křemen, syn Prakovníka –
kai-tohimon klanu Skály

Kodex vládce

Kapitola čtvrtá

Odvrácené Vahadlo

„Otevři oči, lenochu, už je den!“ Tak začínalo každé mé ráno už od chvíle, kdy mi bylo pět let. Za prvního kalného rozbřesku, ostrým ochraptělým hlasem Učitele zvyklého dávat rozkazy šiku pochodující těžké pěchoty, který se možná hodil do vojenského tábora, ale ne do císařského paláce. Takhle budil mě i mé bratry, aby nás hnal cvičit ještě před skrovnou snídaní. Ať už pršelo nebo padal sníh, běželi jsme zahradou v šedivém světle dne, abychom zvedali závaží, přeskakovali překážky a cvičili boj holemi i holýma rukama. Teprve když vyšlo slunce, vraceli jsme se promrzlí nebo uřícení do koupelny, abychom se vykoupali v několika vědrech ledové vody. Pak jsme si na promrzlá těla plná modřin natáhli prostá oblečení ze surového plátna. Kalhoty, košile a plášť. Plstěné boty s pletenými podrážkami. Vypadali jsme jako vojáci nebo sedláci. Jen naše oblečení bylo čisté, úplné a v jednom kuse. Mělo praktickou šedou nebo modrošedou barvu a jednoduchý vzor.

Celou dobu spěch a rákoska v rukou Učitele, skrovné šaty, trocha prostého jídla. Naše koupelna byla postavena z nejlepšího červeného dřeva a leštěného mramoru. Vědra, kterými na nás lili vodu, byla vyrobena z krunýřů velkých želv a ozdobena měsíčním stříbrem. Kromě toho jsme nezakusili žádný přepych. Žádná jemná mýdla, žádné parfémy ani vonné oleje. Obyčejná voda, studená jako z ledovce.

Ke snídani jsme usedali v sále plném váz a soch nepředstavitelné hodnoty, uprostřed prostého kirenenského nábytku, vyrobeného tak kvalitně, jako by ho stvořil samotný Bůh. Na stole se objevovaly úžasné, jemné příbory z drahého dřeva pokrytého pryskyřicí, porcelánu nebo perleti, ale na talířcích a miskách jsme nacházeli krajíc chleba, hrachovou anebo rybí

pomazánku, hromádku kaše nebo pár lžic polévky. To bylo vše. Takhle to chodilo skoro každý den. Když otec nemusel vládnout, odcházel sám z císařského paláce a vracel se do svého pavilonu. Tehdy jsme s ním večeřeli za svitu ohně v krbu nebo v zahradě mezi skalami, potoky a pokroucenými dragomeriemi, a na stole se objevovaly desítky druhů nejlepších jídel. Tehdy se vracelo naše dětství. Poslouchali jsme, jak matka hraje na citeru a zpívá kirenenské příběhy, a otec nám vyprávěl zábavné historky. Ale ne vždycky jsme je vídávali. Obvykle s námi byl jen Učitel, ledová voda, režné šaty a skoupé jídlo. Nekonečné hodiny učení. Kaligrafie, jazyky, strategie, historie, poezie, politika, jízda na koni, lučištnictví, boj kopím, holí, mečem, nožem, dvěma šavlemi i holýma rukama, plavání.

Do desátého roku života jsem dokonce ani nevěděl, že jsem budoucí vládce. Bydlel jsem ve dvorci tvořeném mnoha pavilony, postavenými mým dědem uprostřed zahrad zvaných Vesnice Oblaků. Dvorec byl věrnou kopií běžných sídel urozených dynastií ze země, odkud pocházíme. Někde nad nimi se tyčil císařský palác, ale chodívali jsme tam jen zřídka. Dokonce jsme se ani nedívali jeho směrem. Celým naším světem byl dvorec a Vesnice Oblaků. Měli jsme tu stromy a květiny, tekoucí vodu a rybníky vypadající jako jezera, skalky a cestičky vysypané bílým štěrkem. Ani dvorec, ani takhle vypadající zahrada zde nemohly vzniknout, dokud nepřišla naše dynastie. Dokud první z mých předků, můj praděd, neusedl na Tygří trůn. Zahrada byla čistě kirenenská. Měla v člověku vzbuzovat klid a duševní pohodu, vyplývající z přirozené harmonie. Vypadala jako divoké zákoutí, obdařené dokonalou krásou. Představovala ódu k uctění Stvořitele. Každý strom byl jako socha. Každá skála a každá kapka vody byly na svém místě. Divoké, ale naplněné rovnováhou. Pro nás, Kireneny, jsou krásou hory nad mořem a potoky.

Amitrajští císařové vždycky žili v paláci a zahrada byla téměř pustou planinou, na níž stromy, keře a květiny rostly na rovných, čtvercových záhonech jako vzor na koberci. Jejich zahrada vypadala jako step a zároveň jako přepychový koberec. Sloužila k jízdě na koni a při pohledu z oken paláce měla vypadat hezky. Pro ně byla krásou otevřená, holá step, na níž kvetou květiny.

A občas, během Svátku koní, rozložili velký páchnoucí plsťový stan, rozestavěli v něm ošklivý nábytek z buvolích kostí přeplácaný zlatem a šperky, a císař v něm seděl, jedl tučné sviští

maso ugrilované na dřevěném uhlí, popíjel kalné pivo z číše a naslouchal, jak mu hrají Písně země.

Amitrajové se nikdy nemohli rozhodnout, jestli jsou národem divokých kočovníků, nebo impériem dobývajícím svět a ztělesňujícím jeho srdce.

Můj rod nemá s Amitrají nic společného. Jsme v ní cizím elementem. Koneckonců, stejně jako polovina obyvatel, ale jak k tomu došlo, to vysvětlím jindy.

Mé dětství bylo takové, protože pocházíme z Kirenenu. Ze vzdáleného království, které už neexistuje. Byl jsem synem vládce. A synové vládců musejí umět víc, být moudřejší a chrabřejší než ostatní lidé, protože je čeká kletba vládnutí. Musejí se umět zříci sami sebe, pokud je to potřeba. Musejí se umět držet zkrátka, protože až se stanou vládci, nebude nikdo, kdo by je krotil. Musejí nést na bedrech osud všech ostatních. Proto nám nebylo dovoleno být k sobě shovívaví. Nesměli jsme se řídit hněvem, náladami, přáními ani touhami. Pro nás měly existovat jen čest, odvaha a služba.

To tvrdily kirenenské kodexy a podle nich jsme byli vychováváni.

* * *

Musím si pamatovat tolik věcí.

Tady, kde jsem teď, má význam jen jedno. Musím si pamatovat.

Kirenen, který jsem nikdy neviděl a který si musím nést v sobě, aby nezmizel úplně. Písně mé neznámé země… Mou matku, konkubíny, otce… Samotného otce, šlechetného a opravdového člověka, který mohl vylepšit svět. Mého Učitele. Mou učitelku, Aiinu. Dokonce i mého bratra, Kimir Zyla. Vesnici Oblaků.

Musím si také pamatovat velký sen svého rodu. Můj neexistující klan. Sen o Amitraji takové, jakou jsme chtěli stvořit. Pomalu a postupně, pokolení za pokolením. O Amitraji, jakou tvořil můj otec. O zemi, v níž stálo za to žít a které se nikdo nemusel bát. O zemi, kde stálo za to být čestným člověkem.

Byl prvním císařem, kterému bylo dáno spatřit výsledky oné práce. Viděl, jak všechno roste.

A viděl, jak se to zase hroutí do moře ohně a krve.

Musím to všechno zachránit.

Je toho tolik, že nevím, kde začít. Budu vyprávět o všem, nenechám to umřít. Uzamknu to ve slovech a přenesu přes čas ohně. Čas války bohů.

Nejdřív ale budu vyprávět o svém dětství.

* * *

Narodil jsem se v roce vody. Moc vám to neřekne, ale trochu naznačí, že to není tak dávno. Prvních pět let jsem strávil hlavně v Rumělkovém domě společně s matkou, konkubínami, kojnými a chůvami. Byl jsem dítě. Zasypávaly mě polibky, dostával jsem pamlsky, učily mě chodit a mluvit. Moc si z toho nepamatuju. Nějaké stíny rýsující se na paravánu, něčí hlas, který mi zpíval monotónní, smutnou a hezkou ukolébavku. Ženské šeptání a smích. Dětská léta, plynoucí v bezčasí jako ve snu. Zlatém, měkkém, teplém a lepkavém jako med.

Pak mi bylo pět let a vnímal jsem, jak mě drsné, tvrdé, ale opatrné dlaně mužů odnesly z Rumělkového domu rovnou z měkkých, vonících ženských rukou. Nejdřív jsem z toho měl radost. Už jsem nebyl dítětem. Červí, bezpohlavní bytostí, žijící bezvýznamný, bezmyšlenkovitý život. Stal jsem se chlapcem. Čekalo mě deset let v Ocelovém domě, které ze mě měly vykovat muže. Rychle se mi začalo stýskat po teple Rumělkového domu. Po jeho pohodlí a bezstarostnosti. Po péči a sladkostech, které jsem teď dostával jen zřídka.

Jednou Učitel spatřil, jak potají pláču, schovaný v koutě. Posadil se ke mně, mlčky seděl a kouřil dýmku a pak řekl zhruba toto:

„Prvních pět let jsi strávil v ženských rukou a teď se ti po nich stýská. Není to nic divného, každému se stýská. Řeknu ti jen jednu věc – až přestaneš být chlapcem, zase se k nim vrátíš. To už ale budeš vyhledávat cizí ženy.“

Samozřejmě že jsem mu nerozuměl.

Mezi sloužícími a učiteli byly přirozeně i ženy, ale to bylo něco jiného. Ocelový dům nebyl klášterem, ale místem výuky. Tam nás kovali a dělali z nás vládce. Tam byl nejdůležitější Učitel.

Kdysi byl stratég. Možná jím byl pořád. Kdysi byl velitel. A taky nájemný vrah. Můj mentor. Mohl všechno.

Mohl nás kárat. Dokonce i rákoskou, ale dělal to jen zřídka. Mohl nás učit a vychovávat. Mohl nás ponižovat i utěšovat, když

usoudil, že je to potřeba. Nemusel se před námi sklánět v úkloně jako ostatní, ani s námi mluvit vkleče s pohledem zabodnutým do země.

Bál jsem se ho.

Kimir Zyl ne, ale ten se nebál nikoho a ničeho. Bál jsem se nejen trestů. Nejen toho, že přede mne postaví tác se sklenicí vody a miskou suché kaše nebo že mě švihne rákoskou. Ne toho, že budu od rána do noci čistit stáje. Bál jsem se, že se na mne koukne tím svým zvláštním pohledem, který mi spálí duši. Pohledem, který mě bude bolet ještě dlouho a na který nebudu moci zapomenout.

Zlobil jsem se na něj. Nenáviděl jsem neustálé cvičení, ledovou vodu a skrovné jídlo. Vztekal jsem se na neustálé nepohodlí, nevyspání a disciplínu. Ale cítil jsem, že je spravedlivý.

Byl tvrdý, protože musel.

Ne vždycky mě oslovoval „urozený princi“. Raději používal zde neznámé slovo „tohimon“, znamenající kirenensky „vyvolený z rovných“.

Jednou, těsně před smrtí, mě oslovil tak, jak v Kirenenu vazal mluvil k vládci. „Romassu“ – „můj živote“.

„*Jdi, můj živote,*“ řekl.

Jmenoval se Hatir Sandžuk. Alespoň oficiálně. V pokolení mého otce se čím dál otevřeněji užívala kirenenská jména. Kirenenové učili své děti jazyk, chodili po ulici v klanových šatech. Tehdy už to nemělo význam, protože to bylo v módě. Za dob mého otce jste si dokonce mohli dovolit, aby ti, kdo se považovali za Kireneny, veřejně nosili klanové nože. Podobné to bylo i s jinými dřívějšími národy poraženými císařstvím. Chodily po ulicích ve svých šatech, tak, jak si je pamatovaly. Proto jsme dokonale věděli, že se náš učitel jmenuje Řemen, syn Sedláře z klanu Vahadla.

Všichni jsme byli z klanu Vahadla.

Tedy byli bychom, kdyby existovala naše země.

Nebýt rodinné potupy kvůli zradě, k níž jsme byli přinuceni, aby země přežila. Kdybychom nebyli potomky zrádce, který, aby sám sebe potrestal, přijal amitrajské jméno Tahaldin Tendžaruk, což znamená Odvrácené Vahadlo. Stejně jako písmena „odvrácený přítel“ znamenají v kirenenském písmu „zrádce“.

Potupil svůj rod, prodal vlastní zemi a pomohl ji úplně zničit. Vše pro to, aby si jeden z jeho potomků nasadil Tygří čapku. A

změnil zešílivší divokou tyranii v nový Kirenen. A pojmenoval se „zrádcovským vahadlem“, aby nezapomněl.

Ale mluvil jsem o Učiteli.

Nikdy mi nic nedal. Tedy, dal mi spoustu věcí, ale nikdy nic, co by nesloužilo k výuce. Jednou jsem dostal železnou kouli. Ohlazenou železnou kouli. Vypadala jako malý míček.

„Co to je, Učiteli?“ zeptal jsem se. Doufal jsem, že to bude nějaká hračka.

„Koule přání. Až ti bude hodně zle a budeš něco strašně moc chtít, sevři ji v pěsti. Svírej ji tak dlouho, až zoufalství pomine. Bude to znamenat, že jsi to nechtěl dost usilovně. Pokud po něčem skutečně zatoužíš, zjistíš, že koule začne být měkká jako hlína. Tehdy se tvé přání splní.“

Jen Stvořitel ví, jak často jsem svíral kouli. Jednou i druhou dlaní. Mačkal jsem ji a mačkal. Občas jsem s koulí v dlani i usínal. Měl pravdu. Smutek po nějaké době mizel.

Splnila jen jedno přání, ale ne moje. Řemenovo přání.

Chtěl, abych měl silné prsty.

A jindy jsem zase dostal ostrov.

Byla to jedna z důležitější příhod mého dětství, takže vám o ní povím.

Stalo se to u jezera v naší zahradě. Bylo tam několik kamenitých umělých ostrovů a rostly na nich stromy. Jehličnany, švestky a keře, které na jaře krásně kvetly. Jednoho dne se najednou v zahradě objevily spousty sloužících, kteří přinesli mnoho skříněk z leštěného dřeva. Skříňky měly ve stěnách řadu otvorů a uvnitř se něco hýbalo. Mezi nimi stál Tvůrce. Mistr zvířat. Ostrovy se také změnily. Bylo na nich vysazeno mnoho rákosu, na březích ležely hromady dřeva a nejrůznějších předmětů. Uprostřed každého z ostrovů byl postaven osmiboký altán.

Toho dne jsme také dostali nové haleny. Byly stejné jako předtím, ale v úplně jiných barvách. Já jsem dostal tmavě žlutou halenu, Kimir Zyl karmínovou a náš třetí bratr, Čagaj, modrou.

Tajemné skříňky byly pomalovány stejnými barvami. Žlutou, karmínovou a chrpově modrou.

„Co to je?“ zeptal se Čagaj Mistra zvířat.

„Bystroušky, urozený princi,“ odpověděl a v úkloně se dotkl ramen. Ničemu jsme nerozuměli.

Bystroušky se ukázaly být malými zvířátky podobnými mangustám, ale s krátkými ocásky a chápavými tlapkami,

připomínajícími lidské ruce. Na každém ostrově se ocitlo jedno stádo. Jeden ostrov pro každého z nás.

Zvířátka byla rozkošná. Nejen že si spolu hrála, nechala se pohladit a vzít na klín, ale díky schopnostem Mistra zvířat uměla i zvláštní věci. Jsou to tvorové, kteří si budují komplikované nory s mnoha východy a spojenými chodbami. Stavějí nad nimi štíhlé věže z hlíny, v nichž sedí strážci, hlídající před nebezpečími. Naše bystroušky však budovaly podstatně větší a komplikovanější obydlí než ostatní, ale uměly také pracovat na maličkých polích, kde vyhrabávaly hmyz, ponravy a jedlé kořínky. Jenže místo aby je požíraly na místě, jak to dělají divoké bystroušky, nosily si je jako zásoby do nor.

„To jsou vaše království," řekl Řemen. Nad altány se třepetaly vlajky – žlutá, karmínová a modrá. „Teď budete vládnout."

Dostali jsme také flétny, nalakované stejnými barvami. Uměli jsme hrát, patřilo to k našemu vzdělání, ale tyhle flétny vznikly díky umění Mistra zvířat. Dokázaly mluvit k bystrouškám.

Učil každého z nás zvlášť, jako by píšťaly měly promlouvat tajemnými jazyky, kterým jsme rozuměli jen my a naše zvířátka. V podstatě si myslím, že to tak bylo.

Seděl jsem v soukromé komnatě naproti Mistrovi zvířat, na koberci, s flétnou v ruce, a pokoušel jsem se opakovat melodie, které mi hrál. Měl vlastní nástroj. Obyčejnou, kovovou flétnu, na niž hrají námořníci. Melodie byly jednoduché. Trochu připomínaly signály pro jízdu, troubené rohem (několik vlezlých tónů – „klínový šik!", „ústup!", „útok!", „býčí rohy!") a měly plnit podobnou funkci. Zaznával v nich ale podivný, hypnotický podtón jako v hudbě hrané pouštními poustevníky. Kebiryjci se prý umějí pomocí hudby přivést k tranzu, v němž necítí bolest, tančí několik dní bez přestání nebo si propichují tělo hroty šípů, aniž by krváceli nebo jinak trpěli. Vídával jsem takové věci, když jsem během svátků pobýval v paláci a seděl jsem ve výklenku za otcovým trůnem. Ale nebyl jsem pouštní poustevník ani velitel jízdy.

Řekl jsem to Mistru zvířat a zeptal jsem se, k čemu má sloužit tahle hra.

„Moudře jsi zmínil Kebiryjce, urozený princi," řekl. „Určitě jsi viděl, jak hudbou flétny nutí hady nebo jedovaté pouštní ještěrky k tanci. Zvíře naslouchá a zdá se, jako by spalo s otevřenýma očima, a pak se ho zaklínač může bezpečně dotknout. Nástroj, který ti dávám, pane, bude fungovat podobně, ale je v něm skutečná moc.

Tamto je jenom trik. Chytrý zaklínač prostě ví, že na hada nepůsobí zvuk, ale pohyb nástroje. Hudba z tvé flétny bude účinkovat na vůli bystroušek, ale jen těch, které patří do tvého stáda. Na žluté. Díky ní přinutíš zvířátka dělat věci, které by normálně nedokázala. Budou skoro jako malí lidé, jen úplně podřízení tvé vůli. Tohle," zvedl píšťalku, „je nástroj moci. Absolutní moci. Zpočátku budeš umět vydávat jen jednoduché rozkazy. Je to ale jen abeceda. Cvič, urozený princi, až budeš hrát, aniž bys myslel na otvory flétny, na vlastní prsty a na zvuky. Až začne hudba odrážet tvé myšlenky. Pak budeš moci zvířátka přinutit dělat neslýchané věci. Možná budou umět postavit vor a vydat se s ním na lov vodních tvorů, nebo stvoří umění či vybudují hrady. To bude záležet jen na tobě."

„Jak můžou být zvířata tak chytrá?" zeptal jsem se. „Takové věci nedokážou dokonce ani nejlépe cvičení psi nebo bojoví levharti."

„Jsou chytřejší než ostatní zvířata. Tvůj urozený otec, Plamenná standarta, vládce Tygřího trůnu, Pán světa a První jezdec, mi je přikázal vycvičit." Mistr zvířat se naklonil ke mně, vzal kalíšek s vínem do obou rukou a krátce se rozhlédl.

„Dostal jsem jeho důvěrný souhlas použít moc půdy obětiště. Změnil jsem je v lůnech matek tak, aby byly chytřejší, než je zvířatům dáno."

Ohromeně jsem naslouchal. Od dětství jsem žil strašlivými příběhy o moci obětišť, o příšerách, které odtamtud přicházely ještě v dobách mého děda. Předchozí císaři si drželi u dvora Tvůrce a Vědoucí, pokoušeli se využít sílu obětišť v politice i ve válkách, ale vždycky to skončilo strašlivým neštěstím. Občas se našli hochštapleři, kteří tvrdili, že nalezli zapomenutá jména bohů a že jim moc obětišť bude po vůli. Jednou způsobili porážku v bitvě, jindy epidemii, a jednou dokonce dosáhli toho, že mrtví začali vstávat z hrobů. Děd nakonec zakázal se k obětištím byť jen přiblížit a pohrozil smrtí každému, kdo se odváží hledat ztracená jména bohů. Za dob mého otce bylo zákazů čím dál míň, ale tenhle zůstával v platnosti. Byly povoleny drobné výjimky a domyslel jsem si, že u dvora bylo pár skutečných Tvůrců, pracujících v nejvyšším utajení, i když jsem kromě Mistra zvířat žádného nespatřil. Pokud šlo o ty ostatní, nikdy jsem se nedozvěděl, co byli zač ani co dělali.

„Bylo to úplně bezpečné," řekl Mistr zvířat, když viděl, jak se tvářím. „Mé umění je pod kontrolou. Udělal jsem jen to, co umím, a v porovnání s obrovskou mocí obětišť to opravdu není mnoho. Ujišťuju tě, urozený princi, že mě celou dobu kontrolovali dva Vědoucí, a kdybych podlehl pokušení sáhnout po síle oné moci, císařští lučištníci by ze mě během mrknutí oka udělali ježka. Ničeho se neboj, urozený princi, a cvič. Zatím nemůžeš odejít na svůj ostrov. Neobratná hra by tvá zvířátka přivedla k šílenství."

Všechno nasvědčovalo tomu, že jsem dostal neskutečnou, úžasnou moc vládnout stádu světle žlutých zvířátek, běhajících po oválném ostrově, který bylo možné obejít volnou chůzí za kratší dobu, než stačí shořet svíce.

Samozřejmě mě to fascinovalo. Radoval jsem se z haleny barvy podzimního listí, vlastního altánu i flétny. Hodiny a hodiny jsem v komnatě hrál melodie a už po několika dnech došlo k tomu, co předpověděl Mistr zvířat. Teskné, zneklidňující zvuky plynuly z mých úst a prstů, a dokonce jsem ani nevnímal, že v rukou držím flétnu. Nepřemýšlel jsem už o tom, kdy fouknout ani které otvory odkrýt. Později jsem začal spojovat melodie – byly jich spousty – a myslel jsem si, že chápu, o čem mluvil starý mistr. Skutečně to byla abeceda a já jsem se z ní učil skládat slova. Nemohl jsem se dočkat chvíle, až vystoupím na ostrov a začnu zkoušet své schopnosti.

Jediný, kdo z celé věci neměl radost, byl můj nejstarší bratr Kimir Zyl. Každý z nás pocházel z jiné matky. Není to pravidlo, prostě to tak vyšlo. V souladu se zvyky císařského paláce jsme měli povinnost považovat za nejdůležitější matku císařovnu, která byla jen Čagajovou matkou.

Problém byl v tom, že jsme se od sebe příliš lišili. Víc, než bývá mezi příbuznými obvyklé. Kimir Zyl byl nejstarší, nejvyšší a dlouhou dobu i nejsilnější. Jako malé dítě jsem ho miloval a obdivoval. Když jsem trochu dospěl, došlo mi, že je krutý a nafoukaný. Měl jsem dojem, že mnou pohrdá a Čagaje nenávidí. Nikdy nepromarnil žádnou příležitost dokázat v nějaké oblasti svou převahu. Pokud jsem s ním musel cvičit, věděl jsem, že budu mít ruce a nohy plné tmavě rudých modřin, že když mě přiškrtí a zkroutí mi ruku, bude předstírat, že nevidí zvednutý prst na mé volné ruce jako znamení, že se vzdávám, a nepustí mě, dokud si toho Řemen nevšimne. Ve všem musel být nejlepší a nic ho nedokázalo rozzuřit víc než sebedrobnější porážka. Jako jediný

často říkával, co udělá, až se stane císařem. Tak nějak se mně i Čagajovi zdálo být jasné, že právě on se jednou skutečně stane vládcem. Kimir Zyl o to hodně stál. Mně se povinnosti vládce zdály být děsivé. Být tím, na němž závisí osud všech obyvatel císařství, stát někde v pozadí všeho, co se děje, se mi zdálo jako nesnesitelné břemeno. Čagaj zase vždycky opakoval, že sní jen o tom, že se vrátí do Rumělkového domu, bude dělat totéž co ženy, které tam bydlí, a žít v klidu. Hrát na citeru, malovat a psát verše nebo rozjímat o kráse. Kimir Zyl chtěl samozřejmě vědět, jestli se Čagaj chce stát jeho konkubínou, a bez přestání si z něj dělal legraci. Ve skutečnosti se přece mohlo ukázat, že ani jeden z nás se k vládnutí nehodí a Tygří čapku si nasadí jeden z trojice našich mladších sourozenců, prožívajících bezstarostná léta v Rumělkovém domě.

Miloval jsem Čagaje jako mladšího, hloupoučkého bratra, a zároveň mi ho bylo líto. Čagajův problém byl v tom, že už samotná existence světa ho zraňovala. Zdál se být měkký a plačtivý, ale věděl jsem, že pro někoho, kdo trpí z tak malicherných důvodů, je udržení kroku s hrubozrnným Kimir Zylem a se mnou prakticky hrdinstvím. Občas Čagaj, pofňukávající a naříkající, dokázal dosáhnout něčeho, co se ani mně, ani mému bratrovi – navzdory kamenným pohledům a zaťatým zubům – nepodařilo. Ale většinou se mu nedařilo a nijak zvlášť ho to ani nezajímalo. Neuměl pochopit nejjednodušší plány, nedokázal se pořádně naučit ani válečnému umění, ani strategii. Zato miloval hudbu, tanec a veselé příběhy. Mám pocit, že opravdu měl skončit v něčem jako Rumělkový dům a sedět tam na polštářích a s citerou v ruce.

Onoho večera, při večeři, jsme se já a Čagaj radovali z nového úkolu. Vždyť jsme byli děti a dostali jsme víc než jen jedno kotě nebo štěně. Už takový dárek je pro dítě poklad. Každý z nás se stal majitelem více než stovky chlupatých tvorečků, vypadajících trochu jako vydry a trochu jako malí psíci, kteří by leckoho mohli vzít za srdce. A co víc, každý z nás dostal vlastní malinké království.

Jen Kimir Zyl se tvářil kysele a vztekle naslouchal našemu brebentění.

„Ztráta času! Prokletá ztráta času!“ bručel a drobil chléb na stůl. Najednou namířil prstem přímo na Řemena. „Měli jsme každý dostat vojenský oddíl! Měli jsme se stát veliteli!“

„Nedrob chleba, tohimone," řekl Řemen klidně. Vždycky byl klidný. „Pomysli na lidi, kteří by s radostí snědli alespoň to, čím právě plýtváš."

„A co z toho," křikl Kimir Zyl. „Jednou budu císař a budu se moct válet v chlebu. Jsem císařův syn, Učiteli. K čemu je mi úcta k chlebu? Nebudu ho přece ani péct, ani pěstovat obilí. K tomu jsou tu venkované. Já se budu starat o to, aby ho vůbec mohli pěstovat. Měl bys nás připravovat na boj o slávu impéria. To je náš osud. Ty nám přikazuješ ztrácet čas staráním se o zvířata. To umí každý pastevec. Máme jim hrát na flétny?"

„Většina císařství je právě chléb, tohimone. Když začne chybět, k čemu ti bude celá sláva impéria? Ty sám musíš jíst, stejně jako pastevec. Jsi jen člověk, stejně jako on."

„Jsem jiný člověk. Jsem císařův syn. Nikdo neposadí pastýře na trůn. Dávalo by větší smysl, kdybys každému z nás předal setninu pěchoty."

Řemen pečlivě vytřel misku kouskem chleba, protáhl se na lavici a vytáhl fajfku a roh s bylinkami.

„Pamatuješ, jak jsem tě učil plavat, tohimone?" zeptal se. Kimir Zyl zkameněl a čelisti se mu sevřely vztekem. Bál se vody jako kotě. Naučil se plavat jako poslední, zatímco jsme se já a Čagaj ráchali v jezeře a vyváděli jako tuleni. Nikdy na tuhle potupu nezapomněl.

„Plakal jsi, tohimone, když se voda dotkla tvé brady a měl jsi ponořit obličej. Tví bratři chodili ke snídani skoro nazí a hned chtěli běžet k rybníku, a ty jsi musel jít na záchod, protože myšlenka na plavání ti působila křeče."

„No a co!" křikl Kimir Zyl, třesoucí se zlostí, obzvlášť když se Čagaj začal chichotat. „Porazil jsem svůj strach! Sám jsi říkal, že každý člověk musí znát své hranice a jenom hlupáci se ničeho nebojí!"

„To je pravda," přiznal Řemen. „Zlomil jsi to a já jsem na tebe byl pyšný, víc než na tvé bratry, kterým to šlo bez potíží. Ale co by se stalo, Mladý tygře, urozený princi, kdybych tě učil plavat tak, jak to dělají barbaři u ústí Hořké vody, a prostě bych tě hodil do moře? Utopil by ses. Jejich děti se občas taky utopí. Oni věří, že se každý z nich rodí pro moře, stejně jako ty věříš, že se všichni rodí, aby byli veliteli. Takže jestli chceš někdy velet lidem, kteří mají touhy, duši a blízké, ukaž mi nejdříve, že umíš velet zvířatům."

* * *

Prvního dne jsem se nemohl dočkat konce snídaně. Trhal jsem kusy chleba, drtil je v ústech a zajídal je marinovanou zeleninou, jediným hltem jsem vypil palmovou šťávu a jen co mi to Řemen dovolil, hnal jsem se do zahrady. Čekala na mě loď s vlajkou na zádi žlutou jako slunce a košík s jídlem. Jeden pro mě a druhý, plný semen durry, ořechů a plátků sušeného masa, pro mé bystroušky.

V altánu jsem měl teplý plášť a koš s uhlím, protože bylo teprve časné jaro, skládací židli s opěradlem a stůl. K tomu koš jídla a džbán palmové šťávy. To bylo vše. V podpaží pod halenou jsem měl ještě svou žlutou píšťalu.

Pravidla byla taková, že jsem zvířátkům nesměl pomáhat jinak než hrou na flétnu. Nesměl jsem se ničeho dotýkat ani nic dělat sám.

Přesto jsem první den nezahrál ani jedinou notu. Prostě jsem se díval, co dělají mé bystroušky. Strašně mě to pokoušelo, ale rozhodl jsem se, že je nejdřív musím poznat. Až do poledne se mi zdály být prostě zábavné. Jsou to tvorové, kteří nevydrží ani na chvíli na jednom místě. Celou dobu dovádějí, válejí se a honí, nebo s komickou vážností prohledávají půdu a pátrají po laskominách. Napjatě jsem je pozoroval, usrkávaje slámkou malé doušky palmové šťávy, zvědav na jejich nepřirozené schopnosti zakleté uměním Mistra zvířat, které jim vdechla moc obětiště.

Nevšiml jsem si ničeho zvláštního: kromě toho, že občas brali do tlap klacíky, aby vydloubli z kmene housenku nebo se k něčemu dostali, a taky jsem viděl, jak rozbíjejí krunýř mlže kamenem v tlapce, zatímco druhý podložili pod skořápku. Nikdy jsem ale neviděl divoké bystroušky a neměl jsem ponětí, jestli to občas nedělají taky, i bez moci obětiště a podobných věcí.

Můj altán stál na pilotech a obklopovala ho dřevěná veranda, takže jsem z ní viděl, co se děje skoro na celém ostrůvku – s výjimkou míst, kde bránily rozhledu shluky křovin, koruny kvetoucích švestek nebo rákosové plantáže. Strávil jsem tam spoustu času. Vím, že můj ostrov měl sto osmdesát kroků na délku a devadesát na šířku. Procházel jsem se po něm, občas jsem sedával na skládací židli a pozoroval zvířátka. Zdálo se, jako by mě vůbec neviděla. Hrabala v zemi a lepila z hlíny kopule spojené chodbami, vypadajícími jako silné kořeny stromů. Mezi nimi se

zvedaly věže, připomínající termitiště nebo vysoké komíny. Na vrcholku každé z nich skoro vždy trůnilo jedno zvířátko, natahující hlavu a vyhlížející nebezpečí.

Další dny už mě zvířátka vítala, když jsem se na ostrově objevil. Jen co jsem vystoupil z loďky, sbíhala se ze všech stran, postávala v půlkruhu na pláži a hleděla na mne černými zorničkami, načež mě začínala vítat, máchajíce krátkými ocásky. Dělala při tom série trhavých pohybů hlavami, které vypadaly jako komické úklony.

Třetího dne jsem začal tím, že jsem jim nasypal trochu krmení a pak jsem jim poprvé zahrál na flétnu. Zvířátka se seběhla do mého altánu a zastavila se při pohledu na hromadu obilí a kousky sušeného masa, které tam ležely. Po chvíli nejodvážnější zvířátko vysunulo tlamičku, začalo očichávat jídlo, až nakonec sáhlo po sušeném plodu ležícím nahoře, posadilo se a začalo ho okusovat.

Při pohledu na ně vylezla z davu další osmělivší se bystrouška, po ní další a chvíli na to se před mým altánem ocitla obrovská hromada zvířátek peroucích se mezi sebou, kousajících a válejících se mezi oranžovými zrnky durry a kousky masa.

Tohle jsem nechtěl.

To rozhodně ne.

Pozvedl jsem flétnu k ústům a zahrál. Nedokázal bych říct, které signály, jež mě naučil Mistr zvířat, jsem v tom okamžiku použil – prostě jsem vyjádřil, co jsem v onu chvíli cítil a na co jsem myslel. Chtěl jsem, aby se tvorečkové okamžitě utišili, dřív než se pozabíjejí. Chvíli to trvalo, než se bystroušky postupně přestaly prát a zastavily se s pozvednutými hlavičkami a pátravými očky upřenými na mě, některé ještě ležící a svírající se ve vražedném sevření, jiné ztuhlé v podivných pózách. Hrál jsem nějakou dobu, než zvířátka pochopila. Přicházela postupně a každé si bralo trochu jídla do tlamičky a trochu do tlapek, a odcházela stranou. Trvalo to dost dlouho, než nakonec bystroušky odnesly všechno, co jsem vysypal, a ukázalo se, že zbyla velká skupina, na niž nezůstalo nic. Vysypal jsem ještě trochu, aby ani jedna bystrouška nezůstala o hladu, dokud jsem si nevšiml, že všechny už mají co jíst, ale některé přicházejí k altánu poněkolikáté.

Přikázal jsem jim odejít a starat se o své věci.

Během dalších dní jsem si s překvapením všiml, že mé bystroušky úplně přestaly hledat obživu a hrát si. Nechaly dokonce být i své vesničky a strážní věže a nedělaly nic, jen

seděly kolem mého altánu a čekaly, až jim hodím trochu jídla. Když jsem je odháněl, jednoduše se schovaly v trávě a mezi keři, pozorovaly každý můj pohyb a čekaly, jestli jim dám jídlo, nebo ne.

Po několika dnech měly zanedbané kožíšky, mláďata byla vyhublá, tiskla se k matkám, a jen seděly a hleděly na mě korálkovitýma očima. Vůbec nehledaly hmyz a kořínky na plážích a v trávě jako doposud, úplně jako by zapomněly, jak se to dělá. Pohled na ně byl strašlivý, až mi to rvalo srdce, když jsem se na ně díval, ale už jsem jim nedal ani kousek.

Tehdy mi došlo, že to, co jsem vždycky považoval za nejrozumnější věc na světě, jakou by měl dobrý vládce udělat – zajistit poddaným dostatek jídla – vůbec nefunguje tak, jak by mělo. Ani trochu jsem nechtěl, aby se mé bystroušky změnily v tvory beznadějně závislé na obsahu mého koše. Nevěděl jsem, proč k tomu došlo. Napadlo mě, že jim možná mé jídlo chutnalo tak moc, že už teď nechtějí nic jiného. Ale jednoho dne se začaly potácet hladem a některé z nich zemřely. Ostatní přitáhly jejich tělíčka těsně pod verandu a položily je do písku jako němou výčitku. Při pohledu na ubohá stvoření, ležící nehnutě jako světlé prázdné pytlíčky, jsem ucítil v očích slzy, ale víko z koše jsem nesundal. Místo toho jsem vzal flétnu a zahrál jim o hladu a o smutném osudu hladem umírající bystroušky, a hned poté o bohatosti jídla skrývajícího se na plážích a v trávě. Nemělo to velký úspěch. Jen pár zvířat opustilo mlčící skupinku, která čekala na mé dary, a začalo hledat v trávě. Hrál jsem jim a přidal ještě tóny, zpívající o hrdosti svobodné bystroušky, schopné postarat se o sebe i o mláďata, která není závislá na ničí milosti. Pak jsem sáhl do koše, tajně nabral hrst jídla a přešel jsem na nejbližší příbřežní písečnou dunu, kde jsem je hodil na zem a zahrabal do písku, načež jsem se vrátil do altánu a zase začal hrát totéž.

Hrál jsem a hrál, polykaje slzy, a když už jsem měl úplně vyschlé hrdlo a rozbolavělé prsty, uviděl jsem, že to pomalu začíná účinkovat. Jednotlivá zvířátka se začala vracet na louku a příbřežní pláže, aby vyhrabávala ze země hmyz a vytahovala z vody mlže. Nakonec zbylo už jen několik zvířat, a když jsem přestal hrát, za nějakou dobu odešla i ona.

Pak jsem seděl a dlouze přemýšlel nad tím, co mám dělat. Pochopil jsem, že pomocí flétny a koše jim můžu nejen vládnout, ale stejně tak je i zabíjet. Tři zvířátka, která ležela před mým

altánem, zahynula nejen kvůli své neschopnosti. Ve skutečnosti je zabila má hloupost.

Od té doby jsem hrál hodně opatrně. Zdálo se, že život zvířátek podléhá přirozeným rytmům a já jsem se je bál narušit. Byla však velmi citlivá na mou hudbu. Pomalu se ale mé příkazy začaly měnit.

Měnil se tvar vesniček. Pořád to byly kopulovité hromádky z udusané hlíny spojené tunely a stropy krytými chodbami, pořád se nad nimi tyčily strážní věže, ale já jsem se rozhodl, že by měly být stavěny podle vzoru soustředných kružnic s paprskovitě rozvrženými chodbami a norami, aby bylo pro zvířata jednodušší vcházet a vycházet. Uprostřed jsem jim přikázal postavit větší kopuli se dvěma patry. V horním jsem se rozhodl vybudovat zásobárnu potravin a podzemní jáma – dost velká, aby se tam vešla všechna zvířata – měla sloužit jako úkryt.

Vymyslel jsem různé věci. Naučil jsem je budovat ploty ze spletených šlahounů a rozestavovat je v mělké vodě u pobřeží tak, aby tvořily zužující se chodby ukončené kruhovými bazény, a pak tam zahánět různé tvory, vodní hmyz a malé ryby.

Ne všechno, co jsem dělal, k něčemu bylo. Jednou jsem se rozhodl rozdělit je na skupiny a přidělit jim úkoly. Jedny měly sbírat kořínky, jiné lovit a další se starat o mláďata, ale ukázalo se, že jsem v jejich životech nadělal příliš mnoho zmatků, a navíc jsem jim sebral jejich obvyklé nadšení. Začaly být apatické a plnily mé rozkazy bez přesvědčení, až se nakonec ukázalo, že je všechno uděláno všelijak, ale rozhodně o dost hůř než bez mých změn.

Podobně to dopadlo, když jsem jim nařídil odevzdávat do zásobárny příliš mnoho jídla. Napadlo mě, že budou přinášet všechna semena, plody i hmyz mně a já je budu rozdělovat tak, aby to bylo spravedlivé. Nakonec se jen vláčely po políčkách a plážích a moc toho nenašly. Odevzdávaly vše, protože díky moci flétny se mi nemohly postavit, ale bylo toho o dost míň než dřív. Úplně jako by si myslely, že to, jestli se v konečném důsledku najedí, vůbec nezáleží na jejich úsilí, ale jen na mé libovůli.

Taky jsem se dozvěděl, že jim nemůžu vydávat příkazy flétnou nepřetržitě. Musely mít čas, aby si mohly dělat, co chtěly, protože jinak se zase stávaly apatickými, případně onemocněly.

Ve skutečnosti jsem se celou dobu strachoval, jestli jim ostrov dokáže zajistit dost jídla. Mistr zvířat se zmínil o tom, že když

mají bystroušky hlad, dokáží se zabíjet a požírat navzájem. Rozhodně jsem to nechtěl dopustit. Proto jsem jim přikazoval hromadit zásoby a naučil jsem je sušit mlže a hmyz na kamenech. Věděl jsem, že později, až pomine vrchol léta, budou nejdůležitější ořechy a švestky. Každých pár dní jsem dostával koš jídla, které jsem tajně rozhazoval do trávy a zahrabával do písku.

Byl jsem hrozně zvědavý, co na svých ostrovech dělají mí bratři. Z horního patra altánu jsem viděl oba ostrovy, ale jen jako shluky stromů a keřů na jezeře. Viděl jsem vlajky vlající nad střechami vzdálených altánů, ale nic víc.

Jednoho dne jsem zašel do Komnaty svitků v Ocelovém domě. Hrozně rád jsem tam chodil. Když jsme studovali historii, strategii nebo politiku, dostávali jsme svitky do Komnaty práce a každý z nás tam měl vlastní čtecí pult, kam si je pokládal. Ale do Komnaty svitků jsem vždycky chodil sám, když jsem neměl nic na práci. Pokládal jsem na čtecí pult svitky popisující daleké země, neskutečné příběhy o duších a démonech nebo pověsti o zvláštních stvořeních žijících na okrajích země. Proseděl jsem hodiny ve světle lampy a pomalu jsem otáčel horním úchytem, přesouvaje před očima nekonečnou papírovou stuhu. Ale toho dne jsem si tam všiml něčeho zvláštního. V Komnatě svitků se také nacházely malé stolečky, k nimž se člověk mohl posadit, a také stůl, usnadňující prohlížení velkých map a obrazů na plátnech i pergamenech. Na stole někdo nechal předmět, který mu nejspíš sloužil jako těžítko obzvlášť velké a nepoddajné mapy. Nebyl to prostě jen předmět, ale Předmět. Jedna z těch drahých a vzácných věcí, které jsou nasyceny Silou. Znal jsem ho dost dobře, protože jsem vždycky toužil takový mít. Bylo to „dlouhé oko“. Krystal uzavřený uvnitř jako dlaň dlouhého cylindru z červeného dřeva, zdobeného zlatem. Umožňoval spatřit výjevy mimo dosah běžného vidění, a to jak ve dne, tak v noci. Stačilo se přes něj podívat na to, co jste chtěli vidět lépe, a obraz se přiblížil, jako by divák přilétl blíž k cíli. Předmět vycítil, když jste něco chtěli vidět v detailu – stačilo napnout zrak a chtít to uvidět, a obraz se přiblížil ještě víc. Při troše zkušeností bylo možné přibližovat a oddalovat výjevy, jak jste chtěli, a já už jsem tehdy nebyl tak hloupý, abych se pokoušel rukou sáhnout po tom, co se v „oku“ přibližovalo k mému obličeji.

S pokušením jsem bojoval jenom chvilku. Jednoduše jsem se rozhodl, že kdyby se někdo na „oko“ ptal, hned ho vrátím a

nebudu si vymýšlet žádné báchorky ani nebudu lhát. Uspokojilo mě to hned dvakrát. Za prvé proto, že prosté přiznání se zdviženou hlavou ve stylu „To já jsem rozbil vázu. Strašně moc jsem si chtěl vyzkoušet tohle kopí a věděl jsem, že ho nesmím nosit do zahrady. Rozhodl jsem se, že zkusím jenom několik výpadů a hned ho zase pověsím. Stalo se.“ většinou znamenalo vyhnout se přísnějšímu trestu. Za druhé, tímhle jsem sám sebe přesvědčil, že nic nekradu. Koneckonců, jenom jsem si půjčil věc, kterou jsem našel ve vlastním domě a kterou jsem potřeboval.

Odvezl jsem „oko“ na ostrov a začal pozorovat bratry. Z verandy, ze shluků příbřežních keřů, zpoza zástupu rákosových stvolů, a dokonce i z protilehlého břehu jezera, ukrytý mezi skalami a okrasnými keři.

Na Čagajově ostrově jsem spatřil seschlé a rozpadlé zbytky kupolí na břehu a nové, obrovské kupole vystavěné kolem jeho altánu. Byly příliš velké a já jsem měl strach, že se při prvním pořádném dešti rozpadnou. Jeho bystroušky, obarvené do popelava, nežily nikde jinde na ostrově, jen na písečné pláni před altánem, tam, kde se zvedaly kupole. Nehledaly obživu, skoro vůbec nevycházely na břeh ostrova, jen tančily.

Alespoň to tak vypadalo. Čagaj hrál na flétnu a všechna zvířátka, oděná do pestrých polních květů, podupávala na místě a otáčela se, stojíce ztuhle kolem potravy navršené na velkou hromadu uprostřed.

Nemyslím, že to tak bylo vždycky. Za prvé by Čagaj skrz flétnu vyplivl plíce a za druhé by bystroušky padly vysílením. Ale často, když jsem se podíval „okem“ na jeho ostrov, jsem vídával podobné obrázky. Jen jsem si všiml, že čelo verandy bylo porostlé kvetoucím břečťanem a velké hromady měly stěny olepené barevnými kamínky a lesklými mušlemi. Týdny zábavy s vlastními zvířaty mě naučily mít oko hospodáře, takže jsem na modrý ostrov pohlížel spíše kriticky. Jídla bylo ze dne na den míň, bystroušky skoro nehledaly obživu, a pokud ano, snědly všechno na místě. Seděly hlavně před altánem a pářily se nebo tančily. Když jsem pozoroval jejich každodenní chování, začal jsem mít dojem, že nejsou normální.

Kimir Zylův ostrov vypadal úplně jinak. Kolonie bystroušek měly kruhový tvar jako moje, ale připomínaly spíš válečné tábory. Kupole ve vnějším kruhu byly spojeny zdí postavenou z hlíny a měly vyšší věže, zatímco ve vesničce bylo vykopáno jen pár

průchodů, většinou zatarasených kameny. Před altánem se nacházela písečná planina, očištěná od trávy.

Část zvířat byla neustále zabraná do práce, ale jen některá z nich hledala jídlo. Některá porážela mladé stvoly rákosu – ne ty zelené, které se hodí k jídlu, ale žluté, zdřevěnělé a hodně tvrdé. Odsekávala stejné kusy, dlouhé zhruba dvě dlaně, a snášela je na hromadu před altánem.

Druhá část bronzově červených bystroušek mého bratra – jak jsem si všiml, těch největších – obvykle pochodovala před jeho verandou v dokonalých formacích, držela v tlapkách klacíky a předváděla různé bojové šiky. Čtverec, pětihran, „kopí“ nebo „býčí rohy“. Nedivil jsem se, protože nic jiného jsem od Kimir Zyla nečekal, ale překvapilo mě, když jsem jednoho dne spatřil uprostřed planiny malé ohniště. Netuším, jak se mu podařilo naučit zvířata vykřesat oheň. Podezříval jsem ho, že spíš porušil zákaz a rozdělal ho sám. U ohně stály tři jeho červené bystroušky a okusovaly ostré konce klacíků, načež je mírně ožehly v plamenech, aby je vytvrdily.

Pořád to bylo něco, co jsem čekal, ale od té doby jsem každý den situaci na obou ostrovech prověřoval.

Strach jsem dostal, teprve až když jsem další den spatřil úplně nový výjev. Kimir Zyl seděl na židli na verandě altánu a hrál a všechna jeho zvířata, jak ta s kopími, tak ta zubožená, která obvykle většinu času pracovala, stála před ním v jednom velkém půlkruhu. Na volném místě před altánem, jako v poslední době vždycky, hořel oheň.

Teprve po chvíli mi došlo, že zvířata nestojí v náhodném davu. „Sběrači“ se shromáždili do neuspořádané skupinky uprostřed, zatímco „vojáci“ je obklopovali v kruhu, stáli vzpřímeně a s pozvednutými kopími.

Zaujalo mě to, takže jsem schoval „oko“ za opasek kabátu a vyšplhal na nejvyšší strom na ostrově. Díky tomu jsem, ukrytý ve větvích, měl na to, co se dělo na ostrově mého bratra, lepší výhled.

Několik bystroušek v roli vojáků odložilo klacíky, klusem vběhlo do davu „sběračů“ a vyvleklo z něj dvě zubožená vyděšená zvířátka. Zatčené bystroušky viditelně zachvátila panika a pokoušely se utéct ven z kruhu, ale všude narazily na vojáky se zvednutými kopími. Po krátké chvíli paniky byly zahnány na samotný okraj planiny jako kovce, nahánění pastýřskými psy. Zvířata se na okamžik promíchala a pak „vojáci“ ucouvli a

vybraní „sběrači“ zůstali ležet na písku, svíjeli se a škubali sebou. Napnul jsem zrak a uviděl jsem, že byli za krk přivázáni silným provazem vyrobeným z lýka k malým kůlům, zabodnutým do země.

Pak jsem uviděl, jak „vojáci“ přicházejí k nim a zastavují se těsně před uvázanými zvířátky, která sebou na chvíli přestala škubat, trhat tlapkami za škrtící provazy a pokoušet se je rozkousat. Obě skupiny se ani nepohnuly, hýbaly nosy a očichávaly se a Kimir Zyl hrál jako šílený. A pak největší bystrouška mého bratra udělala krok vpřed a s rozmachem zabodla kopí do břicha přivázaného zvířátka.

Při pohledu na krev tryskající do písku jsem skoro spadl ze stromu a jen taktak jsem neupustil své „oko“. Byl jsem otřesený, ale zase jsem pozvedl tubus k obličeji. Jednoduše jsem nemohl uvěřit tomu, co jsem viděl.

A viděl jsem, jak další zvířata přicházejí a bodají nešťastná stvoření kopími, až v písku zůstala jen nehybná těla se slepenými kožíšky zrudlými krví, která další „vojáci“ pořád probodávali zbraněmi, i když už nebylo proč.

„Sběrači“ shromáždění ve skupince uprostřed kopí se v panice hemžili, ale zástupy „vojáků“ udržovaly jakýs takýs pořádek.

Poté co „vojáci“ zabili zvířata, vrhli se na ostatky a roztrhali je. Bystroušky při tom vypadaly a chovaly se jako smečka krys. Hemžící se rudé hřbety bystroušek v místě, kde před chvílí stáli jejich bratři, ve mně vyvolávaly mdloby.

Za krátkou chvíli nezbylo po zabitých a sežraných zvířatech nic kromě krvavých skvrn, vsakujících se do písku, a dvou okousaných lebek, které můj bratr nechal nabodnout na kůly a zapíchnout na prostranství.

Když jsem slezl ze stromu, točila se mi z toho hlava.

Nejdřív jsem chtěl o všem říct Řemenovi, ale rychle mi došlo, že v Učitelových očích jsem možná pravidla porušil já, a ne můj bratr. Ukradl jsem „oko“ a pozoroval ho, zatímco on jen seděl a hrál. Jistě, přikazoval zvířatům, aby se dopouštěla nesmyslných krutostí, ale nikdo nás neomezoval. Dostali jsme bystroušky, ostrovy, jídlo a flétny. Mohli jsme si dělat, co jsme chtěli, ale taky jsme si museli poradit sami. Pokud bratr chtěl, aby jeho zvířata prováděla absurdní exekuce, měl na to právo.

Pohlédl jsem na vlastní žlutá zvířátka pobíhající po vesničce a válející se v trávě a najednou na mou duši padl stín.

O několik dní později jsem na ostrov dorazil dřív a hned poté, co jsem vypil hrnek teplého ořechového odvaru, jsem se pustil do pozorování šarlatového ostrova. Toho dne jsem spatřil něco nového. Uviděl jsem dvě malé loďky, sotva postřehnutelné v ranní mlze, přistávající u pláže a mizící v rákosí. Možná to nebyly kdovíjak dobré lodě – spíš vory, připomínající dvojici na obou koncích pevně svázaných rákosových snopů, ale pluly dostatečně dobře, a všiml jsem si, že na každé z nich se plavilo několik Kimir Zylových bystroušek. Neodhalil jsem, jak plují, ale neklouzaly bezmocně po větru – mířily jedna za druhou k nějakému průchodu mezi rákosím, až mi zmizely z očí.

Zajímalo mě to, takže jsem vyšplhal na strom a pozvedl „oko“. Bratr seděl v altánu u stolu a něco klidně jedl. Po chvíli se posádka jeho lodi objevila na planině. Bystroušky komicky kulhaly na třech tlapkách a ve čtvrté držely kopí, opřené o rameno. Vypadaly nemotorně, ale všiml jsem si, že se pohybují docela účelně. Navíc jsem si mezi červenými hřbety Kimir Zylových zvířat všiml několika popelavých. Jeho bystroušky mezi sebou hnaly šedá zvířátka, kymácející se na dvou tlapkách a nesoucí plné náruče jídla, které vysypávaly na hromadu, a pak se shlukla v roztřesenou hromádku a čekala.

Kimir Zyl odstrčil tác, sundal nohy ze stolu, vzal do ruky flétnu a začal hrát.

Dvě vyděšené popelavé Čagajovy bystroušky byly zabity a u bratrova altánu přibyly dvě nové hlavy nabodnuté na kůly. Tři zbývající byly nahnány k práci společně s ostatními „sběrači“.

Slezl jsem na zem a dlouho se procházel po ostrově, pohroužen v myšlenkách. Spočítal jsem svá zvířata, ale měl jsem pocit, že jich je stejně jako dřív, i když jsem si nemohl být jistý.

Vsoukal jsem se do hlavní nory, jak hluboko to jen šlo, a zkusil jsem zjistit, jestli je zásob jídla tolik jako dřív. Taky jsem zkontroloval skrovné zásoby v koši v mém altánu. Zdálo se, že nic neubylo. Přesto jsem měl celou dobu strach.

Kimir Zyl měl armádu bystroušek vybavených kopími, vycvičených a schopných zabíjet. Jeho zvířata také uměla rozdělat oheň a měla lodě, s nimiž se nějak dokázala plavit. Čagajův ostrov byl k šarlatovému ostrovu blíž než můj, takže jsem doufal, že je pro loupeživé výpravy lepším cílem, ale věděl jsem, že obelhávám sám sebe. Kimir Zyl se chystal do války. Podle něj nespočívalo vítězství v téhle hře v moudrém vládnutí stádu zvířátek. Určitě si

vysnil okamžik, kdy nad všemi třemi ostrovy zavlají jeho karmínové vlajky.

Chodil jsem po ostrově a bedlivě se rozhlížel. Narazil jsem na obrovský padlý voskovcový kmen se silnou kůrou a taky jsem prohledal hromady dřevěného rákosu na březích a našel zatím nevyužitá ložiska hlíny na vysokém jižním břehu.

A pak jsem se vrátil do altánu a vytáhl flétnu. Musel jsem zvířatům složit úplně novou píseň.

A cítil jsem, že mám strašně málo času.

Nejdřív jsem svolal všechna zvířata. Když se seběhla, vrážejíce do sebe a přeskakujíce jedno přes druhé, najednou se mi zase před očima objevila scéna poprav, které jsem už pravidelně vídával na šarlatovém ostrově.

Nejdřív jsem zvířatům hrál píseň zoufalství. Hrál jsem jim o šarlatovém ostrově a o hrozbě, plynoucí odtamtud. O velkých, vypasených rudých bystrouškách, které měly kopí přinášející smrt. Vyvolal jsem u svých zvířat zděšení a pak i mírnou paniku.

Uklidnil jsem je a zahrál jim další píseň, píseň o hrdinství. O mužných, svobodných bystrouškách, které se postaví nepříteli a ubrání svůj ostrov. O žluté vlajce vlající nad ním, znamenající svobodu a bezpečí domova. Hrál jsem, co mi síly stačily, a vkládal jsem do tónů veškerý hněv a zoufalství, které jsem cítil.

Po nějaké chvíli mé bystroušky seděly a naslouchaly jako očarované, až jsem se já sám, pod vlivem hraní, začal cítit rozhodně a silně.

Tehdy jsem jim přikázal pustit se do práce.

Oznámil jsem, že přišel čas války. Rozdělil jsem je na skupiny a vybral nejsilnější zvířata, z nichž jsem se rozhodl postavit jádro armády. Ostatním jsem přikázal porážet pruty dřevěného rákosí, opevňovat vesničky a strhávat kůru z voskovce.

Měl jsem pocit, že mi čas protéká skrz prsty a že má nade mnou Kimir Zyl obrovskou převahu.

Naštěstí od chvíle, kdy jsme dostali zvířata, jsme neměli moc povinností a mohli jsme trávit spousty času na ostrovech. Kromě toho jsme se skoro nevídali. Jedli jsme odděleně, snídali, jak to komu vyšlo, a druhé jídlo jsme nejčastěji měli na ostrově.

Kimir Zyl trávil čas posilováním armády, Čagaj pospáváním v altánu, hraním na citeru a popíjením palmové šťávy a já zoufalými přípravami na obranu ostrova.

Věděl jsem, že nemůžu vybudovat stejnou armádu jako Kimir Zyl, organizovanou do čtverců bystroušek, ozbrojených dvě dlaně dlouhými kopími. Podobná vyrovnaná bitva by znamenala masakr s neznámým výsledkem, a co víc, mohlo by se ukázat, že armáda mého bratra, trávící veškerý čas nácvikem boje, popravami a útoky na Čagajův ostrov, je prostě lepší. Musel jsem vymyslet něco, co by mým zvířatům poskytlo převahu.

Za prvé jsem svým bystrouškám přikázal vyrobit podstatně větší, téměř loket dlouhé píky, přizpůsobené pro zabodávání do země druhým koncem. Za druhé jsem vkládal naděje do Voskovcové kůry. Má zvířátka strhla z kmene několik velkých plátů silné, ohebné kůry. Měl jsem v plánu bystroušky přinutit rozříznout kůru na čtvercové části, které by pak ohnuly, na zadní straně je opatřily popruhy a vyrobily z nich štíty. Přikázal jsem jim bodat píkami do kůry a ukázalo se, že zbraň z rákosu je nedokáže propíchnout a zaostřený konec na nich sklouzává stranou.

Výroba štítů však byla těžká a pracná. Bystroušky mají ostré zuby, ale neumějí okousávat dřevo jako bobři. Když vyráběly štíty, musely se často střídat a krvácely z tlamiček. Já jsem to ale nevzdával, hrál jsem jim celou dobu a nutil je k ještě větším výkonům.

Zkoušel jsem je naučit rozdělat oheň, ale přestože nalezly křemen, nebylo to k ničemu a já jsem usoudil, že je to ztráta času.

Jednoho dne jsem si ale všiml zajímavé věci. Jedno ze zvířat našlo na břehu zavřenou mušli, zvedlo ji v obou tlapkách nad hlavu a mrštilo jí vší silou o strom. Skořápka se mihla vzduchem, narazila do kmene a praskla. Vytáhl jsem flétnu a přikázal jsem bystrousce zopakovat úkon s oblázkem nalezeným na břehu. Kámen zasvištěl vzduchem a mně došlo, že mám novou zbraň.

Během dalších dní vyrostl kolem vesničky val z udusané hlíny a poblíž všech tří pláží čekaly v keřích zábrany ze zaostřených křížů, spojených břevny, a hromady oblázků. Na každé pláži ve dne v noci, sedělo hlídající zvířátko schované v rákosí a vyhlížející nepřátele. Na mýtině, skryté před zrakem kohokoli, kdo by chtěl pozorovat můj ostrov pomocí „dlouhého oka“, mé nejsilnější bystroušky pochodovaly v šiku, naježené loket dlouhými píkami a ukryté za řadou „štítovníků“. Další skupina házela kameny do kmene stromu, až odletovala kůra.

Jednoho dne jsem našel na břehu rozkládající se ostatky velkého čelistnatce, vyvržené vlnami. I když se už páchnoucí tělo

nehodilo k jídlu, přikázal jsem bystrouškám naporcovat je mušlemi a odtáhnout do sídliště. Díky tomu jsem získal hrst kostí ostrých jako jehly a dlouhých jako můj palec, tři ostny z ploutví a několik dalších částí kostry, které se hodily pro výrobu zbraní. Dostali je hlavně „štítovníci“ a „prakovníci“, aby měli něco na obranu, kdyby byla prolomena linie. Vyžadovalo to zvláštní výuku, takže jsem seděl a hrál, vymýšleje každou chvíli nové signály, a má zvířátka bodala kostěnými hroty do velké dýně, přivezené z pevniny. Všiml jsem si, že mají sklony zahazovat zbraně a vrhat se na plot zuby a drápy, takže když už jsem jim natloukl do hlav, k čemu slouží ostny, omezil jsem se na prosté přikazující signály, které znamenaly něco jako: „Útok! Bodni!“

Celou dobu jsem pozoroval ostatní ostrovy. U Kimir Zylova altánu se každou chvíli objevily nové hlavy na kůlech a jejich srst byla stejně často rudá jako šedivá. Přemýšlel jsem, co bych udělal, kdybych tam spatřil hlavy pískově žlutých zvířat, a cítil jsem, jak mnou lomcuje vztek.

Na Čagajově ostrově se toho moc nezměnilo a zdálo se, že si ani nevšiml, že mu část zvířat chybí. Objevila se tam ale jedna věc, která mě vyděsila. Hromada jídla, naskládaná na pláži na východním břehu. Tehdy mi došlo, že Čagaj se rozhodl platit výpalné v naději, že ho Kimir Zyl nechá na pokoji.

Jednoho dne jsem se opatrně zeptal Řemena, co přesně máme v téhle hře povoleno, a co nesmíme, a jestli by bylo správné – teoreticky – dopustit, aby mezi zvířaty došlo ke krveprolití. Nějakou dobu mlčel a bafal z fajfky.

„Jednoho dne možná zasedneš na Tygřím trůnu,“ řekl Učitel nakonec. „Jestli se ti podaří dokončit velké dílo tvého rodu, Amitraj nebude útočit na jiné země, ale bude s nimi obchodovat a občané se budou radovat ze svobody, kterou jim dáme. Začnou pro sebe a své děti budovat, místo aby ničili. Ale možná pak přijde den, kdy se objeví mocný nepřítel. Přijdou barbaři, aby zlikvidovali všechno, co jsme budovali, aby dobyli zemi a z občanů udělali otroky. Co uděláš pak? Koho poprosíš, aby přerušil hru a nedopustil krveprolití?“

Nic jsem na to neřekl. Pochopil jsem ale, že není jiné řešení. Mohl jsem platit jako Čagaj a čekat, až starší bratr začne z nudy vraždit i mé bystroušky. Nebo přijmout válku a zvítězit.

Takže jsem zašel do Komnaty svitků a hledal inspiraci v listech dávných kirenenských stratégů. Připomněl se mi však úpadek

země, v níž žili. Pověst, předávaná v mém rodu z pokolení na pokolení. Pověst o době, kdy se přes průsmyky Ostrých hor přehnala vlna Amitrajců, a to, co mí předkové považovali za velké, vítězné bitvy, se ukázalo být bezvýznamnými potyčkami s průzkumnými oddíly. O velké sjednocené armádě, shromážděné všemi klany. O válečnících v nádherných zbrojích, na koních obrovských jako draci, o oddílech po zuby ozbrojené pěchoty, složené ze svobodných sedláků a z jejich rodin. O nejúžasnější armádě na celém světě, kterou rozdupaly nesčetné hordy amitrajské těžké pěchoty. V obyčejných levných zbrojích, s nuznými, malými a podvyživenými lidmi, ale táhnoucí po tisících a lhostejně umírající pod údery kirenenské oceli. Mí předkové bojovali a umírali, každý z nich zabil desítky nepřátel, ale Amitrajci stále přicházeli. Bez konce. Identičtí jako terakotové figurky, ve špatných kožených zbrojích a chránění dřevěnými štíty, ale jdoucí bez konce jako mravenci. Neměli v sobě ani strategii, ani mužnost. Jen pleskání tisíců párů těžkých sandálů, jen les kopí táhnoucí se až k horizontu a nekonečné hradby štítů. Šli a umírali. A obránci bojovali tři dny, vytrácejíce se jako jarní sníh.

Bitva v údolí Černých slz.

Konec mé země, kterou jsem nikdy nespatřil.

Utopila se v Amitraji jako v moři, rozdupána hordami barbarů.

Věděl jsem, že války se vyhrávají chytrostí, takže jsem hledal inspiraci ve svitcích starých mistrů.

Pochyboval jsem, že by Kimir Zyl měl v úmyslu provést rychlý loupeživý výpad jako na Čagajův ostrov. Spíše jsem předpokládal, že bude chtít obsadit moje území, rozdrtit odpor a vyvěsit na můj altán šarlatovou vlajku. Pak bez potíží porazí Čagaje a zvítězí.

Tajně jsem procházel zahradou a pokoušel se zjistit, co se děje na Kimir Zylově ostrově. Pokud mě chtěl napadnout, musel stavět lodě. Určitě je měl skryty v rákosí. Našel jsem ale celý úsek pokáceného rákosí a třtin, což znamenalo, že už shromáždil stavební materiál.

Jediné, co jsem vypozoroval, byla velká hromada hlíny, kterou jeho zvířata navršila doprostřed planiny před jeho altánem. Motala se kolem ní jako mravenci u mršiny, ale nedokázal jsem přijít na to, co dělají a proč.

Několik dní se nedělo nic zvláštního a já jsem měl pocit, že snad onemocním napětím. Má zvířata neměla moc času na práci.

Cvičila boj v šiku, házení kameny a učila se, co musí dělat při poplachu. Malá část z nich stále shromažďovala jídlo, ale teď šlo všechno do špižírny jako zásoba pro čas bitvy. Dostávala každodenní malé porce jídla a měla neustále hlad.

Napadalo mě, že jsem se nechal unést fantazií a Kimir Zyl na mě možná vůbec nechce zaútočit.

Nemohl jsem usnout, spal jsem neklidně, každou chvíli jsem se budil a vybíhal na ochoz, abych zjistil, jestli můj ostrov spí v temnotách nočního jezera, nebo jestli odtamtud nezaznívají zvuky bitvy, anebo nejsou vidět ohně.

Nemohl jsem jíst ani se na nic soustředit. Zato Kimir Zyl se na mne díval jen skrz přimhouřená oční víčka a tajemně se usmíval. Takhle se tvářil vždycky, když chystal nějakou výjimečně zlomyslnou věc nebo když se mu podařilo jednomu z nás ublížit. Ten pohled mě přiváděl k šílenství a stálo mě dost sil, abych na sobě nedal znát, že vím, co má v plánu.

Jednoho dne po snídani mě oslovil Čagaj.

„Máš ještě jídlo pro zvířata?“ zeptal se mě.

„Možná mám, možná ne,“ odpověděl jsem tajemně.

„Půjč mi trochu, třeba půl koše. Mně došlo, ale až mi dá Řemen nové, hned ti to vrátím.“

„Tvá zvířata se uživí sama, můžou sbírat hmyz, semínka, mlže a kořínky,“ odpověděl jsem. „A já nemám dost jídla, abych ti mohl půjčit.“

V Čagajových očích se zaleskly slzy. Otočil se ode mne, abych si toho nevšiml. V Ocelovém domě se pláč z nedůležitých důvodů netoleroval. Ne tváří v tvář obyčejné porážce, nepohodlí nebo zklamání. Dokonce i kvůli bolesti, pokud nebyla příliš velká.

„Dám ti za to prsten od své matky,“ řekl. „Nebo cokoli budeš chtít.“

Opravdu mu na tom záleželo, ale nemohl jsem pro něj nic udělat.

„Ne, Čagaji,“ řekl jsem. „Nechci tvé věci. Prostě nemám dost jídla. Mám jen tolik, kolik potřebuju pro svá zvířata.“

Čagaj beze slova odešel, rozčarovaný a zahořklý, pokoušeje se polykat slzy, zatímco já jsem zůstal na ochozu a cítil se hrozně.

Bylo mi ho líto. Koneckonců, jako obvykle.

Jako by toho nebylo dost, Řemen si vymyslel další věc.

Jednoho dne jsme spolu seděli u snídaně, ale každý z nás měl před sebou jinou porci. Na mém tácu ležela miska s trochou

červené durry uvařené v osoleném mléce. Jinak nic. Čagaj dostal jen misku kaše a hrnek vody a Kimir Zyl, který se nám nelítostně vysmíval, polykal kousky uzeného kuřete namáčené v pikantní omáčce, zajídal je kysanými hříbky a srolovanou chlebovou plackou si nabíral rybí pomazánku z misky. Naléval si z džbánku aromatický ořechový odvar, jehož vůně skoro šimrala v nose, jak byl bohatý na ingredience, a pukal smíchy.

Snědl jsem snídani, naslouchaje jeho posměškům, a pak jsem se vydal hledat Řemena. Nikdy jsem neměl úplně čisté svědomí, ale taky jsem neprovedl nic zvláštního. Na druhou stranu, raději bych věděl, na který z mých špatných činů se přišlo.

Seděl na verandě, četl malý svitek, který si zatížil šálkem kouřícího ořechového odvaru, a kouřil dýmku. Při pohledu na mne zvedl šálek a nechal papír svinout, aby skryl jeho obsah.

„Učiteli, za co jsem byl potrestán?“

„A proč myslíš, že jsi byl potrestán?“ odpověděl otázkou.

„Jak jinak mám chápat snídani, kterou jsem dostal? Trest má, myslím, větší smysl, když znám své provinění, a já ho neznám.“

Řemen si povzdechl.

„Nepotrestal jsem tě. Teď jsi vládce. Z různých důvodů jedí tví poddaní hodně skromně, protože jsi to přikázal. Považuješ za správné nacpávat se v takové situaci lahůdkami? Jestli ano, hned ti zařídím druhou snídani, stejnou jako měl tvůj bratr.“

Zkřížil jsem ruce na ramenou a uklonil se.

„Pochopil jsem tvou lekci, Učiteli. Má snídaně byla naprosto dostačující. Omlouvám se, že jsem ti narušil ráno.“

„Je to pro mne čest, tohimone,“ odpověděl lhostejně. Měl jsem dojem, že přemýšlí úplně o něčem jiném.

„Učiteli, chtěl bych na ostrově několik dní přespat. Prosím, abych dostal deku a teplý plášť, koš s uhlím, lampu a trochu oleje, a také čtecí pult na svitky. Také žádám, abys mi dal zásoby jídla, které považuješ za dostatečné.“

„To je rozumný nápad,“ řekl jen.

Když jsem nasedal do loďky, nacpané několika koši s různými věcmi, kroužila mi v hlavě nějaká nedokončená myšlenka a dráždila mě, jako člověka dráždí tříska pod kůží. To, co Řemen říkal a dělal, bylo jen zřídka tím, čím se zdálo být. Vypadalo to, že mi něco naznačoval, ale já jsem netušil co.

Sotva sluhové uložili do altánu na ostrově zásoby, rozdělali oheň a odpluli druhým člunem, podíval jsem se do košů.

Zásoby, které jsem dostal, se skládaly z plátků tvrdého sušeného masa, kousků sýra a chleba a z hlíz. K tomu hrst sušených plodů medových švestek a džbán kořeněného piva.

Má snídaně byla skrovná, ale na rozdíl od Čagajovy porce to nebylo hladové jídlo.

A pak jsem si najednou vzpomněl.

Durra vařená v mléce. Takovou snídani dostali vojáci pěchoty ráno před bitvou v údolí Černých slz.

K tomu sušené, solené maso, uzený kovčí sýr, chleba, pivo a hlízy. Typické vojenské příděly.

Po zádech mi přeběhl mráz.

Co v tom případě znamenala hostina, kterou se nacpával Kimir Zyl?

Čas, který jsem tehdy strávil na ostrově, se mi docela začal protahovat. Obcházel jsem břeh, splétal obranné plány, cvičil bystroušky a začínal jsem mít pocit, že jim to jde čím dál líp. Vymyslel jsem několik manévrů, závislých na vývoji situace, a cvičil jsem je až do úmoru, dokud mi rty na flétně nezačaly dřevěnět. Pak jsem se rozhodl ověřit, jak si poradí, a začal jsem mezi rozkazy vplétat píseň strachu. Šlo jim to o dost hůř. Část zvířat odhodila píky a utekla, šiky se rozpadly a místo formací nastal panický zmatek. Zahrál jsem jim píseň o hrdinství. Jednou, podruhé, desetkrát, dokud to nepomohlo. Zase se zvedla zeď štítů, píky se vztyčily a děsivá melodie vypovídající o hrozbě, zahraná o něco později, už nezpůsobila takový zmatek. Přesto jsem cvičil do omrzení, dokud zvířata nepadala vyčerpáním, a já jsem pochopil, že je musím nechat odpočinout, protože jinak budou úplně k ničemu.

Dal jsem jim najíst.

Trochu jsem četl, ale nemohl jsem se soustředit. Začal padat ledový jarní déšť. Pozoroval jsem modrý a šarlatový ostrov, ale kromě okamžiků, kdy na ně připluli mí bratři, se nedělo nic neobvyklého. Večer jsem viděl, jak se Čagaj vrací domů, ale nebyl jsem si jistý, jestli se Kimir Zyl vrátil taky.

V noci jsem seděl u lampy, naslouchal zpěvu nočních ptáků, díval se na uhlí hořící v pícce a nakonec jsem usnul, přikrytý dekou a pláštěm. Každou chvíli jsem se při sebetišším cáknutí vody a jakémkoli zvuku v temnotě probouzel, přesvědčený, že už přišel útok, ale nic se nedělo.

Další den byl podobný tomu předchozímu. Odpoledne se nebe zatáhlo temnými mraky a zase začalo pršet. Tohle odpoledne jsem se ale rozhodl jednat jinak. Počkal jsem do soumraku, až se zvedla noční mlha, hustá a neproniknutelná.

Uhasil jsem pícku, sfoukl lampu a udeřil do gongu. Když sluhové připluli, uviděl jsem loď teprve na hod kamenem od břehu.

„Vezměte tyhle tři prázdné koše a jeden po druhém je naložte do mé lodi," řekl jsem. „Pak přes ně přehoďte můj plášť a vraťte se na břeh. Tam koše schovejte a nikomu neříkejte, že jsem zůstal na ostrově."

Tomu, kdo nikdy nebyl císařským synem, se to může zdát jednoduché. Že ho obklopuje dav sloužících, připravených kdykoli splnit i ten nejzvláštnější rozmar. Nic takového.

„Ale Mladý tygře, urozený princi!" ječeli a klečeli přede mnou s očima zabodnutýma do písku. „Co by tomu řekl tvůj urozený otec, vládce Tygřího trůnu, Plamenná standarta, Pán světa a První jezdec, kdyby se dozvěděl, že jsme tě připravili o loď?! Jak by ses mohl vrátit na břeh! Dovol, abychom tu počkali do doby, až se budeš chtít vrátit."

Odmítl jsem.

„Dovol alespoň, abychom zůstali na druhém břehu a čekali na tvůj signál."

Nakonec jsem je přesvědčil, ale zabralo to dlouhou dobu.

Konečně jsem byl sám, ale musel jsem sedět v chladu a úplné tmě, přikrytý jen dekou. Nerozsvítil jsem ani lampu. Pochopil jsem, že Kimir Zyl nezaútočí, pokud bude vědět, že jsem na ostrově. Neměl jsem tušení, jestli se na tohle nechá nachytat, ale nic lepšího mě nenapadlo.

Stejně jako předešlé noci jsem napínal zrak a hleděl do temnoty a mlhy, ale šumění deště na střeše mě navzdory chladu ukolébalo.

Kimir Zyl zaútočil ve vlčí hodinu. V době, kdy úsvit ještě nepřichází a noc se zdá být nejhlubší.

Nevím, co mě probudilo, jestli pištění strážců nebo hučení plamenů.

Když jsem vyskočil na nohy, ani jsem nevěděl, kde to jsem.

Popadl jsem flétnu, ale vyloudil jsem z ní jen náhodné tóny. První vory už se vynořovaly z mlhy a přistávaly rovnou na pláži mého ostrova a já jsem konečně spatřil, jak se můžou plavit. Za každou loďkou byla ve vodě dvě zvířátka, která plavala a tlačila ji

před sebou, držíce se rákosových svazků. Na každé z nich seděly namačkané bystroušky s pozvednutými kopími.

Z temnoty a mlhy každou chvíli se sykotem vylétávalo něco hořícího, malovalo na obloze ohnivou čáru a táhlo za sebou ohnivý chvost. Rákosí hlasitě hořelo a najednou se udělalo jasno.

Konečně jsem zahrál, ale mé bystroušky už se hrnuly z nor a rozbíhaly se do všech stran.

Hrál jsem.

Má zvířata se rozestavila do šiku. „Štítovníci“ vpředu, „pikynýři“ vzadu, „prakovníci“ po stranách. Víceméně. Ukázalo se, že ne všichni vojáci našli píky a někteří se nacpali do hlavní komory společně s mláďaty a samicemi, které měli bránit.

Zvedl jsem flétnu a přikázal jsem jim běžet ke křížovým zábranám, ukrytým v trávě u břehu. „Prakovníci“ se však rozběhli jen k jedné z nich, protože se báli hučící ohnivé stěny, ve kterou se rákosí proměnilo. Někteří utekli.

Přes to všechno, když lodě přistávaly na pláži, dopadla na ně hromada kamení.

Byl to můj nejlepší nápad.

Bystroušky nemířily, ale protože házelo kameny několik desítek zvířat současně, na namačkané červené útočníky, kteří se neměli jak bránit, dopadlo dost kamenů. První bystroušky spadly do vody a objevily se v ní první krvavé skvrny.

Uslyšel jsem flétnu a spatřil bratra několik kroků od mého břehu. Hrál nějakou divokou melodii, na přídi jeho lodi hořela lampa a byly vidět rákosové vory, seřazené v dlouhém šiku za ní. Jeden z vorů se přiblížil a já jsem zahlédl, jak zvířata, stojící na něm, zapalují od knotu lampy střely. Další ohnivé čáry, z nichž odletovaly jiskry, prolétly tmou a dopadaly mezi mé bystroušky, metající celou dobu kameny.

Zátoka už byla přecpaná loděmi, z nichž se na břeh hrnula rudá vlna zvířat mého bratra, naježená kopími.

Zvedl jsem flétnu a zahrál „prakovníkům“ signál k opětování střelby a zároveň jsem přikázal „pikynýrům“ stát nehnutě a „štítovníkům“ ležet v trávě.

Pozdě. Část mých „prakovníků“ byla rozprášena dřív, než mohla pozvednout zbraně. Ti, kteří stáli vpředu, byli sraženi a rozdupáni a ostatní se dali na útěk.

Hrál jsem.

Kimir Zyl taky foukal do flétny a obě melodie se spolu mísily.

Má utíkající zvířata v plném trysku vlétla do řídce rozestaveného šiku „pikynýrů“, ale nějakým zázrakem se skupiny nepromíchaly a zvířata přeběhla dozadu, kde bylo jejich místo.

Napadlo mě, že část výcviku, která spočívala v útěku, jde mým zvířatům nejlíp, a zahrál jsem další signál.

„Pikynýři“ sevřeli šik a těsně před běžící červenou jednotkou najednou vyrostla zeď štítů z tvrdé Voskovcové kůry a zamířila na ně řada dlouhých pík.

Další signál a patky pík se zaryly do země.

Obě armády se hlasitě srazily. Ozvalo se zoufalé pištění stovek malých hrdel. Hvízdání, které přehlušilo mou flétnu.

Červená zvířata z prvních řad se nabodla na píky a ohnula je až k zemi, ale zadní řady je hnaly nelítostně dál a tlačily na mé „štítovníky“, opírající se vší silou do plátů kůry. Vypadalo to, jako by se na pláži přetlačovaly dvě ploché, beztvaré bestie. Jedna žlutá, druhá zrzavě rudá. Dlouhé píky mých zvířat však umožňovaly bojovat i zadním řadám a zuřivý útok Kimir Zylových bystroušek začal slábnout.

Některých zvířat v předních řadách se začala zmocňovat zuřivost, odhazovala zbraně a vrhala se na sebe zuby, až se čela obou šiků změnila v nepřehledný chaos. Zvířata, která jsem týdny vídal jako veselé, dovádějící chlupaté bytůstky, si teď rvala hrdla, trhala ruce, až byly kožíšky těch mých stejně rudé jako nepřátelé.

Hrál jsem, co mi síly stačily, a pokoušel se přehlušit zuřivé hvízdání a prskání zvířat, které znělo, jako by mezi sebou bojovala obrovská smečka divokých koček.

Hrál jsem střídavě válečnou píseň a rozkazy.

Vrhl jsem do boje dva záložní oddíly ukrývající se v keřích, po jednom na každé křídlo, a přikázal jsem utvořit „býčí hlavu“.

Střed, prořídlý a oslabený bojem, začal ustupovat, ale oba záložní oddíly se zuřivě vrhly na boky oddílu nepřátel a zakously se do nich jako čelisti.

Zaslechl jsem další rozkazy, které hrál můj bratr. Drsné, divoké melodie se znervózňujícím zvukem. A vzápětí poté zapištění zapomenutého strážce na druhé straně ostrova.

Vyběhl jsem z altánu a utíkal tím směrem. Když jsem doběhl, spatřil jsem ve vzdáleném odlesku ohně planoucího kolem místa bitvy další lodě, narážející příděmi do příbřežního písku.

Nedokázal jsem pochopit, kde můj bratr vzal tolik bystroušek. Za rákosím jsem zahlédl světlo hořící na přídi lodi a objevil se

Kimir Zyl. Odložil vesla, zvedl píšťalu a zahrál. Rozeznal jsem vtíravé, opakující se tóny příkazů a nějakou zneklidňující pištivou melodii, kterou zvířata povzbuzoval do útoku.

Vyhrnula se na pláž a s pozvednutými kopími se vrhla do útoku, ale jejich šik byl poměrně neuspořádaný a nijak nepřipomínal elegantní čtverce jeho výběrové armády.

Povolal jsem svůj poslední oddíl – dvě desítky „pikynýrů“ umístěných ve vesničce – přikázal jsem jim vytvořit nehybný „hrot“ a zastavit útok a pak jsem se běžel podívat, co se děje na pláži u vesničky. Přiběhl jsem právě včas. Mé bystroušky skoro vytlačily útočníky do vody a celá planina před pláží byla poseta nehybnými, krvavými ostatky těl. V tom okamžiku se z rákosových lodiček namačkaných v zátoce vrhla do útoku další jednotka.

Nedokázal jsem pochopit, co se děje. Měli jsme stáda stejné velikosti, ale Kimir Zyl doslova zaplavoval mé vojsko dalšími oddíly, které bral kdovíodkud.

A v tu chvíli jsem v odlesku dohasínajícího rákosí a mdlého světla přicházejícího úsvitu spatřil, že kožíšky nově útočících bystroušek jsou popelavě šedé.

Čagajovy bystroušky z modrého ostrova.

Kimir Zyl stál v člunu a smál se.

Zahrál jsem „Všichni do vesnice, bránit nory!“ a má zvířata začala ustupovat, ale jakž takž udržovala šik.

Má armáda vběhla hlavním vchodem ve zdi, kterou jsem okamžitě přikázal zastavět kameny a pak nechal shodit zábrany. Kříže ze zaostřených větví dopadly ze zdí a naježily se dole.

Zahrál jsem signál přeživším „prakovníkům“ a na neuspořádanou armádu složenou z Čagajových bystroušek se sesypalo kamení.

Když jsem pozvedl flétnu, něco tvrdě narazilo do altánového sloupu a vmáčklo se do dřeva. Otočil jsem se a spatřil Kimir Zyla s něčím, co připomínalo vyřezávanou hůl. Sklonil se, zvedl oblázek ze dna lodí a vložil ho do kapsy na konci hůlky. Pargan. Zbraň na házení kamenů, používaná kebiryjskými pastevci k lovu.

Kimir Zyl se ohnal, kámen zasvištěl vzduchem a hvízdl těsně vedle mé hlavy. Přikrčil jsem se za zábradlím verandy a rozhlédl se. Neměl jsem žádnou zbraň. Vůbec nic.

Má zvířata zoufale bojovala na hradbách vesničky a já jsem musel zjistit, co se děje s „pěchotou“, která držela druhou pláž.

Vzduchem zase zahvízdal kámen a strážní věž v mé vesničce se rozpadla na oblak vysušené hlíny.

Seskočil jsem z verandy, ale do boku mě zasáhl další kámen. Ucítil jsem bolest jako po pořádném kopanci, zatmělo se mi před očima a v temnotách černých jako samet jsem dopadl na zem.

Chvíli na to jsem se probral. Bitva na hradbách vesničky pořád pokračovala, má zvířata zuřivě bodala píkami a občas – aniž by si všímala překážek – skákala ze zdí a vrhala se na útočníky drápy.

Chvíli jsem se na zemi kroutil a skučel bolestí, ale pak jsem se dal dohromady a chtěl jsem vstát. Bok mě bolel, jako bych ho měl propíchaný jehlami, ale přesto jsem se rozhodl postavit na nohy.

Když jsem zvedl hlavu, uviděl jsem Kimir Zyla drze stát na mé půdě, s flétnou za pasem a parganem v ruce. Přivítal mě pořádným kopancem do hlavy, a když jsem zase upadl, vzal mi flétnu a rozmáchlým gestem ji hodil do vody.

„Vítej ve válce, bratříčku," zařehtal se. Přešel k vesničce a kopl do zdi, ale nic tím nedokázal, protože byla vyschlá na kámen. Rozmáchl se tedy parganem, smetl několik mých bystroušek na zem a vrátil se na loď.

Skrčil jsem kolena a pokusil se vstát. Bok mě strašlivě bolel a cítil jsem, jak mi opuchá obličej. Z nosu mi tekla krev a dopadala do písku, černá v šedivém odlesku úsvitu.

Už jsem neměl flétnu a nemohl jsem vydávat rozkazy. Kimir Zyl nějakým zázrakem převzal Čagajova zvířata.

Mohl jsem jen sedět a dívat se na popravu mých bystroušek.

Bezmocně.

Zvířata pořád bojovala. Nedával jsem jim rozkazy, nenapovídal jim, co mají dělat, ale přesto se obležená vesnička statečně držela. Seděl jsem na schodech verandy, zadržoval slzy a čekal na nevyhnutelnou porážku.

Vtíravá melodie, kterou Kimir Zyl hrál, mi zněla v uších a zdálo se mi, že v ní zaznívá něco hypnotického.

Vlastně už jsem neviděl zdi vesničky, jen pahorek pokrytý popelavými a červenými kožíšky. Všiml jsem si ale, že Čagajovy bystroušky nejsou tak zanícené jako rudí a mí bojovníci. Skoro neměly zbraně a zdálo se, jako by se jen bezmyšlenkovitě sápaly na zdi – jenže chvíle, kdy budou moji obránci pohlceni vlnou útočníků, už byla jen otázkou času.

Vyplivl jsem krev a dál seděl, ruce položené na poraněný bok. Měl jsem pocit, že se mi při každém nádechu trhají vnitřnosti, jako by v nich vyrostly trny.

A tehdy přišlo něco neočekávaného. Nad bitevní vřavu, nad pištění a prskání rozzuřených zvířat a pronikavé tóny Kimir Zylovy flétny, se najednou vznesl nový zvuk. Přicházel z druhé strany pláže a určitě ho vydávaly tlamičky bystroušek. Nebylo to ale ani rozzuřené, ani bolestné pištění. Měl jsem pocit, že v něm slyším melodii, která zněla, jako by ji spousty jedinců hvízdaly sborem.

Od druhé pláže přibíhaly mé bystroušky. Mé dvě desítky „kopiníků“. Teď, s rudě potřísněnými kožíšky, vypadaly jako Kimir Zylova zvířata. Nikdo jim nevelel, má flétna ležela na dně jezera a já bych stejně s poraněným bokem nemohl hrát. Přesto zvířata sama od sebe běžela na pomoc obležené vísce.

A hvízdala píseň o hrdinství, kterou jsem pro ně složil.

Zaútočila na obléhatele, v šiku a s nataženými píkami. Oněměle jsem sledoval, jak se probíjejí prstencem útočníků a probojovávají si cestu k bráně.

Za krátkou chvíli útočící zvířata, hodně prořídlá červená i bezradně pobíhající šedivá, zachvátila panika. Má sotva na nohou stojící zvířata najednou měla sílu a pustila se do pronásledování.

Kimir Zylovy bystroušky utíkaly k zátoce, kde na ně čekaly loďky, pokoušely se je spustit na vodu, přetlačovaly se a zakopávaly o sebe, ale můj bratr dál hrál signál k útoku. Tvrdošíjně, monotónně, jako by neviděl, že už bitvu prohrál. Možná nedokázal pochopit, co se stalo, stejně jako já.

Zvířata, zmatená protismyslnými signály, se motala po břehu, běhala dokolečka a sama se nabodávala na píky mých vojáků, až se nakonec ta, která nezemřela, rozutekla po ostrově.

Zůstala jen pláň, pokrytá udusanou a rozházenou trávou a všudypřítomnými nehybnými těly bystroušek. Červených, šedých a žlutých.

Přitiskl jsem si ruku k boku a podařilo se mi vstát.

Kimir Zyl se na mě díval, bledý vztekem, načež zastrčil flétnu za opasek a posadil se k veslům.

„Vítej ve válce, bratříčku,“ zachraptěl jsem a vyplivl krev.

Svítalo.

* * *

To, co se stalo pak, si pamatuju jen jako skrz mlhu.

Udeřil jsem do gongu a čekal na loď. Když sluhové uviděli modřinu na mé čelisti, kabát potřísněný krví a můj obličej zešedivělý bolestí, k smrti se vyděsili.

Pak mě omotali obvazy tak těsně, že bolest ještě zesílila. Medik mi dal vypít odvar z bylin, po němž bodáni v boku ustoupilo do snesitelných mezí. Řemen zabručel kletbu, skočil do lodi a okamžitě odplul na můj ostrov.

Položili mě na verandu, na pohovku do spousty polštářů. Dostal jsem teplý ořechový odvar s medem a tác kandovaného ovoce. Poslouchal jsem ptačí zpěv, díval se na malinký vodopád, šumící mezi bílými skalami přímo naproti mé verandy, a začal jsem usínat, ale nějak jsem nedokázal doopravdy usnout.

Cítil jsem se divně. Něco viselo ve vzduchu. Nikde jsem neviděl Kimir Zyla, ale když se Řemen vrátil z mého ostrova, letmo jsem zahlédl jeho obličej a okamžitě mě přešly dřímoty. Vyděsil jsem se. Jen zřídka bylo možné spatřit na Řemenově obličeji hněv, ale kdybych o něm toho dne řekl, že byl rozzlobený, bylo by to stejné, jako kdybych draka nazval ještěrkou. Samozřejmě že nezrudl, nezuřil ani neklel jako sedláci. Měl jen bledý obličej a semknuté čelisti, ale v jeho hnědých očích připomínajících studny planul oheň. Soucitně se na mě usmál a já jsem s úlevou pochopil, že za jeho hněv nemůžu.

Uprostřed toho všeho zmatku si nikdo nevšiml, že Čagaj posnídal a vydal se na svůj ostrov, jako by se nic nedělo.

Vrátil se ani ne za hodinu a zastavil u břehu skoro současně s lodí vracejícího se Kimir Zyla, který nepřivolal sluhy a zarytě, se zamračeným obličejem vesloval sám. Čagaj vyskočil z člunu jako opařený, bledý vztekem a s obličejem plným slz rozrazil sloužící, načež se rovnou vrhl na bratra a nečekaně ho nakopl do obličeje.

Ještě nikdy se nestalo, že by se za jakýchkoli okolností – ať už v souboji nebo během cvičení – dokázal Kimir Zyla byť jen dotknout, ale tentokrát ho srazil na zem. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak rozzuřeného. Než ho sloužící stihli odtáhnout, skočil bratrovi na hruď, popadl Kimir Zyla za vlasy a začal mu mlátit hlavou o zem. Trvalo to jen okamžik. Nejstarší bratr se vytrhl z jeho držení, zkroutil mu ruku a chvíli na to je rozdělili.

Jak jsem se později dozvěděl, nešlo jen o to, že Kimir Zyl dokázal ovládnout část jeho zvířat. Nevím, jak to dokázal, ale pamatuju si, že jsem často vídával, jak ve člunu připlouvá k

modrému ostrovu a nehnutě sedí na jeden hod kamenem od břehu. Teď už vím, že poslouchal Čagajovy signály. Nejspíš nějak dokázal odhadnout jazyk jeho flétny a přinutit bystroušky, aby ho poslouchaly jako svého pána. Tu noc, kdy zaútočil na můj ostrov, s sebou dokázal vzít jenom část z nich a ty, které ho nechtěly poslouchat, otrávil.

Řemen našel hromadu s jídlem a kolem ní mrtvá zvířata, zkroucená v křečích a se žlutou pěnou u tlamiček. Nikdo nevěděl, odkud nejstarší bratr vzal jed, dokud nebylo zjištěno vloupání do zahradnického skladu. Kimir Zyl vzal rozemleté reveňové plody, které se používaly k trávení krys v kanálech a sýpkách.

Řemen mu neřekl ani slovo. Dokonce se na něj ani nepodíval, jen se otočil a vešel do pavilonu. Pak jsem ho zahlédl, jak vychází ven, oblečený do nenápadného pláště s kapucí, což znamenalo, že vyrazil na setkání s otcem, pánem Tygřího trůnu.

Dalších několik dní jsem strávil v posteli nebo na verandě, příliš zaměstnaný vlastní bolestí, než abych si dokázal všimnout, že se v domě děje něco neobvyklého. Čekal jsem, až zlomené žebro sroste. Bolelo mě při každém nádechu, a když jsem se zkusil otočit, natěsno utažené obvazy mi taky způsobovaly spousty trápení.

Často jsem pil bylinné odvary, většinu času jsem spal a nevěděl, co se děje kolem.

Přesto jsem si všiml, že můj medik Hačin Testugaj je roztřesený. Klepaly se mu ruce, když mi odměřoval léky a zapaloval vonné tyčinky, aby mé zdraví svěřil do rukou Paní Žní nebo některému z nových bohů, kteří teď byli v Amitraji uctíváni a kteří byli zároveň našimi kirenenskými bohy, jen s jinými jmény.

„Postarej se o těla i duše synů Tygra, o Jdoucí k Hoře, dej jim sílu, nenech je odplout Měsíčním vozem, prosíme tě…“

„Řekl jsi ‚synů‘?“ přerušil jsem ho. „Je snad nemocný ještě někdo?“

„Tvůj bratr, Mladý tygr, princ Kimir Zyl už dva dny leží nemocný v posteli,“ odpověděl. „Zvrací a nemůže jíst. Blouzní v horečkách. Možná… že…“

„Že co?“ zeptal jsem se překvapeně. Zuřil jsem na Kimir Zyla, ale přesto to byl můj bratr.

„Nebudeme o tom mluvit, urozený princi. Ne, když černí ptáci krouží nad naším domem.“

„Ale co se mu stalo?!“

„Urozený princ Kimir Zyl zacházel s revení, pane. Je to strašlivý jed. Když nevíš, jak ho používat, můžeš otrávit sám sebe. Prášek může ulpět na rukou nebo na oblečení. Slib mi, Mladý tygře, že ho nikdy nevezmeš do ruky.“

Kimir Zyl zemřel druhého dne v noci. Usnul a už se neprobudil.

Plakal jsem tak, až jsem myslel, že mi pukne srdce. Svět se změnil. Byl jsem dítě a do téhle chvíle jsem ještě nikdy nikoho neztratil. Jako bych měl pocit, že smrt nemá do Vesnice Oblaků přístup. Bylo to něco, o čem jsem jen četl nebo co jsem slýchával v příbězích.

Každou chvíli jsem narazil na něco, co mělo nějakou spojitost s mým bratrem, a nemohl jsem uvěřit, že někdo, kdo mi teprve před chvílí zlomil žebro, seděl na téhle židli nebo četl svitek, může zmizet, jako by nikdy nebyl, a stopy jeho činnosti zůstanou, jako by se nic nestalo. Dokonce i takové drobnosti jako nakousnuté ovoce. Měl jsem pocit, že musí někde být. Že prochází chodbou nebo opustil komnatu těsně před tím, než jsem já vešel.

Pohřební obřady trvaly tři dny a jak to na kirenenských pohřbech bývá, odehrávaly se v úplném tichu. Hranice vyhasla a jedinou stopou, která zůstala po mém starším bratrovi, byla kamenná lampa na vrcholku malé mohyly a vedle ní vytesaná mísa na obětní kadidla s rytinou malého koníka. Vzpomněl jsem si, že Kimir Zyl miloval koně a jako dítě si na koně často hrál. Když jsem se díval na reliéf, měl jsem ho před očima jako malého chlapce, ne jako člověka, jehož jsem před pár dny viděl naposledy. Vysokého, štíhlého, s krutými malými očky, téměř muže.

Jeho oblíbený koník, hračka vyřezaná z mýdlového kamene, se kterou se nikdy nedokázal rozloučit, se mi objevila před očima a já jsem teprve v tu chvíli opravdu pochopil, že můj bratr nežije.

Vydal jsem se na jeho šarlatový ostrov. Bystroušky už Mistr zvířat odvezl, navíc červených zvířat zbylo jen pár. Procházel jsem se po ostrově, prohlížel si trosky vesniček, díval se na lebky mrtvých zvířátek zavražděných při popravách a nabodnutých na kůly kolem altánu, a najednou jsem se otřásl zděšením. Na chvíli jsem měl dojem, že jsem zahlédl svého bratra. Byl děsivý, žlutobílý a ošklivě se šklebil. Teprve po chvíli jsem pochopil, že se dívám na poslední dílo jeho bystroušek. Na tu podivnou hromadu hlíny, které jsem si všiml těsně před bitvou. Dokázal ta

malinká chlupatá stvoření, kterým velel a která zabíjel, přinutit, aby mu postavila sochu.

Po několika týdnech se ale stala ještě jedna věc, kterou jsem si navždy zapamatoval, i když zdánlivě neměla s celou věcí nic společného. Tehdy jsem si také poprvé uvědomil, že jsem synem císaře a že kirenenské kodexy mají pro mne, tohimona – Prvního mezi rovnými – zvláštní zákony. Došlo mi, že nemám žádnou šanci prožít spokojený bezstarostný život, a po zádech mi přeběhl mráz.

Seděli jsme v Komnatě vědění s Čagajem a Aasinou – mladší sestrou, která právě opustila Rumělkový dům. Naslouchali jsme Mistru zvířat, který nám vyprávěl o zvycích různých tvorů. Mluvil o skalních vlcích velkých jako telata, kteří žili v lesích na Severu. V jednu chvíli se dveře otevřely a do komnaty vešel Řemen, tichý jako duch, aby si odnesl zapomenutou dýmku.

„Starají se o sebe navzájem a neubližují si, pokud jsou ze stejné smečky," říkal Mistr zvířat. „Pokud mezi sebou bojují, tak jen do okamžiku, kdy se jeden z bojujících vrhne na zem a ukáže břicho. Stejně jako když mládáta bojují pro zábavu. Jenže občas se narodí vlk, který je zlý a příliš krutý. Který kouše přesto, že jeho protivník odkryl břicho i hrdlo. Pokud se ukáže, že k tomu došlo, jeho vlastní otec, který hrátky z dálky pozoruje, přijde blíž a takové štěně zabije. Jinak by mládě vyrostlo a stalo by se vlastnímu stádu tyranem, nebo dokonce zhoubou. Vlci se na sebe musejí spoléhat. Tak tihle dravci chrání svůj vlčí zákon."

Řemen stál jako přimražený a naslouchal slovům Mistra zvířat. Pak sáhl po dýmce a odešel stejně tiše, jako se objevil. Nikdo si ho nevšímal, jen já jsem postřehl, jak sevřel čelisti a po tváři mu stekla slza.

Jak orel chtivě
po úlovku pátrá,
když nad vlny vzlétne,
tak rozhlíží se
na sněmu muž,
jenž pro svou při přímluvu hledá.

Výroky Vysokého

Kapitola pátá

Zmijí Hrdlo

Město bylo vidět už z kopce. Přesnější by asi bylo použít výraz „vesnička“ nebo „osada“. Prostě větší shluk hospodářství, chaoticky rozprostřených po obou březích fjordu a okolních kopcích. Budovy si byly podobné. Dřevěné, dlouhé domy s vyřezávanými sloupy, stavěné do čtverců. Ale osada měla vlastní hliněné valy ověnčené zčernalou palisádou, obkružující území od břehu ke břehu, a mezi hospodářstvími se klikatily uličky zpevněné dřevěnými trámy. Podél celého břehu fjordu se táhlo dřevěné nábřeží a na pilotech stojící mola, táhnoucí se několik desítek metrů do moře. Takže tomu raději říkejme „město“.

Brána byla otevřená a nikdo ji nehlídal. Nikdo ani nezastavil podivně oblečeného, urostlého muže, jedoucího na velkém pruhovaném oři se zakrslými rohy.

Někteří trochu civěli, protože ten člověk byl vysoký a jeho kůň byl ověšený vaky a balíky. Muž měl na sobě tmavě šedý vlněný plášť s velkou kapucí a z úst mu čouhala podivná zprohýbaná píšťalka, z níž vypouštěl obláčky kouře, jako to dělají obyvatelé Jihu.

Minul věž u brány a zamířil rovnou k nábřeží.

„Nejdřív nocleh,“ řekl koni. „Střecha nad hlavou. Tohle je hlavní přístav v širokém okolí. Musejí tu být cizinci, a to znamená, že tady jsou nějaké hostince. Procházejí tudy kupci, námořníci a poutníci, jako jsme my. Někdo na nich přece musí vydělávat. Chápu, že nevymysleli parní stroj nebo sprchu. Ale neuvěřím tomu, že si ještě nikdo nevšiml, že cizinec zaplatí lesklým kovem za střechu nad hlavou, trochu vody a za něco k jídlu. Námořník, který vkročí na pevnou zem, musí hlavně sníst něco jiného než plesnivou lodní stravu. A rozhodně se musí něčeho napít. Taky určitě potřebuje ženskou a za to všechno zaplatí. A kde jsou

děvky, tam jsou i hotely. *Quod erat demonstrandum.* Nepřenáším kulturní podmínky. Prostě věřím v zákon nabídky a poptávky. Ten je v celém vesmíru univerzální, vážený sobe.“

Cesta se kroutila mezi hospodářstvími, ale nakonec je dovedla ke břehu. Míjel lidi, jednoosé vozíky s dřevěnými koly naložené zbožím, krávy, psy a prasata. Míjel místní, oblečené do barevných plášťů a v kožených miskovitých čapkách, i jakési otrhance ověšené zbraněmi, kteří mohli být námořníky. Viděl ženy v prostých sukních a slamácích, pobíhající děti. Ještě tady nepotkal tolik lidí na jednom místě.

„Ach, ten velkoměstský shon,“ zabručel, zatímco Jadrana vedl stádem šestirohých ovcí.

Cesta vedla dolů, a když se zastavil na svahu mezi domy, spatřil lodě. Stály na nábřeží, proplouvaly středem širokého fjordu, kolébaly se na kotvách. Bylo jich několik desítek. Kdo ví, proč si představoval, že budou vypadat jako vikingské drakkary, ale připomínaly spíš středně velké džunky. Měly vysoké vzpřímené zádě s kastely, zdvojené kýly a zvláštní plachty, připomínající žaluzie nebo vějíře. Tři lodě se míjely v ústí řeky a bylo vidět, že mají na plachtách namalovány jednoduché poznávací znaky.

Chvíli se na ně nadšeně díval. Celý život miloval lodě, a plachetnice obzvlášť. Tyhle vypadaly dobře a účelně. Nepříliš velké, spíš pro příbřežní plavby, ale, koneckonců, „Santa Maria“ taky nevypadala jako zámořská loď.

Trosečníci, které hledal, museli dělat totéž co on. Zastavovali místní a ptali se po noclehu. Tohle také byla konstanta v celém vesmíru. Putovali lesy, spali pod otevřeným nebem. Nejspíš znali jazyk, nebo ho znal alespoň van Dyken. Měli trochu peněz. Museli se ptát po noclehu, hledat nějaký výčep. Pocházeli ze Země. Hlavně horkou vodu, pořádnou teplou večeři a nocleh. Necky, sud, cokoli. Jen aby se mohli umýt a přespat pod střechou.

Měl by hledat nějaký hotel.

Po hodině ho našel. Nebyl to ani hostinec, ani krčma. Spíš karavanseráj. Do podkovy uspořádaná stavení podobná stodolám, kde byla zvířata ustájena dole a přespat se dalo jeden vedle druhého na podestě, na niž se lezlo po žebříku.

V jedné z budov bylo ohniště a zamračený málomluvný hospodář půjčoval nádobí a prodával topivo. Žádná kuchyň, žádný bar, žádné „Hospodo, pivo!“.

Poblíž přístavu bylo pět takových míst a všechna byla nacpána až po okraj vozy, koňmi a mulami, všude se motaly davy lidí. Blížil se podzimní jarmark. Kupci seděli nebo spali na vozech mačkajících se na dvoře, a pokud ne, motala se kolem nich stráž, tvořená chlapíky, ze kterých šel strach, s přilbami na hlavě a se zbraněmi v ruce. Nehnuli se od nákladu ani na krok a zamračeně hleděli skrz průzory ve zčernalých hledích.

„To snad není pravda," řekl Drakkainen. „Nenajdu nocleh, protože jsem neměl rezervaci."

Vrátil se na nábřeží a vyhlédl si dobře vypadajícího rybáře, nejspíš majitele baňaté lodě, vykládajícího koš malých stříbrných rybek, podobných sardinkám.

Smlouvání netrvalo dlouho.

Rybář chvíli stál a díval se na slušnou hromádku stříbra v Drakkainenově natažené dlani, pak si posunul koženou čapku do týla a poškrábal se na pleši. Jeho společníci – hubený mladík s nervovými tiky, naštvaný na celý svět, a žilnatý hubeňour ve středních letech – také mlčky čekali a dívali se na stříbro, jako by takové bohatství nikdy neviděli.

„Stáj pro koně a jakoukoli střechu nad hlavou pro mne," zopakoval Drakkainen. „Koupelna, spíž, dřevník. Jen aby tam byly nějaké dveře a aby mě nikdo neokradl."

Rybář se škrábal na hlavě a dívka v sukni na jedné straně zastrčené za pasem, sedící na kozlíku vozu, který čekal na náklad ryb, sítí a takeláže, lhostejně žvýkala stéblo slámy. Hubeňour si něco mručel pod nosem a přísně si prohlížel páchnoucí složené sítě, kluk se přidržoval stěžně a usilovně se drbal patou na lýtku, a čas běžel.

Drakkainen zavřel dlaň, ale stařík najednou plivl na zem a popadl ho za zápěstí.

„Plácneme si," řekl. „Jedna osmina marky stříbra, jak jsi říkal. Mám suchou kůlnu se žlabem. Velkou. Vejdeš se tam ty i kůň. Na tři dny. Pak vyplouvám, protože měsíce budou v úplňku. Jestli budeš chtít bydlet dál, doplatíš další osminu."

„Beru," přikývl Drakkainen a sevřel rybářovo zápěstí.

*

Celá chalupa, kůlna, ve které mám bydlet, dvorek a vůbec všechno je nasáklé pachem ryb. Cítím ostrý zápach shnilé rybiny

pach slizu, kouřové aroma uzených ryb, smrad ze sušících se sítí nasáklých solí a jódem.

Ze všeho nejdřív sundávám Jadranovi sedlo a vytírám mu srst hrstí sena. Od hospodáře dostávám starý pytel páchnoucí rybami, plný sušených oranžových zrnek. Obrok.

Skládám věci u stěny a jsem zabydlený. Kůlna je tmavá, trochu světla dopadá skrz škvíry v trámech a otvory pod okrajem střechy. Každopádně je to alespoň nějaká střecha.

Cítím úlevu a únavu. Dorazil jsem k nějakému cíli. Absolvoval jsem určitou etapu. Jsem v přístavu Zmijí Hrdlo a našel jsem si navzdory vrcholící sezóně střechu nad hlavou. Vlastně na konci sezóny. Námořníci se vracejí domů z loupeživých, objevitelsko-obchodních výprav. Většina z nich zůstane v tomto přístavu a za několik dní už bude těžké najít místo na kotvišti a o volném pacholeti u mola si budou moci všichni nechat jen zdát. Lodě se dokonce objevují na pláži na jedné i druhé straně fjordu a připomínají velryby vytažené na břeh. Začne velký trh. Lup, zboží, otroci, zbraně, stříbro, koření i kožešiny budou přecházet z ruky do ruky. Kupci, kteří sem dorazili s vozy z hloubi vnitrozemí, udělají skvělé obchody a obohatí se víc než námořníci, přestože během výprav nedávali všanc vlastní krky.

Obyvatelé širokého okolí prodají veškeré maso, pivo, chléb i ryby, které v okolí jsou, a ti chamtivější dokonce i zásoby na zimu. Budou mít sice hrst plnou stříbra, ale zůstanou bez mouky, tuku a ryb. A pak se sejde rada.

Budou se soudit spory, navazovat přátelství a usmiřovat rodové hádky.

To bylo vše, co jsem se dozvěděl cestou ke kůlně.

A teď nemám tušení, co dělat dál.

Hlavně netuším, proč mí trosečníci opustili stanici a vydali se na pochod. Možná utíkali před chladnou mlhou a jejím nebezpečím. Řekněme, že dorazili sem. Kdybych byl na jejich místě, pokusil bych se nechat zprávu. Vyrýt někde nápis ve stylu „Drakkainen byl zde“. Nejrozumnější by bylo, kdyby se tu usadili a čekali. Koneckonců, není vyloučeno, že to udělali.

Pokud je někdo neunesl, nepřepadl nebo je nepotkalo jiné neštěstí.

Tak jako tak, postup zůstává stejný: lokalizovat, případně vysvobodit, evakuovat.

Na dvoře skončila rybářova žena s pletením sítí, protahujíc vlákny dřevěný člunek, a vchází do domu. Na starém stříbřitém stromu téměř bez kůry uprostřed dvora sedí obrovský krkavec a zírá na mě okem černým jako achát.

„Mám tě plné zuby," říkám. Už se mi nechce na něj střílet, něčím po něm házet ani se ho pokoušet chytit. Je stejně rychlý jako já, a co víc, vždycky dokonale odhadne mé úmysly. A pořád je poblíž. Když se probouzím u ohniště, sedí buď na hromadě věcí, nebo na blízké větvi. Krade zbytky mého jídla, ale musím přiznat, že jednou přinesl velkou rybu a jindy zase tvora podobného králíkovi a položil ho vedle mého lůžka. Jadran ho ignoruje a já vlastně taky.

Rybář stojí, opírá se o sloup podpírající střechu jeho domu, jí kaši z dřevěné misky a taky se dívá na krkavce.

„Tvůj?" ptá se.

„Těžko říct," říkám. „Potkávám ho často."

„Zlé znamení. Je to pták smrti. A vyslanec bohů."

„Je to jen pták. Děkuju za nocleh."

„My jsme spořádaní lidé," bručí. „Strandlingové."

Čítač na chvíli zmatkuje, nabízí mi neologismus „břehové" a pak se opravuje na „Žijící na břehu".

„Nebýt toho, co se v poslední době děje, odmítl bych. Nemám rád v domě cizince. Ale zuří válka bohů. Samotný Skifanar Dřevěný plášť kdysi nepřijal zvláštního poutníka, a jak to s ním dopadlo. Teď chodí po světě divní lidé. I ty jsi divný. No, ale dal jsi mi dva šekely čistého stříbra."

„Jdu do města," oznamuju. „Pouštíš na noc psy, nebo tak něco?"

„Zaklepej, pustím tě dovnitř. Jmenuju se Lunf Spalující křemen."

Chvíli se dívá, jak si připínám meč a oblékám plášť.

„Uvnitř hradeb není cizincům povoleno nosit meč. Můžeš si vzít jenom nůž. Je mír podzimního shromáždění. Pokud zabiješ člověka, utopí tě v síti s ohnivými úhoři. Takový je zákon Strandlingů, Pobřežních lidí. Jestli tě někdo napadne jako první a prolije tvou krev, nebo ti vezme zbraň – i kdyby to byl korbel nebo kost – můžeš se bránit. Ale pokud to umíš, raději nezabíjej. Můžeš pak předstoupit před radu a tam ho vyzvat na souboj. To ti říkám já, Lunf, muž z Pobřeží. Přijmi dobrou radu a přežiješ, abys mi mohl zaplatit další dva šekely."

„Děkuju ti, Spalující křemení. Meč nechám tady. Řekni mi, co ještě nesmím?“

Pokrčí rameny.

„Povoleno je všechno, co je rozumné. Neurážej muže, ženy ani bohy.“

Vlastně jsem rád. Meč je těžký, motá se mi pod nohama, zachytává se o plášť a přitahuje pozornost. Vycházím branou. Nořím se do davu a nemám v úmyslu urážet muže, ženy ani bohy.

Musím jít tam, kde je co nejvíce lidí. Na nábřeží. Je to široká dřevěná plošina, táhnoucí se podél fjordu. Lidé přivazují lodě k pacholatům, neuměle zdobeným různými ornamenty, které pravděpodobně označují stálá, rodová místa. Na dřevěných trámech s nohama těsně nad vodou sedí lidé, popíjeli z rohů, hrají krále a nějakou další hru, spočívající v házení hrsti vyřezávaných špalíčků.

Je to zvláštní, ale už mi vůbec nepřipadají exotičtí. Všechno je tak nějak normální. Nosí kalhoty, volné šněrovací košile zdobené krajkami a stažené těžkými opasky, a k tomu dlouhé pláště z hrubého plátna. Občas mívají krátké kabáty se stříbrnými sponami. Nebýt těch přezek, kolíčků a barevně tkaných krajek, vypadali by obyčejně. Chlapíci v kalhotách a plátěných košilích. Jen trochu hrubých. Dokonce ani na Zemi by na sebe nijak zvlášť neupozorňovali. Ženy nosí široké sukně stažené v pase podobné řeckým *peplum*, ale z hrubého plátna. Ty bohatší občas mají přes hlavy volně přehozené šátky a klíče u pasu. Všichni, jak muži a ženy, tak děti, u sebe vždycky mají nože.

Podvědomě se rozhlížím. Nejsem si jistý, jestli bych je tak lehce poznal. Oblečené jako místní, s jinými vlasy. Poznal bych, řekněme, oholeného Fjollsfinna s licousy? Vousatého van Dykena s ostříhanými vlasy? Dlouhovlasou Freihoff?

Potřebuju nějaké tržiště nebo hospodu. Místo, kde je hodně lidí, nejlépe místních. Měl bych si taky koupit místní plášť a možná i koženou čapku. A taky bych se docela rád najedl.

Konečně nacházím plochu mezi hospodářstvími zastavěnou dřevěnými krámky a také s řadou lavic na kozách a člověkem prodávajícím pivo přímo ze sudů na voze. Musel bych ale mít vlastní hrnek.

Pod nohama mám trávu udusanou v blátivý mlat a kolem se motají vyhublí psi. Ohniště, u kterého nějaký vážený občan prodává kousky masa nabodnuté na prutu, opečené na železném

roštu visícím na řetězu, a ryby s hranatými tvary, podobné platýzům. Prostě to vypadá jako slavnost. Mezigalaktická konstanta.

Kupuju si okovaný roh na pití, vespod opatřený dračími růžky, a sedám si za stůl, tam, kde je ještě trochu místa. Skromně a na okraj.

Žvýkám kus masa, zapíjím ho nasládlým kalným pivem a rozhlížím se. Nic jiného na práci nemám.

Místní se od námořníků liší. Jsou oblečení méně křiklavě a vypadají nějak spokojeněji, drží se stranou a sedí u vlastních stolů. Mlčenliví a v pohybech zdrženliví. Námořníci vypadají a chovají se vyzývavě. Mají krátce zastřižené vlasy a upravené vousy, po tvářích a rukou se jim vinou složitá tetování. Většinou na sobě mají jen kalhoty a občas i nějaké kožené vesty na holém těle. Jejich vzhled a chování mi něco připomíná. Ty nadšené výkřiky tváří v tvář, když se setkají dva přátelé, mlácení korbelem o dřevěný stůl, to ostentativní veselí… řev, až zbrunátní obličej a naběhnou žíly na spáncích, pití na jeden zátah přímo z hliněného džbánu.

V životě jsem dělal spousty různých věcí. Často jsem se dostal mezi zvláštní lidi. Pašoval jsem auta přes Saharu, plavil se po moři, bydlel na lodi, jezdil na motorce a byly i doby, kdy mě bylo možné potkat všude tam, kde je život prosycený adrenalinem a kde se ve stejnou denní hodinu nikdy nedělá totéž.

Tancují.

Samí muži a jen několik žen, taky tetované a stejně divoké jako oni. Tohle není přátelský taneček. Dupou v kruhu a zvedají oblaka prachu, občas se dva z nich rozběhnou proti sobě a ve vzduchu se srazí břichy, jindy se navzájem praští předloktím o předloktí, všechno do divokého rytmu bubnů a nějaké flétny. Křik. Dokonce se ani nedá poznat, jestli je to ještě zpěv, nebo už jen nadšený křik.

Začínám se cítit jako doma.

Stačilo by tady někde zaparkovat řadu motorek nebo je obléct do uniforem *Legion Etrangére.*

Přežili.

A radují se z toho.

Teprve nedávno zvraceli přes paluby svých „vlčích lodí“, strachem si pouštěli do kalhot, krčili se za štíty, bičovaní deštěm šípů na nějaké pláži, nebo uháněli planoucími cizími městy s rukama od čerstvé krve a lidských šťáv. Měli toho po krk tak, až

jim to lezlo ušima. Oplakali spousty kamarádů a mnohokrát i sami sebe. Ale přežili a vrátili se domů. A teď jsou nezničitelní.

Mají hrst rudy získané někde daleko, pořád vidí nebe nad hlavami a cítí chuť piva. Teď jim veškerý adrenalin, který jedli, dýchali a který zvraceli po celé měsíce výpravy, plane v žilách a stoupá do hlav.

Taky bych křičel.

Ale od nich se nic nedozvím.

Můj soused na mě celou váhou padá. Chytám ho za plášť na zádech a jemně ho pokládám obličejem na stůl mezi rybí kosti. Nehledám problémy.

Rozhodně nechci, aby mě utopili s ohnivými úhoři.

Musím se vyptávat místních. Sedí u stolů s meči u opasků, mlčenliví a jaksi ponuří. Zamračeně pozorují rozdováděné námořníky. Ani ne znechuceně jako spíš zvědavě. Nemají v úmyslu stát se dalším vyrabovaným městem, a proto nepouštějí dovnitř cizince se zbraněmi a meče nebo sekery mají pořád po ruce.

Naslouchám.

Při všem tom křiku, který tu panuje, to není jednoduché. Musím odfiltrovat pištivou hudbu a současně několik set náhodných rozhovorů, které se nesou vzduchem. Umím z toho zmatku vylovit jednotlivé výměny vět, skoro jako směrový mikrofon. Soustředím se na klíčová slova: „cizinci“, „neznámí“, „Aaken“, ale taky „válka bohů“, „slepý“, „rybí oči“, „Tvůrci“, „píseň bohů“, „před dvěma lety“.

Naslouchám.

„Nevím, kam se vracím. Otec už byl starý, možná že už je po smrti, ale v tom případě všechno zdědil můj bratr a nic mi nedá. Může se stát, že se budu muset postarat sám od sebe, jen nevím, kam…“

Ne.

„Já už nikdy nepopluju. Je to čím dál horší. Vždycky musíš plout ještě dál a časy jsou čím dál horší. Kdysi, za dob Řvoucí sekery, jsi jednou vyplul na moře a mohl sis postavit osadu. A teď… Nastavovat krk za hrst stříbra…“

Ne.

„S Černým listem jsem se plavil poprvé a naposledy. Nejhorší, co tě může potkat, je styrsman, který nemá štěstí. Říká se, že urazil bohy, když vzal na palubu ženy. Vozil Tvůrce… Z toho jsou na

palubě jenom hádky, když nešoustají, tak se rvou, taková výprava je k ničemu…“

Ne.

„Tři strakaté voly, osm šekelů stříbra, k tomu dvanáct liber vosku, dva celé a jednu osminu zhruba čtyřkvartových dubových soudků, dva vozy a…“

Ne.

„A on strká ruku pod sukni a křičí: ona má nůž!“

Ne.

„Dva železné hrnky, špatnou roztrhanou kroužkovou košili, nějaký luk, takový, že škoda mluvit, a hrst korálků, nic víc. Taková to byla kořist. A bojovali tři dny…“

Ne.

„Netvrdím, že nemáš odvahu. Ale dneska už to není tak, že když se někdo doma nudí, vyráží do světa a teprve tam najde zlato do opasku nebo železo do břicha. Teď je válka bohů, dokonce ani ve vlastním domě nevíš, jestli se dožiješ večera. Tak to prostě je… A tak to bylo i s tvým strýcem.“

Počkat.

Tohle už mě trochu zajímá.

Je to jeden z místních, ale mluví s námořníkem. Místní je středních let a námořník mladý a trochu namyšlený. Je bohatě oblečený, dlouhé vlasy si vzadu svázal řemínkem do splétaného ohonu, který vypadá jako obušek. Podle amuletů, jílce nože a mistrných výšivek lemujících nákladný zelený plášť zámožný. Všechno má zdobené, dokonce i měkké kožené boty. Obnošené, ale nejvyšší kvality.

Pijí za jeho peníze. Zvláštní, čtvercové mince s dírkou uprostřed, určitě kebiryjské. Stařík je nejspíš jeho příbuzný a chce mu říct něco ostrého, a mladík mu naslouchá.

„Mám pocit, že to byl prostě Pěvec, ale dobrý,“ pokračuje místní. „Takový, jakého jsem neviděl už léta. Tvůj strýc byl příliš pyšný. Nejbohatší, nejmocnější, měl největší statek ve Zmijím Hrdle… Když se člověk chlubí bohatstvím, nakonec si toho všimnou bohové a neštěstí je tu…“

„Znal jsem strýčka, Adralfe,“ zabručel mladík. Asi už to chce mít za sebou.

„Pěvec se u něj chtěl ubytovat a strýc ho poslal pryč. Není se co divit. Pěvec přišel k nejmocnějšímu vladykovi v širokém okolí a mluvil s ním jako s otrokem: ‚Budu tady spát a jíst. Dej mi

pivo.‘ Tvůj strýc ho přikázal vyhodit a sám vzal do ruky sekeru. A on se jen beze slova otočil a odešel. Moje stará říká, že dvorec proklel jediným slovem. Jenom zvedl ruku a pak se to stalo. Neuvěříš, musel bys to vidět. Dvorec ještě stojí a bude stát navždy. Lidé dělají, že ho nevidí. Dokonce se bojí přijít blíž.“

„Žije můj strýc, nebo ne? Zabil ho ten cizinec? A teta? A děti? A jejich lidé?“

Muž se rozpačitě škrábe pod čapkou.

„Těžko říct. Možná že žijí, ale bylo by líp, kdyby byli mrtví. Lepší bude, když se podíváš sám.“

* * *

Dopíjím pivo a věším si roh k pasu. Můj domácí, Spalující křemen, o tom taky mluvil. O někom, kdo se jmenoval Skifanar Dřevěný plášť a nadělal si problémy, protože nepřijal poutníka.

Místní, kterého jsem si vybral jako informátora, stojí opřený o stánek s vlněnými houněmi a s palci zastrčenými za opasek pozoruje „vlčí loď“, která vplouvá do přístavu se vztyčenou přední plachtou, podobnou vějíři.

„Vážený pane, kde kdysi bydlel stařešina zvaný Dřevěný plášť?“

Plivne skrz zuby a ani neodvrátí pohled od lodi.

„Rozumný člověk se o takové věci nestará. Chceš potěšit oko neštěstím prokletého člověka? Chceš spatřit Dvůr železných hřebů? Musíš jít vzhůru, do svahu. K místu, kde rostou švestky a kde stojí nejkrásnější dvorec, který jsi kdy v životě spatřil. Tam, odkud je vidět na celou zátoku a moře. Na kopec. Tam, kam nikdo nechodí, a kam dokonce i cesta zarostla. Stezkou hlupáků.“

Takže kráčím stezkou hlupáků. Ke kopci, mezi stěnami z trámů vystavěnými do čtyřhranů hospodářských budov. Některé jsou hodně staré, jiné odstranili a vyměnili za nové, jež teď září jako záplaty mladého, světlého dřeva. Ale všechny byly skoro identické. Jak ty odhadem několikasetleté, tak ty, které postavili nedávno. Identické. Žádný podvod, žádný záměr cokoli vylepšit, žádný pokus použít nové materiály. Začínal jsem pochybovat o tom, jestli poznám ten „nejkrásnější dvorec“ ve městě. Jediným rozdílem byla velikost, a kromě ní jsou ty chudší pokryty šindelemi nebo doškami, bohatší kousky břidlice. Na pilířích bohatších domů bylo víc ornamentů. To je vše.

Totéž se týká lodí. Jsou skoro stejné, jakoby vyrobené na běžícím pásu. A rozhodně nejsou primitivní. Mají hluboký ponor, jsou stejně oplachtěné, mají stejné záďové kastely a stejný osamocený katapult na přídi, určený k metání oštěpů. A stejný zářez na pravém příďovém zábradlí těsně pod čeleném. Kopírovaný s bezmyšlenkovitou dokonalostí na každé lodi. Jako regatní třída. Proč? Vždyť každé drobné vylepšení znamená převahu nad nepřítelem, vyšší rychlost, lepší ovladatelnost. Šanci na vítězství nebo na záchranu života.

Jak tyhle domy, tak lodě a meče nebyly vymyšleny před několika okamžiky. Jsou vyrobeny docela šikovně, prošly dlouhou evolucí. Svou funkci určitě plní, ale evidentně jsou v téhle podobě užívány už několik set let. Vypadají, jako by se technické myšlení do určité chvíle rychle rozvíjelo, pak někdo řekl „stop“ a všechno se zastavilo.

Připomíná mi to středověké Japonsko. Existovaly podobné konzervativní kultury, ale přece ne do té míry, aby se kopírovala i štěrbina na boku každé lodi.

Vidím skupinu stromů na vrcholu kopce a střechy budov. Dům jako dům, ale rozhodně stojící v místě, odkud je nejlepší výhled. Je z něj vidět i okraj útesu a moře za ním, přístav i město dole. Městský val se táhne sto metrů odtud až k úbočí, ale tady je podstatně nižší a zanedbanější než dole.

Kdysi tady bylo více domů, ale byly opuštěny. Na samotném okraji jsou zbytky nějaké kruhové stavby, z níž zbyly jen zlomky stojící v kruhu jako dolmeny. Dávná svatyně?

Stojím před ztrouchnivělou branou uzavírající čelní zeď.

Některé trámy úplně zpráchnivěly, stříška nad fortnou se na jedné straně propadla a škvírami je vidět křovím zarostlé nádvoří. Podél stěny se vinou jen tuhé černé popínavé rostliny, podobné břečťanu. Bohatě obrůstají vysoké stěny, plazí se na střechu, leží na kamenném nádvoří.

Ztrácím tu čas.

Vcházím na lávku vedoucí k bráně a přemosťující odvodňovací příkop. Staré, shnilé trámy mi skřípou pod nohama.

„Táhni!“ výkřik.

Známý krákavý hlas.

Můj krkavec.

Mává křídly a visí na jednom místě nad dvorcem jako racek bojující s prudkým větrem.

A pak si to namíří přímo na mě. Jako jestřáb, který zahlédl králíka.

Je obrovský, váží zhruba osm kilo, má zoban velikosti cepínu a drápy jako mé prsty.

Když takový pták někomu letí rovnou na hlavu, udělá to dojem.

*

Drakkainen se reflexivně přikrčil a pozvedl zbraň, jak si chtěl ochránit obličej a seskočit z lávky, když krkavec padající jako střela najednou máchl křídly a s otočkou na místě zase vystřelil vzhůru.

Zblízka Poutník zaslechl podivný ocelový zvuk a zařinčení, připomínající odvíjející se řetěz.

Břečťan se dal do pohybu.

Připomínalo to hnízdo náhle probuzených hadů.

Výhonky se pohybovaly hladce, klouzaly po stěnách, nad střechou vyrazily vzhůru další liány, rozvíjející se jako konce bičíku.

Krkavec mával křídly, polykaje další metry, a těsně před ním se napřimoval výhonek černé liány. Ve zpomaleném čase zaznívalo svištění, jak lodyha, listí a trny rozřezávaly vzduch.

Ostré, ocelové svištění.

Ještě jedno mávnutí křídel a krkavec se dostal z dosahu jednoho výhonku, ale druhý mu zkřížil cestu těsně před zobákem. Byl podstatně delší.

Drakkainen uslyšel vlastní varovný výkřik, který se rozlil v protáhlé basové hřmění.

Další výhonky švihly vzduchem přímo jeho směrem, příliš rychle, než aby stihl zareagovat.

Poutník uhnul tělem a uviděl, jak mu větev prolétá kolem obličeje. Pak se narovnal a s pohledem upřeným na konec větve svíjející se jako bič se odrazil oběma nohama do náročného půlsalta vzad.

Ještě ve vzduchu ucítil, že ho konec větve zasáhl do nohy. Ostře ho to zabolelo, jako švihnutí roztaženým ocelovým lankem.

Nejistě přistál za můstkem a uskočil několik kroků vzad. Čerstvě zahojený kloub zase zareagoval ohromující bolestí v přetížených šlachách.

Liána klikatým, hadím pohybem ustupovala. Zvedl nohu, aby na ni dupl, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. Trs jako saze černých listů se svinul na trámech můstku a nadělal do nich šrámy jako ocelová ostří. Druhá větev se proplazila vedle a rozřezala na malé kousky stromek rostoucí v příkopu.

Podíval se na nohu. Kalhoty byly na cáry, hladce prořízнuté na několika místech, kůže pod nimi byla taky sedřená a bok nohy měl samou krev.

„Mé nejlepší kalhoty," zabručel.

Ve vzduchu poletovalo několik černých pírek.

Krkavec triumfálně zakrákal, přelétaje mimo dosah šlahounů, které bičovaly vzduch nad dvorcem.

„Moc nescházelo. Zdá se, že jsi mi zachránil život," řekl Vuko. Zvedl malý kámen a hodil.

Projektil přelétl nad lávkou, ale ještě ve vzduchu ho zasáhl malý šlahoun. Ozval se ocelový zvuk, objevily se jiskry.

„Rozumím," procedil Drakkainen skrz zuby. „Reaguje to na pohyb."

Výhonky se zase začaly vinout odporným, tykadlovitým pohybem, odřezávaly z trámů třísky a vyrývaly do kamenů rýhy.

A tehdy z hloubi dvorce zazněl křik. Vyděšený mnohohlasý řev několika mučených lidí. Nebyl artikulovaný, mužské i ženské ječící zmučené hlasy.

Drakkainen ustoupil ještě několik kroků, finsky zaklel a v tu chvíli se šlahouny přestaly hýbat. Křik se změnil v chór naříkání a stenů a pak postupně ztichl.

Poutník ztuhl.

„Musím jim pomoct," zabručel. „Ale jak, když se k nim nemůžu dostat?"

V bezpečné vzdálenosti obešel dvůr dokola, ale nic ho nenapadlo.

„Vyhodit to do povětří?" přemýšlel. „Najet tam tankem?"

Krkavec, který mu kroužil nad hlavou, zakrákal.

„Co je tohle za zkurvený svět," povzdechl si Drakkainen. Podíval se dolů a uviděl, že se tráva kolem dvorce pokryla jinovatkou. „*Dobro došli.* Zase to samé."

Dvorec vybuchl křikem, liány pnoucí se po stěnách se začaly odspodu hýbat. Slyšel cinkání listí, poskakujícího po trámech a narážejícího do sebe navzájem, řinčení stahujících se lián,

skřípajících jako ocelová lana. A jekot lidí mučených uvnitř. Děsivý, jakoby přímo z pekla.

A ještě jeden lidský výkřik, přicházející od brány.

Rozběhl se tam a spatřil mladého námořníka, toho, který si povídal s domorodcem u stánků, jak leží na zádech a bezradně sebou škube, obličej má bledý a vyděšený a nohy natěsno spoutané liánou. Šlahoun ho pomalu táhl po lávce do nitra dvorce.

Dolů, cestou pokrytou ztrouchnivělými prkny, utíkal jeho přítel.

„Nehýbej se!“ vykřikl Drakkainen. „Úplně se přestaň hýbat!“

Zajatý námořník se na něj udiveně, zoufale podíval, ale zdálo se, že poslechl. Liána, která ho držela, trochu zvolnila, ale pořád vlekla oběť po trámech, jen pomaleji.

Vuko se zoufale rozhlédl, ale nespatřil nic, co by se dalo použít. Nejlepší by byla silniční záchranná jednotka. S hydraulickými nůžkami na stříhání karoserií a s navijákem.

Rozběhl se k nejbližšímu hospodářství, jednomu z těch opuštěných, které o dvě stě kroků dál spokojeně směřovalo k rozpadu. Nezbylo tam nic, jen propadlá střecha, bodláčí a křoví rostoucí na dvoře. Ani stopa po černém břečťanu.

Po chvíli vzal za dveře stlučené z prken, visící na jediném koženém pantu, a vyškubl je i s hřebíky, jimiž byla kůže připevněna k zárubni. Zvedl dveře nad hlavu a rozběhl se zpátky.

K lávce se přibližoval opatrně. Čím dál pomaleji, až se zastavil a znehybněl těsně před hranicí, za níž šlahouny začínaly reagovat. Několik lián se pátravě zvedlo, ale hned zase klesly. Drakkainen chvíli stál s dveřmi nad hlavou a cítil, jak se mu chvějí svaly. Pak se hodně pomalu, zhluboka nadechl a mrštil dveřmi rovnou na bránu.

Šlahouny zasvištěly a omotaly se kolem předmětu letícího vzduchem. Větve se hadím pohybem sevřely na prknech a vyryly do nich rýhy hluboké jako od motorové pily.

„Nehýbej se,“ opakoval Drakkainen. „Ani nedýchej.“

Hyperadrenalin mu bouřil ve svalech, ale musel ho ovládnut. Mohl předběhnout pohyb lián a vyrvat jim ležícího muže, ale utrhl by mu nohy.

Plynulým, téměř neznatelným pohybem jako z noční můry se sklonil. Úplně jako by se potápěl do chladnoucí pryskyřice. Pomalu. Hodně pomalu. Milimetr po milimetru. Tak, aby

nerozvířil vzduch. Ohnul kolena a jeho pravá dlaň se natáhla k pochvě s nožem u pasu. Pomalu. Hodně pomalu.

Tak pomalu, jak roste břečťan.

Nedokázal by odhadnout, jak dlouho to trvalo.

Měl dojem, že snad celé týdny. Že slunce zašlo a zase vyšlo, než konečně s nožem v dlani poklekl k ležícímu námořníkovi a dokázal přiložit ostří nože ke šlahounu, který svíral jeho kotníky.

Někde daleko zaznívал zpěv a dunění bubnu. Šumělo moře, křičeli racci.

Prkna ve dveřích praskala a lámala se, drcená přesouvajícími se šlahouny u brány.

Špička ostří se opřela o trám, aby vytvořila páku, a hodně pomalu, ale se stálým tlakem se ostrý okraj přesunul na větev, svírající námořníkův kotník. Teď s ním musel pohnout dolů.

Monomolekulární ostří, vyrobené v leteckých závodech Nordland, proti ocelovému šlahounu černého břečťanu. Materiál s tvrdostí diamantu proti kletbě seslané chladnou mlhou. Milimetr po milimetru.

Vlákno po vláknu.

Racci křičeli.

Zdálo se mu, že cítí, jak postupně povolující vlákna pod ostřím nože vydávají tichounké, zpěvné zvuky praskajících strun.

Šlahoun povolil.

A v tu chvíli se jedna velká kapka potu oddělila od Poutníkova obočí, zamířila dolů na trámy, rozstříkla se po ohlazeném dřevu a maličko rozvířila vzduch.

Šlahouny vystřelily s chřestěním rozvíjených řetězů.

Čas vyrazil vpřed a zarazil se, zpomalený vodopádem hyperadrenalinu, který se rozproudil v jeho žilách.

Stalo se hrozně moc věcí najednou.

Zahodil nůž za sebe, praštil rukama do trámů, aby vyhodil tělo do vzduchu, a popadl námořníka za pas, pokoušeje se mu tím neroztrhnout vnitřnosti.

Krkavec se snesl z nebe s krákáním, roztaženým do hučení transformátoru.

Liány se vznesly do vzduchu tisícem černých ostří, vlnící se jako vodní rostliny v přílivu.

Jakýsi temný převracející se předmět prolétl těsně kolem Poutníkovy hlavy, se zaduněním se zaryl do trámů lávky a zamáčkl do nich přilétající šlahouny.

Oba, Drakkainen i námořník, dopadli po zádech do trávy a kamení.

Uslyšel křik několika lidí a najednou mu s překvapením došlo, že slyší srozumitelné hlasy a že čas plyne normálně. Světlo se mu zdálo podivně jiskřivé a bledé, zvuky nepřirozeně ostré.

Posadil se v trávě.

Jeden z příchozích, svalnatý námořník s rusými vlasy, rozřízl kumpánovy kalhoty a hadrem se pokusil zastavit krev.

„Kosti jsou celé. Budeš chodit," řekl.

„Myslel jsem, že kámoš utekl."

„Běžel pro nás. Vytáhli bychom tě."

„Ne," odpověděl mladý námořník krátce. „Ani byste se tam nedostali. Rozřezalo by vás to na kousky. Támhleten muž mě zachránil."

„Jak jsi to udělal?" zeptal se velký chlápek bez košile s potetovanou lebkou.

„Opatrně," odpověděl Drakkainen a vstal, aby našel nůž. „Proč jsi tam lezl?"

„Nikdo, kdo má rozum, nemluví takovým tónem s Atleifem Křemenným koněm, styrsmanem Ohnivého lidu!"

„Nikdo rozumný se nebude urážet kvůli oprávněné výtce, Grunfe," odpověděl mladík. „Šel jsem tam, protože jsem uslyšel křik trpících lidí. Strýce jsem zrovna rád neměl, ale dal bych život za Hrodinu, svou tetu. A taky si myslím, že by ani takový kozel jako Skifanar neměl tak trpět. Nikdo by neměl."

„Taky jsem je slyšel," řekl Drakkainen. „Ale napadlo mě, že lidé, mučení několik let, nemůžou žít bez jídla a vody."

„A to, že se větve většinou nehýbají samy od sebe, tě nenapadlo?"

Drakkainen našel nůž a schoval ho do pochvy.

„Spalme to," řekl rusovlasý námořník, ovazující příteli lýtko cáry látky. „Budeš kulhat a opírat se o oštěp jako dědek… Spalme celý dvorec."

„Asi to nepůjde spálit," konstatoval Vuko pochybovačně. „Je to jako železo."

„Nenecháme to tak," řekl Atleif a pokusil se vstát.

„Tady nejde jen o tvou tetu," promluvil dosud mlčící starší námořník se zastřiženými oranžovými vousy a vlasy svázanými kolem krku. „Strandlingové budou předstírat, že tu nic není, a v nejlepším případě začnou vybírat peníze, aby se na to zvědavci

mohli podívat. Problém je v tom, že jestli jsou to rostliny nejspíš se budou rozrůstat. Kdysi jsem měl v zahradě žahavý keř. Zapomněl jsem na něj a vyplul jsem na moře. Za rok bylo potřeba všechno spálit, protože to vyrostlo do výšky dospělého chlapa. Ale cizinec má pravdu. Možná to nepůjde spálit. Je to sémě písně bohů.“

„Přineste sem několik kotev,“ řekl Drakkainen. „Železné rozporky, spousty řetězů a čtyřzápřah volů.“

„A co jsi vlastně zač, že nám tak radíš?“

„Ten, kdo zachránil život jinému člověku, i když nemusel,“ konstatoval mladý Atleif.

„Když radí chytrý muž, neposlouchá jenom hlupák,“ přidal se k němu oranžovovousý. „Zkusme to udělat tak, jak říkal on, podpálit to můžeme vždycky. Jsem Grunaldi Poslední slovo. Jak ti říkají?“

„Ulf Nitj’sefni, Noční poutník.“

„Lepší je putovat za dne. Jsi cizinec?“

„Z daleka. Hledám krajany, kteří před dvěma lety zmizeli.“

„Ale jmenuješ se jako my.“

„Jmenuju se jinak. Říkám, jak by to znělo ve vašem jazyce.“

Mladý námořník k němu kulhavě přešel s nataženou rukou a přivítal se s Drakkainenem tak, jak to tady měli ve zvyku: sevřel mu biceps a druhou dlaní ho popadl za krk.

„Zachránil jsi mi život. Podle mě to znamená, že jsi dobrý člověk, Noční poutníku. Jsem Atleif Křemenný kůň.“

Přivedli voly, přinesli kotvy, řetězy, a dokonce i nějaké nástroje k vykopávání vodních rostlin. Kolem už se shromáždilo několik desítek diváků.

„Z toho nevzejde nic dobrého,“ zvolal někdo.

„Musíte všechny háky hodit najednou a hned potom popohnat voly,“ řekl Drakkainen. „Už jsem viděl, jak jsou ty šlahouny rychlé. Rozsekají řetězy a železo dřív, než se stačíte otočit.“

„Stejně bych to spálil,“ navrhl Grunaldi. „Vzal jsem ze statku dva soudky hořlaviny do katapultu. Třeba je to aspoň oslabí.“

„A když neuspěješ?“

„Ještě nikdy jsi neviděl ‚dračí olej‘? Na vzduchu hoří sám od sebe.“

Šlahouny popadly soudky hned, jak je hodili, jeden dokonce už ve vzduchu. Okamžitě praskly a rozlily kolem sebe špinavě žlutou matnou tekutinu, ze které se hned začalo kouřit, a po několika

vteřinách vzplála hučícím plamenem s hustým černým kouřem, sahajícím až ke střeše.

Dvorec explodoval řevem uvnitř mučených lidí.

Šlahouny se začaly kroutit a švihat do vzduchu, vlekly za sebou hučící vějíře ohně, ale nedalo se odhadnout, jestli jim to nějak škodí.

„Kotvy! Teď!“ vykřikl Atleif. Háky vylétly, táhnouce za sebou řetězy, a dopadly do klubka svíjejících se šlahounů.

„Počkejte, až se napnou,“ zvolal Drakkainen, „a pobídněte voly!“

Voli připomínali spíš jakési mastodonty, buvoly křížené s nosorožci, ale vypadali silně, jako pohyblivé hory šlachovitých svalů, které jim hrály pod hnědou kůží.

Poutník spatřil, jak se silná trojklanná kopyta boří do trávy, jak ze širokých nozder stoupá pára. Zápřah se pohnul.

Pomalu, metr za metrem, se šlahouny napínaly a oka řetězů začala skřípat.

„Dál! Dáááál! Hooou!“ povykovali honci a poháněli zvířata biči.

Jeden z oddenků, natažený až na samou hranici, najednou hlasitě praskl a švihl vzduchem. Po něm následovaly další a další, až se všechny šlahouny v dohledu držely háků. Zápřah se zastavil. Voli táhli dál. Kopyta se zarývala do země, z tlam a boků kapala pěna, ale černý břečťan se nedal vytrhnout.

Jeden z řetězů najednou vydal tichounký zvuk.

„Dovnitř!“ vykřikl Atleif.

Sáhli po nožích a bleskově vyrazili, jen Grunaldi jediným ledabylým pohybem vytrhl místnímu divákovi z rukou oštěp.

Drakkainen běžel společně s nimi, ale už za vteřinu toho začal litovat. Byl to hloupý nápad.

Stodola nebo možná obora s hučením hořela, k obloze se valil sloup černého dýmu.

Šlahouny černého břečťanu švihaly všude kolem, ale chovaly se trochu zmateně. Šlehaly do planoucí budovy, sekaly do oblaků kouře a plamenů poskakujících na střeše, rozsekávaly přepálené trámy padající kolem. Uvnitř jich rostlo podstatně míň než kolem dvorce.

Drakkainen, proklínající třemi různými jazyky vlastní hloupost, přeskočil větev svíjející se na zemi, Grunaldi probodl klubko lián kopím a šlahouny okamžitě omotaly ratiště.

Námořník škubl a podařilo se mu uvolnit zbraň, která už ale byla posekaná a měla zprohýbaný hrot.

Při pohledu na ženu se všichni na okamžik zastavili.

Ležela na zápraží, omotaná černým břečťanem, listí jako vystřižené ze zčernalého plechu jí pokrývalo hlavu jako paruka, tenké šlahouny se nořily do svraštělé voskové kůže. Viděli jen polovinu obličeje a jedno strašlivé, vytřeštěné oko, ze kterého vytékal potůček slz. Z otevřených úst zaznívalo nepřetržitý hrdelní řev, slyšitelný i přes hučení plamenů.

„Hrodino!“ vykřikl Atleif.

„Nedotýkej se jí!“ zařval Drakkainen a popadl ho za ruku.

Mladý námořník se bezradně díval a ruce mu klesly. Žena celou dobu ječela a škubala sebou mezi černými listy, které jí řezaly do kůže.

Velký holohlavý námořník s tetovanou lebkou je rozhrnul a rychlým pohybem jí zabodl ostří do krku. Hrodina sebou škubla a napjala se a pak bezvládně klesla.

Na jiných místech našli ještě dva další lidi. Jeden nežil už dlouho a na jeho těle nebyla ani stopa po větvích, z druhého zbyla jen hlava, ale ta, celá porytá šlahouny a listy jako obskurní plod, pořád křičela. Atleif ji beze slova bodl pod ucho a křik po chvíli ustal.

V hlavní hale to vypadalo jako ve skleníku. Šlahouny se táhly po podlaze i po stěnách a za protilehlým okrajem stolu seděl ve velkém zdobeném křesle Skifanar Dřevěný plášť. Břečťan mu spoutal ruce, nořil se pod shnilou kůži, oviíjel se kolem kostí a pohyboval se okolo hlavy.

„Zabij mě!“ vykřikl překvapivě příčetně při pohledu na ně. „Při milosrdenství Skingy a Hindově mužnosti, Atleife, Synu Atleho, zabij mě!“

„Neprojdeme,“ řekl Grunaldi. „Už o nás vědí.“

Šlahouny na podlaze a na stěnách se zvedly a listy zařinčely, zvonily jako kusy plechu.

„Zezadu to nevypadá líp,“ pokračoval věcným tónem Grunaldi. „Všechny už jsou na nádvoří.“

Drakkainen se otočil a plynulým pohybem mu vzal kopí.

A pak se obrátil a rozmáchl se.

Všechno to trvalo jen zlomek sekundy. Grunaldi ani nestačil otevřít ústa.

Poutník měl zbraň v jednom okamžiku v ruce a vzápětí kopí trčelo ze středu Skifanarova čela a do poloviny vyčnívalo z opěradla. Vladyka se ještě chvíli třásl a svíral ruce v pěst, načež se vsedě napjal a pak klesl.

Šlahouny vystřelily ze stěn, omotaly ratiště a rozsekaly je na kousky, ale pak naráz znehybněly.

Zazněl podivný hluchý zvuk podobný skřípání obrovských železných vrat od hangáru a pak chřestění, jako by někdo vysypal krabici hřebíků.

Nastalo ticho, rušené jen hučením plamenů.

Břečťan zvadl a přestal se hýbat.

Drakkainen mlčel a pozoroval nehybné tělo, omotané liánami černého břečťanu. Mlčel, jen čelisti se mu hýbaly.

„Královna usnula," procedil skrz zuby. „Vypadněme odsud."

Oheň už dosáhl střechy dvorce a všude se v dlouhých šedivých cárech válel kouř.

Rostliny ležely na zemi nebo visely na zdech, ale nebylo v nich víc života než v jakékoli jiné rostlině.

Poutník nakopl větev, která mu ležela v cestě, a zvedl tak oblak červeného prachu.

„Už rezaví," řekl.

Ven skrz bránu vyšli úplně bez problémů.

Diváci jim provolávali slávu a prohlíželi si obrovský svazek šlahounů, tažený voly.

Atleif se otočil a mlčky se zadíval na hořící dvorec. Po tvářích mu stékaly slzy.

*

Mladík pláče. Není divu, vždyť je mu teprve dvacet, nebo možná ještě míň. A jeden z jeho lidí právě zabil ženu, kterou miloval. Na její přání. Kým pro něj byla? Milenkou? Nebo chůvou? Nešlo poznat, kolik jí bylo.

Nemůžu z hlavy dostat vzpomínku na kopí letící vzduchem a na odporný zvuk, s kterým se zabodlo do starcovy hlavy. V podstatě už nežil a nebyl čas udělat něco jiného. Ale to na věci nic nemění.

Tenhle už je druhý.

Tamten byl stromem, tenhle zase živou mrtvolou, vrostlou do železného břečťanu.

Nevím, co vidím.

Nerozumím tomu, na co se dívám.

Ale vím, že už jsem zabil dva lidi, protože jsem jim nemohl pomoci jinak. Nebýt čítače, bylo by to se mnou špatné.

Sedám si na zem a roztřeseným rukama vytahuju dýmku. Je mi zle z vyčerpání.

Z nitra hořícího dvorce vycházejí poslední dva. Mají pobledlé, kamenné obličeje.

Grunaldi otírá nůž o trávu a pomalu vstává.

„To byli všichni," říká krátce.

„A… děti?"

„Všichni."

Dvorec hoří.

Už není slyšet křik.

* * *

„Stává se to u vás často?" ptám se a stavím na stůl džbán plný piva.

„Čím blíž k domovu, tím opatrněji rozvážný muž rozdává stříbro," odpovídá Grunaldi Poslední slovo. „Ale i u nás se občas stává, že někdo někomu koupí pivo."

„Ptám se na oživlé železné šlahouny. Na vidiny v chladné mlze, které můžou zabíjet. Na poutníky, kteří můžou uzavřít dvorec živými okovy. Jediným slovem, jak jsem slyšel. Na lidi, kteří se utopí na pevné zemi, jsou proměněni v kámen nebo rostoucí strom. Na koně, kteří se za hřmění objeví uprostřed pustiny. Na mluvící krkavce."

Nalévá si do rohu a beze slova pije a pak ho postaví do kruhového otvoru ve stole.

„Když jsem byl mladší, tvrdil jsem, že jsou to všechno báchorky. Povídačky, které si lidé z nudy vyprávějí za dlouhých zim. Ale teď jsem muž v plné síle a už jsem viděl leccos. Nevím, co z toho je pravda, ale i kdyby jen polovina, znamená to, že to, co jsi říkal o válce bohů, je asi pravda. Odkud jsi přišel, že se na to tak ptáš?"

„Z daleka. Z takové dálky, že i u nás jsou to jenom báchorky."

Krčí rameny.

„Čím dál jsi od domova, tím déle ho nevidíš. Jak víš, co se tam teď děje?"

Namáčí prst do piva a bezmyšlenkovitě kreslí na stůl mokré čáry.

„Kdysi se občas stávalo, že jsi potkal boha tváří v tvář. Jednou, dvakrát v životě. Můj otec ho potkal, když byl mladý. Málem tehdy umřel strachem. Bál se, že se stane Vyvoleným. Byl to Urd Lovec. Víš, jak je to s bohy. Chodí po světě a vypadají jako obyčejní lidé. Tenhle vypadal jako dítě. Dvanáctiletý chlapec oblečený do kožešiny horského vlka, s jeho tesáky na krku a s jelením parohem v ruce. Tatík nebyl hloupý, takže rychle práskl do bot. Jenomže mu cestu zasypala lavina a po kamení sjíždí ten samý kluk, jenom třikrát větší. Všude světlo a kolem se stahují zvířata. Dívá se na tátu a ptá se: ‚Nechceš se stát legendárním hrdinou?' Tatík mu na to řekl, že ani za všechny poklady světa. Je jasné, jak to končí, když si tě bůh všimne a něco si zamane, řekl mu otec. A on se rozesmál a říká: ‚Dobře, takže si se mnou nezahraješ. Jdi.' Otec odešel a žil si dál podle svého. Ale přísahám, že se mu za celý život nestalo nic zajímavého. Nic. Ani dobrého, ani zlého. Když šel na lov, vracel se nejpozději v poledne. Vždycky se něco objevilo a postavilo se mu do rány. Ani velkého, ani malého. Tak akorát. Chtěl vyplout na moře a zkusil to snad pětkrát za sebou. Sotva se dostali za příbřežní ostrovy, narazili na prázdnou, větrem hnanou kupeckou galéru. Hromada zboží a tři nemocní Amitrajci. Vzali všechno a vrátili se domů. Nebylo proč hledat něco dalšího. Vyplul ještě jednou, a kam zamířili, tam byla mlha. Nemohli se dostat nikam, a tak se vrátili domů. Po několika dalších podobných zážitcích to vzdal. Nikdo s ním nechtěl být na palubě. Takový měl můj tatík život. Šel na námluvy a uspěl hned napoprvé. Holka ani chytrá, ani hloupá, ani hezká, ani ošklivá. Prostě nudná. A takhle žil. Jenom pole, ovce, ryby, ženská a děcka. Celý život se jenom díval, jak ze střechy stéká déšť, jak se otáčejí žernovy a jak zraje obilí. Až z té nudy začal pít. Když umíral, řekl mi, že se mu konečně aspoň jednou něco stane."

„Pěkná historka. Řekni mi, Grunaldi, kde můžu potkat Pěvce?"

„A k čemu potřebuješ Pěvce? Máš málo problémů?"

„Už jsem ti říkal, koho hledám."

„A proč by o nich měl vědět zrovna Pěvec?"

„Protože má tu… moc. Ať je aspoň k něčemu."

„Něco ti o Pěvcích povím. Nejlepší je takový, co je dost chytrý na to, aby tvořil. Myslíš, že ten, co se tak hezky postaral o

Skifanarův dvorec, byl silný? Já ti říkám, že dodneška ani neví, co udělal. Trochu se naštval a odešel. Stalo se to samo od sebe. Dva dny potom ztratil kudlu a naštval se sám na sebe, takže teď je i z něho hromada břečťanu. Tak se to má s těmi písněmi. U nás žil jeden, který chtěl, aby mu holky nemohly odolat. Normální věc – píseň bohů jako zlato, taková, o jakých se vypráví v historkách o bozích. Když se na nějakou podívá a trochu zabručí, ona ho bude chtít. Našel nějakého tuláka, jednookého dědka, který mu řekl, že ho to naučí. Pak se vydal na obětiště. Obvykle někoho takového obětiště zabije, ale jemu se to podařilo. Dostal svou píseň bohů. Jenom se zapomněl naučit, jak je odhánět. Cpaly se mu do baráku, visely na okolních jabloních, ale nenechaly se odehnat. Nakonec utekl, ale našli ho příbuzní těch holek, uškrtili ho, podřízli mu hrdlo, hodili ho do bažiny a přibili ho v ní kůlem. A ty holky na něho pořád čekají. Ani silou jim v tom nezabráníš. Už jsou staré, ale čekají. Stojí u cesty a vyhlížejí ho. Ne, brácho. Písně bohů jsou pro bohy. Člověk nad nimi nevládne. Jsou i tací, kteří vezmou Pěvce na loď. Aby odháněli oštěpy a šípy nepřátel, aby všechny ochránili před ohněm nebo přivolali vítr. Vracejí se jen málokdy. Dokonce po takové lodi často nenajdeš ani trosky. Protože šíp, který změní směr, musí někam doletět. Vítr, který začne foukat na zavolanou, způsobí bouři nebo dvoudenní bezvětří. Pěvec ohýbá čáry osudu a pak se všechno mění v uzel. Všechno, co takhle odvrátíš, se potom vrátí dvojnásob a v ještě horší podobě, nebo svět kolem zdivočí. Nic není zadarmo.“

„Chci někoho takového vidět. Chci pochopit, co to je.“

Grunaldi pije další doušek a škrábe se pod čapkou. S rudým plnovousem a žlutými vlasy by měl vypadat jako klaun, ale nepůsobí na mě tak. Asi už jsem si zvykl. Příjemný chlapík, ale k čemu mi to je.

Nenajdu je. Potřebuju stopu. Náznak. A já nemám nic. Potřebuju hypotézu. Skutečnou pomoc. Bez ní budu jenom civět s otevřenými ústy na čím dál divnější události. Hledám čtyři lidi mezi tisícovkami na tomhle divném kontinentě. Miliony hektarů lesů, hor a vřesovišť. Tisíce osad a žádná mapa. Neexistují doklady ani vláda. Člověk se jmenuje tak, jak se představí. Pokud si tě tady nikdo nezapamatoval, znamená to, že neexistuješ.

Kolem našeho stolu každou chvíli projde někdo, kdo je z pohledu místních oblečený divně a nezná jazyk. Třeba tenhle obrovský hromotluk s protaženýma ušima a vystouplými vzory

jizev na měděných tvářích, který má na sobě jen vyšívanou vestu a baňaté široké kalhoty. Chvíli po něm přišel někdo v bílém plášti zahalujícím celé tělo – je strašně vysoký a hubený, ale není vidět, jakého je pohlaví. Díru v oblečení kryje krajkový závoj, nejsou vidět ani oči, ze změti bílých záhybů ční jen jediná hubená ruka, držící zdobenou hůlku z kostí s červeným chlupatým ohonem. Nikdo si jich nevšímá. Mí vědci by sem museli vjet v růžovém cadillaku ročník 57, aby si je někdo zapamatoval.

Příliš velký provoz.

„Vrať se s námi," nabízí mi Grunaldi. „Jestli nenajdeš ty své, přezimuj u mě. Poplujeme vzhůru Dragorinou do Ohnivé země. Možná bude dokonce i Atleif chtít, abys zůstal na jeho dvoře."

Usmívám se.

„Uvidíme."

„Tento rok se nás moc nevrací," říká nečekaně. „Vypluli jsme s třemi loděmi. Tři krásné trakkeny, padesát chlapů na každém. Vracíme se v jednom, s dvaceti lidmi. Nebude to veselé přivítání."

Zvedám obočí, ale jedním douškem dopíjí obsah rohu a už nic neříká.

Takže ho nechávám být a jdu něco hledat. Jenže sám přesně nevím co.

Naučili mě spousty věcí. Dokážu se domluvit šesti místními jazyky, vidím ve tmě, dokonce bych lidi uměl i vyčenichat. Jenže rozhodně ne po dvou letech.

Procházím se kolem stánků. Je jich čím dál víc. Vedle stabilních konstrukcí z prken krytých střechou, kde obchodují místní, stojí vozy, kde jsou na prodej kožky, zbraně, šperky, hřebíky a různé další věci. Na louce, která byla ještě ráno prázdná, stojí až k okraji stany a ohrady, do nichž naháněj dobytek a koně. Ve fjordu se každou chvíli objevují nové vlčí lodě. Skasávají plachty podobné žaluziím, spouštějí kotvy a zastavují, kde se dá. Tlačenice každou vteřinou roste. Hoří ohně, je slyšet bubnování a zpěv. Kam se člověk podívá – dokonce i na vzdáleném protilehlém břehu – stavějí námořníci stany. Stačí dvě kozy a vodorovná tyč mezi nimi, přes kterou se přehodí plachta.

Břeh a hranice tábořišť hlídají skupinky ozbrojenců, dohlížejících na to, aby si žádný z námořníků nevzal s sebou do města velkou zbraň. Oni sami se skoro prohýbají pod výzbrojí. Přilby, štíty, kopí, sekery, meče, pancíře. Plná zbroj, která hrozivě chřestí a leskne se v odpoledním slunci.

Mezi stánky se člověk musí prodírat. Rozhlížím se. Celou dobu pozoruju stovky okolních obličejů, ženských, mužských, bílých, měděných i se zelenavě olivovou a šedivě modrou kůží, všímám si tisícovek copů, plnovousů, knírů, hřív, čupřin, tetování, vidím nelidské oči hnědé, černé nebo modré barvy, ušima mi prochází tisíce slov v několika jazycích. Stopuju.

Skoro bez účasti vědomí, ale vím, že stačí, když uslyším známé slovo nebo zahlédnu lidské oko s okrouhlou duhovkou zasazené do bílého kulatého obličeje, baňatý nos nebo odstávající uši.

Místa, která se dají nazvat stabilními obchůdky, hospodami nebo směnárnami se nacházejí vždycky tam, kde se domy táhnou těsně kolem nábřeží, na samotném břehu fjordu. Jsou to tmavé místnosti se stropními trámy plné zboží nebo zastavěné těžkými stoly. Tady úřadují nejváženější kupci. Sedí na židličkách před krámy nebo na okraji lávky, popíjejí pivo nebo hrají deskové hry. Jednotliví otroci, koně nebo dobytek se dají koupit na náměstí. Tam vzkvétá obchod v malém. Tady se obchoduje se stády, desítkami lidí, celými loděmi zboží. Je to poznat.

Tadyhle sedí postarší pán na sudu a zpod přimhouřených víček pozoruje dračí lodě plující po řece. Jeho sousedé se točí kolem stánků, přemisťují sudy plné piva tam, kde je nejvíce žíznivých hrdel, grilují kuřata a ryby nebo handlují se zámořským zbožím. Je tam spousta hluku a pohybu, scén kvůli každému koni, každému kolu vosku, každé hrudce vonné esence nebo leštěnému ostří. Ale v oběhu jsou mědáky nebo nanejvýš tenké stříbrné plíšky. Z ruky do ruky putují hrsti odřezků, „mušlí“, v nejlepším marky a šekely.

Ale tady je to úplně něco jiného. Tenhle ani nechce pohnout zadkem. Sedí a nožíkem si ukrajuje kousky sýra. Ale stačí se podívat na vyšívané hedvábí jeho pláště, na boty pošité stříbrnými ozdobami, na šňůry drahých ochranných amuletů přivezených z celého světa, na kožešinu opalizující stříbrem, na kterou se posadil. Podívejte se na zboží vystavené uvnitř obchodu, přikryté kouskem plátna, koukněte na nádherně vyrobenou váhu z vyleštěného zlata, stříbra a slonoviny, kterou má celou dobu po ruce. Na té se převažuje zlato a drahokamy. Tady cinkají těžké koruny a denáry.

Pohlédněte na muže plížící se ve stínu obchodu, kteří ani na okamžik neodloží sekery a nespustí z něj oči. V zadní části domu, tam, kde jsou sklady se zbožím, je jich ještě víc. Stačí jediné hvízdnutí.

Podívejte se na malé těžké dveře vyrobené ze silných fošen, celé pokryté kováním a hlavičkami hřebíků. Jsou zajištěné kolíkem, což znamená, že se zavírají samy – stačí jen vykopnout zarážku. Nebo na silná oka pro obrovskou závoru.

Protože tady se prodávají celá stáda zvířat, obchoduje se s princeznami unesenými z druhého konce světa, prodávají se tu korunovační klenoty a magické meče. Tady mění majitele celé lodě a vozy se zbožím.

Tam, na náměstí, dělají obchody námořníci a kormidelníci. Tady přicházejí obchodovat styrsmani.

Proto tady tak bezstarostně sedí, zatímco zbytek města v potu tváře obchoduje, aby využil těchto jediných žní v roce. Podzimní jarmark. Když se sem vracejí vlčí lodě plné kořisti a připlouvají vyhladovělí a roztoužení námořníci s opasky napěchovanými stříbrem, celá osada si vyhrne rukávy a vrhne se vydělávat. Tím, co kdo má. Kotlem, soudkem piva, rukama, ústy, rodidly. Během podzimního jarmarku se dá vydělat čímkoli.

Jenom těch několik pánů si vysedává v paprscích odpoledního slunce a čeká, až k nim zákazníci přijdou sami.

Nemají tu policejní stanici ani krále. Nejvyšší autoritou jsou tady právě tihle, sedící u stěn na zdobených křesílkách z exotického dřeva. Jestli tady někdo skutečně o tomhle místě ví všechno, pak jsou to oni.

Nacházím hostinec. Tmavou boudu, před kterou stojí několik lavic. Jsou skoro prázdné. Tam, u brány, se člověk musí k sudu piva protlačit, mávat při tom rohem a cinkat mincemi.

Ale tady džbán piva stojí dvanáct měďáků. Cena, která má odrazovat. Ekvivalent čtyř džbánů a několika skopových kýt tam vedle.

Konečně: „Hospodo, pivo!“ Házím na stůl celou marku.

Dostávám, co jsem chtěl, a sedám si jako oni, dívám se na lodě plující po řece, které se navzájem míjejí a pokoušejí se nenajíždět na loďky s vesly, plující z kotvišť na druhém břehu, plné námořníků, a s čím dál většími problémy hledající vhodná místa k zakotvení.

Pivo je tu opravdu o hodně lepší, ale rozhodně to není žádné „Karlovačko“ ani „Heineken“ nebo „Tychy“.

Není poznat, čím se jednotliví kupci zabývají. Sedím a zkouším odhadnout, který z nich je nejbohatší. Se kterým bych si chtěl promluvit, kdybych byl vědec, vzdělaný jinou kulturou.

Vědci si ze stanice neodnesli všechny peníze. Zapomněli? Nepotřebovali je? Utíkali ve spěchu? Rozhodli se, že mají dost, a nechtěli se vracet pro numismatickou kazetu v laboratoři?

Ti lidé, sedící na nábřeží, jsou elita. I kdyby mí trosečníci nehledali pomoc u nich, musela k nim dorazit každá podstatná informace. A to je zboží, které chci koupit.

Popíjím pivo a ostentativně se šklebím. Nacpávám fajfku a hraju si s těžkým zlatým tolarem. Je velký jako pětieuro, jen třikrát silnější. Nějakých tři sta gramů zlata. Kdybych ho prodal v *mjenjačnici* v Hvaru, mohl bych za jeho hodnotu dostat dobrou večeři i s pitím. No, možná dvě.

Tady se za ni dá žít půl roku.

Neuměle vyrobená mince se špatně hodí k žonglování. Obracím ji mezi klouby prstů a přikazuju jí tančit až k malíčku a zpátky. Je to jedno ze cvičení, opakovaných až k unudění, které mě podle Levissonova názoru připravily na výuku boje s nožem.

Přitahuju pozornost. To jsem chtěl.

Nikdo mě tady nenapadne. Ne na tomhle nábřeží, mezi elegantními „butiky“ vážených kupců.

Lodě se čím dál bezradněji motají uvnitř fjordu. Křik, nervózní obracení plachet, vesla, kletby.

Co se dá dělat, chlapci, dokonalá zácpa. Musíte vytáhnout loď na pláž. Těžká práce, ale není to zase tak hrozné – ve srovnání s dřinou, která vás čeká, až ji budete podkopávat a spouštět zpátky na moře. Můžete plout ještě dál proti proudu řeky, jenže tam je silnější proud a dno mělčí a skalnatější. Ale to nic, vlčí lodě umějí proplouvat mělkými vodami a ústími řek.

U nás je v kotevní sezóně obchod už samotné kotvení v přístavu. Tady – úplný chaos, nejspíš ani nevynalezli přístavní poplatky.

Mám čas.

Hraju si s kouskem zlata.

Potom nechávám drahé pivo ve džbánu a vcházím do jednoho z obchodů.

„Nechť ti přejí bohové, ale ať tě při tom nespatří, vážený pane,“ volám a celou dobu si bezmyšlenkovitě hraju s tolarem. Prohlížím si originální zbraně visící na stěnách, hromady drahých kožek vypadajících jako duchové polárních lišek.

Ve vzduchu se vznáší vůně exotického koření a vonných svící.

Vstává a zlehka se usmívá, schovávaje dlaně pod pažemi. Stojí ve dveřích a zahrazuje mi cestu. V hloubi budovy, za hromadou okovaných beden, se dva zpocení muži, kteří jsou cítit čerstvě vypitým pivem, rychle zvedají ze židlí a berou do rukou sekery s krátkými násadami, vhodné k boji. Nevidím je. Jeden z nich má překyselený žaludek, druhý mírně kulhá na levou nohu – možná má těsnou botu.

„Hezky řečeno, cizinče," říká zlehka. „Chceš něco koupit od Uzeného Ulleho?"

„Někdo mi říkal, že máš tvořící předměty. Ale mluvím o opravdových. O takových, které sem přišly z daleka a skutečně něco dělají."

„Jdi na náměstí. Tam je spousta takových, co je prodávají. Zeptej se námořníků. Ti přivážejí různé věci a většinou ani nevědí, co to je. Já se těmihle sračkami nezabývám."

„Potřebuju něco speciálního. A náměstí už jsem viděl. Přišel jsem sem z daleka, ale dokonce i já vím, že cenné věci se na stáncích neprodávají. Hledám něco, co se tady neobjevilo letos."

„Tak jdi o dva domy dál, tam bydlí Grule Slaměný pes. Možná bude něco mít. To je zlatý tolar?"

Udělám jednoduchý trik se zmizením mince a foukám si na prsty. Ukazuju mu prázdnou dlaň.

„Není obchod, není zlato."

Otáčím se k odchodu, ale u dveří se otáčím.

„Možná víš, Uzený Ulle, kdo prodává otroky – ale ty zvláštní. Hledám dvě cizí ženy, jednu vyšší než dospělý muž, ale hubenou, s vlasy jako sláma, a druhou normálně vysokou, jen s vlasy barvy sazí a nakroucenými jako kovčí rouno…"

Popisuju ostatní přeživší členy expedice a nezapomínám se při tom zmínit o „slepých" rybích očích, které přesto vidí, a o chraptivém jazyku. A o tom, že můžou být považováni za pomatené nebo za Pěvce.

Přisunuje si křesílko a sedá si přede mne, pozoruje mě očima černýma jako kapky smůly, ze kterých nedokážu nic vyčíst.

Sedám si na stůl, na němž se vrší cetky naskládané do dřevěných krabiček.

„Existuje ještě jedna věc, kterou má každý dobrý kupec a za kterou bych taky zaplatil zlatem. Jsou to zprávy. Zprávy o lidech, které jsem ti popsal. Možná se objevili tady, nebo někde jinde. Možná prodali nebo udělali něco zvláštního. Nebo byli prodáni

oni. Víš co, Uzený Ulle? Dám ti ten tolar. Jako zálohu. Jestli se nedozvíš nic, vrátíš mi ho.“ Zářivě se usmívám a jako vlk mu ukazuju všechny zuby. A pak mrštím mincí do trámu ve stěně.

Není to tak těžké. V podstatě je to otázka stabilizace hodu a počáteční rychlosti. A zápěstí. Je potřeba také vědět, že zlato je měkký kov. Mince v žádném případě nedokáže přeseknout dřevěná vlákna. Takže člověk musí trefit svislý trám – pak se zasekne mezi vlákna.

Udělal jsem dojem. Chlapi ve vedlejší místnosti se tlačí do dveří, ale při pohledu na zvednutou ruku majitele obchodu zase znehybní.

„Kořeněné pivo,“ říká Uzený Ulle. „Studené. Rovnou ze studny.“

Takže jsme kámoši. Popíjíme průzračné pivo, ve kterém drahé ingredience dokonce přehlušují smrad kvasnic.

Ulle vytahuje nůž a po delší době se mu daří vytáhnout tolar z trámu. Pečlivě si ho prohlíží, pak ho hodí na misku váhy a cinká čedičovými závažími.

„Jestli mi ještě někdy budeš platit, nezabodávej to do stěn,“ bručí.

Pak mě vede úzkými průchody mezi domy. Smrdí to tady močí, shnilá prkna pod nohama se noří do bláta.

Pak mě nechá čekat. Stojím v malé uličce, poslouchám psy štěkající za palisádou dvorce a melancholicky přemýšlím, jestli se něco děje, nebo jestli se mě Ulle pokouší ošidit.

Konečně se otevírá jedno křídlo vrat a zvou mě dovnitř.

Na dvoře roste pár ovocných stromů, v trávě stojí několik křesílek a stolečků. Uzený Ulle na mě čeká ve společnosti přítele – svraštělého děduly s ohryzkem na krku tak velkým, že by se na něj dal pověsit klobouk. Je to Malfast Letící kámen. Vážený muž, který ví o zvláštních otrocích všechno.

Přisedám si k nim a dostávám zelenavou číši z hrubého bublinkového skla, do které mi štědře nalijí něčeho, co je jedovatě zelené a smrdí jako sirup proti kašli.

Malfast zatleská a v tu chvíli dva sluhové otevírají dveře budovy, kterou jsem považoval za neobvykle dlouhou stodolu.

Přivádějí hodně vysokou ženu, skrytou až po temeno hlavy v červeném plášti s velkou kapucí.

Mlčím.

Sundávají jí plášť. Dívka je pod ním nahá a má úplně bílou kůži, pokrytou komplikovaným geometrickým tetováním černé a červené barvy. Má dlouhé sněhobílé vlasy, svázané do uzlu. Rozevírá tetovaná oční víčka a já najednou vidím bílé oči, ve kterých svítí červená duhovka. Rovný hřbet nosu je téměř svislý a dívka vypadá jako had.

„Je slepá," promluví Malfast chraplavým, velmi hřmotným hlasem. „Jak jsi chtěl. Slepá, ale přesto vidí, jak jsi říkal. Jejím světem je temnota. Ve dne vidí jen trochu, ale její doménou jsou doteky. Nesnáší světlo, dokonce i její kůže ho nenávidí. Musí se držet ve stínu a chránit před světlem. Pochází z daleké země a je kněžkou cizí bohyně, které říká Irrhanna. Jejími chrámy jsou temné jeskyně a kult spočívá v obcování s muži i se ženami. Je jí to jedno. Vidí ve tmě a vidí doteky. A její dotek, to je něco, na co muži nedokáží zapomenout. Skoro nejí a krásně zpívá své bohyni, ale je to bezpečné, protože ta je hodně daleko. Zato vůbec nemluví. Pět zlatých tolarů. Skutečný poklad."

Loknu si z poháru a zjišťuju, že se bohužel jedná o víno. Smrdí jako sprchový gel.

Vrtím hlavou.

Mlčky. K čemu slova. Stal jsem se bohatým úchylným milovníkem podivností.

Tak co takhle shrbený dědek s měděnou kůží, stříbrnými vlasy dlouhými až k pasu a jednou rukou? Mlčky stojí a hraje si s kamínky v dlani.

„Tenhle se narodil úplně bez očí, jako Tvůrce. Můžeš ho mít bez obav doma. Pro dobytek i lidi je bezpečný. Díky svému umění jako by viděl. Dokáže vyčíst skryté věci, když mu dáš předmět, který někomu patřil. Ale je z Kebiru a dorozumíš se s ním lépe, pokud znáš tamější jazyk. Má ještě jednu píseň – když mu dáš nějakou věc, která se rozbila, dokáže zařídit, aby zase srostla. Jsou to písně cizích bohů a u nás nepůsobí skoro žádná neštěstí. Toho ti nechám za dvacet stříbrných marek."

Další otrokyně byla oblečena do něčeho, co připomínalo zlatavou vypasovanou potápěčskou kombinézu, pokrytou červenými klikyháky. Klečí u strážcových nohou, olizuje si rty a dlaněmi se opírá o zem. Má ostré zuby a černé rty. Na krk jí připjali obojek s připevněným řetězem.

„Tahle sice není slepá, ale jak jsi chtěl, zdá se, že nemá rozum. Mocní v dalekých zemích vytvářejí takové jako ona uměním

Tvůrců pro ozdobu i vlastní obranu, a také na lov. Kožešina, která jí roste, je skutečná. V zimě je hustší, takže jí není třeba dávat oblečení. Je možné ji vycvičit, aby hlídala dům, ale musíš ji oddělit od psů, jinak je zadáví. S normálním mužem nebude mít potomky, ale šoustat se s ní dá, když to má někdo rád. Stojí třicet stříbrných marek."

Protírám si čelo. Začínám se cítit unaveně.

Přesto se dál dívám na přehlídku kuriozit. Vidím další absurdní mutace, ale občas se objeví podivně zmrzačené osoby, jakoby úmyslně znetvořené. Nikdo z nich však nemá lidské oči, široké zuby, oválnou lebku a odstávající uši. Nikdo z nich nepřipomíná Olafa Fjollsifna, Ulriku Freihoff, Piera van Dykena ani Passinarii Callo.

Nikdo.

Je to jen přehlídka kuriozit.

Jak to říkal vynálezce takového cirkusu, nějaký Barnum? „Každý den se narodí další kousek?"

Na řadu přicházejí obyčejní otroci, ale té nejvyšší třídy. Štíhlé urostlé dívky různých barev kůže, svalnatí muži. Nedokážu z jejich očí nic vyčíst. Oči veverek, tuleňů a hadů. Korálky pozbavené výrazu. Jsou zoufalí? Lhostejní?

Tohle je kultura bez technologie. S vězni se musí něco udělat. Raději zapřáhnout do práce než je vyvrhovat na schodech pyramidy a prolévat jejich krev k uctění Slunce a Opeřeného hada. Vždycky to tak bylo.

Na Zemi také.

Mezigalaktická konstanta.

Přesto bych se cítil lépe, kdyby mě naplňovalo jen spravedlivé rozhořčení a pocit morální nadřazenosti. Ale pomalu si uvědomuju, že jsem v pokušení někoho z nich koupit. Třeba tu jako baletku štíhlou dívku s rusými vlasy, vlnícími se jako obláčky. Stojí, rukama si zakrývá ňadra a mírně se třese – zimou nebo strachem. Ze vzdálenosti několika metrů a ve světle vypadá pěkně. Snad až na trochu úzkou lebku a příliš protáhlý obličej, stejný jako u většiny ostatních. Má malé vytetované symboly na čele a tvářích a úzké obočí.

Představuju si to pobouření na druhém konci vesmíru.

Když ji nekoupím, udělá to někdo jiný. Bude ji mlátit, trápit hladem, zneužívat a možná i mučit, nebo ji zabije. Ona bude žít život domácího zvířete. Budou ji honit ženské, majitel nebo

majitelka, všichni. Ocitne se na samotném dně společenského žebříčku. Trochu výš než kráva. Její svět se smrskne na jednu ze zdejších páchnoucích chalup s neckami, kožešinami, vešmi a žluklým rybím tukem. Zapomene, kým byla. A pak zestárne a přestane být hezká. Pak přijde konec.

U mě by se její úkol omezil na poskytování společnosti. Taky v posteli, nebuďme farizejští. Občas by mi pomohla. Naučil bych ji různé věci, zcivilizoval bych ji. Trvalo by to několik měsíců, nejvýše rok, když dá Bůh. A pak, než poletím pryč, bych jí dal zlato a pomohl jí usadit se. Stala by se zámožnou ženou a zařídila by si život podle svého.

Když jsem byl ještě dítě, běhal jsem po bouři po pláži a sbíral kraby vyvržené vlnami. Sesbíral jsem jich snad sto. Zabralo mi to několik hodin a pak jsem pozvedl zrak a spatřil, že je pláž až k horizontu poseta dalšími umírajícími kraby. Uplynulo několik let a já jsem se nenaučil nic.

Ta myšlenka mě ale pořád pokouší. Dívám se na ni a nemůžu se zbavit zvláštního pocitu. Mám na ni. Stačí jen ukázat prstem, vytáhnout několik stříbrných plíšků z opasku a bude má. Tak to tady chodí. Žádná večeře při svíčkách, žádné řeči.

A v tu chvíli slyším, že je jí čtrnáct.

Asi jsem daleko od domova.

„Hledám konkrétní lidi, ne podobné nebo jinak divné, Malfaste Letící kameni. Ale hodně jste mi pomohli. Nekoupím žádného z těch otroků, ale dám vám každému ještě stříbrnou marku, když mě necháte prohlédnout si všechny otroky, kteří jsou ve městě – i u jiných kupců. Nemluvím o těch, které budou námořníci vystavovat na náměstí, ale o těch ostatních.“

Uzený Ulle se hladí po lebce.

„Teď moc otroků není. Zlé časy, válka bohů. Vyplouvá čím dál méně výprav. Ale můžeme se podívat na to, co je.“

Večer už mám všeho plné zuby. Prohlédl jsem si další dvě stovky lidí a pokoušel se vyptávat v šesti jazycích těch, kteří rozuměli tomu, co říkám. Nikdo z nich mé trosečníky neviděl. Ani tady, ani v zemích, odkud je unesli. Mladé dívky se ke mně tulily a slibovaly mi hotové zázraky v posteli, když je koupím. Několik chytřejších mi vyprávělo všelijaké pohádky v naději, že se jim to vyplatí. Děti, namačkané v koutě místnosti, na mě hleděly vyděšenýma očima zvířat v útulku. Jiní mě chytali za ruce a nohy.

Dívčí dlaně se pokoušely rozvazovat šňůrky na mém poklopci a věšely se mi na krk.

Někteří, když zaslechli rodný jazyk, propadali hysterii a vykřikovali vzkazy, které jsem měl vyřídit jejich příbuzným. Proklínali Pobřežní lid a vlastní i cizí bohy. Prosili o pomoc.

Ale nebyl mezi nimi nikdo, koho jsem hledal.

Prokletý den.

Vracím se na náměstí. Praská ve švech křikem, bubny a píšťalami, všechny lavice a stoly už jsou obsazené, ohně hoří, na roštech se opéká maso a ryby, kalné pivo teče pěnivým proudem do hrnků, rohů, džbánů a hrdel.

Atleif a Grunaldi sedí na kožešinách u skalisek na břehu, mají vlastní ohniště a sud piva. Volají na mě už z dálky.

Sedí tam ještě několik dalších, kteří se jim podobají. Zdrženliví a zamlklí. Přesto se se mnou srdečně vítají. Všichni už slyšeli o černém břečťanu. Sevřeme si bicepsy a krky. Proč ne.

Jejich společnost mi vyhovuje. Kolem křik, divoké tance, nějací chlapi běží za smějící se dívkou, někdo se žbluňkáním zvrací do vody. Tady sedí skupina zamračených lidí a dívá se do ohně. Vyměňujeme si jen krátké věty.

Ztratili sto třicet lidí a dvě lodě. Z toho jen padesát v bitvách a zámořských dobrodružstvích. Ostatní zemřeli kousek od Pobřeží plachet na jakémsi prokletém ostrově. Kvůli nějaké kletbě. Vyplývá to z toho, co vyprávějí jen neochotně a v náznacích, a já se nevyptávám.

Mám vlastní problémy.

Kamkoli se podívám, vidím pláže poseté kraby.

Miliony krabů.

* * *

Zlé úmysly kolemjdoucího se dají poznat okamžitě. Je to vidět ve způsobu, jak jde vaším směrem, v tom, jak se dívá a kde má ruce. V milionech náznaků.

Vtloukali mi to do hlavy.

Přesto jsem cestou k domu Lunfa Spalujícího křemene klidně minul jednoho člověka sedícího u zdi a prošel kolem dvou dalších, přestože z jejich postojů sálal adrenalin a chuť zabíjet.

Ani se to nedá nazvat ulicí. Prostě jen úzký průchod mezi palisádami. V podstatě cesta mezi ploty. Pod nohama bláto, kaluže, kolem ústí uličky se mihne pes, přihrbený jako hyena.

Vypadají jako námořníci, co zabloudili. Jdou přímo ke mně, přátelsky se drží kolem ramen a ten vlevo drží v ruce úzký hliněný džbán. Pustí se, aby mě nechali projít mezi sebou. Prostě dva trochu se potácející opilci.

Nic mě neomlouvá. Ani únava, ani zamyšlenost, ani pivo, lehce šumící v hlavě. Právě kvůli takovým chvílím mě cvičili. Levisson by mě snad zabil, kdyby to viděl. Nikdy nesmíš procházet mezi dvěma lidmi. Nemůžeš se dívat pod nohy a přemýšlet.

Ne v tmavé uličce.

Ten vpravo mě popadne za ruku nad loktem, ten vlevo vyrazí lstivým nízkým úderem rovnou do břicha. Rána jde obloukem, ne přímo, ne mezi žebra, ale pod lopatku. Poplašný systém potřebuje na aktivaci dvě desetiny sekundy.

* * *

A pak stojím v tmavé uličce uprostřed temných stínů a ve stříbrném světle jednoho z měsíců. V dlani mě tíží dlouhý srpovitě zahnutý kinžál, který není můj. Bolest z rány na velkém zádovém svalu přichází pomalu a jakoby nejistě. Přede mnou leží dva lidi, jeden je opřený o stěnu se zvláštně vyvrácenou hlavou a nepředstavitelně ohnutou nohou. Vypadá jako hadrový panák. Za mnou klečí v blátě třetí, v předklonu, jako by se klaněl.

Žije.

Třesou se mi nohy a skoro si nepamatuju, co se stalo.

Slyším chrčení.

To je ten, co seděl u zdi a pak se mi najednou objevil za zády. Majitel kinžálu. Teď klečí a zoufale si snaží ucpat rozříznutou krční tepnu, prsty mu kloužou v krvi, řinoucí se v proudech jako víno z roztrženého měchu.

Ten, co mě praštil, právě umírá. Ruce se mu třesou čím dál míň, vypadají jako nohy rozšlápnutého kraba. Oči se mu pod víčky obracejí, dokonce je vidět i úzký proužek bělma. Nemá šanci. Jak to bylo?

Pamatuju si hlavně, jak jsem se vyhnul ostří, které v protaženém čase jakoby zbrzdilo, když se mi zabodávalo do boku

vedle lopatky. Jako by uvázlo ve smůle, která najednou zalila celý svět. Všechno se zpomalilo a jen já jsem se prodíral vteřinami, sklouzl jsem ze železa, které mě už skoro zabilo, propletl ruku s jeho a nasadil mu páku na loket.

To bylo poté, co jsem rozdrtil tomu druhému koleno, nebo předtím? Nebo to snad bylo zároveň?

Asi jsem to udělal už dřív, protože když jsem za zády zaslechl zasvištění oceli tasené z pochvy, už jsem měl druhou ruku volnou. Mohl jsem mu provést *atemi*, úder do ohryzku odvádějící pozornost, a poslat ho půlobratem přímo do rány tomu vzadu. Rychlé šikmé seknutí vedené oběma rukama, které mi mělo rozříznout záda napříč, otevřelo muži s nožem hrudník.

Pak jsem mu sebral šavli. Zabil jsem ho tehdy, nebo to nejdřív byl ten se zlomenou nohou?

Nevím.

Padal, takže jsem ho ve vzduchu nakopl a jeho pád najednou změnil směr, vznesl se vzhůru, jako by vstával, jenže to už měl zlomený krk a hlava se mu groteskně kymácela, jako by šíje byla jen pískem vyplněný rukáv.

Pak otočka a seknutí. Muž pořád stál a nevěřil vlastním očím. Díval se na kumpána, který se najednou zjevil v cestě jeho šavli, a na vlastní ruce, ze kterých zmizela zbraň.

V tu chvíli jsem mu prořízl krk a panicky potlačil bojový mód, jako by ten za něco mohl.

A v tom okamžiku se džbán rozbil o zem.

Teď stojím sám s cizím železem v ruce a kolem mě umírají lidé. A už jsem někdo jiný než před pěti minutami.

Jsem vrah.

Cítím otřesnou ostrou bolest v boku, která mi připomíná, že ze mě aspoň není mrtvola. Tohle nebylo loupežné přepadení ani žádná obyčejná potyčka. Byla to past.

Někdo mě chtěl zabít.

Ten s prořízntým hrdlem dopadá měkce do bláta a velké kaluže vlastní krve.

Páchne to tady krví, močí a jatkami.

Prohledávám těla. Nemají nic zvláštního. Kalhoty, košile, vesty. Amulety.

U pasů malé váčky, nože, lžičky visící na řetízcích. Co jsem čekal?

Doklady?

Nebo firemní zápalky z nočního klubu s ručně napsanou e-mailovou adresou?

Všichni mají na rukou geometrická tetování. Klikaté vzory, připomínající stylizovaný ostnatý drát. Jejich ruce díky tomu vypadají jako zmije.

A amulety. Všichni tady nosí celé sbírky přívěsků ze železa, kostí a kamene. Panicky se bojí kleteb a chladné mlhy. Všechny ty pouťové cetky je mají ochraňovat. Ale šíje mých zákazníků zdobí jen jediný stříbrný přívěsek. U všech stejný. Dva propletení hadi, připomínající šroubovici DNA.

Strhávám řemínek a schovávám přívěsek v kapse a pak si myju zkrvavené ruce v kaluži.

Cítím, jak mi bok začíná dřevěnět a košile se lepí k tělu. V podpaží vidím velkou skvrnu. To není dobré. Ztrácím příliš mnoho krve. Už prosakuje pláštěm.

Srp vracím zpátky do ruky majiteli. Mohli by se pozabíjet navzájem? Pán číslo jedna zakroutí krkem pánovi číslo dvě. Pán číslo tři se mu odvděčí srpem přes hrudník, takže ho pán číslo jedna vezme nožem přes hrdlo. Slabé. Proč by ho dusil, když měl nůž? Ale musí to tak zůstat, a stejně tady nikdo nemůže očekávat vyšetřovací tým. Nejdůležitější je, aby mě tu nikdo neviděl.

Rozhlížím se, jestli jsem nenechal nějaké stopy. Trhám košili, cpu si pod paži kus látky a sevřu ho loktem. Nechci za sebou nechávat krvavou stopu a skončit v síti s ohnivými hady nebo něčím podobným. Když vycházím z uličky, kráčím po kamenech.

Lunf Spalující křemen mi otevírá okamžitě, jako by čekal za dveřmi.

„Zloděj!“ křičí. Cítím, jak se mi zastavuje srdce. Jadran! Výbava! Lunf se rozčilením celý třese. Má v ruce krátkou širokou sekeru. „Otrávil psa a přelezl přes palisádu! Po střeše! Už jsme spali!“

Zloděj leží naznak na dvoře, ruce má rozhozené do stran. Obličej má na kaši.

Protlačím se skupinkou otřesených domácích a otevírám dveře. Petlice je něčím přeříznutá. Rovně a hladce jako laserem. Uvnitř mě vítá hluboké Jadranovo bučení.

Přitulím se k velké hlavě a přitisknu čelo k jeho čelu.

„*Zlý člověk,*“ slyším v hlavě. „*Přišel zlý člověk. Jadran nepůjde. Jadran a Vuko spolu.*“

„Už je dobře,“ hladím ho po šíji.

„Tvůj pták mu vykloval oči,“ vypráví hospodář. „Jen co vešel do kůlny. A pak se utrhl kůň a kopl ho do hlavy. Zabila ho tvá zvířata.“ Nevěřícně a se strachem vrtí hlavou.

„Dej mi přinést vodu. Nejlépe horkou,“ říkám s čím dál většími obtížemi a mám pocit, že každou chvíli omdlím. Třesou se mi kolena. Posttraumatickým šokem, ztrátou krve i únavou z boje. Opírám se o zárubeň. Bok bolí jako čert.

Když vytahuju křesadlo, prsty mě moc nechtějí poslouchat.

Lunf křičí, aby přinesli vodu, a sám zapaluje kahan.

„Teď mě nechej chvíli o samotě.“

Odchází a já mám pocit, že v jeho tváři vidím strach.

Hrabu se ve vacích, klečím mezi rozházenými věcmi, ale hrozně rád bych si do nich lehl a usnul.

Pak stojím nad džberem a bilancuju ztráty. Zase mi křupe v kotníku, spálená záda o sobě ještě dávají vědět, ale nemám žádné otevřené rány, na končetinách jen několik šrámů po setkání s černým břečťanem a to bodnutí do boku. Není hluboké, sval je naříznutý nanejvýš na půl druhého centimetru. A pohrudnice je netknutá. K tomu na různých místech sbírka několika desítek drobných ran, odřenin a modřin. Sundávám ztvrdlou cupaninu, kterou mi ovázal nohu jeden z Ohnivých lidí, a pak beru do ruky lahvičku a překrývám všechny ranky lékařskou pěnou, tuhnoucí v bílé skvrnky. Obsahuje buněčný lep, prostředky proti bolesti, enzymy podporující hojení a imunoglobin, ale při takovém tempu používání budu za dva týdny míchat rozžvýkaný chleba s pavučinami.

Házím do hrnku se studenou vodou dvě tablety regeneračního přípravku a do vzduchu začne stoupat vůně citrusů. Čerstvě vymačkané pomeranče, citróny a mandarinky. Piju posilující nápoj, v uších mi zvoní melodie reklamy na „Oranginy“ a já cítím, že mám v očích slzy. Chci domů.

Na trámu u stropu sedí obrovský černý pták podobný krkavci a blýská na mě bílým víčkem na oku, které je černé jako achát.

„Budeš se jmenovat Nevermore,“ říkám mu. „A zůstaneš se mnou.“

„Nevermore!“ kráká. Už víckrát ne!

„Přesně jak říkáš,“ přikyvuju spokojeně.

Myju se nahrubo, jak se dá, oblékám si jinou košili a kalhoty. Čítač mě zalévá potokem endorfinu. Svět je najednou pastelově plyšový, tupá bolest polevuje a ozývá se krátce a ostře jen při

neopatrném pohybu. Děsivý stín v duši se rozlézá do koutů. Co se dá dělat. Stalo se. Takový je život. Není to moje vina. Kdyby tě nechtěli zabít, byli by naživu. Takový je tenhle svět. Co naděláš?

Vyzpovídáš se? Zavoláš na policii? Půjdeš na terapii?

Lunf mi přináší misku nějakých temně rudých vařených fazolí s velkými zrny, uzenou rybu a džbán piva. Mlčky se dívá na košili nasáklou krví, probodnutou pod rukávem a na stejně zničený plášť.

„Dej mi to," říká. „Ženské to vyperou."

Vytahuju vrahův amulet a ukazuju mu ho. Znechuceně si odplivuje a pozvedá pěst, mumlaje Hindovo jméno.

„Nenos to. Je to znamení Smeiringa. Hadího boha."

„Co je zač?"

Krčí rameny.

Vysávám zrna, odhazuju silné slupky, trhám rybu a pokouším se nejíst jako zvíře.

„Bůh Hadí země. Vyhýbej se Hadím lidem. Jsou to zlí lidé. Útočí na všechny, nejen na nepřátele. Žijí v horách. Unášejí lidi a dávají je Hadovi. Umějí člověka povalit pohledem. A od té doby, co nastala válka bohů, se říká, že je ovládla chladná mlha a oni zešíleli. Odkud to máš? Letos se ještě neobjevili."

„A připlují?"

„Je mír podzimní slavnosti. Všichni Pobřežní lidé můžou připlout. Ale možná se tento rok budou styrsmani radit, jak na ně zaútočit. Všichni jich mají plné zuby. Slyšel jsem, že lidé z Ohnivé země i ze země Koní, a taky ze země Slané trávy si stěžují, že jim Smeiringové unášejí ženy a děti. Oni se brání a říkají, že si je vzala mlha. Teď prý mají i vlastního krále, jako ti cizí divoši. Jednoho, který je nade všemi a všem může rozkazovat. Nesmysl. Pamatuj, co ti říkám, cizinče. Jestli vypluješ na moře a spatříš černou plachtu se stříbrným znakem Tančících hadů, nabij katapult a bojuj, nebo napni všechny plachty a utíkej. Jinak tě unesou a dají tě Hadovi. Zabil jsi někoho?" ptá se najednou pátravě.

Dívám se na něj prázdným pohledem. Mlčím a na rtech mi vykvétá výsměšný škleb.

„Vždyť jsi viděl, že nemám meč."

„Zloděje už odnesli," říká. „Jeho hlavu vystaví na louce pod ohnivým stromem, nabodnutou na kůl. Jako výstrahu a připomenutí míru."

„Míru?“ směju se.

„Aby bylo vidět, co se děje s těmi, kdo poruší příměří.“

Letmo se usmívám.

* * *

Ráno jdu rovnou k Uzenému Ullemu. A tentokrát si dávám dobrý pozor. Na levé ruce se mi leskne náloketník, nůž jsem si zavěsil na šle pod paží, přikryté pláštěm. Raději bych si vzal i meč, ale co se dá dělat.

Cestou širokým obloukem obejdu osudnou uličku. Pochybuju, že by tam útočníci ještě pořád leželi, ale nějak nemám náladu se o tom jít přesvědčit.

Dveře obchodu jsou zavřené.

Uzený Ulle je pro mě hlavní podezřelý, i když nemám tušení, o co šlo. Chtěl mě nechat okrást? Jenom tak?

Je těžké vyznat se v architektuře těchhle domů. Vnitřní dvory, pavlače, jeden dvůr přechází v druhý, všechno uzavřené buď za zdmi domů, nebo za kolovými palisádami. Není jasné, kde končí jeden a začíná druhý.

Přemýšlej. Podívej se, kde končí stěny jeho obchodu. Jak vypadají střechy.

Usedám do stejného hostince jako předtím. Budovy k sobě přiléhají, stavby podél nábřeží tvoří jednolitou řadu.

Dívám se na lidi procházející po nábřeží a všímám si, že se něco změnilo. Zmizely všechny děti. Už nepobíhají po nábřeží s dřevěnými meči, nemotají se mezi sukněmi a kalhotami kolemjdoucích, nedřepí hladové a špinavé na zápražích domů. Zmizely beze stopy.

Změnil se i vzhled občanských hlídek.

Zdá se, jako by jich bylo víc, ale nejspíš je to tím, že se všichni motají kolem břehu. A dnes mají všichni v rukou luky a přes rameno jim vyčuhují svazky dlouhých šípů. Jak hlídky, tak obyčejní lidé koukají jakoby úkradkem na řeku.

Na dvě vlčí lodě, kolébající se bok po boku uprostřed proudu. Připluly v noci. Na zádích se třepetají zubaté černé praporce obšité stříbrným lemováním a se symbolem připomínajícím šroubovici DNA nebo označení lékařské pohotovosti. Tančící hadi.

Z jejich připlutí nemá asi nikdo radost. Ani obyvatelé Zmijího Hrdla, ani ostatní námořníci. Mezi loděmi a lidmi stojícími na

břehu neustávají dohady. Je ale lehké si všimnout, že všichni, kdo připluli na podzimní trh, jsou na straně obyvatel přístavu. Na palubách lodí není patrná žádná velká nervozita, ale v koších u katapultů hoří ohně a jakoby náhodou u nich vždy stojí dva lidi. Jeden u natahovací kladky, druhý poblíž oštěpů, připravených ve stojanu. Jsou silné, natřené něčím, co připomíná smůlu, a opatřené zvláštními vřetenovitými hroty, takže vypadají jako protipancéřové granáty. Na palubách mají všichni náhodou na sobě kroužkové košile a přilby, a všichni také drží v ruce luky nebo kopí.

Není potřeba být mistrem v odhadování sil. Jestli Hadí lidé nepřestanou dělat problémy, podzimní jarmark začne řeží, kterou ani jeden z nich nepřežije.

Vážně vypadající vousatý muž v modrém plášti, který stojí na molu obklopený vojáky, už poněkolikáté něco křičí a ukazuje rukou. Jistě.

Hadí lidé mají přistát na druhém břehu, v nejvzdálenějším místě, a do přístavu a na kopec, kde se má odbývat trh, mají připlout v loďkách. Oni se tím cítí dotčeni a mají v úmyslu zůstat stát na kotvě tam, kde jsou teď.

Napětí roste. Myslím, že všichni z širokého okolí stojí na břehu nebo na zápražích domů a dívají se na Hadí lodě. Budou za chvíli létat oštěpy? Praskne křehké příměří podzimního trhu jako mýdlová bublina?

Hadi postávají nedbale opření o zábradlí a lanoví a taky si hrají se sekerami a oštěpy, které drží v rukou.

Vcházím do hostince a zároveň aktivuju čítač.

*

Uvnitř bylo prázdno. Drakkainen minul dlouhé lavice a proklouzl za kožený závěs zakrývající vchod. Udělal to lehkým, kočičím pohybem; závěs se skoro ani nepohnul. V úzké místnosti vzadu stály hromady zčernalých sudů a několik polámaných židlí. Vrzly dveře na dvůr a majitel hostince prošel chodbou se dvěma prázdnými džbány v každé ruce. Přešel ke dveřím naproti a otevřel si je kopnutím, načež zmizel uvnitř domu. Tmavá skvrna mezi sudy najednou získala lidský tvar a vyloupl se z ní Vuko. Nehlučně prošel chodbou a vyšel na dvůr. Dveře, zasazené do dřevěných pantů, zaskřípaly jen trochu.

Černovlasá holčička, sedící na zápraží na druhé straně s dřevěným koníkem v ruce, při pohledu na něj zkameněla, ale Poutník jen přiložil prst ke rtům a bez námahy vyskočil na střechu kůlny přiléhající ke kamenné zdi. Odtamtud se dalšími dvěma skoky přenesl na střechu domu a zmizel na druhé straně hřebenu. Pořád bylo ticho. Nepřirozené ticho panující v celém městě, jen z nábřeží, kde se obyvatelé přístavu dohadovali s Hady, zazníval křik.

Drakkainen po zádech sklouzl ze střechy a seskočil na kamenný dvůr, pak dopadl jako kočka na všechny čtyři a vstal. Šklebil se a mírně kulhal na levou nohu.

Uzený Ulle seděl nehnutě na lavici s uzenou rybou na kolenou a zíral na něj s otevřenými ústy. K vousům se mu přilepil kousek rybí ploutve.

Zaskřípaly dveře.

Poutník se v půlobratu sklonil, nechal kolem sebe prolétnout ruku se sekerou, shora zablokoval útočníkovo zápěstí, praštil ho loktem do čela a nehybného jej položil na zem. Celé to netrvalo déle než mrknutí oka a odehrálo se to v úplném tichu.

„Zabil jsi mi syna," zachraptěl šokovaný Ulle. Rybí ploutev mu pořád visela na zkoprnělé bradě.

Drakkainen k němu rychlým krokem přešel, vykráčel po schůdcích na verandu, vzápětí mu šlápl na hrudník a přimáčkl obchodníka zády ke zdi.

Foukl si na prsty, v nichž se najednou zjevila stříbrná mince.

„Včera jsem ti zaplatil tolarem," řekl, „dneska ti dám marku. Stříbro je tvrdší než zlato a myslím, že ho tentokrát budeš dolovat z čela."

„Cco…" vyjekl Uzený Ulle.

„Byli tři," zavrčel Drakkainen. „Nikdo mě v tomhle městě nezná, ale přesto na mě čekali. Teď leží v uličce mezi ploty a já chci vědět, co s tím máš společného. Měli u sebe tohle." Ukázal mu amulet. „Všichni tři. Bratříčkuješ se s Hady?"

Natáhl ruku k jeho obličeji. Ulle vyvalil oči, až se v nich objevil úzký proužek bělma jako u vyděšeného koně, ale Vuko jen cvrnkl do rybí ploutve, která už ho začínala dráždit.

„Byl jen jeden," vykoktal Ulle, nespouštěje zrak z mince, kterou Drakkainen držel mezi palcem a ukazovákem. „Jeden, ne tři. A přišel na nábřeží hned potom, co jsi odešel. Ptal se úplně stejně jako ty. Jestli tady byl někdo divný a vyptával se na

vysokého, slepého muže s vlasy jako krkavčí peří. Nepamatuju si, co jsem říkal, přísahám. Pamatuju si jen na jeho oči. Zezlátly. A kolem byla mlha. Chvíli na to jsem v obchodě seděl úplně sám. Z nosu mi tekla červená. Odpřísáhnu to při Hindovi, jestli chceš. A teď mě nechej jít za synem.“

„Tvůj syn se za chvilku probudí,“ řekl Drakkainen. „Možná bude zvracet, ale nic víc. Ať mu dávají na čelo mokré obklady a nechají ho trochu prospat. Nejlepší by bylo, kdyby mu mohli přikládat led.“

Sundal nohu z jeho hrudi, nechal ho odlepit se od stěny a odkašlat si.

„Asi ti věřím,“ řekl Vuko. „Ale proč by mě měl znát nějaký Had?“

„Neznal tě,“ odpověděl Uzený Ulle. „Ale znal toho černovlasého, co ho hledáš, asi. Ptal se na kohokoli divného, a ty jsi divný.“

„Vůbec nejsem divný,“ zvýšil Drakkainen hlas. „Jenom jsem ještě dneska neměl cappuccino.“

„Cože?“ zeptal se Ulle udiveně.

„To není důležité. Dokonce ani ty ho nemáš. Dej mi kořeněné pivo.“

„Až mě zase někdy budeš chtít navštívit,“ konstatoval Ulle znechuceně, „nelez sem po střeše.“

Syn Uzeného Ulleho zasténal a posadil se, bolestně potřásaje hlavou.

Nepodceňuj šepot a šelest trávy.
Nepodceňuj jiskry nesené větrem.
Požár je okamžikem,
bezmyšlenkovitým hněvem.
Zbudou jen popelem šedá spáleniště.
A jen bolest bude planout bez konce.

Kirenenská kniha přísloví

Kapitola šestá

Pouštní oheň

Říkalo se, že přišla z pouště. Přímo z vyprahlého pekla Nahel Zym, kde není nic kromě kamení, písku a železné trávy. Osamocená žena, oděná do volného rudého pláště, který se v poušti nosí, s obličejem skrytým v hluboké kápi. Věštkyně, která říkala, že podpálí svět. Tvrdila, že byla vyslána pradávnou amitrajskou bohyní, Podzemní Matkou. Bohyní, od níž se lid odvrátil.

Alespoň tak to vypadalo podle řečí, kolujících na náměstích a bazarech celého impéria.

Stalo se to během výjimečně horkého, suchého léta. Nebe planulo, v jižních provinciích vysychaly řeky a zemi pokrývala vysušená krusta. Vedro přicházelo den co den a od jara v centrálních provinciích ještě nespadla ani kapka deště. Můj otec k sobě povolal Vědoucí, ale nedoneslo se mi, co mu řekli. Myslím, že nic důležitého. Jsou věci, se kterými si nedokáže poradit ani ten nejlepší vládce, a k nim právě patří sucho, povodně nebo epidemie. Dokonce ani nejmoudřejší imperátor nezastaví uragán a ani nejsilnější armáda neporazí bouři. Tak to prostě je.

Tehdy už jsem se stával mladým mužem. Můj nejstarší bratr Kimir Zyl nežil a já už se smířil s myšlenkou na svět, který vypadá jinak. Občas jsem navštěvoval jeho hrob v Zahradě mlčení a zapaloval vonné tyčinky v kamenné misce, zdobené reliéfem ve tvaru koně, ale moc často jsem na něj nemyslel. Zvykl jsem si.

Koneckonců, ani můj Učitel mi nedával moc času k přemýšlení. Oč zarytěji jsem neustálá cvičení a tvrdou disciplínu, kterou jsme museli snášet v Ocelovém domě, považoval za nepříjemnost, na niž si musím zvyknout, o to víc jsem s věkem začínal mít i jiné zájmy. Můj bratr a dvě sestry sedávali v Komnatě vědění nad svitky a naslouchali učitelům. Já jsem hodně

často vycházel ven v Řemenově společnosti. Plížili jsme se tajnými kamennými chodbami až do paláce. Předtím jsem skoro nikdy neopouštěl Vesnici Oblaků. Její zahrady a budovy pro mě byly celým světem. Zeď, táhnoucí se, kam až oko dohlédlo, a stěny Tygřího paláce pro mě znamenaly totéž, co pro kohokoli jiného horizont.

Během svátků a hostin nás tam občas zavedli, abychom se mohli podívat na mystéria zpoza sloupů Tygřího sálu, nebo pozorovat průvody tanečníků na náměstí Tisíce koní před palácem, a někdy nás vzali i do říšské svatyně, ale tohle všechno byly exotické vycházky, stejně jako zřídkavé cesty do Orlího paláce v Mořských horách.

Mé znalosti o světě pramenily ze svitků a z vyprávění. O manaharských bazarech a ulicích, které bych mohl navštívit hned po snídani, jsem věděl totéž co o kebiryjských stepích, horských městečkách Sauraugu nebo o jamarkandských řekách a kanálech.

Jediní prostí lidé, které jsem vídával, byli palácoví zahradníci, sluhové a otroci. Byli sytí a zdraví a zdálo se, že jsou dokonale šťastní, a já jsem získal dojem, že takhle vypadají všichni obyvatelé impéria, nebo dokonce všichni lidé na světě.

Ale když se ze mě začal stávat mladý muž, muselo se to změnit. Řemen mě s sebou bral do paláce, abych přihlížel poradám a z úkrytu pozoroval poselstva přijíždějící za otcem. Každý den ráno jsem musel vyslechnout hlášení o stavu země. Dozvídal jsem se o bouřích, rebeliích, pytlích obilí a durry, lodích, daních, nepokojích a náboženských potyčkách. Řemen se mě neodbytně vyptával, aby zjistil, jestli rozumím a pamatuju si všechny tyhle věci. Nutil mě říkat, co bych v té nebo jiné situaci udělal já, a netoleroval ledabylé, bezmyšlenkovité odpovědi. Celé dny jsem musel trávit v nekonečných diskusích. Nestačila mu odpověď jako: „Přesunul bych oddíl pěchoty do Kebzegaru“ nebo „zvedl bych daně o pět dirhanů za prodejní místo“. Bez přestání zaznívaly další „jak“ a „proč“. Musel jsem vymýšlet řešení a obhajovat je. Vyčerpávalo mě to víc než nácvik bojových umění.

Další změna v mém životě spočívala v tom, že mi skončily doby šermování s klackem. Dostal jsem vlastní meč, nůž, luk a kopí. Prosté a levné, takové, jaké má armáda. S ostřími z dobré oceli, ale zasazené do obyčejné kosti a dřeva.

Modřiny a boule, které mě zdobily do této chvíle, byly vystřídány mělkými šrámy a ranami.

Jednou jsem se Řemena zeptal, jestli někdy poznám odpočinek.

„Lehký den jsi měl včera," odpověděl mi se smíchem. „Tak už to bude po celý tvůj život. Zapamatuj si to, tohimone."

Nebylo jednoduché se na to všechno soustředit, protože i já jsem se začal měnit. Měl jsem dojem, že to přišlo ze dne na den.

Jednoho dne vyplňovalo celý můj svět číhání na kousek svobody, abych mohl běhat v zahradě, střílet z luku na koš nebo plavat v jezeře, ale najednou jsem zjistil, že pro mě na světě není nic zajímavějšího než okamžik, kdy pokojská Hafma stojí na terase ve slunečních paprscích a skrz šaty je dobře vidět silueta jejího těla.

Když mi má učitelka Aiina vysvětlovala svitky dávných vůdců a vykládala zásady vysoké politiky, já jsem vnímal jen její šíji; konkrétně místo na krku, kde začínaly vzhůru vyčesané vlasy. Naslouchal jsem, jak mi vysvětluje pravidla obchodu, jeho léčky a tajemství, ale snil jsem s otevřenýma očima a nedokázal odtrhnout pohled od tajemného stinného místa mezi jejími ňadry, viditelného pod sponami haleny.

Často jsme hráli hru, která byla zároveň cvičením obchodnického umění. Jmenovala se tarbiss. Hrál jsem ji rád, ale od určité chvíle jsem neustále prohrával. Rozhodně mě zajímalo míň, zda dokážu od Aiiny koupit vzácný černý kámen a jakou oblast si vylosuju, než jestli se mi podaří zahlédnout v rozparku sukně její nohu nebo vnitřní část chodidla.

V podstatě jsem věděl, že dospívám a začínám se stávat mužem, ale nikdy předtím jsem netušil, že to bude jako stepní požár. Myslel jsem, že začnu toužit po ženách stejně, jako jsem chtěl mít vlastního koně nebo vidět akrobatické představení. Prostě rozmar, který bude lehké kvůli nedostatku příležitosti ignorovat a potlačit. Nechápal jsem, co jsou zač všechny ty spalující vášně, o kterých jsem četl v básních. Nevěděl jsem, že to bude jako bezedný stesk po domově, horečka a žízeň uprostřed pouště zároveň.

Věděl jsem, že mě čeká manželství s jednou z princezen starobylých amitrajských rodů nebo s dcerou vládce nějaké daleké země. Že kromě toho budu mít několik konkubín. Ale věděl jsem, že si žádnou z nich nevyberu sám podle svého srdce a že rozhodně neexistuje způsob, jak by se jednou z nich mohla stát Aiina, má učitelka.

A tak celá země zmírala žárem a já taky. Jenže lidé a zvířata bažili po vodě a já jsem usychal touhou po Aiinině těle.

Otec nařídil rozdávat píci pro dobytek a dovážet říční vodu do několika měst. Z okrajových provincií se přivážely sudy, které se plnily vodou, jež pak putovala dlouhé míle, než byla lidem vydávána po škopku denně.

Asil, řeka protékající hlavním městem, vypadala jako potok a líně se vlekla korytem uprostřed širokého pásu bláta, na troud vysušeného sluncem.

Když mi Aiina zmizela z dohledu, nedokázal jsem si vzpomenout na její obličej. Věděl jsem, že má tmavě modré, trochu šikmé oči a její vlasy, splétající se do vln a prstýnků, měly barvu noční oblohy v létě. Černé s modrým nádechem. Pamatoval jsem si nos, úzký jako čepel nože, a plná ústa s mírně pokleslými koutky, ale to byla jen slova. Nedokázal jsem si jej představit celý, i když jsem se moc snažil. Zdálo se, jako by učitelčina tvář byla za nějakou clonou a každým okamžikem ji spatřím, ale když jsem si představil její oči, zmizela ústa, a když jsem si připomněl vlasy, zmizel obličej. Proležel jsem celé noci, svíraje železnou kouli přání, kterou jsem dostal od Řemena. Kouli, na kterou jsem si zvykl tak, že když jsem se necítil dobře, podvědomě jsem po ní sáhl. Často jsem usínal až v okamžiku, kdy mi vypadla z ruky.

Studny podél cest musely být hlídány vojáky, aby je někdo nevybral až do dna. Vozy, naložené sudy, také musely cestovat pod ochranou jízdy. Durra usychala na polích a plody dorůstaly jen do velikosti dětské pěsti.

Pokoušel jsem se potlačit spalující touhu a zaměstnat se něčím jiným. Ale dokonce i výuka začala být monotónní. Palác žil ze dne na den jen deštěm, vodou a obilím. Bez přestání byly přepočítávány strategické zásoby a přemýšlelo se nad tím, jak má země přežít do příštího roku. A protože jsem stejně jako ostatní nedokázal najít žádnou dobrou radu, cítil jsem se tím unavený.

* * *

Čím dál častěji jsme dostávali zneklidňující hlášení. Od velitelů vojenských posádek, městských strážníků, od úředníků i špehů. Opakoval se v nich jediný výraz, šeptaný po bazarech, v zájezdních hostincích, v posádkách i na tržištích: „Hněv bohů“. Je běžné, že když je zle, lidé z toho podezřívají bohy. Ale v impériu

mého otce byly řeči o starých bozích opravdu nebezpečné a v každém ohledu politické.

Musel bych vyprávět o tom, jak vypadala Amitraj v dobách, kdy můj děd zasedl na Tygří trůn. Postupně to objasním, ale zatím ještě ne. Stačí, když řeknu, že pokud se na bazarech šeptalo o hněvu bohů, lidé měli na mysli staré bohy. Velkou Podzemní Matku a její přisluhovače. Azzinu, které byly o každých žních krvavě obětovány desítky zajatců. Dva měsíční bratry, kteří byli patrony mužů. Kodex země, jenž řídil nejen každý lidský krok od narození až do smrti, ale taky skoro každé slovo, které kdy člověk řekl.

V tehdejší Amitraji nevlastnili lidé skoro nic. Všechno bylo zasvěceno bohům a všechno jim patřilo. Samozřejmě že se objevovali stejně zřídka jako teď nebo kdykoli jindy. Ale Amitrajci věřili, že jsou lidem, který patří Podzemní Matce, a že všechny dobyvačné války jsou získáváním jejího dědictví. Věřili, že když dobudou svět a vrátí ho Matce, přijde zlatý věk. Věk bohatství, štěstí a lásky. Doba, kdy se lidé nebudou dělit na pohlaví a všechno a všichni budou jedním. Kdysi puklý svět zase sroste. Nebude existovat den ani noc, ženy ani muži, dobro ani zlo, jen harmonie jednolitosti.

My, Kirenenové, věříme v něco jiného. V těžkou Cestu k Hoře, k osvícení a harmonii se Stvořitelem. Věříme, že existují různé cesty a mnoho z nich, těch, které vedou k Hoře prostřednictvím údělu být spravedlivý, milosrdný, svobodný a dobrý, jsou těmi správnými. Ale každý kráčí sám a musí si vybrat svou cestu. Bohové – zvláštní bytosti, zjevující se na zemi – také kráčejí touto cestou, stejně jako ostatní tvorové. Jedni dorazí až k Hoře, jiní ztratí cestu stejně jako lidé a pak jsou zapomenuti. A my jsme přinutili Amitraj, aby tuhle filozofii přijala.

Postupně, krok za krokem, jsme lidem povolili uzavírat manželství, bydlet spolu, stavět si domy, shromažďovat majetek a vychovávat vlastní děti. Dovolili jsme jim kráčet k Hoře, vybírat si svou cestu. Dovolili jsme jim pamatovat si dávné jazyky a zvyky zemí, z nichž pocházeli, než byly pohlceny císařstvím, nechali jsme je klanět se dávným bohům, pokud byli poslušní našich zákonů a ctili Tygří trůn.

Ale přišlo sucho a s ním hlad a nemoci a na bazarech se začalo šeptat o hněvu bohů.

Dávných bohů. Těch, které jsme urazili.

A o věštkyni zvané Pouštní oheň. O mocné ženě, která skrývala tvář pod kápí a která byla seslána rozhněvanou Podzemní Matkou, aby šlehala neposlušný lid ohněm sucha.

„Proč to má takový význam?“ zeptal jsem se Řemena u snídaně. „Reptají, protože trpí. Dřív nebo později déšť přijde. Je hrozné, že někteří zemřou, že bude horší rok, ale můžeme přece zvednout daně v provinciích, které nebyly postiženy. Můžeme tam vychovat stáda, která pak dáme poškozeným ve Vnitřním kruhu. Déšť jednou přijde. Přivážíme jim přece vodu a rozdáváme ji. Rozdáváme i jídlo. Vždyť vidí, že jim otec pomáhá. A déšť přijde tak jako tak. Uplyne trocha času a zapomenou na sucho. Stejně jako zapomenou na tu věštkyni.“

„Přál bych si, abys měl pravdu,“ řekl Řemen a zamračeně pohlédl do svého šálku s ořechovým odvarem. „Řekni, jakou nejcennější věc jsme dali Amitraji?“

„Nás,“ rozesmál jsem se. Ohnal se po mě, ale taky se usmál. „Dali jsme jim svobodu,“ řekl jsem vážněji. „Existuje větší poklad? Můžou se stýkat bez ohledu na kasty, ale nikdo je k tomu ani nenutí. Starobylé rody se pořád svých kast drží, pokud chtějí. Dali jsme jim zákony. Každý si může vybrat svou cestu. Můžou obdělávat pole nebo obchodovat, nebo vstoupit do armády.“

„Každý?“ zeptal se výsměšně. „Tak jak je možné, že všichni Hirukové obdělávají pole Sindarů? A že ani jeden z nich raději neobchoduje?“

„Nemají s čím obchodovat. Ale kdysi je za opuštění vesnice čekala smrt a teď mohou jít a dělat si, co chtějí.“

„Tak proč to nedělají, Mladý tygře?“

„Protože to neumějí!“ rozzlobil jsem se. „Zase překrucuješ má slova. Je jasné, že když je mohl několik set let kdokoli zabít, protože byli nejnižší kastou a ničím se nelišili od otroků, budou ještě dlouho zaostalí. Ale, pokud vím, Sindarové jim teď musejí platit. Ve všech venkovských osadách jsou císařští učitelé. Tak snad jejich děti…“

„A Sindarové jsou díky tomu určitě šťastnější.“

„Myslím, že ano, protože teď můžou zbohatnout. Když zaplatí lidem a odvedou daně, mají zbytek zisku pro sebe. Tehdy neměli nic.“

„Ujišťuju tě, že i tehdy uměli zbohatnout. Měli na to své způsoby. Kněží přece neshromažďovali v Rudých věžích úplně

všechno. Takže jsme konstatovali, že Hirukům jsme nedali nic. A co jsme dali Sindarům?“

„Víš dobře, že jsme ještě neskončili! Uběhla teprve tři pokolení! Snažíme se vyléčit celou zemi! Měl bys mít víc úcty k tomu, čeho dosáhl můj otec a tvůj vládce!“

„Ho, ho, Mladý tygr mě bude strašit vlastizradou. To je totéž, tohimone, jako bych tě bil pokaždé, když nevím co říct.“

„Jen jsem se ptal, proč se má Tygří impérium bát jediné šílené ženské. Máme snad málo proroků bizarních kultů, vykřikujících na tržištích? Jsme tak slabí? Stačí jen několik týdnů horka?“

„Je jiná. Kdekoli se objeví, zůstávají po ní její stoupenci. Oblékají si kastovní roucha, zase stavějí Rudé věže. Dávají majetek svatyni.“

„Proč?“

„O tom se moc neví. Rituály jsou tajné. Její proslovy jsou plné obvyklých výhrůžek, starých báchorek o Podzemní Matce, kterou její děti musejí nakrmit, a stejných vizí nového světa srostlého v jednotu. Bez rozdělování, bez nespravedlnosti a tak dále. Jsou v tom i nové věci, které přidala ke staré víře, ale to nic nevysvětluje. Význam má to, že rozdává vodu a jídlo. A podle toho, co nám úředníci posílají v hlášeních, dává lidem zřídla.“

„Jak to myslíš, ‚dává zřídla‘?“

Řemen otevřel velký tubus a vytáhl z něj svazek svitků.

„Tady: vesnice Kahir Dym v Supích horách. Udeřila pěstí do kamene stojícího uprostřed bazaru a pak ho vyvrátila. Pod ním se objevilo zřídlo. Sice malé, ale prýští už měsíc a pořád dává vodu. Totéž na předměstích Bausabadu. Zanechala po sobě zřídlo, tryskající ze skalní stěny, a na městském bazaru vyprovokovala dav, aby zabavil zboží kupcům. Nebylo toho moc, ale rozdávala pak durru ženám a dětem. Nabírala semena ze sudu pomocí dřevěného škopku a rozdala jich zhruba… Tady to mám: ‚více než pětkrát po padesáti korcích‘. Přes birhon durry z jediného sudu! Dále: zastavuje se v jeskyních nebo sklepeních a uzdravuje nemocné. Mám hlášení o napravených zlomeninách, o odstraněných ohnivých vředech, vyléčené hnilobě dechu a bahenní zimnici.“

„Takže je Tvůrce. Můžeme ji zatknout.“

„Neměl bys mluvit rychleji, než přemýšlíš, tohimone. Zatknout ji za to, že napojila žíznivý lid? Že udělala to, co my nedokážeme? A co kdybychom taky ucpali ta zřídla? A pak pověsili vyléčené?

Problém je v tom, že sotva se nemocní postaví na nohy, začnou blábolit o Podzemní Matce, odevzdají majetek a začnou stavět Rudé věže.“

Nějakou dobu jsem mlčky naslouchal a hrál si s číší.

„Přestávám tvé výuce rozumět, Řemene. Nevím, co mě chceš naučit. Jaká je odpověď?“

Učitel si povzdechl.

„Pomalu pro tebe končí doba jednoznačných odpovědí, které můžeš najít ve svitcích a kodexech. Jen tě učím myslet. Využívat veškerého vědění, které se Ocelový dům pokoušel několik let dostat do tvé prázdné hlavy. Protože možná přijde čas, kdy já budu od tebe čekat odpověď, co dělat, Mladý tygře, a ty mi ji budeš muset dát. Ale než tohle přijde, je čas, abys poznal svět.“

„Jak to?“

„Musíš vyjít z paláce. Bez průvodu, Tygřího vozu, eskorty a veškerého umělého světa, který s sebou nosíš, jako želva nosí krunýř. Je čas vylézt z krunýře. Máš se stát Tygrem, ne želvou.

* * *

A tak přišel čas, kdy jsem dostal šaty obyčejného Sindara. Tmavě žlutý kabátec s černým lemováním, volné kalhoty a plstěné boty s podrážkou spletenou z řemínků. Zaskočilo mě, že byly v o něco lepším stavu a dražší než ty, které jsem obvykle nosil každý den.

Naučili mě, jak by se nejspíš choval mladý člověk, který nedávno složil zkoušky na císařských úřadech, jak mám zdravit jiné lidi a co se tady pro takového člověka sluší, a co ne.

A jednoho rána mi Učitel představil člověka, který se mi měl stát dalším důležitým životním partnerem.

Byl vysoký a štíhlý a vypadal, jako by ho upletli ze zauzlovaných, na slunci vysušených řemenů. Nosil veteránský cop a všiml jsem si, že má na rameni tetování čtrnáctého oddílu, nazývaného „Hromový“. Byl o něco mladší než Řemen, jenže na mě nepůsobil mladým dojmem – spíš byl neodhadnutelného věku, jako třeba kůň.

Jmenoval se Brus, syn Pelyňka, a pocházel z klanu Pramene.

Důstojně mě pozdravil, vzal mou dlaň do obou rukou a přiložil si ji k čelu.

„Tohimone, můj pane,“ zabručel.

„Neočekávej poklony, Mladý tygře," vysvětloval Řemen. „Brus se má postarat, abys v ulicích města zůstal naživu a zdráv a vrátil se do paláce. To je vše. Není to tvůj sluha, ale opatrovník. Odteď můžeš odcházet tajným východem a procházet se po Maranahaře, ale Brus tě bude vždycky doprovázet. Bez výjimky. Bude tě učit znát svět, ale nikdo tam venku nesmí mít ani tušení, že je tvým sluhou. Oficiálně se jmenuje Tendzin Byrtalaj a říkej mu „sitare Tendzine" – nikdy ne jinak. Ty se budeš jmenovat Ardžuk Hatarmal, ale Brus ti bude říkat Ardžuk, Arki nebo taky Rudá hlavo. Jako by byl někým starším a důležitějším. Občas s tebou bude mluvit ironickým tónem nebo se ti bude vysmívat. Je to část převleku stejně jako kabátec nebo falešná jména."

* * *

Když jsem měl poprvé v životě opustit Vesnici Oblaků, měl jsem radost, ale někde uvnitř jsem byl taky vyděšený.

Procházeli jsme dlouhými dlážděnými chodbami, osvětlenými jen malými olejovými lampami ve výklencích. Byly slyšet pouze naše kroky a zvláštní vzdálené hučení. Zeptal jsem se Bruse, co je to za zvuk.

„Město," řekl jen.

Po delší době jsme došli k točitým schodů a pak ke dveřím. Brus, kterého jsem od této chvíle měl oslovovat „sitar Tendzin", vytáhl z rukávu klíč uvázaný na řemínku a otevřel je. Stáli jsme v nějaké malé místnosti bez oken. Můj průvodce pečlivě otočil klíčem a pak otevřel další dveře. Vešli jsme do dalšího skladu zastavěného sudy a balíky zboží, minuli další dveře, vyšli po schodech a poté, co jsme odhrnuli záclonu z korálků, jsme vešli do těsného nenápadného krámku, kde za psacím pultem seděl šedovlasý shrbený stařec a psal něco rákosovým perem na malý svitek. Na policích ležely stovky svitků a tubusů pro uschování listin. Dřevěných, kožených i malovaných pryskyřicí. Stařec si nás ani trochu nevšímal, jako bychom tam vůbec nebyli. Namočil pero do inkoustu a dál kreslil rovné řady písmen.

„To je písařův obchod," řekl Brus. „Leží na Provaznické ulici v obchodní čtvrti. Písař se jmenuje Šilgan Hatjezid a ty si to musíš pro jistotu zapamatovat, kdyby se stalo, že se budeš muset vrátit domů sám."

„Šilgan Hatjezid," opakoval jsem. „Písař s obchodem na Provaznické ulici v obchodní čtvrti."

Šilgan Hatjezid sáhl pro kostěné pečetidlo a otiskl je na dokument. Pro něj jsme byli neviditelní.

„Co tady dělá?"

„Sepisuje lidem úřední dopisy. Žádosti, návrhy, oznámení. A taky soukromé dopisy, závěti, rozvodové listiny a podobně. Je to jeho práce."

Brus rozhrnul korálkový závěs a vyšel na ulici. Já jsem kráčel těsně za ním.

A skoro jsem upadl, když mě zalila sluneční záře, hluk, shon a zmatek. Už jsem viděl víc lidí najednou, ale vojenské oddíly nebo davy věrných připomínaly zdálky spíš květinové záhony. Tady se lidi doslova tlačili na sebe. Díval jsem se na těsné nevzhledné domy barvy vysušené hlíny, namačkané jeden na druhý, na barevné oblečení, na hromady zboží vystaveného před vchody, na hlučící korouhvičky vývěsních štítů, a zatočila se mi hlava.

Bylo tu špinavo a hlučno.

Procházeli jsme se mezi lidmi sedícími ve stínu, kouřícími dýmku nebo popíjejícími odvar, brodili se v hromadách vyhozeného ovoce, balancovali mezi sloupci hliněného nádobí nebo se prodírali davem zalitým sluncem. Nikdo nám neudělal místo, nikdo nám nepomáhal projít. Bylo nutné prodrat se násilím, poslouchat kletby a snášet pošťuchování. Cítil jsem zápach potu, smíšený s pachem masa grilovaného na roštech a koření, přidávaného do zeleného kebiryjského vína. Město vonělo i páchlo, bylo zajímavé i děsivé, lákavé a odpuzující zároveň.

Zapamatoval jsem si jen chaos a tlačenici. A otřesný pocit, že si mě nikdo nevšímá, zároveň se strašlivým zděšením, že budu za okamžik poznán. Dav působil dojmem, že všichni jdou všemi směry zároveň. Taky jsem si všiml, že někteří lidé jsou nemocní nebo na nich byla dřívější nemoc patrná. Chyběly jim zuby, měli jizvy a občas jsem zahlédl lidi bez nohy nebo ruky, se zkroucenými dlaněmi nebo hnisajícími vředy.

Když už jsme urazili kus cesty, začal jsem se cítit strašlivě unavený a měl jsem chuť vrátit se do Vesnice Oblaků, převléknout se a sednout si do zahrady. Řekl jsem to Brusovi, ale on jen odsekl.

„Ještě jsi neviděl město, Arki. Máš si na ně zvyknout. To je život. Ten smrad, hluk a lidé. Ve tvé zahradě se sní. Ty se musíš probudit.“

Takže jsme kráčeli ulicemi a mně se točila hlava z vřavy, z horka a pak i z únavy.

„Když jsi unavený, můžeš si sednout někde do stínu na zem, ale tam bude taky dusno a těsno. Každý si chce sednout do stínu. Další procházející lidé tě budou kopat a zakopávat o tebe. Něco jiného je, když máš trochu peněz. Pak si můžeš najít hospodu, odpočinout si tam, něčeho se napít a pohodně se usadit na židli. Ale něco to stojí. Stejně jako kterékoli ovoce, každý kousek grilované želvy a vlastně všechno, co vidíš. Ve městě všechno něco stojí. Kousek stínu, chvíle odpočinku, trocha jídla. I když si chceš jen někde sednout a odpočinout, musíš zaplatit. Ve městě se platí pořád a za všechno. I za každý hlt vody. Třeba támhleten člověk s divnou nádobou na zádech prodává vodu. Až půjdeme ven příště, dostaneš trochu měďáků, zhruba jeden dirhan. Tolik, kolik je denní mzda tesaře. Jestli si budeš chtít něco koupit nebo sníst, budeš si muset všímat cen a hlídat si, jestli si to můžeš dovolit. Pamatuj, že dokud je sucho, nejdražší je v tomhle městě uhašení žízně. A přesto je situace ve městě ještě pořád docela normální.“

Po nějaké době se ale unavil i Brus, a tak jsme se posadili do stínu před nějakou tmavou místností, na tvrdé dřevěné židličky, a obtloustlý hostinský nám přinesl šálky s ořechovým odvarem.

„Proč jsme si sedli sem, sitare Tendzine?“

„Protože ‚U Kocoura‘ mají dobrý odvar. O dost horší než ten, co piješ obvykle, ale dokážeš ho vypít.“

„Ale zaplatil jsi půl tigríku. V támhleté hospodě je pití levnější. Za stejné peníze bychom k odvaru dostali ještě každý tykev kořeněného piva.“

„Jak to víš?“ zamračil se.

„Na okenici jsou křídou napsány ceny, sitare Tendzine,“ konstatoval jsem.

Později jsem začal výpravy do města mít rád. Chodili jsme po ulicích, každou chvíli se zastavili v nějaké taverně, procházeli se po bazarech a náměstích. Brus mě v podstatě nechal chodit, kam se mi zachtělo, a protestoval, jen když jsem se rozhodl vydat do některých čtvrtí.

„Tam je příliš nebezpečno,“ odpovídal krátce.

Oblíbil jsem si pozorování lidí a naslouchání rozhovorům. Vyhlížel jsem exoticky vypadající cizince a cítil radost, když jsem zahlédl davem se proplétajícího člověka v kirenenském plášti, s klanovými výšivkami na rukávech a s nožem u pasu. Taky jsem se rád bezcílně toulal. Prošel jsem se po bazaru, potěžkal v dlani kebiryjskou šavli, koupil si oliheň grilovanou na roštu přímo na ulici a vypil tykev kořeněného piva, smlouval o šňůru korálků a pak ji daroval první hezké dívce, kterou jsem potkal. Měl jsem ale dost rozumu, abych se nepřibližoval k dívkám v kastovních šatech s tetováním na čele.

„Muži je nesmějí oslovit bez vyzvání," vysvětloval Brus. „Příbuzní tě můžou zmlátit, nebo by tě dokonce někdo v davu mohl bodnout nožem."

Několikrát mi tvrdě vynadal, když jsem chtěl jít někam do podezřelých míst.

„Nic se ti nestane," řekl. „Ne, dokud jsem s tebou, ale budou na tebe chtít zaútočit a já je budu muset zabít. Tímhle jednáním je odsuzuješ k smrti. To je zbytečná krutost."

Považoval jsem to za vychloubání, ale jednoho dne mě okradli.

Dokonce jsem si toho ani nevšiml. Prodírali jsme se bazarem. Brus, jdoucí za mnou, se najednou rychle otočil, já jsem zaslechl výkřik a spatřil, že můj opatrovník svírá zápěstí hubeného výrostka s krysím obličejem a červenýma očima, držícího váček, který kdovíjak odřízl od mého opasku. Zloděj ze sebe vydal vyděšené vysoké zapískání a švihl po Brusově ruce úzkým nožíkem, který mu v jediném okamžiku vyrostl v druhé dlani. Nestihl to. Brus stejně rychle ruku srazil a kluk si skoro propíchl vlastní zápěstí.

Když jsme se při odchodu prodírali davem, výrostek se svíjel na zemi uprostřed kruhu shromážděných lidí, kňučel jako zraněný pes a krev z rozříznuté ruky stříkala na zem okolo něj.

Nakonec si Tendzin přivlastnil můj znovuzískaný váček.

„Dnešní den strávíš bez peněz, Rudá hlavo, pak se možná naučíš dávat pozor. Ta malá krysa za tvou nepozornost zaplatí životem."

„Vždyť to byla jen ruka," řekl jsem.

„Ruky si všiml, protože ho bolí a zranil se sám," procedil Brus skrz zuby a nenápadně zasunul čepel velikosti malého lístku do pochvičky, která mu jako amulet visela na krku.

Je pro mě těžké si teď vzpomenout na Maranaharu mého mládí, protože to město už není a možná už nikdy nebude. Proto si je musím pamatovat. To město v sobě musím nést společně se vším ostatním. I s mou neznámou zemí, Kirenenem, celým svým klanem, Vesnicí Oblaků, Aiinou, otcem, bratry, matkou i Řemenem. Je toho tolik…

Tolik toho shořelo.

Maranahar.

Tehdy žilo. Bylo vulgární, halasné a křiklavé, ale veselé jako přiopilá děvka. Dalo se tady prodat i koupit cokoli, k vidění byly kupecké karavany z celého světa. Tančilo se tu, hrály se kostky, pilo se zelené víno a ambria. Až do příchodu žhavé rudé noci se v ulicích mačkal dav. V rezidenční čtvrti bylo klidněji. Tam se ozýval i zpěv ptáků. Občas jsem tam chodíval, abych se podíval na bílé kupole paláců a vnitřní zahrady kypící zelení. Miloval jsem kradmé pohledy na svatyni Dalie obklopenou zahradou, kde v altánech sedávaly nahé dlouhovlasé kněžky, nádherné jako nymfy, a prodávaly svá těla za zlatý šekel ve prospěch svatyně. Díval jsem se na jejich štíhlé údy ozdobené barevnými květy a lístky a na ňadra připomínající plody a cítil jsem, jak má touha šlehá vysokým plamenem jako olejnatý strom zasažený bleskem. Ale nic jsem Brusovi neřekl a on taky mlčel. Často jsem však přemýšlel, kde vzít zlatý šekel.

Nejraději jsem ale měl jako labyrint propletené uličky obchodní a přístavní čtvrti. Říční přístav tehdy strašlivě páchl, lodě, bárky i galéry místy stávaly i několik desítek kroků od mola, posádky se musely na palubu dostávat po žebřících a zboží se nosilo na zádech hustým blátem, pokrytým popraskanou skořápkou. V bahně hnily odpadky a líhly se v něm miliony much.

Během těch procházek jsem často slýchával o Pouštním ohni – o Nahel Ifrii. A o hněvu dávných bohů. A taky o prokleté cizácké dynastii, která přivolala na císařství trest, hněv a pohromy.

Když jsem uslyšel tyhle šeptané zvěsti, zachvátil mě děs a předtucha nějakého neštěstí.

Ať se dělo cokoli, jméno věštkyně se vracelo stejně tvrdošíjně jako falešná mince. Když se ve městě přemnožily mouchy, slyšel jsem, že „Nahel říkala, že přijdou mouchy. Že vyžerou oči nepřátelům Podzemní Matky. Líhnou se z hříchů proti Kodexu země. Z té blahovolnosti. Z toho obchodování. Z nečistoty. Každý jen pro sebe, a pro Matku nic. A bude ještě hůř…“

Obchodní čtvrť ale žila obchodem, volností pohybu a svobodou, kterou poskytovaly naše zákony. Tam se zvěsti o zázracích věštkyně opakovaly se znechucením a obavami. Tam se neříkalo, že „se všechno vrátí ke starému. Miska durry pro každého a Kodex země. Skončí kirenenské pořádky. Zase to bude jako za našich praotců. Kněží udělají pořádek a deště se vrátí.“ A pokud ano, tak vyděšeně. Na bazarech pracovali svobodní lidé. A netoužili po návratu Rudých věží, takže jsem se v uličkách obchodní čtvrti cítil líp.

* * *

Od doby, kdy jsem začal vycházet do města, jsem se i na Vesnici Oblaků díval jinak. Pořád pro mě byla nejlepším místem na zemi, mým domovem, ale začal jsem mít znepokojivé tušení, že je to také nejlepší místo na celé zemi. A že domy ostatních lidí nejsou jen zmenšenými kopiemi zdejších domů, ale ani trochu je nepřipomínají. Začal jsem lépe chápat svět.

Když jsem naslouchal hlášením o zboží, clech, žních, viděl jsem před očima koše červené durry, hromady plodů, svazky dlouhé cibule a stáda červených volů, bučících v ohradách. Dokázal jsem pochopit, co je pět galér s nákladem kožešin nebo oddíl pěchoty. A došlo mi, že svět je obrovský.

Ale celý zbytek světa mi vyplňovala Aiinina vůně, její vlasy, její dlouhé nohy míhající se v rozparku sukně jako nůžky, a to taky vyplňovalo mou hlavu, v níž se začínalo dělat stejně těsno jako na největším maranaharském bazaru.

Občas jsem propadal smutnému zamyšlení. Večer jsem sedával ve své ložnici nebo na terase a díval se na zahradu. Naslouchal jsem volání nočních ptáků a hleděl do pableskujících vod jezera. Hledal jsem mlčení a samotu. Aiina…

Myslím, že to ve skutečnosti nebyla láska. Asi ne. Ale rozhodně to byla zuřivá, spalující touha. Kdybych mohl mít jinou ženu, která by mě vzrušovala stejně silně jako Aiina, učitelka by z mé hlavy rychle zmizela. Ale v mém světě existovala hlavně Aiina, takže jsem prahl po ní.

Nevím, kdy si všimla, co se se mnou děje. Asi poměrně záhy, protože už mě nekárala tak drsně jako kdysi, i když jsem místo naslouchání tomu, co říká o léčkách a obchodu, vnímal jen

melodii jejího hlasu nebo vdechoval vůni puškvorce, kterým voněly její vlasy. Zdálo se, že si toho ani v nejmenším nevšímá.

Jedné horké noci jsem to nevydržel a vyrazil jsem kolem Ocelového domu, abych našel její ložnici, která měla – stejně jako všechny ostatní – patio otevřené do zahrady. Ve skutečnosti jsem neměl ponětí o tom, co dělám. Chtěl jsem se jen podívat. Věděl jsem, že pohled na ni mi může přinést alespoň zdánlivou úlevu. Kradl jsem se křovím, až jsem narazil na její patio. Uprostřed se zvedaly malé bílé skalky a rostla tam pokřivená sosna. Usadil jsem se za kvetoucím keřem leticie s květy velkými jako má hlava a čekal jsem.

Bylo horko, takže učitelka přikázala stejně jako ostatní složit stěnu do zahrady a odtáhnout závěsy, aby ulovila i ten nejmenší záchvěv vzduchu.

Seděla na velké podušce a pila něco z malého šálku. Její sloužící nehybně dřepěla u stěny a na podestě už byla rozbalena letní matrace ze silné plsti pošité jemnou chladivou tkaninou. Hořely dvě lampy a bylo ticho.

Díval jsem se.

Pak Aiina poslala služebnou pryč a vstala. Přešla na samotný okraj ložnice, skoro na terasu, a pomalu rozvázala pásek domácího pláště. Tenká, lesklá látka sklouzla z jejích ramen a beder jako voda a já jsem dobře zaslechl lehké zasyčení, se kterým klouzala po její kůži.

Skoro jsem vyjekl nadšením.

V jediném okamžiku mi byla všechna tajemství, po nichž jsem tak vytrvale pátral, vyjevena naráz a tak štědře, jak jsem se o tom ani neodvažoval snít. V tu chvíli jsem chtěl mít sto očí, abych viděl zároveň její štíhlá chodidla, úzké boky, vypracované ploché břicho a houpající se ňadra s trčícími tmavými bradavkami, ale hlavně upravený trojúhelník mezi nohama, kde se dvě prohlubně, táhnoucí se dolů od břicha, setkávaly jako říční delta.

U nás, Kirenenů, není nahota něčím neobvyklým, i když se jí nikdo nechlubí. Je přirozená. Vídával jsem nahé ženy už dřív. V koupeli, v Rumělkovém domě nebo u jezera. Vídával jsem tanečnice, které na sobě neměly nic kromě olivového listu, přívěsků, řetízku a zlatého prachu.

Ale tohle bylo něco jiného. Tohle byla Aiina.

Má učitelka. Bohyně.

Když ještě panoval dávný amitrajský kodex, mohl být muž za zahlédnutí nahé ženy, která o tom nevěděla, oslepen. Za projevení touhy, nepřístojné nabídky nebo za dotek hrozilo bičování. Na ženy z vyšších kast dokonce nebylo dovoleno se ani dívat. To ony měly přístup do království Podzemní Matky, a proto byla mužská touha po nich zločinem. Muž mohl přistoupit k ženě jen s požehnáním bohyně a pouze na její pozvání. V tu dobu se ale měl k takové poctě chovat s úctou a pokorou.

V tu chvíli jsem to dokonale chápal. Tehdy, když se Aiina pomalu natírala olejíčkem.

A pak sňala ze zdi kebiryjskou šavli a kruhový štít a začala se cvičením.

To bylo ještě horší.

Krásné a divoké zároveň, a tak bolestné, až jsem cítil, jak mě touha uvnitř mého břicha trhá svými drápy.

Díval jsem se, jak se Aiinino hadí tělo hýbe a leskne olejem, jak se pevné svaly pod tenkou kůží napínají a uvolňují.

Bylo to jako tanec. Aiina byla jako kobra a zároveň jako ryba plující ve vodě. Štít a zahnuté ostří tančily v jejích dlaních a pohybovaly se kolem jejího těla, slyšel jsem došlapování bosých nohou na kobercích, svištění oceli a bušení vlastního srdce.

A pak učitelka odložila zbraň a vešla do koupelny. Viděl jsem její siluetu v tlumeném světle jediné lampy a skrz tenkou vrstvu mušelínu ukrývající lázeň. Vytáhla si spony a jehlice z vlasů, nechala je dopadnout ve svíjejících se vlnách na záda a pak sešla po stupíncích do bazénu s chladnou vodou.

Seděl jsem a díval se.

Aiina nepřivolala služebné, jen ležela sama ve vodě a zlehka přejížděla žínkou po zvednuté noze nebo ruce.

Seděl jsem napůl šílený a rozpálený za kvetoucím keřem leticie a dal bych cokoli za to, abych mohl být tou žínkou.

Pak se zase vynořila zpoza stěny, vlhká a nahá, otřela se velkým bílým ručníkem, klidně usedla na velkou pohovku a překřížila si nohy v kotnících. Sáhla po úzkém džbánku s palmovou šťávou, naplnila šálky a hlubokým melodickým hlasem řekla:

„Na pohovce je to podstatně pohodlnější než v křoví. Pojď a posaď se ke mně, tohimone.“

Naučil jsem se spoustu věcí, ale rozhodně ne to, jak se zachovat v takové situaci. Zrudl jsem, vstal a jen jsem vykoktal:

„Aiino, já…“

„Posaď se, Mladý tygře,“ odpověděla.

Sedl jsem si a ze všech sil jsem se snažil netřást.

Má učitelka Aiina, která mi do této chvíle vysvětlovala pravidla politiky, obchodu a intrik, se ke mně naklonila a podala mi šálek s palmovou šťávou. Kulaté ňadro ukončené vystouplou bradavkou se rozkolébalo a drobné kapičky vody se na naolejované pokožce zaleskly jako drahokamy.

„Řekni, co bys dal za to, aby ses mě mohl dotknout?“

Odkašlal jsem si.

„Nevím… Nemám nic, co bys mohla chtít.“

„A kdybys měl? A co bys mi byl ochoten dát za to, abych se já dotkla tebe?“

Nevěděl jsem, ale cítil jsem, že mám na špičce jazyka slovo „všechno“…

„To, co existuje mezi mužem a ženou, se příliš neliší od všeho ostatního, co se děje kdykoli jindy v životě. Je to součást Cesty k Hoře. Může to být dobré nebo zlé. Stejně jako válka, obchod nebo intriky. A je to stejně silné. Zároveň je to však něco, po čem toužíme tak silně, že už samotná touha může být nebezpečná. Pokud má někdo štěstí, může prožít život bez války nebo politiky. Ale nikdo nechce a málokdo dokáže žít bez tohohle. V životě potkáš spousty žen, Mladý tygře. Některé ti budou lhostejné, jiných si všimneš, do dalších se zamiluješ. Po některých budeš toužit, a to dokonce tak, jak v tuto chvíli toužíš po mně.“ Zlehka se usmála. „Ale možná ne, protože já jsem první. Představuju tajemství. Zatím si můžeš jen představovat, co ti můžu dát a jak to chutná.“

Zatím. Řekla *zatím?*

„Pokud se podíváš do svého nitra a zapřemýšlíš, jak mnoho bys chtěl dát za to, abys mě měl, pochopíš, jak velkou moc může mít žena nad mužem,“ pokračovala učitelka. „A taky pochopíš, jaké to může pro impérium znamenat nebezpečí. Možná se staneš imperátorem, Mladý tygře. Nikdo nad tebou nesmí mít takovou moc. Pamatuj, tohle je boj. Jenže v boji je zbraní umění působit bolest. Zde je to umění dávat rozkoš. To, čím je ve válce hrozba utrpení, je zde příslib extáze. Ale důsledek je stejný. Je to moc, kterou získá vítěz nad poraženým.

Sám jsi rozhodl, kdy nastal čas, aby ses to dozvěděl. Podívej: mohl jsi sem vejít a říct: ‚Aiino, jsem tvůj vládce a toužím po

tvém těle. Mým přáním je tě mít.‘ Ale ty ses ukryl v křoví, aby ses na mne podíval z dálky a nalezl úlevu ve své touze. Copak nevíš, že jsi možná budoucím vládcem Tygřího trůnu? Nebo někým, kdo stane za trůnem? Tak jako tak bude osud impéria spočívat ve tvých rukou. Jsi mým pánem. Jedním z nejmocnějších lidí na světě. A přesto ses zachoval jako obyčejný mladík, kterého oslepilo tělo svůdné ženy. Už jsi muž, tohimone. A v těchhle věcech jsou muži slabí a bezradní. Nedokážou si poradit s ohněm žádosti a touhy, který v nich neustále plane. Je to jako nemoc, která tě stravuje a na niž je jediným lékem žena. Jenže ten se poskytuje jen velmi vzácně. Nesmíme dovolit, abys byl slabý, Tygře. Nesmíme dovolit, abys zapomněl, kým jsi, až budeš zoufale hledat lék. Sundej si šaty.“

„Co?! Aiino, já…“ Nevím, jestli jsem se začervenal, ale sílil ve mně pocit, že bych nejraději utekl. Cítil jsem, jak se celý třesu a jak mi buší srdce.

„Slyšel jsi. Sundej si šaty. Ano… Opasek taky. Tohle je souboj beze zbraní. Jen nahé tělo proti nahému tělu. Jako při narození.“

Seděl jsem nahý naproti své učitelce a její tělo, o němž jsem tak dlouho snil, jsem měl kousek od sebe. Viděl jsem každý záhyb její kůže a nemohl jsem od ní odtrhnout oči, ale zároveň jsem věděl, jak sám vypadám, a pokoušel jsem se to skrýt, jak jsem jen mohl.

„Okamžitě se přestaň stydět!“ zvolala. „Nemáš za co. A tahle část tvého těla neumí lhát. Žije vlastním životem. Ty můžeš chtít být chladnokrevný a plný důstojnosti, ale ten červík má svou hlavu. Chce být planoucím kopím. Občas se stane, že ty budeš chtít, zatímco on bude chtít spát nebo bude smutný. Protože neumí lhát. Ty umíš skrýt strach, starost nebo touhu. Můžeš taky jednat navzdory náladám, nebo dokonce navzdory sobě samotnému. Umíš myslet. Tahle tvá část ne. Je jako zvíře. Proto nesmíš být odkázán na její nálady a ona nad tebou nesmí mít moc. Její hlad ti nesmí vzít soudnost. A teď se mě dotkni. Dotkni se mého ňadra.“

„Aiino… Ty mě učíš?“

Aiina vzala mou dlaň a sama ji vedla po svém těle.

„A co sis myslel? Takhle je to nejlepší. Naučím tě vítězit. Už si umíš poradit s muži, ale to je jednoduché. Teď si musíš umět poradit i se ženami. Jsou silnější a nebezpečnější. Ale já tě naučím i to. Nejdřív se však musíme vypořádat s tvou zaslepující touhou.

Nedokážeš naučit vybraným způsobům stolování někoho, kdo umírá hladem. Teď nejsi schopen chápat ani udělat cokoli.“

Položila mě na pohovku a já jsem ucítil jemné šimrání hřívy jejích rozcuchaných vlasů na svém břiše. A pak něco, co jsem ani nedokázal pojmenovat. Svět v jediné chvíli vzplanul. Vykřikl jsem, aniž bych si uvědomoval, že křičím.

Měl jsem pocit, že se čas zastavil na místě, a celý svět se smrskl do jediného bodu na mém těle. Chtěl jsem, aby to trvalo věčně, ale ve skutečnosti to byl jen okamžik.

Aiina mě nechala nehybně ležet a pak si položila hlavu na mé břicho a otřela si ústa.

„Vidíš, jak je to jednoduché? Teď cítíš úlevu. Poprvé po dlouhé době. A je to pocit, za který bys mohl dát velmi mnoho. Chytrá žena by mohla získat velký vliv, peníze nebo bohatství výměnou za ten kratičký okamžik štěstí. Zlá žena by mohla využít tvé bezbrannosti a na dlouhé roky ti ublížit. Způsobit, že by ses už navždy cítil ponížený. Kdyby tě uspokojila nějaká nevěstka nebo náhodná žena, usoudil bys, že je jediná svého druhu, a určitě by ses okamžitě zamiloval. Jenže jsem to udělala já. Je to strašně jednoduché, tohimone. Mohla by to udělat kterákoli, kdyby chtěla, a není to žádné umění. Prostě jsem věděla jak a vím, že to umím dobře. Tohle je pro všechny nejbezpečnější. Teď si odpočiň. A pak začneme znovu, ale tentokrát už doopravdy. Začneš tím, že musíš poznat mé tělo.“

A koneckonců, skutečně to byla výuka. Stejná jako tanec nebo – samozřejmě – jako boj. Navštěvoval jsem její ložnici skoro každý den. Přicházel jsem, když nastal soumrak a rozsvěcely se lampy, a odcházel v hodině vola uprostřed noci. Dostával jsem úkoly, sbíral vědomosti.

A taky tresty.

Když jsem udělal něco skutečně neohrabaně, lačně nebo rychle, dostal jsem přes ústa. A pak mi to vysvětlovala ještě jednou, vedla mé prsty nebo ukazovala na mně, o co šlo, tak, abych to pochopil. A přikazovala to opakovat ještě jednou a znovu, neúnavně, až si byla jistá, že jsem to pochopil. Dnes vím, že jsou ženy, které během milování touží vládnout, vydávat rozkazy, ponižovat muže nebo mu působit bolest. Teprve pak pocítí uspokojení. Ale Aiina k nim nepatřila. Ona mě skutečně učila. Pečlivě a postupně, krok za krokem.

Přesně tak, jak mě zasvěcovala do intrik, diplomacie, politiky nebo obchodu. Dokonce jsem měl strach, že ztratím nadšení a zájem, ale nic takového nenastalo. Byly to jediné lekce, které bych si za žádné poklady světa nenechal ujít. I přesto, že Aiina byla velmi náročná učitelka.

Když se mnou poprvé dosáhla vyvrcholení, cítil jsem se hrdě jako ještě nikdy v životě, ale ona mě zase rychle vrátila na zem.

„Udělala jsem to sama a tebe jsem použila jako nástroj," řekla. „Není v tom nic špatného a tak to má být. Je to stejné jako hra na citeru. Ty hraješ na mně, já na tobě. Vedla jsem tě za ruku a dostala jsem, co jsem chtěla. Ale neporazil jsi mě. K tomu dojde teprve tehdy, až ti nebudu umět odolat. Až se ti odevzdám, přestože nebudu chtít, a až budu sténat a prosit o víc. Až dokážeš to, že nad sebou ztratím kontrolu a už nebudu nic předstírat. Možná k tomu dojde, ale zatím ještě ne. Potřebuješ více zkušeností a sebekontroly. Často mi budeš dávat obyčejnou rozkoš, ale sám si všimneš, až ta chvíle nadejde. Tehdy, až ty budeš chtít, ne když budu chtít já. V tom okamžiku mě porazíš, stejně jako teď kdykoli já můžu porazit tebe. A teď vezmi víc olejíčku a vmasíruj ho sem. Polož prsty na Střechu světa…"

Během dne to byla tatáž Aiina s umělecky sepjatými vlasy a v zapnuté vyšívané haleně. Rozkládala svitky, mapy nebo hrací plány na tarbiss a učila mě. Jedno ráno jsem ji popadl za hýždi a pohladil ji tak, jak jsem věděl, že to má ráda, ale dostal jsem takovou ránu do obličeje, až se mi zatmělo před očima.

„Tahle lekce přijde v noci, studente!" zavrčela. „Nejsem tvá milenka, tohimone, a nikdy nebudu. Jsem učitelka a chci, abys mi ukázal novou obchodní cestu z Narginu do Akasany a vysvětlil mi, co můžeme získat tím, že nad ní převezmeme kontrolu."

* * *

Díky večerním lekcím, které jsem absolvoval velmi pečlivě, jsem získal klid a víc soudnosti. Poměrně často jsem se do ložnice vracel unavený a s bolavými bedry, ale cítil jsem obrovskou úlevu. Pořád jsem pociťoval touhu a začínal jsem mít dojem, že je neukojitelná, ale bylo to něco úplně jiného než divoké poblouznění, které jsem zažíval předtím. Alespoň už jsem začínal chápat, co se kolem mne děje. A nedělo se nic dobrého.

„Aspoň v poslední době necivíš na ženské jako skalní vlk, Rudá hlavo," zabručel jednou Brus během výpravy do města. „Tady začíná být nebezpečno. Arazimové už se všude motají navlečení do kastovních hadrů a začínají otevřeně pronásledovat přestupky proti bohyni. Naši už chodí městem ve čtyřech. Už několik dní se v kanálech a v řece objevují mrtvoly lidí v národních šatech. Kirenenové taky."

Každým dnem panovalo větší napětí. Kolem studní pořád kočoval dav s vědry a měchy, plný rozzuřených a unavených lidí, oblečených do plášťů proti slunci. Každou chvíli vypukly rozbroje.

Hlídky městské stráže, které předtím chodily po ulicích ozbrojené hlavně biči a dřevěnými holemi, procházely davem, žertovaly s obchodníky a chytaly kurtizány, teď začaly vypadat hrozivě. Dostaly železné přilby, které jsme zavedli před několika lety, a také měly meče a kopí. S každou hlídkou chodili dva lučištníci.

Čím dál častěji jsem v davu zaslechl kletby na adresu „cizácké dynastie", čím dál častěji někdo pobožně vzýval Podzemní Matku, i když nejspíš ze zbabělosti. Rudé šaty a stříbrné masky kněží Podzemní Matky se donedávna objevovaly jen zřídka. Kněží nesměle procházeli davem a občas se pokoušeli napomínat a nadávat, ale lidé se jim otevřeně vysmívali a popichovali je. Teď jich bylo všude plno. Nadutě se procházeli, obklopení akolyty s vyholenými hlavami a holemi v rukou, a dav se před nimi rozestupoval. Kupci schovávali zboží a lidé v národních šatech, muži i ženy, oblečení jinak než podle Kodexu země, náhle mizeli z ulic a schovávali se ve vchodech a podloubích.

Na zdech se začínal objevovat podivný znak, namalovaný uhlíkem nebo okrem, a několikrát možná i krví. Kruh přeťatý svislou čárou.

Zeptal jsem se Bruse, jestli ví, co to je. Odplivl si.

„*Podzemní lůno*, symbol toho prokletého kultu."

Měl jsem nutkání mu říct, že třeba Aiinino lůno vypadá úplně jinak, ale věděl jsem, že by to bylo hloupé vychloubání. Mlčel jsem. Kdybych se chtěl před Brusem chlubit tímhle způsobem, byl bych ubohý.

* * *

Samozřejmě že přišel nálet much. Byly všude. Obrovské, tlusté a dotěrné jako před bouřkou. Nalétávaly do očí a úst a sedaly na jídlo. Zapalovali jsme kadidlo, ale moc to nepomáhalo.

V severních provinciích pro změnu zuřila bouře, jakou už roky nikdo nezažil, povodně zaplavily pole a rybolov se zastavil.

V provincii Jarmakanda vzplanuly lesy, vysušené jako troud. V Sauragaru a Kangabádu vypukla epidemie.

Slova „hněv bohů“ a „Pouštní oheň“ se vracela jako šílená ozvěna. Věštkyně se objevovala každou chvíli a nikdo nevěděl odkud. Všude, kde se objevila, tryskala ze země zřídla, suché stromy rodily květy a ovoce, slepí zase viděli a chromí se stavěli na nohy. Smývala lidem vředy obyčejnou žínkou, jako by to byly hrudky zaschlé hlíny, a kůže pod nimi byla zdravá, hladká a bez jizev. Všude tam lidé odevzdávali majetky kultu a stavěli Rudé věže. Knězi Podzemní Matky se vyrojili jako krysy. Kolem svatyní vyrůstaly Domy žen. Matky, milenky a ženy si náhle přestávaly všímat svých mužů a odcházely do nich, aby žily po Azzinině boku. V jeskyních probíhaly tajemné obřady, během nichž se zešílivší muži nejspíš zbavovali genitálií. Začaly se objevovat mrtvoly s podříznutými hrdly a vyrvanými srdci. V jeskyních byly nalezeny kamenné obětní stoly celé zalité krví. Přestože krvavé oběti z lidských řad naše zákony trestaly smrtí, evidentně někdo začal krmit Paní Žní.

* * *

Stáli jsme s otcem a Řemenem v Sálu světa – obrovské palácové komnatě s mozaikou představující celý svět; Amitraj a všechny její provincie, Severní moře, Všehomoří a Vnitřní moře a také Kebir, Nassim, pouště, cizí země, všechno.

Zvlášť tvarované kameny představovaly města a jiné zase hory, vystupující z obrazu.

Nad městy a osadami, v nichž se objevila Nahel Ifria – Pouštní oheň, nechal císař připevnit červeně obarvené terakotové figurky. Postava ženy v kápi už zalidnila celé impérium. Od osad na hranicích Nahel Zymu až po Kebzegar. A blížila se k provinciím Vnitřního kruhu.

„Ona prostě nemůže být všude!“ rozčiloval se otec. „Jednoho dne stvoří zřídlo na náměstí v Kangabádu a druhý den zařídí, aby

pahan-dej z Hyrmizu vzplanul ohněm. To je dvanáct mil za jediný den! A chodí pěšky. Vždycky pěšky.“

„Taky ji doprovází šest učedníků,“ konstatoval jsem. „A nesou tu proklatou, tajemnou truhlu. Všech šest, takže musí být strašně těžká. Nemají zásoby, vodu ani jídlo. Jen tu bednu. Ano, a ještě dva slepé válečné levharty, kteří kráčejí vedle ní. Proč se nedokážeme dozvědět víc? Alespoň to, co je v té bedně?“ zeptal jsem se Učitele. Ale už jsem se neptal jako žák. Má otázka nebyla projevem bezradnosti. Chtěl jsem odpověď.

„Přišli jsme už o čtyři špehy,“ odpověděl Řemen dutě. „Prostě se nevrátili. Dokonce ani nevíme, jestli je zabili.“

„Byli to Kirenenové?“

„To není důležité,“ odvětil císař ostře. „Nebudeš vládnout Kirenenu, ale Amitraji. Všichni lidé budou tvými poddanými. Jestli začneš přemýšlet tímhle způsobem, brzy nebude úřad, který by neměli v rukou naši rodáci, a způsobíš vzpouru.“

„Špatně jsi mě pochopil, otče,“ odpověděl jsem. „Tady jde o ten kult. Vyznavač Cesty k Hoře a pouti ke Stvořiteli nebude toužit přejít na stranu Podzemní Matky. Amitrajec, to je něco jiného. Může to náboženství znát a bát se. Taky se mu po Matce může nějak stýskat nebo ji uctívat.“

„V tomhle ohledu byli prověřeni,“ odpověděl už klidněji. „Věřil bych každému z nich natolik, nakolik se dá věřit jinému člověku. Tihle lidé byli vybíráni z těch nejlepších a od dětských let byli cvičeni. Nenechali by se omámit hloupými triky ani by se jim nestýskalo po tyranii Rudých věží.“

Pohlédl jsem na podlahu. Rudé věže už stály v mnoha městech, pevnostech, osadách, a dokonce i v malých vískách. Vypadalo to, jako by přicházely z pouště a obkličovaly Vnitřní kruh.

„Věci zašly až příliš daleko,“ řekl jsem. „Můj urozený otec by měl vyslat zabijáky.“

„Už se stalo,“ zabručel Řemen. „Se stejným výsledkem jako u špehů. Není jednoduché zabít někoho, kdo se zázračným způsobem objevuje hned tady, hned tam. Nevíme, kde přespává ani kde se objeví zítra. Ale tady nejde jen o věštkyni. Vyšší kasty začaly otevřeně podporovat kněze. Na tom není nic překvapivého – získaly by původní postavení.“

„Musíme udeřit na kněze. Mizejí lidé, pořádají se krvavé oběti. Máme důvod.“

„Celý problém spočívá v tom, Mladý tygře, že vysílený lid umírající žízní vzhlíží k Věžím. A dostává tam jídlo, vodu a místo na přespání. Nemám tušení, odkud je berou. Najednou se v podzemí Rudých věží otevírají magické pokladnice plné durry, cibule, mouky a vody. A navíc máme zákony. Ty říkají, že se každý může klanět svým bohům."

„Pokud neporušuje práva jiných lidí! Nesmějí přinášet krvavé oběti a my tomu nesmíme přihlížet. Nabádají ke zničení všech ostatních kultů, k zabíjení lidí, kteří se protiví Pramáti i Kodexu země, ke vzpouře proti Tygřímu trůnu! Nebudeš mi přece tvrdit, že je to v souladu se zákonem. Máme důvod, abychom se na ně vrhli – a ten důvod je závažný!"

„Měli bychom, nebýt sucha."

„Učiteli," řekl jsem. „Věštkyně zvaná Pouštní oheň vyvolala zřídla pitné vody tam, kde nikdy nebyla a kde už i hlubinné studně skoro vyschly. Léčí smrtelně nemocné. Každý den se objevuje v jiném koutě impéria a překonává celé míle během mrknutí oka. Rozmnožuje jídlo. Probouzí oheň. Občas se stalo, že ti, kteří se jí postavili, vzplanuli ohněm a hořeli tak dlouho, až se jejich těla proměnila v popel. Prý ten, kdo spatří její tvář, oslepne a jeho oči vypadají jako ze zlata. Skoro každý, kdo se s ní setká, se stane vyznavačem Podzemní Matky. Opakuju pohádky z bazaru, nebo říkám, co jsem viděl v císařských svitcích, psaných stratégy a špehy?"

„Je to v císařských svitcích," odpověděl Řemen nejistě.

„A k tomu celý Vnitřní kruh sužuje sucho, jaké ještě nikdo nezažil. Z neznámých příčin vysychají studně. Na celou zemi se hrnou epidemie, na severu zuří bouře, navzdory létu padá sníh a tvoří se kry, ale přesto piráti z vlčích lodí tyranizují pobřeží. Překroutil jsem něco?"

„Ne."

„Tak mi pověz. Řemeni, protože jsem jen obyčejný princ a nechápu to: co se ještě musí stát, abychom uvěřili, že je to hněv dávné bohyně? Co když chce Podzemní Matka skutečně získat Amitraj, kterou ovládli cizáci?"

„Jenže bohové takovým způsobem nejednají. Potkal jsi někdy nějakého boha, tohimone?"

„Ne."

„Já ano. Čtyřikrát. Řeknu ti, jak jednají. Viděl jsi někdy závody válečných levhartů, soutěžících v drezúře?"

„Víš, že ano.“

„Cvičitel sedí na židli a je mu dovoleno jenom hvízdat, že? Levhart probíhá překážkami, ničí cíle, poráží figuríny, loví a zabíjí králíka a pak ho odnáší cvičiteli. Řekni, co by to bylo za soutěž, kdyby cvičitel sám zastřelil králíka, povalil cíle a nakonec sťal protivníka? Tady je to totéž. Bohové se objevují v pozemských tělech, občas snad začnou s nějakými intrikami a místy popostrkují vybrané lidi, aby něco udělali. Nebo navštěvují svá svatá místa v božské podobě, například jako paprsek měsíčního světla nebo sloup dýmu, a tehdy občas něco řeknou věrným. Nesrozumitelně, podivně nebo úplně od věci. Nevzdělaní lidé je nazývají bohy. Ale já nevím, kým ty bytosti jsou. Podle naší víry je Bohem pouze Stvořitel, který se nikdy a nikde nezjevuje. Těm ostatním říkáme *nadaku* – duchové živlů. Nedokáží způsobit sucho ani sami vyhrávat bitvy, nebo dávat obrovskou moc vyvoleným, protože jinak by to dělali všichni. Přišel by konec světa. Podzemní Matka nemůže rozkazovat slunci, protože ho nestvořila. I proto, že svítí i nad jinými zeměmi, které mají své nadaku.“

„To přece vím, ale podle mě jsou nadaku tvorové z naší země. V Kirenenu jsme měli mnoho nadaku, Toho, který kráčí k Hoře, a Stvořitele. Možná je to tady jinak. Koneckonců, Amitrajové věří, že Podzemní Matka dala život všem bytostem. Takže nemůže být nadaku, protože ti netvoří. A pokud vím, nad ostatními zeměmi svítí slunce normálně.“

„Ale jak víš, že něco stvořila? Protože jim to řekla?“

„To je jedno. Možná bychom měli nalézt způsob, jak se s Podzemní Matkou dorozumět. Amitraj je teď naše.“

„Za prvé,“ řekl můj otec, „to není tak jednoduché. Není to služebná. Nepřijde jen proto, že jsi tleskl. Abys přivolal boha, nadaku nebo jak mu chceš říkat, musíš udělat na jeho počest něco, co si přeje, a ještě být upřímný věřící a chtít mu sloužit. Nechci spáchat krvavou vraždu v nějaké jeskyni, obzvlášť když může být zbytečná. A za druhé, co bychom jí mohli nabídnout? Že se vykastrujeme a pak zavedeme Kodex země?“

„Tak požádáme o pomoc Toho, který kráčí k Hoře. Nebo jiné kirenenské nadaku. Povoláme Kamarassu.“

„Už dlouho je nikdo neviděl. A navíc, bohové nemůžou vést války, tohimone. Prostě nemůžou. Zničili by svět i sebe.“

„Podle Knihy cesty k tomu kdysi došlo,“ konstatoval jsem.

„Ano, synu. A podle Knihy to tehdy zničilo svět.“

* * *

Dny míjely a sucho stále pokračovalo. Zdálo se, že už si nikdo nepamatuje, kdy pršelo naposledy. Dokonce i jezero ve Vesnici Oblaků se zmenšilo, kolem ostrovů a na břehu se objevily velké pískové mělčiny a z vody vyrostly skály, které jsem ještě nikdy neviděl. Naše potoky se proměnily v líné, sotva tekoucí potůčky.

Otec se rozhodl povolat armádu, aby dohlédla na pořádek. Amitrajská těžká pěchota, která po generace dobývala svět, teď měla zavést pořádek ve vlastních městech. Po cestách celého impéria se ze všech provincií sjížděly kolony vozů se sudy s vodou a zásobami jídla. V okrajových provinciích stouply daně téměř na dvojnásobek a kupce popadl vztek.

V hlavním městě bylo pořád bezpečno, ale všude hlídkovaly vojenské oddíly s velkými štíty, válečnými kopími a v plných zbrojích. Měšťané, kteří ještě nikdy vlastní vojsko neviděli v bojové pohotovosti, se na to nevěřícně a vyděšeně dívali.

Mě vyděsilo něco jiného.

Šli jsme s Brusem po okraji ulice, která byla trochu méně plná než obvykle. Čím déle trvalo sucho, tím více bylo vidět, jak se město mění. Spousta obchodů a hostinců byla uzavřena. Ovoce a zelenina na stáncích byly ošklivé, svraštělé a pokryté tmavými skvrnami. U břehu řeky pod městskými zdmi hořely s hučením obrovské hranice. Na ulicích, všude, kde panoval alespoň nějaký stín, odpočívali vyčerpaní lidé, nevšímající si much, které jim seděly na obličejích. Všude jste mohli potkat někoho, kdo žebral o hlt vody.

Ulicemi projížděly vozy s velkými koly a nakládaly ty, kteří zemřeli horkem nebo žízní, protože i to se začalo stávat. Na vozech skončily i ostatky těch, kdo bývali nalezeni po východu slunce. Leželi na ulicích, šediví a ztuhlí, s podříznutými hrdly a vyrvanými srdci. Ti, kteří porušili některý z nesčetných zákonů Kodexu země.

Těla byla spalována za zdmi, aby se zabránilo epidemii. Kolem hranic celou dobu postávaly skupinky zoufalých žen v černých závojích, vypadajících jako krkavci. Všude vládl puch spáleného masa a mouchy. Miliony much.

Dívali jsme se na to s Brusem a mlčeli jsme. Otec zvláštním ediktem přikázal zástupcům všech kultů rozdávat vodu a jídlo a starat se o potřebné, ale dveře svatyní zůstaly zavřené. Na vrata a zdi svatyní někdo sazí nebo okrem maloval znamení Podzemního lůna.

„Napijme se něčeho," řekl Brus. „I kdyby to mělo stát dirhan. Já platím."

Otevřenou tavernu jsme našli jen s obtížemi. Palmovou šťávu neměli. Seděli jsme nad šálky řídkého zteplalého piva a dívali se na zeď naproti, na kterou někdo uhlem načmáral: „Přichází Pouštní oheň."

„Kdyby jen zapršelo," pronesl Brus hluše. „Obyčejný déšť. Nejlépe hned. Ještě by se mohly povést druhé letní žně. Pak bychom hned rozehnali tu lůzu v krvavých hadrech zpátky pod zem, kde je její místo. Společně s Podzemní Čubkou, ohněm a pouští. Město by zase ožilo. Zase by na náměstích zazněla hudba."

Napil se teplého nápoje a zašklebil se.

„Páchne shnilotinou. Ten ničema ho míchá s vodou z řeky. Jestli přijde pořádný déšť, víš, co udělám, Rudá hlavo?"

„Co, sitare Tendzine?"

„Dám ti zlatý šekel, sitare Ardžuku. A sám si taky vezmu jeden."

Středem ulice prošlo šest vojáků. Devatenáctý oddíl, „Kanadirský", napadlo mě mechanicky, když jsem spatřil znak na štítech.

„Co znamená ten symbol nad znakem ‚černé řeky', sitare Tendzine?"

„Jaký symbol?"

„Ten, co vypadá jako protínající se půlkruhy."

Brus sevřel čelisti.

„To si přimalovali sami. Jsou to ‚dva měsíce' – znamení Měsíčních bratří. Dva kozlové Tlusté Ženské, kteří sedí u jejího zasraného Podzemního trůnu." Poslední slova řekl Brus nahlas, jakoby hlídce přímo do obličeje. Ozvalo se zařinčení, vojáci se zastavili a postavili štíty na zem.

„Mluvil jsi s námi, chlape?" zeptal se velitel a vydal se k našemu stolku. Vojáci se rozestavili do kruhu a odřízli nás a velitele od zbytku ulice.

Brus se zlehka usmál a sáhl pod kabát. A pak najednou jeho ruka vystřelila vpřed a dva prsty popadly velitelův ohryzek jako

drápy. Brus vytáhl zpod kabátu těžkou železnou pečeť a strčil mu ji před oči. Vojáci znehybněli. Brus pustil velitelův krk a zvedl se ze židle.

„Očistit štíty," sykl. „Ihned!"

„Ano, sitare binhon-pahane," zachraptěl velitel. „To já jen tak, jako ústupek občanům…"

„Byl jsi setník, sitare Tendzine?" zeptal jsem se, když odešli.

„Dělal jsem spousty věcí, Arki. Ale ta, co jsem udělal před pár okamžiky, byla opravdu hloupá. Raději pojďme odsud. Přitahujeme pozornost."

Výpravy do města přestaly být zábavou, ozvláštňující jednotvárnost mého života. Abych řekl pravdu, raději bych ho v tomhle stavu vůbec neviděl. Ale přesto jsme do něj dál chodili. Mluvili jsme s lidmi, procházeli se po prázdných ulicích, na nichž zaznával hlavně dusot těžkých vojenských bot. Za zdmi dál hořely hranice. Otec dokázal obstarat velkou zásilku vody pomocí říčních bárek a každý občan města obdržel alespoň jedno vědro vody denně. Taky jsme dodávali jídlo a vodu do všech svatyní kromě Rudých věží a přikázali jsme je rozdávat potřebným. Postarali jsme se, aby se o tom všichni dozvěděli. Díky tomu se Podzemní Matka přestala od ostatních odlišovat svou štědrostí. Přišli jsme o několik kněží, mnichů a žreců, přistižených při krádežích jídla.

Pití páchnoucí kalné tekutiny z řeky vyvolávalo strašlivé bolesti, horečky a nadýmání, které často končily smrtí, ale přesto to každý den zkoušely spousty dalších lidí.

A déšť pořád nepřicházel. Den co den vycházelo rozpálené slunce kypící žárem, a dokonce i bezmračné nebe vypadalo jakoby vybledle.

Nešťastná předtucha visela nad krajem i nad Vesnicí Oblaků. V naší svatyni každý den zaznívaly gongy. Bez ustání byly obětovány dary Stvořiteli, Tomu, kdo kráčí k Hoře, a všem nadaku. Ve dne i v noci hořely knoty obětních kadidelnic a všude visely bezvětřím zplihlé modlitební praporce.

Takže jedinou světlou stránkou mého života byly lekce, které jsem dostával od Aiiny. V noci se horko zdálo být ještě dotěrnější, k tomu nad námi neustále visel přízrak hněvu bohyně a den co den jsme dostávali špatné zprávy. Dokonce i Vědoucí souhlasili, že horko trvající takhle dlouho je nepřirozené. Uprostřed toho všeho zoufalství jsme hledali zapomnění v nekonečných soubojích.

Ale jedné noci mě zaskočila.

Přišel jsem jako obvykle a vplížil se ze zahrady přímo do její ložnice. Aiina seděla na pohovce ve večerních šatech a vedle ní tiše klečela štíhlá dívka, kterou jsem neznal. Měla dlaně položené na kolenou a velkýma smaragdovýma očima nehybně hleděla před sebe. Byla v mém věku, nebo jen o něco málo starší, a měla rusé vlasy stejně jako já, jen o malinko tmavší.

„To je Mirah," promluvila Aiina. „Dnešní noci změříš síly se skutečným protivníkem. Je čas zjistit, co ses naučil."

„Aiino," protestoval jsem marně. „Mirah je krásná, ale já ji přece vůbec neznám. Radši bych se učil s tebou."

„Už jsem řekla," skočila mi do řeči. „Takový je tvůj dnešní úkol. Je to dovednost. Stejně jako jízda na koni nebo boj. Nevíš, na jakého koně budeš muset nasednout, ani nebudeš celý život válčit se svým mistrem bojových umění. Dnes změříš síly s Mirah. A porazíš ji."

Sáhla po citeře a chvíli na to se zdálo, že si nás ani trochu nevšímá, pohlcená tichou hrou.

Mirah mě vzala za ruku a zavedla mě k Aiinině loži. A pak spustila mušelínový baldachýn.

„Nevšímej si jí," zašeptala. Měla příjemný, melodický hlas. A hezky voněla. „A neposlouchej, co ti říká o boji. Tohle není žádný souboj, ale láska. Dokážu ti, že to nemá nic společného s bojem. Není důležité, jestli tě chtěla pokořit nebo vyzkoušet. Ať má, co chtěla. Možná už se nikdy nesetkáme, takže si můžeme dát na památku trochu štěstí. Obejmi mě, pane, zapomeň na všechno a já zařídím, aby sis tuhle noc zapamatoval navždy."

Já jsem ale uvěřil Aiině a rozhodl se neprohrát. Mirah byla úžasná, ale každou z jejích něžností jsem dokázal mnohokrát oplatit. Už jsem se dokázal ovládat, abych předčasně nevzplanul. Když přišlo milostné naplnění, téměř okamžitě jsem v milostném souboji dokázal pokračovat a v jejích smaragdových očích jsem spatřil údiv. Nebylo to jednoduché a trvalo to celé hodiny, ale konečně jsem dosáhl svého cíle. Uslyšel jsem hrdelní zasténání, úplně jiné než elegantní vášnivé vzdechy, kterým jsem do této chvíle naslouchal, díval jsem se, jak se pode mnou svíjí a zoufale se chytá všeho, na co dosáhne, na její divoké oči a rozcuchané vlasy, které jí dopadaly na obličej. Nic nepředstírala. Aiina mě naučila, jak poznat, když žena předstírá.

Když odešla, ležel jsem dlouho na zádech a únavou se nemohl ani pohnout. Cítil jsem se prázdný a lehký jako mráček, ale

zároveň taky určitým způsobem pošpiněný a ponížený. Byl jsem na svou učitelku rozzlobený.

„Podle mého názoru tě nechala vyhrát," řekla Aiina. „Ale i tak ti to docela šlo."

„Chtěla jsi, abych prohrál," zabručel jsem.

„Ne," zašeptala smutně. „Chtěla jsem získat zpátky svou chladnokrevnost. Jsem učitelka."

Často to pak probíhalo tak, že jsme se večer setkali, oba smutní a se špatnou náladou – měli jsme dost sucha, hrozeb, rozmíšek a křiku maskovaných kněží v ulicích. Dost map, strategie a nákladů vody a potravin, které už nebylo odkud brát.

A pak jsme se objímali a neexistovalo už nic jiného než naše těla, hedvábí prostěradel, vůně vonných olejíčků a kadidel, a černá noc u ložnice.

A tehdy jsem ji porazil.

Poprvé a naposled.

Ležela úplně nehnutě, zalitá potem, s roztaženýma nohama a ztěžka oddechovala. Mlčela.

Po dlouhé době poklekla na posteli a vzala mě za ruce.

„Ta chvíle musela přijít," řekla. „Tohle je konec tvé výuky, Mladý tygře. Teď jdi, bohatší o vědění, které většina ostatních nemá, a nezapomeň, co ses naučil. Nic víc už tě naučit nemůžu, tohimone."

A to jsem se ještě před třemi údery srdce cítil hrdě a byl jsem šťastný. Teď mi bylo, jako bych zůstal sám v černé prázdnotě. Jako by mi někdo vyřízl srdce a zanechal zející krvavou ránu. Náhle. Jako bych dopadl do ledové vody.

Ohromeně jsem zíral na její štíhlé tělo a nemohl jsem uvěřit, že ho vidím naposledy. Od této chvíle už bude navždy jen učitelkou. Vlnitá hříva granátových vlasů pro mne bude jen umně vytvořeným účesem, plným jehlic a sponek, a ňadra i lůno s hedvábným trojúhelníkem myšího kožíšku navždy zmizí pod lesklou látkou jejích šatů.

Měl jsem sevřené hrdlo. Odkašlal jsem si.

„Aiino… Musím ti to říct. Já…"

Nestačil jsem. Zavřela mi ústa dvěma prsty a pohladila mě po tváři.

„Ne, tohimone. Budeš vládce. A já učitelka císařových dětí a stratég. Naučila jsem tě leccos, aby ses nestal loutkou vlastní touhy. Aby na tobě nemohla žádná žena hrát a udělat z tebe

otroka. Naučila jsem tě tanec těl. Ale nevšiml sis snad, můj nádherný tygříku, že jsem tě nenaučila, co je to láska? Jen to, jak s ní zacházet. Byl to jen tanec. Šťávy našich těl, pot a touha. Sténání, ne milostné kouzlo. Žádné city. Nevšiml sis toho? Mirah, kterou jsi potkal jen na jedinou noc, ti věnovala tisíckrát více citu než já za celou dobu. Teď už vím, že mě dokážeš ovládnout a porazit. A udělal bys to ještě mockrát. Pak by se mezi nás vkradly city, a to nesmím dovolit. Přišly by polibky, rozmluvy, slzy a smích. Už by nešlo o souboje, ale o vzájemné potěšení. Místo abych ti dala možnost volby, sama bych tě ovládla."

„Aiino, vím, že se jednoho dne můžu stát císařem. Za mnoho let. Otec je ještě mladý a nechť mu Cesta dopřeje, aby mu zdraví sloužilo. Nejsem hloupý. Ale můžu přece mít konkubíny."

Sykla, jakoby zlostně.

„Jaké pokušení. Žila bych po boku svého prince, schovaná ve stínu, ovládající ho od nejmladších let. První žena, která mu dala štěstí. První, kterou měl. Ta, která ho odmalička učila. A teď první konkubína. A jednou – zítra, za rok nebo za deset let – bych stanula ve stínu trůnu. Bezpečně ukrytá, mající vládce sama pro sebe v ložnici. Ne, tohimone. Nevystavím Tygří trůn takovému nebezpečí. Je ti šestnáct let, urozený princi, zatímco já jsem stará. Je mi více než dvakrát tolik. Měl by sis teď najít dívku, která se k tobě věkem hodí víc. Svěží, hezkou, jemnou. Takovou jako Mirah. Zapomeň na mé prořídlé vlasy, povislá ňadra, na vrásčitou kůži, žilnaté dlaně a chodidla."

„Ale Aiino, jsi nádherná! Muži hoří, když tě zahlédnou. Jsi jako zralý plod. Sladký a ztěžklý sluncem…"

„Tsss… Zopakuj mi to za deset let, urozený princi. Za deset let, kdy budeš ještě pořád hodně mladý. Pak ti uvěřím. Teď prahneš jen po vzpomínkách na oheň, který jsem vyrvala z tvých vnitřností."

Mlčel jsem a pokoušel se v sobě zadusit zoufalství, ale zároveň jsem věděl, že má pravdu, i když se ve mně všechno bouřilo.

* * *

Poté jsem prožíval temné, bezútěšné dny, hledaje samotu nad kalíškem odvaru a dívaje se před sebe skelným pohledem. Aiina se chovala stejně jako vždycky. Klidně a přirozeně, úplně jako předtím, než jsem se jí dotkl poprvé. Měl jsem pocit, že jí to vůbec

nevadí a ani trochu netrpí jako já, a bylo mi ještě hůř. Už jen pohled na ni byl pro mne nesnesitelný.

Několikrát, osamocený ve své ložnici, když jsem si byl absolutně jistý, že mě nikdo nemůže vidět, jsem se rozhodl uvolnit sžírající zoufalství a hořce jsem plakal. Brečel jsem jako dítě, ale velkou úlevu mi to nepřinášelo. Plakal jsem a svíral v dlani stejnou železnou kouli, kterou jsem dostal od Řemena jako dítě. Mou úžasnou kouli přání.

Zoufalství mi přinášelo jen únavu, díky níž jsem usnul.

Uplynul asi týden a mé tělo se probudilo. Smutek nezmizel, ale oheň znovu vzplál a začal mě svírat stejný neukojitelný hlad.

Předtím jsem večer sedával ve své komnatě při světlech lamp a hrál na citeru nebo flétnu. Pak patřil skoro každý večer Aiině. Teď jsem se nedokázal vrátit ke svým koníčkům. Země se rozpadala suchem, všude se to rojilo vzbouřenci a nepřátelskými kněžími, a k tomu jsem ztratil Aiinu. Neexistovalo nic, jen porážky, rány, stesk a zoufalství. Celý svět se mi zdál být popelavým spáleništěm a já začínal snít o tom, abych zemřel a vrátil se ke Stvořiteli. Daleko od Pouštního Ohně, od sucha a Aiiny.

A právě v takový večer, dusný a smutný, jsem seděl na podušce a díval se do zahrady, nad níž zapadalo slunce. Zatoužil jsem, aby mi přinesli palmové víno, a udeřil jsem do gongu.

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupily tři dívky, které jsem ještě neviděl. Na tácu nesly víno a hromadu ovoce. Jedna držela citeru. Každá byla jiná. Jedna měla modrofialové vlasy, druhá barvy červené mědi a třetí je měla skoro bílé. Byly mladé – zhruba v mém věku.

„Urozený princi, pane, Mladý tygře," poklonily se na kolenou a znehybněly.

„Posílá nás fadira Aiina," řekla ta s tmavými vlasy, zářícími jako noční nebe. „Jsme tvé nové pokojské. Máme se postarat, aby sis po těžkostech dne odpočinul a ráno měl sílu a chuť se zabývat svou šlechetnou prací. Já jsem Fyalla, ta s červenými vlasy se jmenuje Tahela a bělovlasá je Irissa. Irissa krásně zpívá a hraje na citeru. Všechny to umíme, ale ona je nepřekonatelná. Jejímu hlasu můžeš naslouchat hodiny a zapomenout při tom na celý svět. Já zase umím tančit, a i když ne úplně dokonale, tvůj otec, vládce Tygřího trůnu, byl tak laskav, a když sledoval mé neumělé snažení, zažertoval, že chtěl všeho nechat a utéct se mnou až na konec světa. A Tahela umí vyprávět, jako by její slova vrhala na

naslouchajícího kouzlo, a zná víc příběhů, než je hvězd na nebi. Umí zábavné i hrdinské, udivující i dojemné. Všechny jsme také mistryněmi umění lásky a můžeme tě nechat zapomenout na celý svět, abys ráno vstal jako úplně nový člověk. Klidný a svěží. Známe ještě mnohá další umění. Umíme masírovat a změnit rozbolavělé tělo unaveného muže v pružné a odpočaté jako u mladého oře. Také můžeme mlčet nebo se stát neviditelnými, pokud budeš chtít. Umíme i nalézt pomoc proti smutku a utišit bolest. Cokoli chceš.“

„Nechejte tady víno a běžte pryč,“ řekl jsem dutým hlasem. „Už mám pokojského a nic dalšího nepotřebuju. Nemám ani trochu náladu na hry, tanec a příběhy. A co se týče milování, sám se rozhodnu, jestli to ještě někdy budu chtít dělat a s kým. Jste opravdu nádherné, takže vyřiďte fadiře Aiině mé díky a vděčnost. A teď mě nechejte o samotě.“

„Uděláme, co žádáš, urozený princi,“ řekla Fyalla a poklonila se ještě hlouběji. „Fadira Aiina předpokládala, že se to může stát, a bude vědět, co v této situaci udělat.“

„Co?!“

„Pokud se nám nepodaří vyléčit tě ze smutku, pane, bude to znamenat, že nemáme žádnou hodnotu a budeme odeslány do vojenského domu potěšení v sargaurské pevnosti, abychom pobavily vojáky.“

„Děláš si legraci, Fyallo?“

„Ne, pane. Odjedeme s karavanou a rekruty za tři dny. Fadira Aiina v tomto smyslu napsala dopis.“

„Tak dobrá,“ vyštěkl jsem zlostně. „Fadira Aiina jako obvykle dosáhne svého. Můžete být mými pokojskými. A teď mi nalijte víno a odejděte do svých komnat.“

Pohlédl jsem na ně ještě jednou a pak jsem změnil názor.

„Vlastně opravdu potřebuju ženu. Fyallo, zůstaneš tady.“

„Odpusť, pane, ale byl jsi příliš dlouho pohroužen do smutku.“

„Co to má znamenat?!“

„Jsi skoro nemocný soužením, pane. Jedna dívka takovou bolest nepřekoná. Dnes nás potřebuješ všechny tři a my ze sebe vydáme všechno. Dovol nám se o tebe postarat a na nic nemysli, a já ti slibuji, že se ráno probudíš s úsměvem.“

Ráno se ukázalo, že měla Aiina zase pravdu.

Pořád jsem pociťoval ztrátu a stýskalo se mi po mé učitelce, ale děvčata dokázala, že bolest každým dnem slábla. Cítil jsem se

jako vosková tabulka. Jejich ruce, ústa, jazyky a lůna ze mne postupně odstraňovaly Aiinu a vyrývaly do mě sebe. Ale jak předvídala, ani jedno, ani druhé nebyla láska. Moudrá Aiina věděla, že pro mne byla mentorkou a mistryní. Důvěrnicí. Někým, koho jsem bez obtíží mohl považovat za sobě rovného a z celého srdce se do něj zamilovat. Věnovat jí nejen touhu, ale také úctu, cit, starost o ni a přátelství. Podělit se o každé tajemství a naslouchat každé radě. Věděla to, a proto si dávala pozor, aby mi nedala najevo ani náznak citů.

Mé dívky byly sladké a jemné. Zasypávaly mě nejrafinovanějšími potěšeními a přibíhaly na každé kývnutí. Plnily nejhloupější rozmary. Bez ohledu na to, po čem jsem zatoužil, téměř hořely nadšením a zápalem, aby mi to daly. Mé komnaty byly neustále plné smíchu, jako bych v nich měl hejno zpívajících ptáků. Zůstávaly však služebnými a dávaly to najevo na každém kroku. Já jsem byl princ. Budoucí imperátor. Ony byly pokojské. A tak to mělo zůstat.

V tu dobu jsem nevycházel do města.

Situace byla celou dobu stejná. Transporty zajišťovaly nezbytné minimum základních potřeb, za zdmi hořely hranice, hlídky udržovaly ve velkých městech alespoň nějaký pořádek. Každé ráno bylo z ulic odváženo několik hromad mrtvých těl. Zdálo se, že nezbývá než čekat na déšť.

Ale déšť ne a ne přijít – jako by nebe úplně zapomnělo, jak se to dělá.

V paláci se bez ustání mluvilo o starém nápadu, který se měl realizovat už dávno. O přivedení čisté vody z horských řek a ledovců do města pomocí kamenných koryt stojících na sloupech. Ty měly být postupně čím dál méně vysoké a voda by díky sklonu sama přitekla do měst. Koryta by se časem táhla stovky mil. Když se ale můj děd pokusil něco takového postavit, přišlo zemětřesení neuvěřitelné síly a stavba skončila v troskách. Kromě toho bylo potřeba ve všech městech postavit cisterny na dešťovou vodu, stejné jako v pouštních osadách. Ale dokud trvalo sucho, na započetí takových prací nebylo ani pomyšlení.

„Naposledy pršelo brzy na jaře," řekl Řemen, pokládající na stůl svitky se zprávami a hlášeními. „Už je to skoro šest měsíců. Přesně deset dní po tom dešti přišla ze srdce Nahel Zym Pouštní oheň. Nahel Ifria."

„A tehdy to začalo," odpověděl jsem. „Pořád tvrdím, že je to opravdu hněv bohů."

„Takové myšlenky jsou k ničemu. Hlavně proto, že věštkyně chce, aby sis to myslel."

„Kdo se s ní setkal jako první?"

„Armáda. Jednotka pěchoty z třináctého oddílu nazývaného ‚Slunečný' z Kamirsaru. Byla to hlídka u studny na obchodní cestě před vesnicí Šylgyryz. Lučištníci a pouštní koleska. Řekla jim: ‚Přicházím zpod země a přicházím z pouště. Přináším vám slovo hněvu. Protože jste odvrhli zákon Podzemní Matky a roztrhli jste svět. Nakazili jste svaté lůno země egoismem, smilněním a lakotou. Teď buď půjdete se mnou, nebo shoříte, protože já jsem Nahel Ifria, Pouštní oheň, a přináším svatý plamen hněvu. Oheň, jenž očistí svět a vrátí ho Matce. Tak, aby se všechno stalo jedním.'"

„Co se stalo s těmi vojáky?"

„Přežil jen velitel. Proto o tom víme. Žel, onen muž pak zešílel a oběsil se. Taky tam byli kupci, kteří tábořili u studny. Někteří jsou dnes jejími vyznavači, jiní utekli a zbytek zemřel – pravděpodobně v písečné bouři, která přišla na její hněvivou výzvu. Rozpálený písek vířil tak, že jim roztrhal těla a zbyly po nich jen kosti. Ale nejdřív ji považovali za pomatenou. Když někdo sám přijde z východu od Nahel Zym, je jasné, že může mít úžeh. Chtěli jí dát vodu, ale začala jim nadávat, až na ni nakonec velitel poštval levharty. Nejspíš jsou to ta zvířata, která ji pořád doprovází, jen mají podivné zlaté oči. Jedni říkají, že jsou slepí, jiní zase, že vidí o dost líp. Ale to není důležité, Mladý tygře. Nevím, kdo je ta žena, ale všechno, co víme, je smícháno s výmysly. Nejspíš část z nich rozšiřuje sama. Myslím, že je prostě Tvůrce. Skutečný Tvůrce, jako z dávných pověstí. Možná nalezla ztracená boží jména. Už jen z toho důvodu by měla být zabita. Je nebezpečná jako vzteklý pes a stejně tak nevypočitatelná."

„Tvůrci jsou prý svázáni s obětišti," odvětil jsem, „ale ona může jít, kam se jí zachce."

„Existovali Tvůrci, které obětiště změnila a oni mohli nést část moci v sobě. Zase opakuju staré legendy. Sám jsem nikdy nic takového neviděl. Zato jsem viděl, co se děje, když někdo začne tvořit. Zjevují se přízraky a bestie jako ze zlého snu a pak nějakou dobu žijí, jako by byly skutečné. Stávají se zázraky. Kameny kvetou, věci mění tvar a podobu. Nepřirozeně, šíleně. Totéž se

stává i lidem, kteří jsou v Tvůrcově okolí. Umírají, mění podobu nebo podivně, strašlivě onemocní. Všechno končí, když to potká Tvůrce samotného. Většinou rychle. Žel, všichni Tvůrci, se kterými jsem se setkal, byli šílení. Tvůj děd chtěl jejich schopnosti využít v armádě, ale skončilo to absolutním debaklem. Nikdy nedokázali úplně stejně zopakovat ani tu nejjednodušší věc. Jednou se jim to podařilo, podruhé ne, nebo byl účinek opačný. Působili více škody nám než nepřátelům. Ale my tady máme co do činění s něčím úplně jiným. Nahel Ifria si evidentně dělá, co chce, a daří se jí to.“

„Může Tvůrce přivolat sucho?“

„Ne. Je to příliš složité. Vždyť ani nevíme, proč prší, nebo ne. Tvůrce může něco zapálit, změnit nebo stvořit, ale nenavrší horu a nevyrobí z ní sopku.“

„A bohové… vlastně nadaku?“

„Taky ne. Asi. Nikdy to nedělali. Nejspíš nemůžou, nebo nesmějí.“

„Napadlo mě… Možná se nadaku taky občas narodí a Nahel Ifria je prostě nový druh. Neohrabaný, protože je mladý.“

„Tak proč se hlásí k Podzemní Matce? Kdyby byla nadaku, žádala by vyznávání sebe samotné. A ani jsem nikdy neslyšel, že by se objevili noví nadaku. Už stovky let jsou stejní. Nejspíš.“

Tak vypadaly naše ranní porady o stavu země. Místo abychom probírali obchod, politiku a armádu, zabývali jsme se suchem a věštkyní. Nedalo se tomu vyhnout.

Městské ulice byly skoro prázdné. Procházeli jsme s Brusem sluncem zalitým náměstím, vídávali nepočetné otevřené obchody, lidi plížící se ve stínech podél zdí a bočními uličkami. Všichni nosili pláště a kalhoty v tmavě šedých kastovních barvách. Taverny se schovávaly za zavřenými okenicemi a bylo těžké odhadnout, jestli mají otevřeno. Museli jsme klepat a čekat. Občas se dveře otevřely a my jsme mohli proklouznout škvírou do temného dusného nitra, kde seděli zamlklí lidé s obličeji skrytými pod kápěmi pouštních plášťů nebo krempami klobouků.

Na zdech se často daly zahlédnout symboly Podzemní Matky nebo nápisy jako: „Obraťte zraky k poušti! Přichází Oheň!“

Kromě toho v Marahaře panoval klid. Všude, s výjimkou náměstí a svatyní, kde se rozdávala voda, protože tam byl vždy velký dav. Ale byl to podivný klid, mrtvý a děsivý. Ve vzduchu

viselo nějaké očekávání. Jako by přicházela bouře nebo měl vybuchnout vulkán.

Na křižovatkách stály přístřešky z kopí a plášťů, uvnitř seděli vojáci se zarudlými obličeji a s rukama spálenýma od slunce, bez přileb a s hlavami přikrytými mokrými šátky.

Nebylo jen horko, ale také dusno, a vzduch se černal hejny much.

* * *

A pak přišla ta noc… Strašlivá noc úplňku druhého měsíce. Spal jsem lehkým neklidným spánkem, zmáčený potem. Několikrát jsem se probudil s pocitem, že jsem vůbec neusnul a že jen ležím ve tmě, dívám se do noční zahrady a naslouchám lehkému oddechování děvčat. Ale musel jsem usnout, protože se mi zdálo, že se dívám na postavu v kápi, přicházející od jezera. Měla na sobě velký plášť lesknoucí se jiskřivou červení, který se směrem dolů rozšiřoval, a dlaně měla schované v širokých rukávech. Neviděl jsem ani její obličej, jen oválný otvor kápě vyplněný černotou. Plášť zlehka povíval a vznášel se jako nejlehčí mušelín nebo zmačkaný tenoučký závoj. A zářil rudě oranžovým leskem, vrhaje mdlý narudlý přísvit na jezero, trávu i keře. Všechno kolem se mihotalo a na patiu stála přízračná silueta v kápi, oblečená do pláště z plamenů.

Věděl jsem, na co se dívám. Byla to Nahel Ifria. Pouštní oheň. Přišla si pro mě.

Probudil jsem se s pocitem, že padám. Zase jsem ležel v ložnici, zbrocený potem, a díval se do zahrady. Zaslechl jsem šeptání děvčat. Tak tiché a jemné, že bych ho považoval za šumění větru v listoví – jenže vítr nefoukal už několik měsíců. A navíc jsem cítil šimrání na hrudi, jako by mi po ní pochodovala moucha.

„Přidrž mu nohy… Lehni si na ně…“ poznal jsem Tahelin hlas. „Možná se ani neprobudí…“

Ještě nikdy v životě jsem se tak nevyděsil.

„Ty si mu sedni na ruce,“ šeptala Fyalla. Uslyšel jsem tiché skřípění nože vytahovaného z pochvy.

Otevřel jsem oči a vzápětí se stalo několik věcí najednou. Za prvé, na mé hrudi se procházel odporný tvor, kráčející na osmi ohnutých nohou, s hnědým krunýřem a pozvednutou plochou hlavou zakončenou hákovitými čelistmi. Byl velký jako má dlaň.

Pohlédl jsem přímo do mírně dozlatova se lesknoucích čtyř očí, vypadajících jako šperky.

Než jsem se stačil pohnout, Irissa se vrhla celým tělem na mé nohy, Tahela se náhle vyloupla ze tmy za mou hlavou, klekla na mé ruce, posadila se mi na obličej a hlavu sevřela mezi svými stehny.

Když jsem na hrudi ucítil dotek oceli, trhl jsem sebou, ale vzápětí mi došlo, že vůbec nemají v úmyslu mě zapíchnout. Fyalla zasunula nůž pod zvíře na mé hrudi a rychlým pohybem ho vyhodila do vzduchu.

Tahela se zvedla z mého obličeje a já jsem jen stačil zahlédnout, jak se tvor svíjí ve vzduchu jako had a ztěžka dopadá na podlahu. Dopadl na záda, několikrát rychle mávl nohama a pak se bleskovým pohybem prohnul a čelistmi se odrazil od země. Tahela sebou švihla jako lasička, popadla křišťálovou mísu s ovocem, vysypala ji, vrhla se na podlahu a zvíře přikryla.

„Zavolejte stráže!“ vykřikla. „A rozsviťte světlo. Může jich být víc!“

Uslyšel jsem křesadlo a v komnatě se rozhořelo mihotavé světlo lampy. Irissa sklouzla z mých nohou.

Posadil jsem se na posteli a rozesmál se.

A v tu chvíli jsem ho spatřil. Oděného do temně rudých šatů, které byly jen tmavou skvrnou uprostřed šera, dokud jsme nerozžehli světlo. Dokonce i obličej měl skrytý za závojem. Seděl nehybně u jezírka, přesně v místě, kde jsem ve snu viděl přízrak v kápi.

Vykřikl jsem, vyskočil na nohy a vytrhl ze stojanu meč.

„Stráže! Špeh v zámku!“ vykřikla Tahela divoce.

Shodil jsem z meče pochvu, ale ve stejném okamžiku maskovaný útočník vstal a prudce máchl rukou. Něco zasvištělo. Irissa skočila, narazila do mě zády a odstrčila mě stranou, takže jsem nemohl zaútočit.

„Z cesty, děvče, nebo uteče!“ vykřikl jsem, uskočil a vrhl se do útoku.

Útočníkovy šaty se zavlnily, když se bleskově jako liška otočil na místě a skočil stranou. Ve vzduchu se zablesklo úzké ostří. Odrazil jsem je a sekl ho přes čelo, ale stačil uhnout a bleskově mě bodl mezi oči. Nestačil bych ho odrazit, ani kdybych trénoval šerm celý život, jenže ve stejném okamžiku z komnaty vylétl velký tmavý disk a s kovovým zařinčením ho udeřil do ruky.

Poskytlo mi to jen mrknutí oka, ale stačil jsem toho využít a zabodnout mu čepel hluboko do břicha. Cítil jsem, jak proniká záhyby látky a zajíždí do vnitřností.

Stříbrný tác se s řinčením kutálel po terase, až dopadl do trávy.

„Ifriaaa…“ zachrčel muž a vrhl se na mě, nabodávaje se na meč až po jílec. Hrot se mu se zvukem párané látky vynořil ze zad. Uskočil jsem, aniž bych stihl vytáhnout meč. Vrah udělal ke mně několik vrávoravých kroků, natáhl ruku, ale stačil jen přejet prsty po mé hrudi a zanechat mi na kůži krvavé šmouhy.

Tahela do něj s divokým zaječením vrazila celou vahou svého těla a oba se svalili z terasy. Skočil jsem za ní, ale už mu seděla na hrudi a pořád dokola do něj zabodávala obouruční meč.

Popadl jsem ji za ruce, pevně ji objal a vzal jí zbraň z rukou.

„Už… už…“ šeptal jsem a tiskl ji k sobě. Měla divoké oči a pěnu u úst.

„Irissoooo!“ zavyla strašlivým hlasem.

Otočil jsem se.

Irissa stála pořád na stejném místě u postele, tam, kde do mě narazila. Měla vytřeštěné oči a zaťaté pěsti a přesně mezi ňadry jí rukojetí dolů čněl nůž se širokým ostřím, jako by se přilepil k tělu.

Vrhl jsem se k ní a popadl ji za ruce. Irissa najednou zakašlala, vyprskla krvavé sliny a vzápětí jí z úst vytekl pramínek krve. Po bradě a dolů po břiše. Položil jsem ji na zem a držel ji v objetí. Slyšel jsem strašlivý divoký jekot: „Stráže! Medik!“ a došlo mi, že to křičím já.

Zbraň, která jí čněla z hrudi, měla rukojeť opletenou řemínkem a zvláštní ostří, rozbíhající se ostrými hroty do všech stran, podobně jako listy. Jedno z ostří teď bylo zabodnuto v těle mé sladké Irissy místo v mém.

Když konečně přiběhli, ještě pořád jsem klečel, celý od krve svíral Irissu a vydával jsem divoké, chraplavé vytí, které znělo jako vlčí. Dlouho jsem jim nedovolil vzít mi její tělo, i když už bylo chladné.

* * *

„Přelezl přes zeď. Nevím jak. Tři strážné jsme našli s podříznutými hrdly a jednoho s ranou od té zbraně, kterou zabil nai Irissu.“ Řemen mluvil stroze a věcně, ale bylo poznat, že zuří.

„Tohle už stačí," procedil císař skrz zuby. „Vrah prý zemřel se jménem věštkyně na rtech. Tohle je útok na Tygří trůn. Okamžitě připravte plán útoku na Rudé věže. Všechny kněží zatkněte. Kdekoli najdete stopy po krvavých lidských obětech, všechny kněží zabijte. Věže zbořte a peníze zkonfiskujte. Dostanou je oběti sucha. Na věštkyni zvanou Pouštní oheň vypište odměnu. Tisíc dirhanů za mrtvou – jen za mrtvou. Kult Podzemní Matky bude prohlášen za zločinecký. Každý, kdo bude nosit jeho znamení, šaty nebo to nadaku veřejně uctívat, bude zatčen a odsouzen na tři roky na válečnou galéru. Za odvolávání se na Kodex země a vyhrožování komukoli smrtí nebo kletbou na pět let."

Vstal.

„A ještě jedna věc. Zakazuju čestné sebevraždy. Velitel císařské stráže se nabodl na meč. Potřeboval jsem ho mít živého. Všechny potřebujeme živé."

„Otče," odkašlal jsem si. Bylo mi, jako bych měl v hrdle poušť. Už jsem necítil smutek, jen tupý hněv. Chladný jako led. Věděl jsem, že ten hněv ve mně zůstane nadlouho, možná navždy.

„Ano, Mladý tygře?"

„Nai Irissa mi zachránila život. Skočila mezi mě a tu zbraň. Žádám, aby byla pochována v Zahradě ticha s rituálem příslušejícím válečnému hrdinovi."

„Dobrá. Bude jí posmrtně udělena hodnost pahan-deje osobní stráže. Její rodina obdrží obvyklé odškodné za smrt důstojníka ve válce. Byla tvou souložnicí?"

„Otče, pokorně žádám, abys ji oficiálně učinil mou první konkubínou."

„Souhlasím."

„A teď to zvíře," řekl Řemen. „Mistr zvířat tvrdí, že vypadá jako pouštní škorpion, ale je pětkrát větší a hnědočervený, ne žlutý. Podle něho zvíře, jako je tohle, neexistuje. Normální škorpioni žijí v hnízdech jako mravenci a jsou prudce jedovatí. To, co se vplížilo do komnaty, by podle výpočtů Mistra zvířat mohlo zabít šest koní nebo dva kamenné voly. Skutečná vražedná zbraň. Kdyby ten tvor měl trochu štěstí, zabil by nejen Mladého tygra a jeho pokojské, ale taky polovinu obyvatel Ocelového domu. Nevíme, odkud se vrah vzal, ale bohužel to může být i zrádce. Na těle má čerstvé jizvy v místech, kde mívají veteráni tetování. A ještě jedna věc. Má bílé oči."

* * *

Irissino tělo bylo oblečeno do zbroje pahan-deje osobní stráže, přikryto štítem a na její hruď byl položen zlomený meč. Pohřeb se odehrál v tichu, stejně jako všechny kirenenské pohřební obřady. Jen ve chvíli, kdy hranice vyhasla, Fyalla tiše zazpívala „Údolí Černých slz“. Slyšel jsem její zpěv a tiché, rovnoměrné dunění válečného bubnu. Tehdy jsem se rozplakal, ale plakal jsem jako dospělý muž. Jako voják. Tiše a bez výrazu v obličeji, jen po tvářích mi tekly slzy.

Postavili jsme jí jednoduchou vojenskou mohylu z neopracovaného kamene s kamennou lampou osvětlující Cestu.

Na obětní mísu jsem nechal kromě symbolu Tygra vytesat i reliéf ve tvaru citery.

Irissa odešla na Cestu k Hoře.

A my jsme zůstali sami.

Plán byl připraven. Zabralo to jen několik dní, jako by ho stratégové už měli v šuplíku a čekali jen na vhodnou příležitost. Nocí se rozlehly signální bubny. Jejich dunění se neslo od paláce přes stanoviště u hlavních cest, předávané od jednoho ke druhému, městy, obchodními uzly, až po pouštní a pobřežní pevnosti.

Všechny posádky dostaly rozkaz připravit se na odchod a shromáždění sil. Všichni měli zaútočit na Rudé věže ve svém městě. Byly povolány bojové kolesky a vyděšení měšťané poprvé v životě uslyšeli něco, co do této chvíle děsilo jen obyvatele dobývaných zemí – dunění poháněčských rohů podobné troubení slonů.

Celé noci bylo slyšet, jak se pevnosti a jednotlivé oddíly domlouvají hlasem bubnů.

Do hlavního města vpochodoval sedmnáctý oddíl těžké pěchoty, nazývaný „Kamenný“, s obléhacím vybavením ukrytým v týlových vozech.

Tři dny po vydání rozkazů v paláci, kdy už bylo jasné, že dorazily ke všem stanovištím a jednotkám, mělo vojsko utvořit kruhy kolem Rudých věží a udeřit na všechny najednou. Přesně v hodině vlka, mezi půlnocí a úsvitem.

Třetího dne v hodině vlka.

Ale tu noc začalo pršet.

Mraky se přihnaly při západu slunce a v noci se rozzuřila bouře. Na popraskanou spálenou zem dopadla vodní stěna.

Každou chvíli se ozývalo hromobití, a když přišel první hrom, vyskočil jsem z postele. Lilo tak, že nebylo vidět ani nataženou ruku. Ze střech kolem patia se valily vodopády a zahradou tekly potoky.

Dlouhou dobu jsme seděli, všichni tři se objímali a naslouchali vytouženému dešti a neustávajícímu dunění hromu. Ostré nafialovělé světlo vytrhávalo ze tmy naše spletená těla, viděl jsem Tahelin obličej, Fyallin obličej a občas jsem měl pocit, že ve světle blesku vidím i Irissu.

Tak jsem si je zapamatoval. V blescích, bouři, v závanech tak toužebně očekávaného vlhkého větru a v šumění deště. Na chvíli se mi zachtělo vyjít rovnou do toho lijáku, ale padla na mě únava, a navzdory bouři jsem tvrdě usnul. Možná tak tvrdě, jako jsem už nespal několik měsíců.

* * *

Probudilo mě zatahání za ruku. Neochotně jsem se probral, pečlivě zabalený do prostěradel. Byla tma a za oknem dál šílela bouře. Dívky se motaly po místnosti, Fyalla vykřesala oheň a v tu chvíli jsem spatřil Bruse. Stál nad mou postelí v tmavě žlutém oděvu kasty Sindarů a v rukou držel nějaký uzlík.

„Obleč se a na nic se neptej!“ vyštěkl zvláštně tlumeným hlasem, až jsem se vyděsil. Asi řekl i něco dalšího, ale přehlušilo ho zadunění hromu, které se dlouho neslo nad palácem i městem, jako by po střeše jezdily týlové vozy.

Někdo s dusáním přeběhl po chodbě. Uslyšel jsem vzdálený křik.

Ucítil jsem v břiše náhlý chlad, jako by mi vnitřnosti sevřel mráz. Brus po mně hodil oblečení, v němž jsem chodil do města. V Ocelovém domě nikdo nikdy v noci neběhal. Nikdo tu nekřičel. Nikdy.

Když jsem si oblékal kalhoty a nešikovně si kolem lýtek zavazoval pásky cestovních bot, už jsem věděl, že se něco stalo, jen jsem nevěděl co. Fyalla si klekla přede mne a pokusila se mi pomoci, ale třásly se jí ruce. Zvedl jsem jí hlavu a spatřil, že je mokrá od slz.

„Košili, rychle! Nemáme čas!“ vykřikl Brus.

„Jdeme do města? Chceš vidět boj? Útok na Rudé věže!“ došlo mi. „Potřebují nás tam?“

Ještě jsem napůl spal, a proto jsem plácal takové hlouposti. Oblékl jsem si košili a od Tahely si vzal vestu.

„Zrada!“ křičel Brus. „Armáda přešla na stranu Podzemní Matky! ‚Kamenní‘ útočí na Tygří palác! Tvůj otec nežije! Prosím, oblékni se, vládce Tygřího trůnu!“

Takhle jsem se – strnulý a zděšený, zapínaje si roztřesenýma rukama olivky na vestě, oblékaje si pletený žlutý plášť a přijímaje z Brusových rukou koš a poutnickou hůl – dozvěděl, že jsem se stal císařem.

„Oblékněte se!“ křikl jsem na dívky.

„Setkáme se s nimi později,“ odvětil Brus. „Najděte fadiru Alhamu, ona vám řekne, co máte dělat. Rychle! Urozený pane! Musíme za Řemenem!“

Je úplně jedno, jestli je člověk císařem, Pánem světa, Plamennou standartou a Prvním jezdcem. Když někoho probudí v hluboké noci uprostřed ohně, chaosu a bouře, aby se dozvěděl, že se hroutí svět, je podstatně lepší rozkazy dostávat než je vydávat.

Pamatuju si to všechno jako sen. Zlý sen, jako blouznění v bahenní zimnici. Spousty chaotických obrazů, jeden za druhým.

Pamatuju si na rudé, mihotající odlesky, stejné jako v mém snu. Pamatuju si na neustálou vřavu a řinčení, zaznívající odněkud z dálky mezi jednotlivými zahřměními. Pamatuju si na zvuk deště, dopadajícího na střechu.

Běželi jsme chodbami. Skrz komnaty, mezi nábytkem a koberci se plazila oblaka šedivého kouře. Chodbou, kterou jsme nemohli projít, protože se v ní mačkala osobní stráž. Pamatuju si na záda v pancířích a zeď přileb připomínající pouliční dlažbu. A na strašlivou vřavu někde vpředu. Křik, ohlušující křik mnoha hrdel. Pach kouře a krve.

Na Ptačí komnatu, v níž už zuřila ohnivá stěna, takže jsme se museli vrátit. Na podlaze a kobercích, uprostřed oranžových plamenů vystřelujících až ke stropu, ležela těla.

Nějaké patio, na něž dopadaly šípy. Úplný déšť zápalných šípů, vydávajících bručivý zvuk jako obrovité včely a táhnoucích za sebou sloupy kouře.

Brus mě táhl za ruku, probíhali jsme dalšími chodbami a pak, v potocích deště, jsme si zkracovali cestu zahradou.

V dáli se tyčil Tygří palác, vypadající jako vulkán. Jako temná hora, ověnčená hučícím sloupcem ohně.

„Pouštní oheň,“ zašeptal jsem dutě.

Minuli jsme několik sloužících a komorníků, utíkajících někam s kopími v rukou a v kývajících se půlpancířích s rozepnutými řemeny, jen tak přehozenými přes ramena.

Chodba, v níž několik pobočníků potřísněných krví ve zběsilé zuřivosti bez úspěchu útočilo na stěnu štítů naježenou kopími. Brodili se mrtvolami spolubojovníků, umírali jeden za druhým a dopadali na barikádu z těl.

Bahenní zimnice. Zlý sen.

Pamatuju si to jako sen.

Zase deštěm zmáčená zahrada, kapky lesknoucí se ve svitu požáru jako jiskry.

A má Aiina.

Nahá Aiina, tančící s kruhovým kebiryjským štítem a šavlí v ruce uprostřed deště a útočících vojáků. Taková, jakou jsem si ji zapamatoval té noci, kdy jsem poprvé viděl její tělo.

Jenže tentokrát tu byl déšť, oheň a krev.

Pamatuju si na černé pancíře „Kamenného“ oddílu, na obdélníkové štíty, na něž byly přimalovány „dva měsíce“, a na lesknoucí se hroty kopí.

Na těla ležící všude kolem.

A na Aiinu. Viděl jsem, jak zahákla okrajem svého štítu za vypouklý štít vojáka a odklání ho, jak ho seká do hrdla, jak pružně jako panter uskakuje zpátky, aby po chvíli zase přiskočila a ťala – vodorovně po nohou, jak odstrkuje padající tělo a uskakuje někam jinam, zatímco kopí probodávají vzduch a zemi v místě, kde byla před chvilkou.

Viděl jsem.

V děsivém snu.

Mou Aiinu.

Tančila. Čepele na sebe s řinčením narážely, klouzaly po kebiryjském štítu, viděl jsem, jak „Kamenní“ při pohledu na nahou bojovnici zalitou krví a deštěm bázlivě couvají. Viděl jsem, jak se Aiina divoce směje a přejíždí zakřiveným hřbetem šavle po rtech, aby z něj slízla krev, jak zase skáče a jak hlava v hluboké černé přilbě letí vzduchem. Jak oběma nohama naráží do štítu a shazuje k zemi lidi namačkané za ním.

A viděl jsem, jak se kolem ní uzavírá kruh, jak tančí uprostřed a zvoní šavlí o hradby štítů.

Kruh se uzavřel a stáhl.

Pak už jsem viděl jen záda v černých pancířích, připomínající hejno krabů, kteří mezi sebou něco trhají.

A chvíli na to radostný křik a ruku, čnící nad dav a držící za rusé vlasy hlavu mé učitelky. Mé Aiiny.

Vidím obličej rudý krví a oči jako díry, skrz něž je vidět noc.

Slyším triumfální skandování: „Ifria! Ifria! Ifria!“

Viděl jsem to.

Ve snu.

Myslím, že jsem křičel a pokoušel se běžet bojovat. Pamatuju si, jak jsem hledal zbraň, jak se mi podařilo srazit Bruse a jak chvíli na to on srazil mě. Aspoň myslím, že si to pamatuju.

Jako blouznění v bahenní zimnici.

Probral jsem se v Komnatě svitků u jednoho ze vchodů do tajných komnat.

Mezi policemi plnými kodexů, veršů, traktátů, map a příběhů.

Řemen měl na sobě holenní chrániče a pancíř z kůže kamenného vola, na čele měl pásku pokrytou plíšky a právě si pod bradou zapínal okované lícní chrániče.

Viděl jsem ho nezřetelně, jakoby skrz mlhu. Měl jsem pocit, jako by Komnata svitků byla plná kouře. Řemenův hlas ke mně zazníval jakoby přes polštář.

„Je zraněný?“

„Ne, sitare Řemene. Omráčil jsem ho, protože chtěl bojovat.“

„Dobře jsi udělal.“

Zvuky bitvy sem zaznívaly tlumeně jako vzdálená bouře.

„Řemene…“ vykoktal jsem. „Můj otec nežije… Aiina nežije…“

„Vím, urozený císaři.“

Na okamžik jsem se probral.

„Má matka! Můj bratr! Císařova matka! Mé sestry! Rumělkový dům je na jihu! Musíme shromáždit lidi! Přikaž zabubnovat a přivolat pomoc!“

„Urozený pane, tvůj bratr, urozený princ Čagaj, zemřel na prahu Rumělkového domu, když společně se strážemi bránil vchod do komnat. Zemřel s mečem v ruce, v boji po boku svých sester a učitele. Rumělkový dům už byl obsazen a vypleněn. Všichni obyvatelé byli zabiti a domy zapáleny.“

„Řemene! Co to říká?! To není možné!“

„Mluví pravdu, tohimone.“ Řemen dopjal chrániče, opřel se nohou o intarzovaný stůl nepředstavitelné ceny a začal si přitahovat řemeny holenních chráničů.

„Tak mi dej zbraň,“ řekl jsem. „Evidentně přišel den, kdy je potřeba umřít. Svět se zhroutil a ten nový nikoho nezajímá.“

„Urozený imperátore, kai-tohimone klanu Vahadla, poslední vládce dynastie Tendžaruk, tohle je poslední rozkaz tvého otce. Zní: nesmíš zemřít.“

Vzal mě za ruce a pohlédl do mé bledé zkamenělé tváře. Třásl jsem se.

„Nes v sobě náš svět, tohimone. Nesmíš teď zemřít v boji, stejně jako nesměl zemřít tvůj děd po bitvě v údolí Černých slz. Odejdi do vyhnanství a přežij. A pak se vrať a zase získej Tygří trůn. Vrať se, až tví poddaní poznají, jaká je vláda Podzemní Matky a Rudých věží. Shromáždi Kireneny ze všech klanů. Shromáždi všechny svobodné lidi mezi Amitrajci. A pak rozdupej Rudé věže v prach a polož hlavu Nahel Ifrie na můj hrob. To řekl tvůj otec.“

„Nezneuctím čest svého klanu!“ vykřikl jsem. „Jsme Kirenenové! Jsme z klanu Vahadla! Pamatuješ?! ‚Nikdo nezůstane sám napospas nepříteli. Neodevzdáme ani jeho tělo, ani duši. Kde bojuje jeden, přijdou všichni! Nikdo nezůstane opuštěn, nikdo nebude zapomenut!‘ Pamatuješ, Řemene? Támhle bojují naši bratři a ty chceš, abych prchal?!“

„Totéž křičel tvůj praděd. Ale poslechl a právě díky němu jsme získali Tygří trůn a znovuzrodili se z popela. Teď odejdi, tohimone. A nezapomeň, co jsem tě naučil. Brus tě povede. On ví, kam jít a co dělat. Nes v sobě všechno, co je hezké a co dnešní noci zabijí. Vzpomínej na mne, na Aiinu, na Irissu, na bratra. Zapamatuj si je všechny. Pamatuj na Maranaharu, která teď umírá. Pamatuj. Jsi teď naší jedinou živou pamětí. Jestli zemřeš nebo zapomeneš, i my všichni doopravdy zemřeme. Jdi, Mladý tygře. Jdi Cestou k Hoře. A pak se sem vrať a znovu vybuduj Kirenen.“

Řemen položil na stůl dva štíhlé rukavicové štíty. Vsunul ruku až po loket do prvního, zvedl ho trojitým ostřím vzhůru a pak jím přimáčkl druhý štít a nasunul si ho na druhou ruku.

Křik a hluk na chodbách se blížil.

Brus mě vzal za ruku. Jemně, ale rozhodně.

„Už přicházejí, pane.“

„Ne!“ vykřikl jsem. „Ještě ne! Všichni zemřeli! Dovol mi rozloučit se aspoň s ním. Nemůžu přijít i o Řemena! Jsem imperátor!“ Napřímil jsem se. „Synu Sedláře z klanu Vahadla, splním rozkaz svého otce, ale ty půjdeš se mnou.“

„Nejen ty jsi dostal poslední rozkaz, tohimone. Můj zněl: postarej se, aby utekli.“

Ozvalo se praskání vylamovaných dveří do komnaty. Dřevo dopadlo až do středu místnosti mezi svitky a koberce. Skrz díru už byly vidět černé pancíře lesknoucí se deštěm a krví, jako by se tam hemžili brouci.

Řemen mávl rukama; ostří do sebe se zařinčením narazila a vykřesala roj jisker. A pak se najednou otočil, opatrně mě objal, aby mi nepodřízl hrdlo trojzubcem trčícím ze štítů, a políbil mě na čelo.

„Odejdi, romassu,“ řekl.

Jdi, můj živote.

Brus mě zatahal za ruku.

„Dlouhá je cesta,
dlouhé putování,
daleko tebe čeká lidská láska.
Kéž vyplní se,
po čem vůle tvá touží,
a osud tě ochrání.“

Píseň o Svipdagovi –
Gróiny kouzelné písně

Kapitola sedmá

Tančící hadi

Hadí lodě odpluly. Nevím, jestli na druhou stranu fjordu, nebo se vypařily úplně, ale každopádně zmizely z přístavu. Všechno nasvědčuje tomu, že i když na podzimní slavnost může přijet kdokoli, Hadí lidé zde nejsou vítáni. Pro mě to je dost nepříjemné, protože oni jsou jediná stopa, na kterou jsem zatím narazil. Musím vyzpovídat nějakého Hada. Problém je, že se nezdají zrovna dvakrát přátelští.

Procházím po nábřeží a vcházím do drahých obchodů. Mimo jiné do nadšeně doporučovaného obchodu Gruleho Slaměného psa. Hledám věci.

Prohrabávám se hromadami cetek, které kdyby viděl antikvář, zamlžily by se mu kontaktní čočky. Spony, jehlice, nože, hrnky, křesadla, amulety, šperky. Některé neumělé, jiné překvapivě precizní. Splétané vzory připomínající komplikované uzly na řemíncích nebo propletené větve stromů. Stylizovaná zvířata, lidské siluety a znaky těch nejzvláštnějších abeced. Odlévané, kované, ryté i cizelované.

Ale já hledám – zapalovače. Italské šperky. Oční stíny. Švýcarský nožík. Kompas. Obyčejné cetky z obchodu se sportovními potřebami. Lahvičku s megapyrinem. Kukátko. Skládací příbor z nerezové oceli. Zubní kartáček. Můžu najít cokoli. Pokud to v sobě nemá žádnou elektroniku, bude to fungovat a vzbuzovat úctu. Cokoli, i kdyby to byl potápěčský nůž, by mohlo vzbudit rozruch a prodávat se za velké peníze. Potápěčský nůž – ostrý jako břitva, plovoucí na hladině, ukrytý v pochvě z černého a zářivě žlutého plastu.

Nic.

Když se ptám na plovoucí nože, které není potřeba brousit, kovové, ale přesto lehké lahve, v nichž horké pití zůstane teplé po

celé dny a studené nezteplá, ani když láhev leží na slunci, nebo na skleněné přilby, ve kterých je vidět pod vodou, setkávám se s pohledy plnými soucitu a s mírným odstupem. Nikdo nedělá žádná gesta poblíž čela, ale to asi proto, že nespojují místo duševní choroby s mozkem.

Místo toho mi ukazují kámen, který po vyhození do vzduchu vždycky ukáže cestu, buben přivolávající vlky nebo sekerku, která – umístěná pod postelí – přivodí nevyhnutelnou smrt ženině milenci.

Díky.

Jsem rozvedený, bez smečky vlků se nějak obejdu a jsem hluboce přesvědčen, že kámen vyhozený do vzduchu mi nejspíš přistane na hlavě.

Nakonec se procházím mezi stany. Prohlížím si nejbizarnější oblečení a hledám džíny, polární bundy nebo kabáty z thermotexu.

Místo toho nacházím meče vystavené v prázdných sudech jako nějaké deštníky nebo v pochvách zavěšené na hřebících, kroužkové košile, visící na tyčích provlečených skrz rukávy, řady přileb, celé palisády kopí a luků.

Kupuju si velký balík šípů. Celý svazek, padesát kusů. Ale stejně jsem nenarazil na žádnou nadějnou stopu a nakonec se usadím za stolem ve společnosti pečené půlky nějakého ptáka a chlebové placky.

Trhám kusy masa, zapíjím je pivem a sním o croissantu s džemem. Nebo o topince se *salata iz hobotnice*. Vyhlížím Hadí lidi. Ti na lodi měli tetování nejen na rukou, ale taky na obličejích, chodili většinou v černém a měli dlouhé tmavé vlasy, promaštěné něčím, co připomínalo smůlu. Lišili se.

Ale ti, kteří po mně šli, vypadali jako typičtí místní. V hnědé, červené a olivově zelené, jako všichni ostatní. Kalhoty, dlouhé blůzy, jakési peleríny. Nebýt tetování a přívěsků, bylo by těžké v nich poznat Hady. Navíc se objevili dřív, než připluly lodě.

Měli vousy, zatímco Hadi byli oholení. Ale obvykle se tady nosí vousy přistřižené do krátké bradky. Něco takového může narůst za týden a není poznat, jestli jsou vousy čerstvé, nebo přistřižené. Mí nezvěstní přátelé se určitě snažili ztratit v davu.

„Kup mi pivo, Spící na stromě," zaslechnu skřípající jízlivý hlas.

„Rád tě vidím, Krkavčí stíne. Copak, obchody nejdou?"

„Ne, ale když už jsem tě potkal, tak ať z toho aspoň něco mám.“

„A co získám já, kromě toho, že se zbavím trochy špatného piva?“

„Když hlupák potká moudrého člověka, vždycky z toho má užitek. Lidé si můžou myslet, že má aspoň trochu rozumu, když sedí s moudrým mužem.“

„To je zase zisk pro tebe.“

Stejně jsem mu to pivo koupil.

„Když už jsi tak zkušený, řekneš mi, co víš o Hadích lidech, nebo s tebou musím hrát krále?“

„Všichni mají dvě ruce a dvě nohy. Když přijde noc, spí, a když ráno vstanou, jdou se vychcat do křoví. Po vodě se plaví a po ledu jezdí na bruslích. Nejjednodušeji je zabiješ železem. Hlupák se pozná podle toho, Spící na stromě, že dává hloupé otázky.“

„Kde žijí?“

„Na východě, za Ohnivou zemí. Dá se tam doplout podél břehu nebo z druhé strany fjordem Dragoriny, nebo středem – přejít přes hory. A k čemu je potřebuješ?“

„Je možné, že jeden z těch, které hledám, se k nim přidal.“

„Tak to máš po starostech. Postav mu někde u cesty pohřební kámen a napij se za klid jeho duše.“

„Ne, dokud neuvidím mrtvolu.“

„To spíš uvidíš svou vlastní.“

„Mě není tak jednoduché zabít.“

„Něco jsem o tom zaslechl. Poslouchej, Spící na stromě, něco ti povím. Do takových míst, jako je Hadí země, se nepřichází hlavní cestou a s prosbou o nocleh na rtech. Prý byla ovládnuta chladnou mlhou, takže nevěř ničemu, co ti tam řeknou, ani tomu, co spatříš na vlastní oči. Ale tady tak podezřívavý nebuď. Rozumný muž ví, komu se má vyhýbat, a umí rozlišit nepřátele od přátel. Jestli ti někdo nabídne, že tě kus cesty sveze, přijmi to. Pokud nalezneš přítele, zbrkle ho neodmítej, až tě bude chtít doprovázet. Taky neodmítej pohostinnost. Přichází podzim, je lepší mít nad hlavou střechu než mraky. Je lepší sedět u ohně než se klepat v mokrém sněhu. A hlavně si nenech vzít to, co jsi získal. V Hadí zemi nepřijímej bez rozmyslu ani hlt vody, ani sousto jídla, ani ženské tělo. A dávej si pozor na lýtka. Hadi koušou.“

Nahlédne do džbánku, pak se zašklebí a nakonec ho ostentativně staví dnem vzhůru. Přikývnu a jdu pro další. Jsem zvědav, co mi ještě stařík řekne.

Když se zhruba za tři vteřiny vracím, lavice u stolu je prázdná. Rozhlížím se, ale Krkavčí stín není nikde v dohledu. Místo toho vidím Grunaldiho Poslední slovo, postávajícího ve společnosti mladého Atleifa. Přátelsky na mě mávají. Fajn. Aspoň někdo vypije to pivo.

„Kam odešel ten, co jsem s ním mluvil?“

Grunaldi pozvedne obočí.

„Seděl jsi sám. Civěl jsi před sebe a pak jsi vstal a došel sis pro pivo. Pozdravil jsem tě, ale tys neslyšel. Nevšiml jsem si, že bys s někým mluvil.“

Překvapeně na ně zírám. Atleif na mě dělá grimasu typu „na mě se nedívej, já jsem nic neviděl“ a taky vrtí hlavou.

Usedají a hned odepínají od pasu rohy. Grunaldi zvedá víko džbánu a čichá k obsahu.

„Po měsících na moři,“ říká, „je každé pivo dobré. Dokonce i to, které Strandlingové vaří na podzimní slavnost z kozlí moči, bodláčí a pomyjí. Vědí, že námořníci vyprázdní všechny sudy.“

„Kdy začne slyšení?“ ptám se.

„Ty to nevíš? Už probíhá.“

Cítím se jako ve škole. Proč všichni nějak všechno vědí, a já ne? Je to jako zlý sen. „Dokdy se musí odevzdat chemie? – Tys to nevěděl? Do včerejška.“ A pak pořád dokola, celý život.

Vstávám.

„Musím tam jít! Říkal jsem vám, že někoho hledám. Chtěl jsem to tam rozhlásit.“

Atleif vrtí hlavou.

„Tak se to nedělá. V Kamenném kruhu tě nenechají nic vyhlásit. Tam se odehrávají velké porady styrsmanů a nejdůležitější soudy. Urovnávají se tam spory mezi celými zeměmi. Nemůžeš tam jen tak vejít a něco vyhlásit, tím spíš, že jsi cizinec. A malých kruhů, kde se řeší běžné spory, je příliš mnoho. Navíc je tam spousta čumilů. Sedí dokonce i na skalách a na stromech, protože chtějí pozorovat souboje. Co kdyby došlo k exekuci? Najmi si vyvolavače.“

„Koho?“

„Má pravdu,“ říká Grunaldi. „Vyvolavače. Takového, co má dobrou paměť a zvučný hlas. Dáš mu pár mědáků a on bude chodit

po tržištích a jarmarku, volat ty, které hledáš, a křičet, že sedíš tady. Sem přijíždějí lidé hledat ty, co vypluli na moře a nevrátili se, ženy tu hledají muže, lidé každou chvíli ztrácejí jeden druhého. Jenom námořníků je tady jako sleďů na mělčině. Vyvolavače najdeš lehce, je křiklavě oblečený a má hůl s kohoutími pery na špičce.“

* * *

Takže si najímám vyvolavače, oblečeného do pestrého kabátu pošitého různobarevnými záplatami a zvonečky. Vypadá jako šašek, ale má v podstatě dokonalou paměť. Nemám tušení, jak to dělá. Je jasné, že při pohledu na stříbrnou hřivnu přímo hoří motivací. Po několika pokusech vykřikuje úplný popis hledaných s jen trochu zkomolenými jmény a dobře srozumitelné krátké oznámení v angličtině: „Evakuace! Vraťte se domů! Záchranný tým dorazil! Hledejte Ulfa Nočního poutníka. Stanice Midgaard II, vraťte se domů!“ Hlas má jako trouba z Jericha. Po první zkoušce mi z něj zvoní v uších.

Označení „rescue team is here“ pro mne jediného je možná příliš nadsazené, ale nechci trosečníkům brát naději. Ať si představí desetičlenný evakuační tým ověšený výstrojí. Pokud pochopí, co znamená: „Zahradný dým dorazil!“

Potom se můžu vrátit ke stolu, chovat se společensky a vyprazdňovat poháry s pocitem dobře vykonané práce.

„Chtěl jsi jít s námi, až budeme kupovat nevolníky,“ vzpomněl si Atleif. „Musíme všichni koupit aspoň dvacet mužů a několik dívek. Já dvě, Grunaldi taky dvě. Potřebujeme je k veslům a domů.“

„Půjdu. Možná ti, které hledám, přišli o svobodu. Odkud se berou nevolníci?“

„No, nejdřív nějaký nevolník potká nevolnici a pak…“ Evidentně mám navzdory telecím očím v obličeji ještě nějaký další výraz, protože Poslední slovo najednou ztichne.

„Ptám se, jestli někdo loví lidi a pak je prodává.“

„Ne. Jejich příbuzní by tě zabili. U vás se to tak dělá? Všichni se navzájem chytají a pak prodávají? Jsou to rekruti z cizích zemí a občas i zajatci. Někdy i oběti rodové msty. Taky existuje zákon, že viník může být přidělen poškozenému, aby si svou vinu odpracoval. Ale není to navždy – rekruti se stávají nevolníky na

deset let, zajatci na dvacet a odsouzenci podle toho, jak rozhodne soud.“

Chci se ještě na něco zeptat, ale u našeho stolu se zastavují dva místní v plné zbroji, jeden se sekerou v ruce a štítem, druhý s krátkým kopím.

„Ty jsi ten podivný cizinec, co mu říkají Noční poutník a který bydlí u Spalujícího křemena?“

„Ano,“ odpovídám zneklidněle. „O co jde? Zase ho napadli?“

„Musíš jít k soudu. Pod Hloh pravdy.“

V jediném okamžiku se mi před očima mihne pohled na uličku, v níž leží tři mrtvoly Hadích lidí, a pak vyhlídka na utopení v síti. Čítač reaguje na pocit ohrožení a okamžitě se aktivuje.

*

Drakkainen se dlouze podíval na strážníky a odhadoval síly. Navzdory pohotově drženým zbraním se mu nezdáli být hroziví.

Atleif postavil roh a velmi pomalu vstal z lavice, dívaje se na příchozí. Grunaldi si strčil do úst palec a ukazováček, načež hlasitě hvízdl.

Na jedné z vlčích lodí se ozval křik a dupání nohou.

„Nikoho, kdo sedí u stolu s lidmi z Ohnivé země, nebude nikdo nikam vláčet,“ pravil Atleif rozhodně. „On je cizinec. Dorazil na pobřeží teprve nedávno a nemůže tady mít s nikým spor, protože kromě nás ho zde nikdo nezná. Nemůže mít spor v zemi, kde je tak krátce.“

Ale můžu, pomyslel si Drakkainen, tak nebo onak zapletený do – jak rychle spočítal – pěti vražd.

„A kromě toho nezná naše zákony, takže nemůže být obviněn z jejich porušení.“

„Existují zákony, které jsou všude na světě stejné,“ odpověděl muž se sekerou lhostejně. „Patří k nim i zákon proti zlodějům. Lyfdag Krmící ryby, koňský handlíř ze země Slané trávy tvrdí, že jsi mu ukradl nejlepšího koně ze stáda, které vedl na jarmark.“

„Ten Krmící ryby si měl líp hlídat majetek a neobtěžovat lidi během slavnosti,“ procedil Grunaldi skrz zuby. Pak se otočil k Drakkainenovi. „Ukradl jsi tomu Lyfdagovi koně?“

„Ne,“ odpověděl Drakkainen. „Ale je pravda, že jsem v lese potkal opuštěného koně a osedlal jsem ho. Viděl jsem, že má na

kůži nějakou značku, ale nikdo tam nebyl. Dobrá, půjdu. Uvidíme. Zaplatím tomu Krmícímu ryby a bude pokoj.“

„Sám nepůjdeš. Jsi jedním z nás, takže ke Hlohu pravdy půjdou všichni Ohniví lidé.“

„Co říká váš zákon?“ zeptal se Vuko námořníka, zatímco ve velkém počtu kráčeli k davu, obléhajícímu louku. „Jestliže má kůň značku a uteče vlastníkovi, musí se odevzdat?“

„Ale!“ vybuchl Grunaldi. „Ještě nikdy jsem neslyšel, že by někdo vracel nalezeného koně.“

Lyfdag Krmící ryby působil už na první pohled nesympaticky. Měl kulatá bleděmodrá očka a řídkou bradku, která vypadala jako trs vodních rostlin. Kromě toho byl jakoby bledý a těstovitý, jako nedopečená houska. Kolem stálo pár dalších lidí, ale tenhle soud evidentně nebyl považován za kdovíjak zajímavý.

„Jsem Jolgwir Měsíc ve tváři, šiřitel práva,“ prohlásil stařec sedící na vysokém bílém kameni u ohniště. „Zde stojící Lyfdag Krmící ryby tvrdí, že jsi mu vzal koně, který měl být obětován bohu moře Medirovi. Říká, že jeden z jeho lidí poznal zvíře, na němž jsi vjel do města. Požádal mne, abych rozsoudil tento spor, protože tvrdí, že tě musí zabít, a chce, abys byl vyňat z příměří podzimní slavnosti. Co k tomu řekneš?“

„Šlechetný Jolgwire,“ začal Drakkainen. „Neznám Lyfdaga, nikdy jsem ho neviděl a nic jsem mu neukradl. Toho oře jsem potkal daleko odtud v lese, když jsem šel podél řeky od Pustiny strachu. Byl sám a potuloval se lesem. Osedlal jsem ho a teď je můj. Ale jestliže Lyfdag prokáže, že je kůň skutečně jeho, jsem ochoten mu zaplatit obvyklou cenu, jakou by za koně dostal, a připlatit jako odškodnění. Koně už nevrátím.“

„Ze země Slané trávy se sem obvykle ženou stáda podél řeky Vlariny? Dorazil jsi sem přes Pustinu strachu?“ zeptal se Grunaldi.

„Šel jsem přímou cestou podél pobřeží,“ zvolal Lyfdag. „Kůň mi byl ukraden během noclehu na dunách, sedm dní cesty odtud na jih. Byl unesen mocí Tvůrců. Zaslechli jsme zadunění hromu a kůň zmizel. Zmizel ze středu stáda. Měl být obětován Medirovi kvůli důležité věci týkající se moře, takže jsem doznal trojí ztrátu. Za prvé jsem přišel o oře hodnoty tří tolarů, za druhé zmizelo slibované votum pro boha a za třetí mě tenhle přivandrovalec vystavil posměchu a vjel na mém koni do města. Poslední dvě věci se nedají odčinit penězi. Tvrdím, Jolgwire, že ten pobuda musí zemřít a já musím dostat zpátky svůj majetek. A ještě řeknu, že ten

člověk má lživý jazyk, protože tohle je kůň určený k oběti, vybraný v hřebčíně Medirovým knězem, ten nejdivočejší z divokých. Nezná sedlo a nikdo ho nikdy nezkrotil.“

„Sám jsi říkal, že tě Ulf urazil, protože na tom koni jezdí,“ skočil mu Grunaldi do řeči. „Vykládáš nám tady pěkné divy. Ten člověk je slabý na duchu, šiřiteli práva. Zbytečně jsme vstali od piva.“

„Rozhodně se musíme podívat na toho koně,“ řekl Jolgwir. „Ať někdo pošle do Lunfova domu stráž a přivede to zvíře.“

„To nepůjde,“ odvětil Drakkainen. „Ten kůň zabije každého, kdo nebude se mnou a pokusí se ho odvést. Minulou noc zabil zloděje, který přepadl Lunfův dům a chtěl ho ukrást. Musím ho přivést sám. Pošli mě se strážníkem.“

„A ty utečeš!“ vykřikl Lyfdag.

„Tak se mnou pošli deset strážníků, nebo pojďme všichni!“ křikl Grunaldi netrpělivě. „Teď už se i já chci podívat na oře, který má cenu tří tolarů, protože něco takového jsem ještě neviděl. Sere snad zlato? Umí plavat v moři? Při dunění hromu létá? A co to znamená, že se zároveň nechá i nenechá osedlat?“

Nakonec Drakkainen absolvoval cestu do Lunfova domu v doprovodu eskorty strážníků a vrátil se v Jadranově sedle. Při pohledu na ohniště a lidi shromážděné kolem – a obzvláště na Lyfdaga – začal kůň prskat, ryčet, stavět se na zadní a tančit, takže ho Poutník musel uklidňovat. Sesedl, pohladil koně po šíji a čelem se dotkl jeho lebky.

„*Jadran a Vuko spolu,*“ zaznělo mu hlavě. „*Jadran nepůjde. Zlý člověk neodvede. Jadran a Vuko spolu.*“

To ne, to nemůžu, pomyslel si Drakkainen, nevrátím ho.

„Kůň jako kůň,“ konstatoval Grunaldi. „Možná má cenu tři šekely, ale ne víc. A všichni jsme viděli, jak na něm Nitj’sefni jede.“

„Je to tvůj kůň, Lyfdagu?“ zeptal se Jolgwir.

„Všichni vidí, že je Lyfdagův! Má na boku naše značky!“ křičeli lidé Krmícího ryby.

Šiřitel práva vstal z kamene, zašklebil se a rukou se popadl za záda v kříži. Pak udeřil holí do země.

„Rozhoduji takto: vy, Lidé slané trávy, jste šli po pobřeží. Noční poutník byl spatřen, jak vjíždí do města jižní bránou, takže kráčel po západním břehu Vlariny. Jinak to být nemohlo, protože ani jeden z vás nemá loď. Z toho vyplývá, že ti nemohl ukrást

koně na dunách, protože tam nebyl. Nevzal ti tedy násilím tvůj majetek ani tě neurazil. Na druhou stranu není pochyb, že je to tvůj kůň a ty jsi přišel o svůj majetek. Vše nasvědčuje tomu, že se celá věc stala díky moci Tvůrců, a právo říká, že se podobné případy posuzují stejně jako ty, jež se stanou samy od sebe, jsou způsobené bohy nebo osudem. Jako úder blesku nebo mořské vlny, případně bouře. Pokud se ovšem nepodaří chytit Tvůrce. Takže se ptám: Je Ulf Noční poutník Tvůrce?“

Ohniví lidé se na sebe podívali, ale neřekli nic.

„Je Tvůrce!“ křičeli Lyfdagovi přátelé. „Říká se, že unikl smrti v černém břečťanu ve Skifanarově domě.“

„Je rychlý a dobře zachází s mečem,“ odpověděl Grunaldi hromovým hlasem. „A kromě toho má hlavu na svém místě! Jestli to znamená, že je Tvůrce, tak u nás, v Ohnivé zemi, jsou Tvůrci všichni! Řekni mi, šiřiteli práva, jaký zákon porušil muž, který si dokáže poradit s neštěstím? Noční poutník nezasadil ten živý břečťan ze železa, jen nám ho pomohl vytrhnout a zabil Skifanara, a tím zlomil kletbu. Všichni jsme to viděli. Kdyby byl Tvůrcem, nevystavil by se smrtelné hrozbě, když vytrhával břečťan kotvou a řezal do něj nožem. Proměnil by ho v popel písní bohů.“

„Takže to, jestli je Ulf Nitj’semi Tvůrce, nelze určit,“ konstatoval šiřitel pravdy. „Soudím, že celá věc by měla skončit odškodněním. Ale když do hry vstupuje poskvrněná čest, odškodnění nestačí. Nelze Ulfa potrestat, protože nic neudělal. Spor však nastal. Musíte ho tedy vyřešit zde, před Hlohem pravdy. Bude stačit obvyklý souboj, v němž prohraje ten, kdo vykročí mimo vyznačené území, odhodí na zem meč nebo se schová za kámen. Není dovoleno soupeře zabít, ale přijde o koně a odškodnění, které činí pět marek stříbra.“

„Takový souboj nechci!“ vykřikl Lyfdag. „Tady, před soudem podzimní slavnosti, mám právo žádat souboj v Ohnivém kruhu!“

„To snad ne! To je odporné!“ křičel Grunaldi. „Co po něm chceš? Vyvraždil ti rodinu, nebo co? Vždyť jsi ho dodneška ještě nikdy neviděl! Ohnivý kruh je pro mstitele! Dovolíš, šiřiteli pravdy, aby někdo využil práva msty kvůli koni za pár šekelů?“

„Zákon jen říká, že o Ohnivý kruh může požádat kdokoli.“

„Co je to ‚Ohnivý kruh‘?“ zeptal se Drakkainen, nakláněje se k Atleifovi.

„Území se vyznačí ohništi,“ odpověděl mladík, „a bojuje se libovolnou zbraní, jak si kdo vybere. Dovnitř vstoupí dva, ven

vyjde buď jeden, nebo nikdo. Jednoduché, nic jiného nepřichází v úvahu. Pokud se oba navzájem zraní tak, že nemůžou dál bojovat, zůstanou v kruhu, dokud jeden nezemře nebo se nevzpamatuje natolik, aby druhého dorazil. Tak dlouho, jak je potřeba.“

Drakkainen zaťal čelisti. Takže buď zase zabije, nebo zemře. Kvůli koni. Co je tohle za zkurvený svět…

„Uvaž, šiřiteli práva. Stojí za to, aby někdo zemřel kvůli koni?“ zeptal se Drakkainen. „Nikdy jsem toho člověka neviděl. Nic pro mne neznamená. Nechci ho zabít. Nabídl jsem mu odškodnění. Co po mně ještě chce?“

„Pokud žádá o Ohnivý kruh, má na to právo,“ oznámil Jolgwir. „V něm riskují všichni stejně. Takže vyhlašuji Ohnivý kruh!“

* * *

„Můžu mu toho koně dát,“ sípal rozzuřený Drakkainen Grunaldimu. „Sám jsem ho zkrotil a vím, že ho zabije a vrátí se ke mně.“

„To spíš toho koně zabije on, aby tě naštval. A navíc, jemu o koně nejde. Chce se bít. Musel ses mu pořádně zadřít pod kůži,“ odpověděl Grunaldi. „Usekni mu hlavu a je po problémech. S tímhle tlustým skunkem si přece poradíš, ne?“

„Nechci mít na svědomí jeho smrt.“

„Takové věci si nevybíráš. Navíc život tohohle červa nemá moc velkou hodnotu. Svět bez něho bude o trochu lepší.“

Když přinesli vak s výzbrojí a rozzuřený Drakkainen si navlékl plnou zbroj včetně přilby a půlpancíře, ohně už hořely. Osm ohnišť zhruba tři metry od sebe. Zvěst o souboji v Ohnivém kruhu už stačila oběhnout dav a nezajímavý spor o ukradeného koně získal na popularitě. Území pro souboj obklopil namačkaný dav a přátelé museli Drakkainenovi prorazit cestu silou.

Jeho protivník už stál v kruhu a k Poutníkovu zděšení to nebyl Lyfdag. Mezi ohništi stál jakýsi vysoký hubený chlap v černé peleríně s kápí. Ruce měl založené na hrudi a jeho obličej se ztrácel ve stínu. Vypadalo to, že nemá žádnou zbraň.

„Co je zač?!“ zeptal se Vuko Jolgwira sedícího na kameni a ukázal na muže mečem. „Kde je ten, co mě vyzval?!“

„Lyfdagovou zbraní je tento muž. Jestliže chtěl vejít do Ohnivého kruhu místo něj, je to jeho věc. Už jste oba překročili kruh, ven vyjde jen jeden.“

Nedalo se nic dělat.

Drakkainen si přitáhl popruhy náloketníků a upravil si přilbu. Hučení davu, tlumené vysokým nákrčníkem sahajícím až k uším, znělo jako šumění moře.

Měl zlé tušení. A navíc neměl chuť někoho zabíjet.

Vytáhl meč, zabodl ho do země a pak na okamžik poklekl do pozice *zazen*, pokoušeje si pročistit hlavu a proměnit se ve válečný stroj. Cítil se zmanipulovaně, znechuceně a unaveně. V téhle situaci hrozný stav.

Nedařilo se mu to. Myšlenky se honily hlavou jako hejno vran.

Protivník stál na rozkročených nohou a hleděl zpod kápě, nehybný jako skála. Kde měl zbraň? Proč chtěl vejít do Ohnivého kruhu? To je vážná věc. Proč byl tak klidný?

O co tady jde?

Vuko se nadechl nosem a vydechl ústy. *Ibuki*. Energie *či*. Cesta osmi kruhů. Cesta válečníka. Bla, bla, bla.

Kecy.

Vyskočil do vzduchu, protáhl si nohy, vytáhl meč ze země a položil dlaň na držadla štítu.

Nevybíráš si ani místo, ani čas, ani protivníka – to on si vybírá tebe, říkával Levisson.

Vlastní dech šuměl v přilbě jako ve vědru. Protivník se pořád nehýbal, jen zamračeně hleděl před sebe. Měl na sobě železné rukavice sahající k loktům. Nějaký škrtič, nebo co?

„Neznáš moc temné strany Síly, Luku," řekl mu Drakkainen. Všiml si, že je nejspíš rozzuřený, protože se podvědomě začal třást. Vždycky to tak bylo.

Protivník beze spěchu rozepjal plášť a nechal ho dopadnout na zem. Měl klikaté tetování na obličeji a na rukou, dlouhé vlasy sčesané dozadu a zapletené do štíhlých copánků, potřených dehtem. Měl na sobě černou koženou vestu a na holé hrudi mu visel amulet připomínající šroubovici DNA nebo symbol lékařské pohotovosti. Tančící hadi. Se skřípěním roztáhl prsty v ocelových chráničích, načež udeřil pěstí do dlaně, sáhl do kožené pochvy ve tvaru půlměsíce u pasu, aby odtamtud vytáhl lesknoucí se disk velikosti střední pizzy. Dav zašuměl.

Protivník přimhouřil ohavné žlutavé oči a zasyčel, ukazuje jazyk, na konci rozdvojený říznutím a nabarvený něčím načerno.

„Fajn. Ty, já a frisbee," ucedil Poutník. „Na život a na smrt."

Hyperadrenalin se mu rozproudil v žilách dřív, než protivník vypustil disk z rukou. Samozřejmě pohybem zápěstí, stejně jako na pláži.

Šumění davu se natáhlo v duté hučení a disk prořízl vzduch, otáčeje se kolem své osy. Letěl trochu rychleji, než by měl, a mířil k Drakkainenovi po prohnuté, zvedající se trajektorii. Hadí muž stál pořád nehnutě s napřaženou rukou a vodorovně nataženou dlaní.

Drakkainen odhadl směr letu disku a provedl únik na druhou stranu. Takový únik je nejlepší, ale taky je dost obtížný. Ne směrem od útoku, ale pod něj. Na zlomek vteřiny je to horší, ale pak se trajektorie oddělí.

Teoreticky.

Disk ve vzduchu viditelně zavibroval a pak se začal naklánět a stáčet k Poutníkovi.

Ten se ani nestačil vyděsit, ale další únik na poslední chvíli přece jen stihl. Vibrující ostří se otřelo o jeho štít a zanechalo na něm výraznou rýhu, zase se ve vzduchu rozklepalo a odklonilo let vzhůru. Pak se obloukem vrátilo zpátky a dopadlo přímo do protivníkovy ocelové ruky. Úder do štítu Vuka skoro povalil na zem.

On to řídí, napadlo Drakkainena. Dostal jsem se z toho, protože jsem daleko. Má jich ještě několik. Nenechá mě ani k sobě dojít. Můžu se jít vycpat s Krav Maga, aikidem a šermem. Tady bych potřeboval revolver.

Disk vystřelil z Hadovy dlaně a zamířil – tentokrát naplocho – zhruba do výše kolen. Dav zareagoval se zpožděním téměř tří desetin vteřiny protáhlým basovým hřměním.

Přemýšlej, řekl Levisson v jeho hlavě. *Kdo nepřemýšlí, je mrtvý.*

Had stál s napřaženou dlaní a vodorovně nataženou rukavicí. Ovládá to zápěstím, pomyslel si Drakkainen. Jak, u všech bohů?!

Musel reagovat těsně před nárazem, tak, aby nedal protivníkovi čas změnit směr letu. Když byl talíř dva kroky daleko, udeřil shora.

V poslední chvíli se kruh obrátil do svislé polohy a minul jeho čepel a pak se odrazil od země a – s vibrováním jako kolo utržené od nákladáku – vystřelil mu přímo do obličeje.

Drakkainen se ubránil skokem skrz zhoustlý vzduch, proměněný v rtuť. Nastavil naplocho štít a nechal disk, aby po

něm sklouzl. Napadlo ho, že si už předtím nechal zdeformovat pancíř, protože se otáčel na druhou stranu jako ostří kotoučové pily.

Kotoučová pila, to je pila určená k rozřezávání štítů kotoučového tvaru, pomyslel si hloupě a praštil sebou o zem.

Otřes mu vyrazil držadlo z dlaně, štít mu vylétl z ruky jako ve stavu beztíže a přistál do hromady drnů.

Švihl oběma nohama a s výskokem se zase postavil. Kotník odpověděl protahující se vlnou známé paralyzující bolestí.

Takhle se mi nikdy nezahojí, prolétlo Drakkainenovi myslí.

Disk vylétl z Ohnivého kruhu, dopadl mezi přihlížející a vyvolal spršku rozstříknuté krve. Dav explodoval křikem.

Drakkainen vystřelil trojskokem k Hadovi. Plul olejnatým vzduchem a sledoval, jak protivník rychleji, než by měl, sahá do vaku. Když měl před sebou ještě dobrých deset metrů, odrazil se pravou nohou a zase plul vzduchem, zatímco Hadovy ruce sevřely ostří. Dotkl se země druhou nohou, ale už věděl, že to nestihne, protože protivníkovo zápěstí se narovnalo a disk vylétl jeho směrem.

Neměl čas.

Drakkainen rozevřel pěst a nechal meč vyklouznout z dlaně.

A pak shora udeřil rukou do disku, druhou do něj plácl zespoda a uvěznil ho mezi tlesknoucími dlaněmi. Poutníkova noha narazila do země. Drakkainen škubl boky, provedl ve vzduchu piruetu, přesunul dlaň, pokoušeje se nedotknout okraje disku ostrého jako břitva, a pak popadl talíř mezi palec a ukazováček, otočil se a pod ramenem ho odhodil.

Minuli se jen těsně, skoro se o sebe otřeli rameny a pak na okamžik zůstali nehnutě stát.

Dav mlčel.

Prsty v kovové rukavici se narovnaly, další disk z nich vypadl a zabodl se do trávy.

Odněkud zaznělo tiché perlivé šumění, připomínající zahradní postřikovač.

Z našikmo rozseknuté šíje Hadího muže tryskal pulsující proud světlé tepenné krve.

Oba nehybně stáli dál.

A pak se člověku v černé vestě podlomily nohy najednou se bezvládně svalil na zem jako polámaná loutka a Drakkainen vystoupil z bojového módu.

Rovnou do řvoucího davu, hučení planoucích ohnišť a rudého odpoledního světla.

„Na plážích jsem neměl sobě rovného," ucedil Poutník a zvedl meč, ležící v trávě. Našel i štít a rozrážeje dav opustil Ohnivý kruh.

Aniž by si otřel krev, stékající z nosu po rtu, došel až k místu, kde ležely jeho věci a kde stál Jadran, a teprve tam omdlel.

*

Omámeně se probouzím v absolutní, dusivé temnotě.

Sedím, oddechuju a hledím do tmy. Rovnou z noční můry plné hadů, krve, mrtvol a viny.

Opravdové peklo. To mi čítač čistí mozek. Můžu jít a podívat se do zrcadla, můžu snášet vlastní osobnost, přestože jsem teprve před chvílí zabil člověka, můžu si dělat legraci z posttraumatického šoku, ale cenou za to jsou hrůzy hodné Danta.

Nic nevidím.

Nejsem svázaný, ale mám na sobě jen spodky. Kotník pořádně natekl, na dlani mám amatérsky vyrobený obvaz z nějakého krví nasáklého hadru.

Kde to jsem? Ve vězení? Ve sklepě?

Je tma.

Páchne to tu solí, zatuchlinou, uzeným masem a smolou. Místnost rezonuje dřevěným zvukem jako nitro kytary. Někde kousek odsud slyším šplouchání vody, o něco dál vržou lana a ozývají se něčí kroky, zvučně, jako když kůň kráčí po dřevěném mostu.

Loď.

Jsem na lodi.

Ležím na dřevěné podlaze na několika silných, ale špinavých kožešinách, naházených jedna na druhou.

Zvyšuju citlivost na světlo a vidím, že o kousek dál, mezi příčnými žebry a pod sudovitě prohnutou stěnou, leží moje zavazadla, sedlo a vaky.

Nacházím mast proti pohmožděninám, zase aerosolový obvaz, opět regenerační mast. Naštěstí se včera ošetřené rány neotevřely. Bílé skvrny obvazu drží, vyživují, propouštějí vzduch a léčí. Zato na dlani jsem si vyrobil šikmý šrám od kořene ukazováku až ke středu dlaně. Asi jsem se musel říznout o ten disk.

Jako každý večer. Mobilní nemocnice. Vuko Drakkainen – jednočlenný poúrazový tým.

Ještě si vyrobím samoznehybňující obvaz, skoro bez kulhání vyhrabu čisté oblečení a pak se vydám na palubu.

Jsem na vlčí lodi Ohnivého lidu. Na palubě poblikávají v železném kotli uhlíky a na nahoře umístěném roštu se škvaří kousky masa.

„To bylo něco!“ křičí, když mě vidí. Někdo mi podává roh. Piju. Pořád se mi točí hlava a bolí mě všechny svaly, jako bych vidlemi skládal plný vůz písku.

„To jsem se nasmál, když to vlítlo mezi lidi!“

Lidi, vy ale máte smysl pro humor.

„Mysleli jsme si, že tě zranil,“ vysvětloval Atleif. „Takže jsme tě přenesli sem. Všechny tvé věci už jsme od Lunfa přinesli. Kůň je taky v podpalubí. Tam, na přídi, má dost místa. Je uvázaný a dostal najíst. Nechtěl jít bez tebe. Na loď jsme nejdřív odnesli tebe, a až pak sám přešel můstek. Věrný kůň. Stálo za to s tím Hadem o něj bojovat. Zůstaň s námi, Noční poutníku. Ať už půjdeš své přátele hledat kamkoli, vždycky je dobré mít kam se vracet a kde rozdělat oheň. Na mém dvorci je spousta místa.“

„Děkuju ti, Atleife,“ říkám. Co bych měl říct jiného. Stejně se chystám do Hadí země a tohle je po cestě.

Sedám si na svinutou lodní plachtu pod plátěným přístřeškem na palubě vedle předního kastele.

Grunaldi přichází po široké lávce a mrštně seskakuje na palubu. Sedá si a natahuje ruku, do níž mu okamžitě podají plný roh.

„Nechť ti bohové požehnají, Spale,“ říká s přehnaným důrazem a zkoumavě píchá do kusu kýty na roštu. „Jsi celý?“ ptá se mě, odtrhávaje roh od úst.

„Přežiju to.“

„Zašel jsem si popovídat se ctihodným Lyfdagem, který se první hrne k tomu, aby vyzval někoho do Ohnivého kruhu, a je poslední, když má bojovat sám. A mám novinky.“ Sáhne pro maso, kus si ukousne, chvíli žvýká a pak se nakloní a celé sousto vyplivne přes palubu. Pokládá maso zpátky na rošt a šťouchá do něj špičkou nože.

Trpělivě ho pozoruju.

„Samozřejmě že jeho lidi tvého koně poznali. Lyfdag se rozzuřil, skoro ho popadl amok. Docela rád se tváří jako násilník a

považuje se za velkého styrsmana. Stěžoval si u piva, až si k němu přisedl ten Had a řekl, že si s tebou taky musí něco vyřídit, protože jsi mu prý zabil příbuzného. To on Lyfdagovi poradil, aby tě vyzval do Ohnivého kruhu, a přísahal, že se bude bít sám. A co víc, zaplatil mu za to. Mimochodem, tady je těch tvých pět marek odškodného i s pozdravy od Lyfdaga. Požádal mě, abych ti je předal.“

„A to všechno ti Lyfdag jen tak přátelsky řekl?“ přijal jsem mechanicky hrst stříbra.

„Spřátelili jsme se, protože jsem mu nabídl Ohnivý kruh. Řekl jsem mu, že s ním mám taky nevyřízené účty, protože jsem znal jeho příbuzného, který mi měl kdysi pomoct v námořní bitvě. Oklamal mě a odplul. Já jsem přišel o své lidi a vrátil se raněný a bez kořisti na lodi, která celou dobu nabírala vodu. Dostali jsme zásah balistou, málem všechno shořelo. A protože ten švagr už nežije, navrhl jsem, že pro mě bude ctí probrat celou věc s ním. Navíc jsme o tom mluvili na mořském útesu, kde se lidé rychle spřátelí – obzvlášť, když se někdo jmenuje Krmící ryby.“

„A co bys udělal, kdyby souhlasil?“

„Pak bych rozhodně tu nudnou slavnost nezkazil.“

Grunaldi se zakousl do řepy, chroupaje jako kůň, a já nevím, jestli se tady v podobných situacích sluší poděkovat, nebo je lepší tvářit se jako nic.

Nakonec mu děkuju. Směje se.

„Tohle není mé první setkání s Hady,“ říkám. „Včera se na mě jeden z nich vyptával, i když mě nemohl znát. Dneska mě další chtěl zabít. A včera večer taky, tři z nich mě ve městě napadli.“

„Ty jsi zabil ty tři?!“ Grunaldi se směje na celé kolo, buší pěstí do kolena a dusí se řepou. „Hadi požadovali odplatu, ale bylo jim řečeno, že se opili a pozabíjeli se navzájem. Je dobré mít na palubě někoho, kdo zabíjí Hady!“

„Tady je nemá rád asi nikdo. Začíná mi jich být líto.“

„Protože je neznáš. Žijí v horských pustinách a hrají si s uměním Tvůrců. Chtějí se podobat plazům a taky tak žijí. Říkám ti, Nitj’semi, jestli ti nějaký Had řekne, že je hezký den, hned se ujisti, jestli je opravdu den a co tou větou chtěl získat. My jsme se taky nedali dohromady na základě osobních sympatií, ale Hadi, to je něco jiného. Jsou horší než Amitrajové. My, Ohniví lidé, to k nim máme přes hory blízko. Nezajímá je nic jiného než zlato a ten jejich šílený bůh, kterému říkají Smeiring. Unášejí lidi, ať už na

moři nebo v cizích zemích, v jejich domovech a v Hadích svatyních je podřezávají. Prý obětují i vlastní děti. Všechny jejich ženské se pokoušejí tvořit. Říkám ti, my víme nejlíp, co jsou Hadi zač.“

„Stejně budu muset jít mezi ně. Ti, co zmizeli, se mohli dostat až k Hadům.“

„Přijmi dobrou radu od člověka, který toho hodně zažil a přeje ti jen to nejlepší. Pluj s námi. A až budeš v Ohnivé zemi, najdi si místo u našeho jezera a postav si dům. Oplakej ty, které hledáš, a vyrob jim pomníky, aby jejich památka nezahynula. A jestli tě zase někdy popadne chuť jít do Hadí země, jdi do stodoly a tam se pověs na opratích.“

„U nás se tohle nedělá,“ říkám mu. „Neopouštíme přátele. Slíbil jsem, že je najdu, vysvobodím, pokud to bude potřeba, a vezmu domů. A udělám to. Opláču je až ve chvíli, kdy uvidím jejich mrtvá těla.“

Grunaldi najednou svěsí hlavu, ztichne a zhluboka se napije piva. Pak se dlouho dívá přes zábradlí na domy, na lodě u mola a na ohně, hořící všude kolem. Z břehu zaznívá zpěv a křik. Ztěžka polyká slinu.

„Chápu, jak to myslíš,“ odpovídá. „U nás je to stejné a jednou se i my vrátíme do Ledové zahrady pro naše lidi.“

Pak utichá a už o tom dál nemluví. Stačilo mi dojít, že jde o bolestnou věc a že bych se neměl ptát dál. Jestli mi o tom někdy bude chtít říct, začne sám. A jestli ne, měl bych to respektovat. Neměl bych se vyptávat.

Zaslechnu hluboké krákání.

Nevermore sedí na vrcholu šikmého ráhna připevněného k besanu a zobákem si čistí peří.

Takže jsme zase kompletní.

Na břehu se najednou začne ozývat hlasitý křik a smích, smíšený s několika děsivými výkřiky zoufalství. Jedni ječí nadšením, zatímco druzí vykřikují k nebi vyčítavé litanie.

„Co se to tam děje?“

„Připlula vlčí loď. Ta, co právě přiráží ke břehu. Podle znaků je ze země Orlů. Ženy Orlů přišly do Zmijího Hrdla naproti svým mužům. Některé z nich se právě dozvěděly, že se vrátí, stejně jako přišly – samy. To jsou ty, co křičí. Uviděly obrácené štíty svých mužů, zavěšené na boku lodi. Ony už nikoho nepřivítají.“

„Proč se vlastně plavíte?“

„Kdo ví? Někdo se narodí chudý a buď může nadávat na osud, nebo popadnout meč a jít hledat štěstí. Musíš obchodovat, bojovat nebo vstoupit do armády cizího vládce, aby sis mohl koupit nevolníky, krávy, zemi, postavit dům, dát dcerám věno, zajistit ženám blahobyt. My jsme mořští poutníci. Jinak žít neumíme. Kdysi nás z naší země vyhnala válka. Přišli Amitrajci a vypálili naše domy. Zbyli jsme jen my, potomci těch, kdo žili na břehu. Když už nebylo možné bojovat, nalodili jsme se a našli jsme si tady novou zemi. Ale už z těch lodí neslezeme. Takový je náš osud. Občas se někdo přestane plavit. Zůstane doma a dívá se, jak rostou stromy, houpá na klíně děti, oře, točí brusem. Ale uplyne rok nebo dva a už to nedokáže dál vydržet. Chodí k vodě a dívá se na vlny. Proč táhnou husy? My jsme stejní. Ženská, které se tak stýská, tě má dost a nemůže tě snést, protože už půl roku neřídí domácnost. Má klíče, ale musí na tebe brát ohled. A musí se bez přestání dívat na tvůj ksicht. Utahuje si z tebe, že jsi ubožák a bojíš se bojovat s osudem. Že jsi zlenivěl a je z tebe stejný užitek jako ze starého vola. Někteří začnou pít a rozum utopí v pivu. Každý den je stejný.

Takže vezmou štít, přilbu a meč a nasednou na loď. Nevím proč, ale nic jiného neumíme. Možná proto, že nám vzali naši skutečnou zemi? Ale nalodíš se na vlčí loď a všechno je úplně jinak. Plesnivá placka, kterou bys doma nedal ani psovi, je na lodi královské jídlo. Může se stát všechno. Vzduch je zase svěží, voní solí a smolou. V ruce máš meč, nad hlavou hvězdy a zase jsi svobodný. Pokoušíš štěstěnu. Možná se vrátíš bohatý jako král, možná se nevrátíš vůbec. A pak si tisíckrát říkáš, že je to naposledy. Proklínáš vlastní rozum, žes to na pevnině nedokázal vydržet. Bojuješ, aniž bys věděl s kým, topíš se v bouřích, občas se dostaneš do takových zemí, které by bylo lepší minout. Ale pak se vracíš. Tvoje ženská je najednou lepší než všechny jižní princezny a dům je hezčí než palác. A pak uplyne půl roku, přijde jaro a domov ti je zase malý, střecha je nízko, vzduch moc hustý a pivo slabé. Dny jsou zase krátké a všechny stejné. A zase se začneš dívat na vodu. Tak to prostě je. Jsou i ženy, které jsou stejné a plaví se s námi. Ale těch je málo. Obvykle se raději starají o dům, o nevolníky, o děti a o obchod. Když nejsme doma, všechno řídí ženy.“

„Rozumím tomu, co jsi říkal o dívání se na vlny,“ říkám mu. „U mě je to stejné.“

Nacpávám si dýmku a hledíme do tmy. Kolik jsem měl domovů? Kolik žen? Kolik let? Tolikrát jsem se cítil stařeа znuděně, ale u nás doma neexistovaly žádné vlčí lodě, na které bych se mohl nalodit. Žádné stavění se osudu s obyčejným mečem v ruce.

Ale přesto: řidič humanitárních konvojů, pašerák, obchodník, válečný zpravodaj, potápěč na ropné plošině, hledač vraků, pobuda, nájemný pilot, závodní jezdec… co všechno jsem zkusil? Desítky profesí. Ale nikdy jsem se nedokázal pustit do něčeho, co je každý den stejné. A nic jsem nedělal déle než několik let. Podivín. *Adrenaline addicted,* tvrdili doktoři. Nevyzrálá osobnost. Krize středního věku. Jistě, jenže v mém světě může střední věk trvat i sto let.

Uvědomil jsem si, že bych se teď ze všeho nejradši naložil do vany, nakoupil, vyluxoval podlahu, našel Deirdre, pozval ji domů, probudil se vedle ní a díval se z okna na Jadran a Palmižanu na druhé straně úžiny. Chtěl bych si vypít cappuccino a zajít do divadla. Stýská se mi po klidu, po koledách, po ulici, na které mi nic nehrozí. Ale je pravda, že by uplynulo pár měsíců a zatoužil bych po jílci meče, po prostých osmahlých lidech v kroužkových košilích a po kvasnicovém pivu. A zase bych nastoupil na loď. Taky bych se začal „dívat na vodu“.

Mlčíme.

Rozumíme si. Já a divoký poloviční viking, poloviční pirát z druhého konce vesmíru.

A je nám dobře.

Ráno, po noci strávené v přecpaném těsném nákladovém prostoru, vyráží posádka na pevninu, na trh s otroky. Ale nejdřív přichází velké počítání stříbra, potřásání váčky. Všichni pětkrát prohlédnou každou minci, počítají a dělají si poznámky na kousky kůry.

„Proč bychom měli sami veslovat?“ říká jeden z nich. „A doma je taky budeme potřebovat. Já budu letos muset dát svobodu třem, takže musím koupit další, jinak nebude mít kdo pracovat.“

„A co s nimi bude?“

„Každý z nich dostane náramky svobody s mou značkou a marku stříbra a půjdou, kam budou chtít. I když Kidylaj určitě zůstane. Už je starý. Zvykl si na pobřeží Plachet. Zvykl si říkat, co si myslí, a používat rozum. Postaví si dům a zůstane u mě, ale už mu budu muset platit. Dohodneme se. Uvidíme, co řekne žena.“

Na trhu je nával. Nevolníci sedí ve stanech, spoutané nohy a ruce železnými okovy. Někteří jsou nemocní, jiní zranění. Mezi ohradami procházejí kupující, dívají se, tahají nevolníky za vlasy, prohmatávají svaly, kontrolují zuby. Ženy jsou nahé; nemá smysl jim každou chvíli strhávat sukně a zdržovat se s řetězy. Strašlivý pohled. Když se na to dívám, zvedá se mi žaludek.

Připomíná mi to poválečnou Afriku.

Připravovali mě na to. Na veřejné exekuce, na pohledy na nevolníky, na různé jiné věci. A vím, že nic nezměním.

Nemám jim co nabídnout jako náhradu. Sami si tahejte své pluhy? Nebo vám mám vynaleznout traktor?

Takže mě zajímají hlavně obličeje. Hledám.

Lidské oči, ústa, v nichž je dvakrát méně zubů, ale zato dvojnásobně velkých, kulaté špičky uší. Vlasy, které končí nad rameny a netáhnou se mezi lopatkami jako koňská hříva.

Hledám lidi.

Mnohokrát nacházím někoho svinutého do klubíčka, s pohledem zabodnutým do země, a opatrně mu zvedám hlavu. Protáhlý obličej, vlhké oči jako protáhlé kapky smoly, nos tenký jako ploutev a spousty drobných bílých zubů těsně vedle sebe jako zrnka rýže.

Nic.

Ale potkávám Hadí lidi. Nejspíš kompletní posádky lodí, které připluly minulou noc. Nevšiml jsem si, že by někoho kupovali. Motají se ale kolem stanů a hledí nevolníkům do obličejů, jako by někoho hledali.

Úplně stejně jako já.

Nelíbí se mi to.

Ale nenacházím ty, co hledám, ani žádnou stopu po nich. Nikdo nereaguje na anglické vyvolávání, nikdo nic neví.

Kámen ve vodě.

* * *

Pozítří vyplouváme. Procházím se mezi stany a hledám něco, co by mi mohlo nahradit kávu, čaj a tabák. Čichám si k nějakým plodům, dlouhým oválným ořechům připomínajícím přerostlé mandle, k všelijakým bylinkám. Ukazuju kupcům dýmku a vysvětluju, k čemu slouží. Nakonec dostávám pytlík nějakých podezřelých listů. Kupuju si je jako experiment, stejně jako

ořechy, protože mají příjemnou osvěžující vůni. Taky jsem sehnal hrozně sladké slisované lepkavé ovoce, které mi nahradí docházející med. Taky si kupuju nový plášť, kalhoty a nový kotlík. Doplňuju zásoby, ale nikde jsem nenarazil na věci s nápisem „Made in Tchaiwan“, na žádné pozemské artefakty.

Na loď nastupují nevolníci zakoupení posádkou. Víc než padesát lidí. Většinou poměrně mladí muži, zhruba v odvodovém věku. Na mě působí jako děti. Budou žít v nákladovém prostoru na mezipalubě a obsluhovat štíhlá, skoro čtyřmetrová vesla, spuštěná na hladinu skrz díry v boku lodi.

Námořníci jim sundávají okovy, což přijímám s úlevou.

Jeden z námořníků jménem Etil Okřídlený štít kupuje stádo krav a odchází z lodi. Zůstane ve městě, chce hnát dobytek domů po pevnině.

Během procházení mezi stany a boudami narážím na dílnu kameníka, který vyrábí vzpomínkové náhrobní kameny. Je to kus skály, tvořený vrstvami tmavého a světlého kamene. Muž odsekává svrchní část kamene a vytváří světlý plochý povrch, do něhož tesá obrazce, představující scény ze života zemřelého, a po okrajích je zdobí vzory a nápisy

WUNLIF NESOUCÍ VLKA. TEN, CO KDYSI PORAZIL TŘI AMITRAJCE ZLOMENÝM VESLEM A KTERÝ UMĚL ROZLÍTOSTNIT SRDCE TOHO NEJDRSNĚJŠÍHO VOJÁKA PÍSNÍ. OPLAKÁVEJTE JEJ.

Vrypy procházejí skrz světlý povrch a dosahují až ke tmavému minerálu uvnitř, takže jsou hodně výrazné. V dílně se celou dobu ozývá ťukání dlát a kladívek. Lodě se vracejí, kameník má plné ruce práce. Kupuju si dvě velké desky a prohrabávám ohniště, abych našel vhodné kousky uhlíků. Zatímco skicuju, shromáždí se kolem mě menší skupinka lidí. Děti se mi koukají přes rameno, čumilové se smějí a dávají mi dobře míněné rady.

Kameník má více objednávek než času, takže ho musím přesvědčit celým zlatým tolarem. Pak ale nechá veškeré ostatní práce a stávám se pro něj zákazníkem roku. Dokonce mi přestává předestírat vlastní nápady a souhlasí i s tím, že kameny budou stát u cesty, a ne na útesu.

Vzory nejsou komplikované, takže mu nezaberou moc času. Dvě desky. Jedna s výrazným nápisem v angličtině:

PŘEŽIVŠÍM ZE STANICE MIDGAARD II. PŘIŠEL JSEM NA POMOC. PTEJTE SE PO ULFOVI NOČNÍM POUTNÍKOVI. MÍŘÍM DO HADÍ ZEMĚ PŘES OHNIVOU ZEMI. TAM TAKÉ MŮŽETE ZANECHAT ZPRÁVU NEBO POČKAT NA DVOŘE STYRSMANA JMÉNEM ATLEIF KŘEMENNÝ KŮŇ. VUKO DRAKKAINEN.

Nápis na druhé z nich byl vyveden runami Pobřeží a sděloval, že Ulf Nitj'sefni zaplatí stříbrem za zprávy o čtyřech Tvůrcích s rybíma očima, kteří… a tak dále. Nad ním se nacházely čtyři obličeje, které jsem naskicoval uhlíkem na dřevo, používaje čítač a promítaje si podoby trosečníků na přivřených očních víčkách. Obrázky musely být zjednodušeny a stylizovány tak, abych je mohl nakreslit uhlíkem na dřevo a kameník je mohl vytesat do kamene, ale charakteristické rysy jsem zachoval. Jestli je trosečníci spatří a vrátí se na Zemi, půjdu před soud.

Stál jsem kameníkovi za zády, když tesal oči. Varoval jsem ho, že jestli těm démonům udělá normální oči, začnou vidět a určitě přivolají chladnou mlhu.

Tesal a na nic se neptal.

Můžeš být cvok, pokud jsi bohatý.

Navštěvuju ještě Uzeného Ulleho. Tentokrát nesjíždím ze střechy, nezabodávám nic do zdi ani nikoho neotloukám. Dal jsem mu ještě jeden tolar jako zálohu a připomínám mu, co hledám.

„Zase se tady na tebe ptal jeden Had," říká. „Nemám to rád. Nelíbí se mi, když za mnou chodí. Jenom mi kazí obchody. Tentokrát se ptal přímo na tebe. Na hodně vysokého, urostlého muže, nazývaného Noční poutník. Řekl jsem mu, že už jsem tě několik dní neviděl, ale že jsem slyšel, jak jsi bojoval v Ohnivém kruhu kvůli nějakému koni. Víc jsem mu neřekl. Asi, protože pak jsem se probral, jako bych zase usnul, a Had už byl pryč."

Přikyvuju a pro všechny případy mu ten tolar nechávám.

Hadí lidé mě rozhodně začínají zajímat. Problém je v tom, že jsem je nikde nezahlédl. Je marné hledat je na ulici, na tržnici nebo na poradním pahorku. A pak najednou vyskočí jako čertíci z krabičky. V zapadlé uličce. V Ohnivém kruhu. U Uzeného Ulleho. Na trhu s nevolníky. Vědí, že je nikdo nevidí rád, ale ani se neskrývají. Prostě se objeví, kde se jim zamane, zařídí si, co chtějí, a zase zmizí.

Jako hadi.

Poslední hodiny trávím na nábřeží, popíjím údajně lepší, ale rozhodně předražené pivo a pozoruju okolí. V podstatě jen tak sedím a přemýšlím. Už vím, že v přístavu Zmijí Hrdlo nevyřídím nic. Teď je čas na cestu do země Hadů. Vím, že cesta lodí vzhůru po řece mi ušetří spoustu času, ale stejně se dostavují příznaky, kterým můj přítel skipper říkal „přístavnice“. Je to psychická choroba, způsobující nechuť vyplout z přístavu. Buď kvůli nehodě, nebo musíš vyměnit čip v motoru, nebo někdo nedorazil. Takže chodíš tam a zpátky a čekáš. V přístavu.

Zase navštěvuju bazar. Kupuju si černý kabát s kapucí, i když ty se znakem Hadů nikdo neprodává. Klubko pevného lana a trs zámořských bylin, kterými si ženy načerňují obočí. Dehet nebo jiné mazadlo si už najdu sám, třeba na lodi. Barvu, kterou budu napodobovat tetování, vyrobím ze sazí smíchaných s tukem; do červené přimíchám okr. Amulet mám. Když bude potřeba, můžu z dálky vypadat jako jeden z nich.

S jedinou výjimkou, kterou Ledovec jaksi nevzal v potaz.

Měl radši poslat trpaslíka.

* * *

Vyplouváme za úsvitu, když ještě spím. Nikdo mě nebudí a nic po mně nechce, ale cítím, že se něco změnilo, a okamžitě jsem na nohou. Slyším dusot nohou na palubě, šoupání všelijakých věcí, slyším, jak úvazové lano s plácnutím přistává ve vodě, a pak duté dunění bubnu a vesla. Skřípění násad, nerovnoměrné pleskání vody. Skříp, plác.

Řeka šplouchá o boky lodi. Není slyšet ani svištění biče, ani výkřiky. Díkybohu.

Vyplouváme.

Oblékám se, připínám si opasek s mečem a nožem a vycházím z nákladového prostoru. Dívám se na vzdalující se břehy. Míjíme desítky vlčích lodí identické konstrukce, jako na regatě. Stejných, včetně hluboké díry na pravé straně přídě. Míjíme nábřeží s obchody, dívám se na dům Uzeného Ulleho, na zádě lodí, kotvících u pacholat.

Docela jsem si na tohle město zvykl a teď se zase vydávám do neznáma.

Zdraví mě, cestou rozradostněný Grunaldi mi podává roh s pivem, dochuceným kořením.

Pivo k snídani, na oběd i večeři. Je výživné a kromě toho se během výroby vaří a malé množství alkoholu je navíc dezinfikuje, takže je bezpečnější než voda, nakažená vším, co do ní spadlo, hnojůvkou prosakující skrz zemi, bakteriemi cholery, úplavicí a kdovíčím ještě. Jenže si tady všichni zničíme játra a propadneme alkoholismu.

Ze všeho nejraději bych si vyčistil zuby.

Ptám se ho, co mám dělat, když se mi chce na záchod a už jsme na lodi. Dostávám očekávanou odpověď, Grunaldi kývá hlavou přes palubu.

Pochybnosti mám jen na chvíli: při pohledu na ženu, stojící na trámovém nábřeží a hledící na naši loď zpod dlaně, kterou si chrání oči před sluncem. Nakonec se vydám ke druhému boku, protože mám pocit, že posádky lodí kotvících na druhém břehu fjordu, skalnatém a neobydleném, jsou tvořeny zkušenými muži, které jen tak něco nepohorší.

V tu chvíli míjíme dvě lodi, stojící na kotvě vedle sebe a se záděmi otočenými ke skalnatému břehu. Vidím líně povlávající zubaté praporce s vyobrazením tančících hadů a nějakého hubeného muže, opřeného o zábradlí s hrnkem v ruce, a pak bezmyšlenkovitě pozoruju zpěněnou brázdu, kterou zanechávám podél lodi.

Trvá to zlomek vteřiny, než mi dojde, co mi na tom výjevu nesedělo.

Že by modře opalizující skla sportovních slunečních brýlí značky „Visconsi Vector“, pane špehu?

Okamžitě se na něj znovu podívám, zaostřuju, ale vidím, že to není van Dyken. Rozhodně to není nikdo z mých trosečníků. Je drobný, vidím úzkou krysí tvář, jemné lokny sčesané dozadu odkrývající podlouhlé štíhlé ucho, všímám si drobných zubů vyceněných jako palisáda, připomínajících mentolové tic-taky. Nohou se opírá o točnu balisty a popíjí z cínového hrnku.

Místní.

Skočit do vody? Prohledat loď?

Požádat o zastavení? Tohle není taxík.

Sám zaútočit na dvě lodě, plné Hadích lidí?

Nesmysl.

Jen se dozvím, že brýle dostal od někoho, kdo je dostal od někoho dalšího, a možná je kdysi někdo vzal jednomu z mých trosečníků. S největší pravděpodobností se zase nedozvím nic.

Je to jen další stopa, vedoucí do Hadí země.

Na chvíli se peru s vlastními myšlenkami.

A hodně rychle přemýšlím.

Odpověď zní: pokračovat dál. Do země Hadů, co nejrychleji. Jde o riziko spojené s hromadnými lidskými oběťmi. O proslavenou humanitu jeho obyvatel. O nenasytné choutky boha Smeiringa. O chladnou mlhu. Jestli se trosečníci dostali Hadím lidem do rukou, pravděpodobně už jsou po smrti, nebo brzy zemřou.

Jestli se teď vrátím na břeh, nalezení tohohle konkrétního člověka bude trvat několik dní. Musím ho sledovat, musím ho nepozorovaně dostat, až bude sám, nebo takovou situaci přichystat. Něco se dozvím, nebo taky ne, a ocitnu se ve výchozím bodu, na koni, a zamířím k horám. Se zpožděním jednoho nebo dvou týdnů.

Zatímco lodí už budu v polovině cesty.

Takže se musím ovládnout, nenechat se pohltit vzrušením a klidně se usadit na smotaných lanech nebo popřemýšlet o snídani. Je to jen drobná cetka, která se dá nosit v kapse, jediným pohybem strhnout zajatci z obličeje, protože vyvolává zvědavost a přitahuje pozornost, a navíc je možné její funkci bez obtíží odhadnout. Drobnost, která během dvou let mohla stokrát přejít z ruky do ruky. Být zabavena silou, prohrána v deskách nebo kamenech, stržena z obličeje mrtvého, darovaná příbuznému místo vrácení půjčky, nebo koupena na tržišti.

Ty brýle za padesát euro by mi mohly vyprávět fascinující historku – jenže bych nevyslýchal brýle, ale Hadího člověka s krysím obličejem, který je měl na nose.

Navzdory zdání vím dost. Vím, že Hady nemá nikdo rád, takže kontakty mezi nimi a ostatními nejsou moc časté. Věci, které cestují z ruky do ruky – a sluneční brýle s antireflexní vrstvou a UV filtrem „Visconsi Vector“ k nim bezesporu patří – putují od jednoho Hada ke druhému. Takže jsem na správné stopě.

Na lodi plující do Hadí země.

Co nejrychleji.

Dávají mi kousek sýra, hrnek zkvašeného kovčího mléka a kousek chlebové placky k tomu. Za zábradlím se sunou skalnaté

břehy fjordu a nad nimi se tyčí skaliska a lesy. Zespoda neodbytně zaznívá skřípání a cákání patnácti párů vesel. Nerovnoměrně. Veslaři jsou nezkušení, někteří z nich nejspíš drží v rukou vesla poprvé v životě.

Plujeme.

Scházím do podpalubí na přídi, hřebelcuju Jadrana a nechám ho, aby si opřel velkou hlavu o mé rameno. Hladím ho po prohnuté šíji, polsky a chorvatsky mu vyprávím uklidňující banality. Je dobře občas pronést alespoň pár slov normálním jazykem.

Kormidluje ten velký holohlavý chlapík, kterého jsem potkal u Skifanarova obydlí, když jsem bojoval s černým břečťanem. Grunf Trnité srdce.

Zvláštní jméno…

Moc toho nenamluví a je dost skeptický, ale asi už si na mě zvykl. Sedí na dřevěném pažení záďového kastelu a nohou v kožené botě se opírá o prohnutou páku. Je to Atleifův kormidelník, jak jsem se doslechl. Grunaldi měl vlastní loď, ale už ji nemá. Přišel o ni zároveň s celou posádkou – přežilo jen osm lidí. Ještě pořád nevím, jak se to stalo.

Sedím vedle kormidelníka a pozoruju řeku. Náš mladý velitel se zamkl v kabině na zádi se svými novými nevolnicemi. Teď oba naslouchám výrazným rytmickým dívčím vzdechům. Už od rána.

Grunf se usměje pod vousy a zadupe do podlahy.

„Ticho tam! Nemůžu kormidlovat!“

Pokusně si zapaluju byliny, které jsem si koupil, ale okamžitě se rozkašlu a vyklepávám všechno přes palubu. Štípe to na jazyku a smrdí jako spálená majoránka. Naštěstí to není ani jedovaté, ani halucinogenní, jen to prostě není k ničemu.

Loď proplouvá zákrutami, z vody vyčnívají bílá ostrá skaliska, nad námi se sklánějí útesy se stromky držícími se v puklinách.

Nevermore přistává s rozprostřenými křídly uprostřed úvozu a ohlušivě kráká, až se nad vodou nese ozvěna.

Prohrabávám zavazadla, plním toulec šípy a ze zbytku dělám svazek a ovíjím ho látkou. Začíná být chladno.

Nevolníci u vesel si začínají něco zpívat, monotónně a smutně, nejdřív potichu a pak čím dál hlasitěji.

Přináším na palubu lahvičku s pálenkou.

Plujeme. Skřip, cák!

Do Ohnivé země.

* * *

Odpoledne proplouváme kolem první mrtvoly.

Plave obličejem dolů a nejdřív vypadá jako kus skály, ale brzy se ukáže, že je to člověk. Unáší ho proud, ruce má rozprostřené do šířky a uprostřed zad má vyšitý kruhový znak, představující tři esovité tvary v kruhu.

Stejný jako na našem stěžni.

Zastavujeme se v proudu, ale míjí nás příliš daleko. Spalle Rybí nůž běží podél boku lodi s kopím a pokouší se tělo přitáhnout, ale daří se mu ho jen otočit obličejem vzhůru.

Mrtvola má obličej ohlodaný rybami až k lebce a ze zbytku zůstaly jen šedivé, rozmočené cáry. Nebylo možné ho poznat. Nikdo neví, kdo to je.

Míjí nás a mizí za zátokou.

Na palubě všichni ztichnou a jen neklidně hledí před příď, jako by se báli, co se objeví za zákrutem fjordu.

„Nikdo tu není," říká Grunf jakoby mrtvě a nejistě. Zvedá koženou čapku s okovaným okrajem a škrábe se na lysině. „Žádní lovci, žádní rybáři. Řeka je opuštěná. Nelíbí se mi to."

Nikomu se to nelíbí.

Po hodině nás míjejí další dvě mrtvoly, jedna bez hlavy a ruky, druhá s třemi dlouhými šípy trčícími ze zad.

Volají Atleifa, který je pořád zalezlý v příďovém kastelu; od rána se ani nepřišel napít piva.

Mlčky pozoruje mrtvoly a s neproniknutelným výrazem v obličeji si okusuje rty.

„Nevypadá to dobře," říká nakonec lhostejným hlasem.

Všichni se najednou rozejdou po celé lodi, jako by slovní spojení „nevypadá to dobře" byl nějaký rozkaz nebo heslo. Bez shonu a spěchu, nevypadá to jako poplach. Někdo přináší náruč štítů a vyrovnává je podél zábradlí, někdo už rozkládá kroužkovou košili a pomáhá příteli přetáhnout přes hlavu plášť, někdo další vytahuje meč a dělá ve vzduchu několik rozmáchlých klikyháků, načež si kriticky prohlíží čepel, někdo už postává s opaskem v zubech a zapíná si lícní chrániče přilby.

Taky scházím do podpalubí a oblékám si kroužkovou košili, beru si náloketníky a přilbu. Přes záda si přehazuju meč a beru s sebou i pouzdro s lukem a toulec.

Zvědavě se dívají, jak klíčem zkracuju tětivu a kontroluju činnost kladky na držadlech. Někdo se hrne k dříku, ale šest tětiv před obličejem mu bere odvahu. Neví, kterou napnout.

Dál plujeme skoro beze slova, na palubě zavládlo ticho. Není vidět žádná nervozita. Tohle není příprava na útok, prostě jen nevědí, co mají očekávat. Taková napůl bojová nenucenost. Na palubě jsou připraveny oštěpy, štíty a sekery, jeden z námořníků sundal provazy poutající balistu a odjistil točnu, ale pak se posadil na podstavec stroje a s chroupáním kouše nějaké ovoce. Ostatní se opírají o dřevěné zábradlí a bedlivě si prohlížejí okolní břehy.

Jsou prázdné.

* * *

Navečer vplouváme na menší jezero. Na pravé straně se objevuje velká oblázková pláž obklopená lesem. Na poloostrově jsou vidět malé kamenné budovy, přikryté nízkými střechami, a staré dřevěné molo. Panuje úplné ticho, dokonce ani psi neštěkají.

Přirážíme pravým bokem tak, aby příď mířila k jezeru. Na molo nejdřív seskakuje Spalle a za ním další tři, všichni se štíty na zádech a luky v rukou. Teprve pak se další dva pustí do přivazování lodě. Čtyři lučištníci opatrně kráčejí ke břehu.

„Mám jít s nimi?“ říkám Atleifovi ne jako návrh, ale spíš jako prosbu o rozkaz. On je tady styrsman a já bych se k němu měl podle toho chovat.

„Jdi,“ odpovídá krátce. Beru do ruky luk a seskakuju na staré molo.

Luky nesou stejně jako já. Jednou rukou, šíp na tětivě, přidržovaný prstem na dříku. Na pláži se okamžitě rozestupují. Spalle kráčí jako první, zbylí tři jdou v široké řadě za ním, já jsem na konci. Předpokládám, že vědí, co je zajištěný šik, takže si přehazuju štít na záda a jako správná zadní hlídka se otáčím.

Ticho.

Zaznívá jen skřípění kamenů pod podrážkami.

Možná je to zbytečná opatrnost, ale aktivuju čítač.

*

Přicházeli opatrně a došlapovali zlehka, aby jim pod nohama neskřípaly oblázky. Drakkainen, kráčející na konci, se snažil mít oči všude. Nemohl celou dobu jít pozadu, takže nakonec kráčel bokem, dívaje se chvíli na jednu, chvíli na druhou stranu, s lukem v pozvednuté ruce a se šípem na tětivě, přidržovaným za násadku. Propátrával okraj lesa infraviděním, ale nikoho nespatřil.

Dům stál na poloostrově vybíhajícím do jezera, na dokonalém místě pro malý přístav určený jachtám a pro hospodu, nebo alespoň smažírnu.

Bylo ticho.

Když se přiblížili ke stavení, Spalle si hodil luk na záda, sejmul štít a tiše vytáhl meč. Vložil si čepel pod paži, pak luskl prsty a dva z nich vztyčil, načež ukázal doprava za dům.

Dva vojáci okamžitě vyrazili oním směrem. Drakkainen zaujal jejich místo v šiku po Spalleho pravé ruce. Ten se připlížil ke dveřím a hlavicí meče na ně zaklepal.

„Hej, Dronfire, vstávej! To jsem já, Spalle Rybí nůž! Připluli jsme!“

Nic. Po delší chvíli se Spalle bokem přitiskl ke dveřím a strčil do nich ramenem, ale nestalo se nic.

„Zavřeno zevnitř,“ zašeptal.

Drakkainen sejmul šíp, vrátil ho do toulce, pak schoval luk do pouzdra a poklepal námořníkovi na rameno. Posunkem mu naznačil, aby ustoupil ode dveří.

Prohlédl si velké kované panty ze zrezivělého železa, prozkoumal zárubeň, pak lehce poklepal na prkna, vzal za železný úchyt a trhl dveřmi.

Závora se pravděpodobně nacházela někde ve výšce metr dvacet a byla dřevěná.

Drakkainen o krok ustoupil, několikrát se zhluboka nadechl, zavřel oči a uvolnil hyperadrenalin. Opatrně přesunul nohy na oblázcích, načež stáhl bránici a v pronikavém výkřiku prudce vydechl. Švihl boky a nártem vykopl do míst, kde měla být závora.

Dveře se otevřely s děsivým zapraskáním, které jeho uším znělo jako protáhlé dunění hromu. Závora praskla, ale nerozpadla se. Úder však vytrhl hák, na kterém spočívala, a vystřelil ho do nitra místnosti. Vuko se postavil na obě nohy, aby získal rovnováhu, a zároveň s obavami prověřoval stav svalů a šlach. Zdálo se, že je všechno v pořádku.

Spalle a druhý námořník stáli po stranách s otevřenými ústy jako solné sloupy, když se pohnul a co nejplynulejšími pohyby vkročil dovnitř. Měl pocit, že tady ze sebe dělají hlupáky; skoro se chtěl vrátit do normálního stavu a zavolat něco jako „Dobrej den, za ty dveře se vomlouvám!“, ale ve vzduchu viselo něco zvláštního, že se nechtěl zbavovat bojového módu. Jen se pokoušel pohybovat přirozeně a neposkakovat jako luční koník.

Ani nestačil překročit práh, když ve tmavém nitru chaty spatřil něco teplého a porostlého kožešinou, velkého jako tele, co se odrazilo od země a vrhlo se na něj jako střela z katapultu.

Ještě to bylo ve vzduchu, když se mu podařilo zastavit dopředný pohyb těla, otočit se a nechat to proletět okolo.

Těsně kolem obličeje se mu mihla rozšklebená zubatá tlama ve vlnící se kožešině. Z tlamy se táhly lepkavé šňůry slin. Drakkainen stačil sevřít palcem a ukazovákem rukojeť vyčnívající nad pravým ramenem a vytáhnout meč vzhůru. Tvor už prolétal kolem něj jako torpédo porostlé světle šedou srstí. Sevřel dlaň kolem jílce a ťal, prohánějе čepel vzduchem proměněným v olej. Cítil, jak na ocelovém povrchu vibrují turbulence.

Meč udeřil jako do mokrého sněhu, proťal cíl a cestou se několikrát zachytil o něco tvrdého. Lví ryčení zaznívající ve vzduchu s protáhlým zalkáním kleslo jako troubení lodní sirény a ztichlo.

Vrátil se do skutečného světa a ve stejnou chvíli uslyšel, jak s vlhkým mlasknutím dopadají na zem dvě těžké věci. Na tváři ucítil teplé lepkavé cákance.

„No, tak jsem zabil psa, *da pički materi*,“ zavrčel Drakkainen. „Proč ses na mě, u všech čertů, vrhl?“

„Říkali, že se hýbeš rychle,“ řekl Spalle. „Ale tohle je až moc. Ani jsem neviděl, jak jsi tasil meč.“

„Ale,“ odpověděl Drakkainen přezíravě. „To nic nebylo.“

Nad vchodem odpadl kus střechy, čistě odseknutý koncem čepele. Mlčky na něj pohlédli.

„Trochu moc jsem se rozmáchl,“ oznámil Vuko zkroušeně.

Uvnitř byla tma. Jeden za druhým vešli do hustého, teplého hnilobného puchu. Spalle se rozkašlal.

„Není tu co hledat,“ řekl Drakkainen odněkud ze tmy. „Jděte ven, já ho odříznu.“

„Co odřízneš?“

„Toho tvého Drofnira. Oběsil se na trámu.“

* * *

Visel tam zhruba dva dny. Ostatky byly ztuhlé, s doširoka rozpaženýma rukama, ústa vyplňoval napuchlý fialový jazyk a obličej byl skoro úplně černý.

„Ruce měl volné a dveře byly zavřené zevnitř," řekl Drakkainen. „Oběsil se sám."

„A kde jsou jeho ženy. Jeho nevolníci? Děti?"

„Uvnitř byl jen pes."

„Podle mě," řekl Spalle hodně pomalu, „jsi Tvůrce. Umíš píseň, po které by promluvil?"

„Neznám žádné písně."

„Slyšel jsem, jak mluvíš s koněm jeho jazykem."

„To je můj jazyk. Cestuju sám, takže mluvím s kýmkoli, dokonce i s krkavcem. Nejsem Tvůrce, Spalle. Ovládám umění meče ze své země, proto se pohybuju tak rychle."

„Tady, za domem!" vykřikl jeden z mužů, vyslaných dozadu. Všichni se tam rozběhli.

„Ty hlavy jsou starší než jeho smrt," oznámil Drakkainen, když přiklekl ke třem ženským hlavám, starostlivě umístěným na hromadě kamenů. „Nejmíň o několik dní."

„Všechny je zabil a pak se oběsil? A kde jsou ostatní?"

„Kolik jich s ním bydlelo?"

„Nebyl bohatý. Měl čtyři nevolníky, dvě ženy a tři děti. Žila s ním i jeho matka. To je ona a jeho ženské. Ostatní zmizeli."

Drakkainen se rozhlédl kolem.

„Nejspíš je nezabil on."

„Proč? Možná se zbláznil."

„Támhle na zemi leží luk, toulec a vedle nich mrtvý kozel. Kousek od lesa. A tady, podívejte: tři zaostřené kůly. Na špičkách je krev. Někdo nabodl hlavy na kůly. Kdyby Drofnir zešílel, nechal by je být. Ale on je našel na kůlech. Vyšel z lesa, uviděl je, odhodil všechno, co měl v rukách, a přiběhl sem. Sundal hlavy z kůlů a uložil je sem. Pak se oběsil."

„Podívejte se sem!" vykřikl někdo od domu. Vrátili se zpátky. Stál tam zbytek posádky; dívali se na mrtvolu, na rozpůleného psa a na vylomené dveře.

„Koukněte na trámy a na okenice." Na stěnách a dřevěných okenicích byly spousty čerstvých šrámů, kterých si napoprvé

nevšimli. Nebyly hluboké, ale bylo jich mnoho. Vypadalo to, jako by si o dům brousila drápy obrovská kočka.

„Na dveřích, zevnitř," ukázal Grunaldi.

Na vnitřní straně dveří spatřili řádku znaků, vyřezaných křivě, ve spěchu špičkou nože. Nápis zněl:

VRACEJÍ SE S MLHOU, VE TMĚ NEBO ZA ÚSVITU.

„Takže promluvil," řekl Spalle.

Atleif si odplivl skrz zuby.

„Odneste ho dovnitř. Hlavy a psa taky. Spálíme ten dům. Pak si jen uvaříme jídlo pro sebe a nevolníky a nabereme vodu z pramene. Nikam nechoďte sami, ani na záchod. V noci budeme spát na lodi. Spustíme kotvu na vodě daleko od břehu."

Vnitřek chaty naplnili chrastím, někdo našel soudek rybího tuku, který rozlili po větvích a po podlaze, a nakonec kdosi přiložil pochodeň ke střeše.

Chalupa hořela skoro celou noc, zalévajíc načervenalým odleskem pláž, okraj lesa i jezero.

Na hlídkách se střídali po dvou, pozorovali břeh i vodu, s luky v pohotovosti, ale nic nepřišlo.

*

Vypluli jsme za úsvitu. Fjord se dál táhne mezi skalami, ale útesy jsou podstatně nižší. Nevolníci jsou vyděšení. Slyším, jak si v podpalubí šeptají. Slyším amitrajštinu a kebiryjštinu. Pořád to samé dokola, o kletbě, o prokleté zemi a nějakých jménech bohů a o obětištích. Námořník, který je hlídá, nakonec začne křičet a švihne někoho kusem lana. Pak už je slyšet jen údery bubnu a pleskání vesel.

Začíná být chladno. Noc byla studená, ale ráno se ani trochu neoteplilo. Kolem poledne vplouváme do mlhy. Je hustá jako smetana, válí se v cárech na hladině a břehy jsou v bílém oparu sotva viditelné. Skály před námi se objevují znenadání jako duchové sotva dvacet metrů před přídí.

Grunf je unavený, každou chvíli si protírá oči, ale nikoho jiného kormidlovat nenechá.

Plujeme.

Všichni jsou neklidní a všichni spěchají.

Sedím na obrovském lučišti balisty na přídi s lukem na kolenou a dýmkou v zubech. Vyhlížím skály. Pak vždycky vykřiknu a ukážu Grunfovi směr.

Plujeme mlhou.

Občas míjíme nějaké tmavé obrysy unášené vodou, ale je těžké spatřit, jestli jsou to další mrtvoly nebo něco jiného.

Na noc kotvíme v dalším jezírku s kamenitým ostrovem uprostřed. Střílíme na něj oheň pomocí hořících kopí, vrhaných přes vodu. Mlha se v cárech válí všude kolem. Propátrávám ji v infra, ale nevidím žádné netvory jako na Pustině strachu nebo u Vlariny. Mlha jako mlha. Přichází podzim.

V noci se ozve křik. Vysoký, pištivý jako řev dítěte nebo trpící ženy. Přichází z oparu. Všichni jsou okamžitě na nohou, berou si zbraně, rozžínají knoty lamp. Někdo rozfoukává ohniště. Nic není vidět. Jen ten křik. Vysoké, pištivé sténání. Nejdřív jedno, ale pak celý sbor pští jako stádo šakalů.

Sedíme, rozhlížíme se na všechny strany a svíráme v mokrých dlaních držadla luků a topůrka seker. Vystřelujeme několik zápalných šípů, ale jejich plameny okamžitě mizí, jako by dopadly do mléka. Nic není vidět, ani v zesíleném světle, ani v infra, ani normálníma očima.

Jen je slyšet křik.

* * *

Ráno je pořád mlha. Vlčí loď se tiše sune řekou, uprostřed bílého oparu se slabě rýsují obrysy skal, větví a kořenů vyčnívajících z břehů. Každou chvíli se z břehu ozve podivné pískání. Zní to trochu jako křik dravého ptáka a trochu jako jekot vyděšeného dítěte. Strašlivý zvuk.

Všichni stojí u zábradlí a ani na chvíli neodkládají luky. Někomu povolují nervy a po dalším zavřísknutí letí šíp se svištěním někam do mlhy.

„Nestřílej naslepo!“ vrčí Grunaldi.

Zneklidňuje mě, že nic nevidím. Pro infravidění by mlha neměla být žádnou překážkou. Všímám si baňatých drobných siluet, přebíhajících občas kolem jako stíny mezi stíny. Ale nezáří barvami určenými čítačem pro teplotu živých bytostí. Neliší se od okolí, stejně jako skály. Zrovna teď mezi skalami slabě blikají body a čáry oranžové barvy.

Plujeme. Příď se zařezává do vody, řady vesel se do ní s cákáním noří a já bojuju s iracionálním pocitem déjà vu.

Spalle každou chvíli vystřeluje před příď hořící šíp. Se syčením prolétá bílou prázdnotou a mizí. Pokud dopadne na břeh, uvidíme ho.

Vypadá to jako scéna ze Srdce temnoty. Za okamžik někdo dostane ránu kopím, které přiletí kdovíodkud a probodne mu hruď, a my začneme zoufale střílet z luků na všechny strany, někdo přeběhne k balistě a začne metat ke břehu jeden oštěp za druhým, a ten zasažený bude vykašlávat krev a umírat na palubě, zatímco z mlhy po obou stranách bude zaznívat jízlivě zoufalé ječení. Vnímám to jako osud nebo jako zlou věštbu. Něco nevyhnutelného.

Kdo to bude?

V Conradovi zahynul kapitán. Takže Atleif? Nebo Grunf, stojící u kormidla? Nebo Grunaldi, protože jsem si ho nejvíc oblíbil?

Musím udělat něco úplně jiného než Willard. Něco, abych odvrátil kletbu. Cokoli, jen abych prolomil tu paranoidní náladu mlhy, šílenství a pocitu bezvýchodnosti.

Začínám z plna hrdla zpívat starou písničku z dvacátého století, která podle mě zní dostatečně bojovně:

I see a red door and I want it painted black.
No colors anymore I want them to turn black.
I see the girls walk by dressed in their summer clothes.
I have to turn my head until my darkness goes.

Vřískot na břehu umlká. Nastává ohromené ticho. Na lodi taky. Pozorují mě pronikavými pohledy, jako bych se zbláznil.

„Můžou začít střílet," říká Atleif najednou. „Zalezte za štíty."

Skládáme štíty do řady podél zábradlí. Štít se zasune do k tomu určené díry a připevní provazem, provlečeným držadlem. Kormidelník opouští své oblíbené místo a také se schovává – kormidluje pákou drženou v ruce, jak je obvyklé.

Kolem poledne se mlha postupně rozplývá, ale pro změnu začíná pršet.

Roztahujeme nad palubou stan. Sedíme pod ním zmrzlí, promočení a díváme se, jak déšť stéká po lanech a bičuje vodu. Balím se ještě do pláště. Všechno, co mám na sobě, jak halena

připomínající volný svetr, tak půlkožíšek a plášť jsou vlhké a páchnou mokrou vlnou.

Odpoledne vplouváme do velkého jezera mezi zelenými kopci, za kterými se táhne les a ještě dál v mlze se rýsují zasněžené hory. V dálce na břehu jsou patrné štíty šikmých střech a palisády několika velkých sídel.

„Ohnivá země," šeptá Grunaldi a jeho oči se jako zelené karbunukly plní slzami.

Křik.

Mlátíme sekerami a hlavicemi mečů do štítů, někdo přináší obrovský zahnutý roh s okovaným koncem, položený na rameni jako bazuku.

Pronikavé troubení se odráží od oblohy a nese se nad jezerem.

Voda má zvláštní smaragdovou barvu a jako by byla cítit chlebem, jako vzdálená pekárna.

Popohánějí nevolníky v podpalubí. Buben duní rychlejším rytmem, vesla dopadají více vpřed a energicky zabírají vzad.

Už jsou vidět siluety lidí, drobné jako drobky chleba, pobíhající po břehu a molu.

Zaostřuju pohled a vidím, jak zvedají ruce k nebi, jak nějaká žena klečí na břehu v mělké vodě a škube si rozpuštěné vlasy, jak se někdo brodí až po pás ve vodě, jako by nám chtěl jít naproti, a viditelně křičí.

Takhle jsem si přivítání nepředstavoval. Nezdá se mi to, ale nic neříkám. Námořníci ještě nic nevidí, je to moc daleko. Nevidí ztroskotaný vrak kousek od mola se zuhelnatělými pahýly stěžňů čnícími nad vodou.

Plujeme skoro hodinu. Začíná foukat slabý větřík, takže vztyčují zvláštní přední plachtu připomínající vějíř a loď zrychluje, poháněná jak větrem, tak vesly.

Když se dostáváme na několik set metrů od břehu, už všichni vidí, že něco není v pořádku, a utichají.

Lidé, pobíhající po břehu – jak ženy, tak muži – na sobě mají pancíře nebo kroužkové košile, ženy mají sukně vykasané do půli stehen a zastrčené za pas a sekery a meče nepouštějí z rukou.

Konečně přistáváme doprostřed křiku, pláče, výkřiků, vzájemného objímání, ženy a děvčata střídavě berou muže za ruce a tulí se k nim.

Sbírám si věci a pak vedu Jadrana na břeh. Skromně postávám stranou halasného davu, shonu a štěkajících psů, neohrabaných a podsaditých jako hyeny.

Cítím se jako alkoholik na arabské svatbě.

Nepřiměřeně.

A osamoceně.

Jsem unavený cestou a nejraději bych se něčeho najedl. Ale ze všeho nejvíc potřebuju sud horké vody a pořádné vědro. A k tomu kotlík jemného popela a tuku, ze kterého si vyrobím mýdlo.

A taky záchod.

* * *

„Scházejí z hor," říká Atleif. Sedíme ve velkém sále u stolu. Místnost je podstatně větší, a dokonce i trochu světlejší než hala na dvoře Šíleného křiku. „Scházejí z hor a napadají osady. Jsou to hlavně Hadi. Taky se objevuje chladná mlha. Táhne fjordem, valí se lesem. Jako na pohřebištích. Přicházejí vidiny a další podivné bytosti. Malé a celé železné. Jako krabi. Mají čepele místo rukou a není jednoduché je zabít. Vypalují osady a unášejí lidi do otroctví. Ale nejhorší je šumař."

Znehybním s kýtou v ruce. Polykám.

„Šumař?"

„V noci přichází k osadám a stojí ve tmě. Nikdo ho nikdy pořádně neviděl. Jen obrys v kápi. Říká se, že má krysí tvář. Hraje na kostěnou flétnu. Strašlivou, zvláštní hudbu, ze které děti šílí. Utíkají pak do lesa a mizí."

„Odkud přicházejí?" ptá se Grunaldi změněným hlasem.

„Od Skleněných vrchů nebo skrz Medvědí průrvu. A podél Dragoriny."

Poslední slovo se na chvíli dívá před sebe, ale pak odkládá nakousnuté křidýlko na stůl a otírá si ústa kouskem chleba. Pomalu vstává.

„Vyjíždím hned."

„Vezmi si koně," odpovídá mu Atleif. „A až dorazíš domů, sbalte si věci, zásoby, sežeňte dobytek, všechny lidi a na zimu přijďte sem. Řekni to všem, které potkáš. Ať přijdou k jezeru za palisádu Ohnivého domu. Ať tuhle zimu nikdo nezůstane sám."

Dopíjím pivo a stavím roh na stůl dnem vzhůru. Žádná koupel.

„Pojedu s ním," říkám.

Atleif přikyvuje.

* * *

Hustě prší. Jedeme podél fjordu, který se táhne dál za jezero. Řeka je tady trochu užší, šumí dole v úžlabině. Mlčíme. Je slyšet jen tlumený dusot na podmáčené stezce a cinkání výstroje. Shora zaznívá Nevermorovo krákání.

Jedeme v devíti. Já, Grunaldi, Spalle a dalších šest námořníků z lodě. Občas je potřeba sesednout a vést koně za uzdu. Cesta je příliš strmá. Později, po několika hodinách, se stává trochu mírnější.

Dvakrát se setkáváme s hlavami nabodnutými na kůlech zapíchnutých u cesty.

„Bralli a Bralund," říká najednou Spalle dutě. „Otec a syn. Znal jsem je."

Večer přestává pršet.

Pokračujeme potmě. Pomalu, opatrně, ale koně zakopávají a od huby jim odkapává pěna.

Rozděláváme oheň na břehu řeky posetém oblázky, uprostřed skal.

Poslední slovo nemluví, jen sedí, hledí do ohně a s praskáním si prolamuje prsty. Spalle přejíždí malým brouskem po ostří meče. Systematicky a s rozmyslem. Jinak je ticho.

Sssssskříp!

Sssssskříp!

Naslouchám, jestli se ve tmě neozve křik, ale neslyšíme nic. Nikdo nekřičí, nic se neplíží mezi keři.

Jen sssssskříp! Spallova brousku. Klepnutí kopyta, občas zabručení nebo frknutí koně.

A praskání ohně.

Soustředím se a upadám do dvouhodinové regenerační letargie. Zabalený do pláště a opřený o sedlo.

Vyrážíme za rozbřesku.

Ještě chvíli se motáme ve tmě. Jen tak dlouho, abychom na chvíli mohli zalézt mezi keře, celou dobu s mečem v ruce, a pak se umýt v ledové vodě fjordu.

Až v sedle žvýkáme kousky sušeného masa a uzeného sýra.

Na cestě leží úplně nahá dívka. Má ruce rozhozené do stran a ohnutou nohu. Vyloupli jí oči. Po světlé, bleděmodré kůži,

kontrastující s rudými vlasy rozhozenými kolem hlavy, se jí procházejí mouchy.

Grunaldi se zastavuje a nechce jet dál. Jeden z námořníků seskakuje ze sedla, s mečem v ruce na chvíli pokleká k dívce a pak zvedne hlavu a záporně s ní zavrtí.

Poslední slovo se sotva skrývanou úlevou na chvíli zavře oči.

Pokračujeme dál.

Po několika hodinách vyjíždíme z lesa a narážíme na další údolí s jezerem. U břehu stojí dvorec obehnaný palisádou. Už z dálky je poznat, že je brána zavřená. Kus palisády a jedna z budov uvnitř jsou černé a spálené.

Grunaldi tuhne v sedle. Křečovitě sevřenými prsty se drží sedlové hrušky a nervózně okusuje otěže. Trvá to několik vteřin, než nakonec pobídne koně a tryskem se pustí dolů.

Když přijíždíme blíž, už máme všichni na hlavách přilby a v dlaních luky.

Uvnitř, na nádvoří, je slyšet štěkání a kňučení psů a křik několika lidí. Takže jsou naživu, díkybohu. Nepřijeli jsme na další dějiště masakru.

Brána se otevírá a vychází z ní Grunaldi. Je bledý jako stěna a kráčí kdovíkam jako slepec. Jde stále dál, odráží se od skal a pak si sedá k jezeru a pomalu si sundává přilbu. Vypadává mu z prstů a s řinčením dopadá mezi kameny, zatímco Poslední slovo mrtvě zírá před sebe.

Sesedáme z koní. Vydávám se ke Grunaldimu, ale Spalle mě bere za ruku.

„Teď ne," šeptá. „Teď nemůžeš, nech ho být. Pojďme zjistit, co se stalo. On teď musí najít sílu žít."

Vedeme koně na kamínky vysypanou náves mezi plačící lidi. Někdo si od nás bere jejich uzdy, nějaká žena s dlouhými spletenými vlasy a s mečem za zádech nám podává roh s pivem. Třesou se jí ruce.

Opozdili jsme se o dva dny. Dívka mluvila klidně, ale jakoby dutým hlasem. Posttraumatický šok. Začalo to útoky na lovce, na osadníky žijící výš v horách a na pastýře. Zemřelo několik lidí, shořelo pár domů. Něco v lese zabilo lovce, jednoho našli úplně spáleného, jak leží na trávě, které se oheň ani nedotkl. Takže je povolala sem, do dvorce.

Hlídali se navzájem. Na noc se zavírali za palisádou. A střežili brány.

Vyslali jednoho jezdce ke dvoru Křemenného koně, ale nevrátil se.

Pak se několikrát objevili Hadi na podivných koních. Odháněli je výstřely z luků. Útočili jen pod ochranou noci, nejčastěji nad ránem. Ale ne moc urputně. Jen je trápili.

Podařilo se jim tři nebo čtyři z nich zabít.

Rozhodla se, že přichystají lodě, vydají se po proudu Dragoriny a schovají se na Atleifově dvorci. Ale následující noci Hadi podpálili loděnici.

Začaly se zjevovat strašlivé mlžné příšery a dříve neviděné bytosti, vypadající trochu jako mořští krabi ze železa a trochu jako lidé. Slyšeli, jak v noci křičí nelidskými, pisklavými hlasy.

Pak uslyšeli melodii flétny. Strašně smutnou a strašně zvláštní. Když hrála, psi vyli. Jednou spatřili šumaře, stojícího na okraji lesa v plášti s kapucí, jak drží dlouhou flétnu. Pokoušeli se ho zastřelit, ale on se začal kroutit a tancovat mezi dopadajícími šípy, které se zabodávaly do země kolem něj.

Grunaldiho děti, společně s několika dalšími dětmi rybářů a pastýřů, které tehdy byly v pevnosti, onemocněly. Nemluvily, jen stály na palisádě a dívaly se do lesa. Jen ty, které měly víc než osm a míň než čtrnáct let.

A předevčírem přišel útok. Obyvatelé se bránili celou noc – podařilo se jim je odehnat, a dokonce i uhasit stodolu. Ale ráno se ukázalo, že si všechny děti otevřely okenice, vylezly z domů, v nichž byly zavřeny, přistavily si žebřík k palisádě a utekly.

Do lesa.

* * *

Probral jsem výstroj, část věcí tady budu muset nechat. Připravuj u si minimální vybavení.

A pak jdu za Grunaldim, pohrouženým v zoufalství u jezera a pokoušejícím se najít sílu žít.

Bez okolků ho beru za rameno.

„Zvedni se, Poslední slovo. Nemáme čas.“ Zvedá ke mně mrtvý, bezvýrazný obličej.

„Nenašli jsme ani jedno dětské tělo,“ říkám mu. „Ani v řece, ani v lese, ani nikde jinde. Oni je unášejí, nezabíjejí je. Stalo se to předevčírem. Dostaneme je.“

Zvedá obočí, jako by nechápal, co říkám.

„Jak?!“

„Umím stopovat. Dokonce i čenichat jako pes, když je potřeba. Přece to nevzdáme. Vezmi dva lidi a zbraně. Nesmíme ztrácet čas.“

„Pojedeš se mnou?“ ptá se. „Do Hadí země?“

„Ano. Stejně jsem tam chtěl jet.“

Dnes slunce nevyjde
v mrtvých očích tvého otce.
Doma hodují mrchožrouti.
Musíš se ukrýt, musíš odejít.
Se zoufalstvím v sevřených pěstích.
I když v srdci sídlí nůž.

Píseň Zrazeného –
Kirenen, autor neznámý
Písně Kirenenu –
Maja Lidia Kossakowska

Kapitola osmá

Spálená země

Běželi jsme chodbou v úplné temnotě. Už jsem přestal protestovat. Když mě Brus zatáhl do temnoty tunelu, uslyšel jsem, jak Řemen přibouchl dveře a zavřel je zevnitř na závoru. Ocitl jsem se ve tmě, která skryla mé slzy i zděšení. Zdálo se, jako bychom běželi bez konce, a někde vysoko nad našimi hlavami probíhal boj a přelévala se pulsující vřava jako ozvěna dalekého, šílícího oceánu.

Kolem mne i ve mně přetrvávala stejná černá prázdnota. Kladl jsem nohy před sebe, protože jsem dostal příkaz jít. Ale neměl jsem tušení kam a proč.

Vždycky jsem měl pocit, že stanout znenadání tváří v tvář vlastní smrti musí být něco strašlivého. Věděl jsem, že si nikdo nemůže být jist, jak se v tu chvíli zachová a jestli se v něm neprobudí vyděšené zvíře, toužící přežít. Ale netušil jsem, že je možné uniknout smrti a cítit nezbytnost dalšího žití jako strašlivé břemeno.

Má matka, císařovna, která se ke mně chovala jako k synovi, otec, Aiina, Čagaj, Mistr zvířat, ti všichni zemřeli. Dokonce i Řemen, Fyalla a Tahela už v tuto chvíli byli mrtví. Zemřeli všichni, které jsem znal. Můj svět, mou Vesnici Oblaků, požíraly hučící plameny.

Zůstal jsem sám v dusivé tmě.

A záviděl jsem jim. Chtěl jsem se vydat na Cestu k Hoře stejně jako oni, nebo se propadnout do nicoty, černé a hluboké jako ta, která mě obklopovala.

Jenže mi přikázali žít.

Císař. Vládce Tygřího trůnu bez trůnu. Kai-tohimon klanu Vahadla, ale bez klanu. Sám. Ve tmě. Poslední, který přežil.

Nebýt Bruse, který mě vedl, myslím, že bych se sesunul ke stěně a ležel tam, dokud bych nezemřel hladem.

Běželi jsme dlouhými chodbami. Když v nich hořely lampy, měl jsem pocit, že cesta do města trvá jen chvíli. Když jsem jí procházel naposledy, ve tmě, zdálo se, že nemá konce.

Konečně jsem uslyšel otáčení klíče a tiché zaskřípání dveří. Vyšli jsme do skladiště skoro stejně tmavého jako chodba. Odněkud zevnitř blikal slabý přísvit, v němž byly vidět obrysy sudů a pytlů, i když si možná jen mé oči zvykly na tmu.

Kráčeli jsme potichu, beze slov. S cestovními koši na zádech, v pletených pláštích do deště. Brus pomalu a opatrně rozhrnul korálkový závěs, když jsme zaslechli hlasy.

„Co tam schováváš?! Co to máš v ruce, pse?!“

Rachot, jak něco dopadlo na podlahu.

„Nechte mé verše na pokoji…“ Tichý hlas, který jsem ještě nikdy neslyšel.

Brus sňal popruhy koše a pomalu ho postavil na zem. A pak vzal hůl a otočil jejím koncem. Hůl se rozdělila a uprostřed se zaleskla ocel. Brus vytáhl čepel a opatrně opřel druhou část hole o stěnu. Pak sáhl do podpaží a vytáhl něco, co připomínalo tlustý hřebík.

A potom mi jeho široká ramena zastínila vchod, takže jsem nemohl vidět, co se děje za dveřmi.

„Ptám se naposledy! Zlato, peníze a víno, cizozemský červe. A dopisy. Dej sem dopisy! Kněží chtějí vědět, kdo podlézal cizincům, kdo chtěl poslouchat špinavce z cizí kasty a kdo porušoval Kodex země! Všechny!“

„Dopisy nesmíte…“ zašeptal Šilgan Hatjezid, písař sedící za pultíkem s rákosovým perem v ruce. Druhou rukou svíral kartičku, schovávaje její obsah jako přistižený učeň.

Dva vojáci z „Kamenného“ oddílu s nízkou hodností plenili místnost. Na podlaze stál kulatý koš, do něhož házeli věci sebrané z polic. Neměli na sobě těžké pancíře, pouze nejobyčejnější segmentové zbroje, a ani jeden z nich neměl přilbu, jen kolem hlavy přivázané chrániče čela a tváří. Jeden z nich držel starce za vlasy a mířil mu kinžálem na hrdlo.

Jen tolik jsem toho stačil zahlédnout, než Brus vešel do místnosti.

Máchl rukou, krátká čepel se mihla vzduchem, zatímco on bleskově ťal oním podivným mečem, v podstatě kouskem hole s

čepelí. Druhý voják se reflexivně chránil rukou, ale Brus mu ji skoro přesekl na dvě poloviny, vytrhl čepel z kosti a s odporným zachřestěním mu ji zabodl mezi svázané železné pláty pancíře. Otočil mečem a zase ho vyškubl ven. První muž se zapotácel po místnosti, drže se rukama za hrdlo. Mezi prsty mu vytékaly pramínky krve, kanoucí na svitky a listy ležící na podlaze.

„Pozor na mé verše…“ zašeptal písař.

Brus opatrně vyhlédl na ulici a rozhlédl se kolem.

„Nikde nikdo,“ šeptl. Pak se vrátil, popadl jednoho z vojáků pod rameny a pozadu ho vyvlekl ven na ulici. Vzápětí se vrátil, zvedl druhého za vázání pancíře na krku a táhl ho po zemi, aniž by si všímal, že ještě žije a právě umírá, dáví se vlastní krví a vyvaluje při tom oči.

Vzal jsem oba naše koše a hole z chodby a pak jsem vešel do obchodu.

„Dobrý večer, sitare Šilgane,“ pozdravil jsem stařík, který jako obvykle předstíral, že mě nevidí. Jen zvedl z podlahy nepopsaný list potřísněný kapkami krve a ponořil pero do kalamáře.

Nemohl jsem se zbavit dojmu, že se konečně musím probudit.

„Máme šanci, jen dokud je noc,“ prohlásil Brus, ohlížeje se na prahu přes rameno. „Pojď, Ardžuku.“

Podal jsem mu koš, hůl a také klobouk, který mu spadl z hlavy.

Vyšli jsme do noci – první chladné noci za několik měsíců. Pořád hustě pršelo, ale už to nebyla ta děsivá průtrž mračen. Odpadními strouhami se hnaly potoky kalné vody a díky rudému měsíci, zářícímu nad plochými střechami směrem od paláce, bylo jasno skoro jako ve dne.

„Musíme se dostat k řece,“ zašeptal Brus. „Na úplný konec obchodní čtvrti za přístavem.“

Lhostejně jsem přikývl.

Plížili jsme se podél stěn. Občas jsme zaslechli rachot kol, jindy dusot kopyt na mokrém štěrku. Tehdy jsme se schovávali, vyhledávajíce nejtemnější kouty ve stínech, v zákoutích nebo za hromadami odpadků.

Několikrát uličkou proběhlo pár vojáků s kopími v rukou – pak jsme čekali, až utichne řinčení železa a dusot těžkých, hřebíky pobitých sandálů, obouvaných na běžné plátěné boty s pletenými podrážkami.

Procházeli jsme prázdným mrtvým městem, osvětleným jen mdlou září připomínající úsvit, která však úsvitem nebyla.

Takovým městem bylo nutné procházet úplně jinak. Nikdy jsme nevěděli, co nás čeká za rohem. Brus se vždy podíval za roh domu, prozkoumal okolí a ukázal mi další úkryt, ke kterému jsem měl doběhnout a přikrčit se v něm. Vůz na zeleninu převrácený u zdi, několik sudů, stíny.

Teprve když jsem uběhl ten kousek a ukryl se, přibíhal ke mně a vyhlížel další skrýš. Pusté město v noci vypadalo cize a už dávno jsem ztratil ponětí o tom, kde jsme.

Brus však znal cestu a vedl mě jistě, míjeje okolí všech svatyní a volná prostranství. Procházeli jsme všelijakými dvory, brankami a zákoutími. Ani na okamžik se nezastavoval, jako by tou cestou kráčel v noci už stokrát.

Jedno z takových prostranství jsme spatřili už z dálky. Bylo plné vojáků v rudých pancířích „Plamenného“ oddílu: pyramidy o sebe opřených kopí, široké miskovité přilby, nabarvené na černo a s čísly jednotek, nasazené na ochranné pásy, ovíjející čela a tváře.

Vyháněli vyděšené lidi z jejich domovů a na náměstí je rozdělovali. Viděl jsem, jak odtrhávají ženy od mužů, jak shánějí děti do zvláštní namačkané skupinky. O kus dál stáli tři vysocí kněží věštkyně v rudých pláštích a stříbrných maskách, na nichž se odrážely plameny.

Viděl jsem, jak vyvlekli nějakého muže z davu a natahují ho na zídku studny, jak mu vykloubili ruce a pak mu podřízli hrdlo. Jak kněz chytá krev do obětní misky, jak zvedá kamenný srp a pak se sklání nad umírajícím.

Brus mě zatahal za ruku.

„Je v mé cestovní holi taky zbraň?“ zeptal jsem se, když jsme se schovali v dalším zákoutí mezi hromadami hnijících hadrů a starých prken.

„Existuje spousta zbraní. Tohle je hůl špeha. Máš meč, nůž, řetěz a kopí. Ve dne ti ukážu, jak je najít. Dnes ti bude muset stačit meč. Nahoře je mosazný prstýnek. Nad ním je hůl zároveň rukojetí meče, jen je potřeba s ním otočit.“

Viděli jsme mrtvoly. Sražené srpy jízdy, s podříznutými hrdly nebo oběšené, se zčernalými obličeji, houpající se v dešti.

Něco ve mně povolilo teprve ve chvíli, kdy jsem uviděl znásilňovanou dívku, bránící se v cárech košile, roztaženou na

stánku a drženou za ruce a nohy čtyřmi vojáky. Dívka ječela a volala o pomoc.

Dokázal jsem tasit meč jen do poloviny, než mě Brus popadl za zápěstí, zakroutil mi jím a znehybnil mě.

„To nemůžeš, tohimone," šeptl mi do ucha. „Ti všichni nezemřeli proto, abys teď položil život v potyčce s prvními vojáky. Tohle je jejich noc hněvu. Navrací se Kodex země. Dnes běsní proto, aby se celý svět zítra třásl strachem, Ardžuku. Uvidíš ještě horší krutosti a ani s nimi nebudeš moci nic dělat. Teď jsou zaneprázdnění. To je dobře, protože to znamená, že můžeme projít nepozorováni."

Vedl mě umírajícím městem a nenechal mě ani na chvíli vydechnout. Dokonce ani tehdy, když jsme uviděli naše vojáky. Zrovna jsme přebíhali po plochých střechách nedalekých domů a já jsem viděl všechno shora.

Naše. Z maranaharského „Bouřkového" oddílu, ve žlutých pancířích, s černým tygrem na štítech, bez dokreslených dvojitých měsíců nebo znamení Podzemního lůna.

Nebylo jich moc. Dokonce ani jedna celá setnina. Bránili schody svatyně. Dokonce ani nevím, co to bylo za svatyni, ale určitě nepatřila Podzemní Matce. Bílá, zdobená sloupovím a reliéfy na průčelích. Viděl jsem vyrovnané hradby žlutých štítů naježených kopími rozestavené do několika řad, barikády z vozíků, stánků, sudů a převrácených soch u dveří svatyně jako poslední obrannou linii. Na schodech před nimi ležely hromady mrtvol v černých a rudých pancířích.

V uličkách před svatyní se už řadili pavézníci, krčící se za velikými štíty, a za nimi jsem uviděl lučištníky. Pěchota pozvedla meče a k nebi se vznesl divoký řev: „Ifria! Ifria!"

„To jsou naši lidé!" křičel jsem na Bruse. „Naši! Měli bychom být s nimi! Měli bychom je shromažďovat kolem sebe, vždyť bojují o totéž co my!"

„Oni padnou!" odvětil Brus. „Podívej se na ty lučištníky. Spočítej je. Koukni na vozy v támhleté uličce. Podívej se na „Kamenné", skládající onager na konci náměstí! Koukni na zápalné šípy na vozech! K čemu by jim byli dva další lidi?!"

Nakonec mě odtáhl.

Bojující vojáky jsme té noci potkali ještě několikrát. Vždycky jich bylo jen pár a vždycky proti sobě měli spousty nepřátel.

Tehdy jsem poprvé v životě spatřil opravdové hrdinství.

Několik vojáků, shromážděných uprostřed náměstí, chránících se skloněnými štíty a mířících na všechny strany kopími v útvaru „mušle“, a kolem nich jízdu kroužící dokola a zasypávající je šípy.

Taky jsem viděl prchající. V rozsekaných zbrojích, vedoucích kulhající přátele pod rameny, s meči v druhé ruce, náhle sražené nesčetnými ranami jezdců, kteří se hnali kolem nich. Lidi, kteří pořád stáli na nohou, přestože jejich těla vypadala jako rozsekaná.

Viděl jsem taky útočící pouštní vozy. Rychlé jako škorpioni a naježené ostny. Poprvé v životě jsem uslyšel strašlivé svištění vířících kos, připevněných na obvodu kola. Viděl jsem, jak se utíkající člověk, kterého míjí vůz, v běhu rozpadá na kousky v oblaku krve, která potřísnila všechno kolem. Zdi, zem, můj obličej. Zatímco jsem seděl za nějakým sudem a díval se na to, cítil jsem, jak mi po tvářích stéká déšť, smíchaný s jeho krví a mými slzami.

Úplně znenadání jsem taky uviděl Nahel Ifrii, Pouštní oheň.

Tančila na kamenném mostu nad kanálem. Vířila jako vřeteno, s doširoka rozpaženýma rukama a zakloněnou hlavou, z níž jí sklouzla kápě, a rudý lesknoucí se plášť, stejný jako v mém snu, se kolem ní vznášel jako zářící kužel nebo hmyzí křídla. Byla zosobněním pohybu.

Po obou stranách seděli dva váleční levharti, nejistě se olizovali a rozhlíželi se kolem.

Brus mě popadl za límec a stáhl mě dolů za zídku.

„Musím vidět její tvář!“

„Oslepneš!“ sykl.

Někdo běžel podél kanálu.

Věštkyně se zastavila a otevřela ústa a pak vydala strašlivý, vysoký zvuk, který mi trhal uši. Po chvíli utichl, i když pořád měla otevřená ústa a křičela, a já jsem ten křik cítil někde uvnitř. Schoval jsem hlavu.

Běžící člověk náhle vzplál, jako by ho někdo polil olejem z kahanu, a změnil se v plamen. Křičící, bouřící se plamen s ohnivýma rukama a nohama, který se na chvíli motal po břehu a pak se syčením dopadl do vody.

Přesto jsem na okamžik zahlédl její tvář.

Strašlivou tvář, ani ženskou, ani mužskou, šílenou, s očima planoucíma zlatem.

Neoslepl jsem – možná proto, že se na mě nepodívala.

A pak se zase otočila, nasadila si kápi a zmizela v temné uličce. Oba levharti se vydali za ní.

Vytrhl jsem se Brusovi.

„Mohl jsem ji zabít, synu Pelyňka!“ vykřikl jsem. „Mohl jsem to ukončit, teď a tady.“

„Ani bys k ní nedoběhl,“ řekl. „Kdyby ji bylo možné zabít takhle, udělal bych to sám a přinesl bych ti její hlavu. Už dávno.“

Dál jsme se plížili strašlivým, cizím městem. Viděli jsme, jak se hned tady, hned zase tam rozhořívají požáry, viděli jsme, jak hučící koule zápalných šípů létají jedna za druhou napříč oblohou, slyšeli jsme křik stovky hrdel. Nevím, jak dlouho to trvalo. Nevím, jestli jsem spal, nebo běžel v mrákotách.

Nakonec jsme dorazili k řece.

Už to nebyla ta napůl vyschlá říčka, proměněná v líný potůček, protékající středem pásu z bláta.

Dnes se valila jako temná zpěněná masa a s cákáním s sebou odnášela sudy, smetí, utržené lodě a mrtvá těla. V dálce bylo vidět, jak v přístavu hoří lodě, které bojují proti sobě. Zaznával odtamtud hluk bitvy.

Brus našel nějakou kamennou boudu se střechou porostlou trávou a cinkl klíčem, otevíraje malá dvířka. Zařinčel řetěz. Domy poblíž zůstaly tiché a tmavé, jako by jejich obyvatelé klidně spali.

Vešel jsem, nebo spíš vsoukal se dovnitř, mezi kovce bečící ve tmě. Slyšel jsem chřestění, jak žvýkaly suché seno. Brus rozhrnul trus a špinavou slámu na podlaze, pak zvedl poklop a najednou zmizel někde pod zemí. Plazil jsem se za ním i s oběma koši. Holí jsem zachytával o všechno kolem, šelestil pláštěm a každou chvíli jsem ztrácel klobouk.

Kráčeli jsme po kamenných schodech. Stěny byly taky kamenné a vlhké. Každý krok se vracel ozvěnou. Po chvíli jsme se zastavili. Byla tma, ale cítil jsem, že je to nějaký obrovský sklep, zatopený vodou. Slyšel jsem, jak do ní dopadají kapky ze stropu.

Zapraskalo křesadlo a chvíli na to jsem, mhouře oči před světlem malé lampičky, uviděl Brusův orlí profil a jeho dlaně, a po chvíli i celou místnost. Byla dost velká, s klenutým stropem, a celou podlahu zabírala vodní plocha, na níž se kolébala loďka s vesly, taková, v jaké muži od řeky obchodují. Dlouhá, se stříškou nataženou na obloukové konstrukci na přídi a s čtvercovým baldachýnem na zádi.

„Běž první, pane,“ zašeptal Brus. „Lehneš si pod stříšku a prospíš se. Jsou tam suché deky, ručníky, a dokonce i jídlo a pití. Musíš si odpočinout. Poplujeme až do úsvitu.“

„Kam chceš v těchhle katakombách plout?!“ zeptal jsem se.

„Věř mi, Ardžuku. Poplujeme. Pospěš si, lampa za chvíli zhasne.“

Nasedl jsem do lodi a natáhl si nohy. Plachta nad přídí byla dost vysoko, aby se pod ní dalo sedět, aniž bych se hlavou dotýkal stropu.

Brus odvázal lana a vzal do ruky veslo, opřené o zeď. A v tu chvíli lampa skutečně zhasla. Tma, která nastala, byla ještě hlubší než předtím. A pak Brus zatáhl za nějaký řetěz. Ozvalo se zurčení a šplouchání vody a před námi se objevila škvíra, skrz kterou zasvítila bledá záře měsíce.

Protilehlá stěna sklepa se pomalu otevřela a voda vyplňující místnost se zurčením odtékala nakloněným kamenným korytem vybudovaným z krychlových kamenů, ústícím přímo do řeky. Vypadala jako bouřkové koryto. Do vody to nebylo ani daleko, ani vysoko. Díky bouřce. Klesli jsme sotva několik kroků a příď naší loďky se dotkla vody. Dveře v kamenné zdi se najednou zavřely a nedokázal bych ani odhadnout, kde před chvílí byly. Viděl jsem jen stěnu a keře a trávu, která na ní rostla.

Brus zabral veslem a loď se dala do pohybu směrem po proudu.

Chvíli jsem jen seděl a díval se na ohně zuřící na břehu, poslouchal výkřiky zaznívající někde v temnotách a přemýšlel, jestli tohle město ještě někdy uvidím.

Odněkud celou dobu zaznívalo rovnoměrné dunění signálních bubnů. Neslo se nad vodou a pulsovalo ve vzduchu.

Brus zaklel.

„Změnili jazyk bubnů,“ řekl. „Ničemu nerozumím. To nejsou naše kódy.“

Měl pravdu. Taky jsem ničemu nerozuměl, i když jsem řeč bubnů ovládal líp než leckterý důstojník. Znal jsem tři jazyky bubnů, včetně toho nejtajnějšího, ale stejně jsem nerozuměl ničemu. S výjimkou jediného slova. Nechali jediné slovo, které se ve zprávách každou chvíli opakovalo. „Tendžaruk“. Odvrácené Vahadlo.

To jsem já.

Mé jméno.

* * *

Loď rychle plula po proudu. Brus kormidloval skoro bez použití vesla. Občas nechal loďku točit se ve vírech a bezvládně házet zádí, aby na nás mezi kmeny, prkny, plujícími sudy a různým dalším smetím unášeným řekou nepoutal pozornost.

Jednou nad námi přelétlo několik zbloudilých šípů, s cáknutím dopadajících do řeky. Se zasyčením dokonce jednou dopadlo do vody poblíž zápalné kopí z nějakého katapultu a rozhodilo kolem sebe planoucí ohnivou skvrnu, ale myslím, že nestříleli po nás.

Tentokrát bylo poprvé po dlouhé době počasí na naší straně. Tam, kam se nedostal červený odlesk požárů, panovala smolně černá tma, déšť padající celou dobu tlumil šplouchání vody a náhle široká a rychlá řeka plná smrti znemožňovala jakoukoli kontrolu.

V jednu chvíli nás to zaneslo na levý břeh, kde planul oheň a v jeho světle byli vidět vojáci v přilbách a s kopími v rukou. Brus však jen přes sebe přehodil promočený hadr ležící na dně lodi a lehl si na záda. Naše loď, přikrytá tmavě hnědými plachtami, se proměnila v podlouhlý beztvarý stín, stejný jako kmeny, nafouklé krávy a mrtvá těla, unášená dolů řekou.

Vojáci nám nevěnovali jediný pohled.

Po nějaké době jsem přestal vykukovat zpod střížky. Lehl jsem si na dno, pod hlavu si dal smotanou deku a rozhodl se usnout – ale nemohl jsem.

Cítil jsem, že nejdůležitější je přestat myslet. Na všechno, co se neodehrává právě teď. Tak jak to dělal Brus, nebo se tak aspoň tvářil. Když potkáme hlídku, přemýšlet jen o tom, jak se jí vyhnout, skrýt se nebo pozabíjet vojáky, případně co udělat s těly. Dokud máme loď, plout a myslet jen na vodu, řeku, kormidlo a veslo. Až budeme mít hlad, přemýšlet, jak sehnat jídlo. Nikdy nemyslet na to, co bude dál. Nikdy na to, co bylo. Nic takového neexistuje – je jen to, co je teď. Nejsem císař, vládce světa, sirotek ani uprchlík, hledaný hordami zešílivších vojáků. Jsem ten, kdo pluje po řece. A pak možná ten, kdo kráčí lesem.

Nic víc.

Brus taky přišel o celý svět. Taky měl přátele, rodinu, taky byl Kirenen jako já. Ale měl jsem pocit, že ho zajímá jen to, jak se dostat skrz město. Jak najít loď. A teď, jak nepozorovaně plout po řece a dostat se z válečného území. Na nic jiného nemyslí.

Pluli jsme po proudu na západ. Věděl jsem, že vesnice, domy a hospodářství se táhnou po obou březích celé míle za město. Ale proud byl rychlý a já jsem doufal, že se do úsvitu stihneme dostat někam do neobydlených oblastí.

Nevěděl jsem, kde jsme, ani jsem netušil, kolik času zbývá do úsvitu.

Cítil jsem se, jako bych seděl na koši naplněném nějakými rozzuřenými zvířaty. Věděl jsem, že stačí jediný neopatrný pohyb a víko koše spadne a všechny uvnitř uvězněné noční můry se dostanou na svobodu. Teď byla tím košem má hlava. Stál někde v mých myšlenkách a zvířata se kroutila, vrhala se vzhůru a útočila na víko.

Nemyslet. Nepřipouštět si děsivost toho, co se stalo. Nezabývat se tím v myšlenkách. Nepřemýšlet o nikom blízkém. Ať ještě pořád žijí v mé hlavě, ať v mé paměti palác pořád stojí, ať se ptáci procházejí trávou, ať má děvčata sedí na zídce s citerami v rukou. Ať se kouří z odvaru ve zdobených konvicích.

Někde v mé paměti.

Někde v mé hlavě.

Existuje jen tohle nebo okolo šplouchající kalná voda, plná odpadků, a tkaná plachta nad hlavou.

Ale nic víc.

Minuli jsme mosty, bulváry, cesty vedoucí k řece, napajedla a malé přístavy. Tady nás určitě nemohl nikdo zahlédnout, takže Brus zajistil kormidlo a vesloval jako šílený, střídavě na jedné a na druhé straně lodi. Bojoval o každý okamžik tmy a každý další krok vzdalující nás od města.

Nakonec pohyb, cákání a šero zvítězily a já jsem upadl do polospánku, i když jsem měl pocit, že nespím a že celou dobu naslouchám každému cáknutí, šumění deště a každému výkřiku nočního ptáka.

* * *

Probudil mě hlasitý šelest a šoupání o boky lodi. Naše loď se probíjela hluboko do rákosového porostu. Voda tady byla mělká a nebe se rozjasňovalo. Zprudka jsem se posadil a otočil se. Brus se odrážel veslem ode dna a na plátěné stříšce ležely celé náruče čerstvě nasekaného rákosu.

Příď rozrážela zeď světlých lodyh a za zádí se řeka dala mezi rákosím zahlédnout jen občas.

Otevřel jsem ústa, ale Brus mi gestem přikázal mlčet. Loďka se konečně zastavila. Můj průvodce si sundal boty a kalhoty, aby jen v bederní roušce vklouzl do vody, prozkoumal dno holí a pak zmizel v rákosí.

Po delší chvíli se vrátil a zase se vyhoupl na palubu.

„Musel jsem prověřit, že tu nikdo není," oznámil mi. „Začíná svítat, strávíme tady den. Až přijde noc, vydáme se dál. Čím déle budeme moci plout lodí, tím lépe pro nás."

Posadil se a natáhl si nohy.

„Jsou věci, které si musíš zapamatovat. Jmenuješ se Ardžuk Hatarmal, stejně jako během našich výprav do města, a já se stejně jako tehdy jmenuju Tendzin Byrtalaj a jsem tvůj strýc. Oba jsme zchudlí Sindarové z malého městečka. Nikdy jsme ta jména nepoužili, takže jsou bezpečná. Oba pocházíme z Kamirsaru, z podhůří Kamir. Právě jsi ukončil studium u písaře Šilgana Hatjezida, které ti umožní složit zkoušky na nižšího úředníka. Ale tvým snem je sloužit jako písař a úředník v Rudé věži a svatyni Podzemní Matky, protože nejdůležitější pro tebe jsou amitrajské tradice. Odvedl jsem tě z města, protože tvůj otec onemocněl, a vracíme se do Kamirsaru. Jak se dá. Revoluce nás překvapila ve městě."

„Jak se jmenuje můj otec?" zeptal jsem se věcně, pokoušeje se ze všech sil nemyslet na vlastního otce.

„Uzir Hatarmal. Matka se jmenovala Ufija Kidiržim, ale už je po smrti. Zemřela, když jsi byl ještě dítě. Taky máš bratra a sestru. Na, tohle je dopis, který jakoby napsal tvůj otec. Jsou tam pod různými záminkami uvedena jména a příjmení všech členů tvé rodiny. Musíš se je naučit tak dobře, abys je znal i ze spaní. Taky si musíš zapamatovat spousty dalších věcí. Od této chvíle tě už neoslovím tak, jak bych měl. Nenazvu tě urozeným princem, tohimonem, císařem. Jsou důležitější věci než etiketa a zdvořilost. Pamatuj: i přesto, že tě občas budu urážet, vysmívat se ti, nebo ti dokonce ubližovat, jsem tvým poddaným a vidím v tobě imperátora. Jestli získáš trůn nebo se ocitneme na bezpečném místě, můžeš mi dát rozkaz a já zaplatím smrtí za všechny projevy neúcty, kterých se dopustím. Ale musíme být chytřejší než naši nepřátelé. Proto také neřekneme ani slovo kirenensky. Nebudeme dodržovat civilizované zvyky, jako je koupel, odpočinek po

snídani, hloubání o krásách přírody nebo čtení. Nebudeme se modlit ke Stvořiteli a děkovat mu, ani když spatříme nejkrásnější věci a místa na světě. Jsme Amitrajové z Amitraje a tohle všechno považujeme za cizácké slabosti a neznámé zvyky, kterým nerozumíme. Za krásné považujeme step, koňský trysk a vítězství Podzemní Matky, které zničí všechny rozdíly a dokáže, že se všechno stane jedním. Všechno, co není v Kodexu země, považujeme za zbytečné a špatné. Proto ani nepřivřeme oční víčko, až uvidíme, jak někdo rabuje něčí svatyni, jak se pálí knihy nebo rozbíjejí sochy. Nebudeme si všímat, až v naší přítomnosti budou jiným lidem brát svobodu a lidství. Dokonce ani nechápeme, co to je. Pro nás je svobodou poslušnost Pramáti a ctí je horlivost v plnění povinností. Pamatuj na to. Pamatuj na to celou dobu.

Teď musím odejít a nechat tě tady. Musím se podívat, kde jsme a co se děje. Jestli na cestách hlídkují vojáci, nebo jestli se ještě někde bojuje. Zda je možné koupit si jídlo. Vrátím se. Nejpozději v poledne. Ale jestli nedorazím do soumraku, dostaň se s lodí na vodu a pluj po proudu. Za úsvitu zastavuj na ukrytých místech. V rákosí, na ostrovech nebo ve slepých ramenech. Nerozdělávej oheň. Jídlo jez studené, nebo ho ohřívej nad knotem lampy. Ve dne spi a pluj nebo jdi v noci. Nemluv s nikým a nenechej se zahlédnout. Jestli tě uvidí jeden člověk, zabij ho. Pokud jich bude víc, utíkej. Jestli se nic nestane, měl by ses po deseti nocích dostat do blízkosti Sauragaru. Najdi cestu a jdi na východ. V konstrukci mého koše najdeš dutý kus dřevěného rákosu. Uvnitř jsou sepsána místa, kam máš jít, a jména lidí, kteří ti možná pomůžou. To je vše. Ale já se vrátím.

Vrátím se nejpozději v poledne. Nevycházej na břeh. Jestli někoho uslyšíš, nehýbej se. Kdokoli, kdo žije u řeky, pozná zvuk, který vydává pohyb na lodi. Jestli budeš potřebovat na záchod, udělej to taky z lodi. Pokud se budeš chtít najíst nebo napít, jsou tu zásoby. A nepij vodu z řeky. Bouře způsobila povodeň a válka do ní smetla spousty mrtvých. Ve vodě může být mor.“

Po těch slovech vzal hůl, uzlík s kalhotami, botami a ponožkami, které nacpal do tuhého cestovního klobouku, a překryl mě starou rybářskou sítí od zádě až po příď. Nakonec do ní zapletl několik rákosových stvolů.

„Kdybys přesto potřeboval odejít, síť je na jedné straně rozříznutá," řekl a pak, s kloboukem plným věcí jako s košíkem a s holí za krkem, ovinutou rukou, vešel do rákosového porostu.

Zůstal jsem sám.

Na lodi bylo dost místa, abych opatrně přešel na záď a usadil se pod ochranu plachty a sítě na pohodlnou lavičku. Mohl jsem se skrz stvoly dívat na řeku, chráněný rákosovou stěnou, a kdybych si chtěl lehnout, mohl jsem se vplazit pod konstrukci na přídi a spát.

Našel jsem několik obrovských měchů s vodou a palmovým vínem, sušené kozlí maso, uzené sýry, chleba, medové švestky a spoustu dalších věcí.

Trochu jsem se posilnil, ale necítil jsem se hladový. Spíš nemocný. Zatoužil jsem po šálku ořechového odvaru, ale nebyl jsem si jistý, jestli tady mám ořechy, šálky a železný hrnek. Kromě toho jsem nechtěl zbytečně zapalovat oheň.

Seděl jsem na lavičce jako v rákosovém altánu, žvýkal sušené švestky a nedokázal zabránit tomu, aby mi všechno konečně došlo. Víko koše se otevřelo a mé noční můry se dostaly ven. Viděl jsem je všechny. Celý zástup tváří. V podobě, v níž jsem si je zapamatoval – i v té, kterou měli v okamžiku smrti. Aiininu hlavu, kterou držel za vlasy jeden z vojáků. Mého ubohého bratra, zvyklého spíš na citeru než na meč, probodaného kopími, mé nešťastné pokojské, znásilňované desítkami vojáků, páchnoucích jako kozlové a řinčících železem potřísněným krví, a pak podříznuté tupými, zubatými ostřími mečů pěchoty. Hořící závěsy Rumělkového domu, svíjející se a černající květy a kvetoucí stromy, pestrobarevné ptáky, odlétající společně se sazemi a plameny.

Už nebudou Slavnosti větru? Tisíce draků vypouštěných v prvních teplých závanech? Nebudou Svátky příchodu slunce uprostřed chladné zimy? Velké hranice planoucí na sněhu? Tance kolem ohně? Už žádné Dny letních hodů? Nic, jen nekonečné krvavé oběti a modly u pat Rudých věží? Jen svátky plodnosti a svátky Podzemního lůna při každé příležitosti?

Zoufalství netrvalo dlouho. Jako by ve mně vyhořelo už dřív. A jako by pak celé mé nitro odumřelo. Nevěděl jsem, jestli měl otec pravdu, když tvrdil, že se za nějakou dobu můžu vrátit a zase to všechno povolat k životu. Ale byl jsem si jistý, že se o to pokusím, nebo při tom pokusu zemřu.

Z nudy jsem prozkoumal hůl, ale nepodařilo se mi úplně odhalit, jak funguje. Uměl jsem vytáhnout meč a podařilo se mi, aby se z druhého konce vysunulo štíhlé ostří a hůl se proměnila v kopí, ale na nic dalšího jsem nepřišel.

Taky jsem prozkoumal cestovní koš. Uvnitř jsem našel věci, s kterými by mohl cestovat Ardžuk Hatarmal, Sindar z Kamirsaru. Nějaké spodní prádlo, teplou halenu, plášť, boty – jedny náhradní, druhé plstěné na zimu – okované válečné sandály, které se nasazovaly na obuv, ručník, deku, lžíci, ocelový příbor, malý nožík, hrnek, krabičku s psacími potřebami. A mou železnou kouli přání. Dárek od Řemena, který mi Fyalla nebo Tahela sbalila do batohu. Pro jistotu, kdyby mi bylo smutno, kdyby nebyly se mnou, aby mě potěšily.

Teprve v tu chvíli jsem se rozplakal – seděl jsem nad otevřeným košem a svíral kouli v dlani, jak jsem to dělal celý život.

I když se vrátím v čele vojska, rozbořím Rudé věže a položím odpornou hlavu Nahel Ifrii na otcův hrob, vystavím palác a Vesnici Oblaků, vrátí se? Vyjdou jeden za druhým z mlhy a posadí se se mnou na patio?

Vyšlo mlhavé slunce a já jsem seděl na lodi.

Čekal jsem.

Když přišlo ráno, najednou jsem uslyšel zpěv.

Nějaký člověk, možná rybář, plul po proudu podél rákosí. Slyšel jsem, jak skřípají vesla a jak zpívá prostou, tklivou píseň o chytání ryb a o tom, jak ty nejhezčí přinese domů své milované. A že ty ryby jsou krásnější než šperky, které nemá a nikdy mít nebude, protože je chudý. A taky, že ryby může sníst a šperky jsou studené, tvrdé a břicho nezasytí.

Dojatě jsem se usmál. O kus dál se válčilo, kněží lidem podřezávali hrdla, hořela města a hroutily se trůny, celé noci se oblohou nesla cizí řeč bubnů, a on si dělal to svoje. Lovil ryby. Nakrmí milovanou a zbytek odnese na bazar. Oni si nacpou břicha a budou dál bojovat, bořit a pálit, a nikdy si neuvědomí, že si to můžou dovolit jen proto, že tenhle člověk nic nezapaluje a nikoho nezabíjí, jen loví ryby.

Zlehka jsem rozhrnul rákosí vpletené do sítě, abych se na něj podíval.

Zvedl vesla, vytáhl dlouhou tyč s hákem na konci a ponořil ji do vody. Pocítil jsem lítost k ubohému zaostalému hlupákovi,

který hledá své pasti na kraby, mlže nebo své vrše, přestože bylo po bouřce, řekou se včera přehnala povodňová vlna, nesoucí s sebou válečný odpad, a ty jeho pasti a sítě byly na cáry nebo je proud unášel do moře.

Rybář ale něco našel a teď to táhl do loďky. Dál si přitom skrz zaťaté zuby prozpěvoval.

Podíval jsem se pořádně a spatřil, že veselý rybář vytahuje ven… mrtvolu. Podařilo se mu přitáhnout mrtvého k loďce a uvázat ho za krk. Pak ho s hekáním otočil na záda, rozepnul mu opasek a hodil ho do lodi. Potom prohledal záňadří, ohmatal krk a našel nějaký amulet, který chvíli na to zarachotil na dně lodi, a nakonec mu sundal sandály a odstrčil mrtvolu tyčí, aby ji poslal na další cestu po proudu.

Udělalo se mi špatně. Viděl jsem, jak se zpěvem na rtech zamířil k další mrtvole unášené řekou, které ze zad trčel dlouhý šíp jako stěžeň. Vytáhl skládací nožík, šíp uřízl a stáhl z mrtvého žlutý kabátec maranaharského oddílu pěchoty. Zamyšleně prostrčil prst dírou po šípu, jako by přemýšlel, jestli se vyplatí ji zašít.

Dlouho jsem se díval, jak vesluje po řece tam a zpátky. Sledoval jsem ho se směsicí opovržení a lítosti.

Okrádal mrtvoly, ale co pro něj znamenaly nějaké bitvy ve městě? Jaký pro něj mělo význam, jestli bude dál vládnout císař, nějaký Kirenen, který chtěl vybudovat lepší zemi, jenže na to neměl dost času, nebo jestli se bude muset řídit nějakým Kodexem země, podzemním kultem a místo císařských úředníků mu budou vládnout kněží v maskách? Znamená to snad, že sandály a kabátec, za které nemusí platit, mají plout dál po řece? Ani císař, ani kněží mu sandály nikdy nedali. Dal mu je mrtvý voják. Teď si je obuje na staré plátěné boty; nejen aby vypadal elegantně. Ty boty vydrží o hodně déle. Ostatní věci prodá a bude si moci koupit durru nebo chleba, nebo hřiby masáky. Nebo dřevěné uhlí na zimu anebo olivy.

Tak to bylo, bez ohledu na to, jestli se mi to líbí, nebo ne. A ke všemu jsem měl pocit, že kdyby ten sympatický rybář věděl, kdo dřepí v rákosí několik kroků od něj, zbohatl by ještě víc. Proto jsem držel v ruce poutnickou hůl s lehce povytaženou čepelí.

Rybář po nějakém čase odplul a já jsem zase zůstal sám. Čím víc času uplynulo, tím víc jsem cítil, jak ve mně roste neklid. Bál jsem se o Bruse a taky o sebe. Nedokázal jsem odhadnout, jak

dlouho už je pryč, ale měl jsem dojem, že dost. Ať už se stalo cokoli, stejně jsem musel počkat na noc, abych mohl odplout.

Jen jsem neměl ponětí kam.

Za další dlouhou dobu jsem zase uslyšel zvuky, cákání vody a ozvěny kroků na prkenné palubě. Tentokrát se řekou sunula dvoupalubová galéra. Ležel jsem úplně nehnutě a díval se skrz rákosová stébla. Výrazně ke mně doléhalo dunění bubnů a svištění biče v podpalubí, řady vesel se pohybovaly rovnoměrně jako ploutve nějakého mořského tvora, příď rozrážela vodu a každou chvíli odhalila železný taran mířící vpřed. Na horní palubě stáli vojáci s luky připravenými vystřelit a bedlivými zraky propátrávali břehy. V koších hořely ohně a u dvou balist na přídi a zádi čekaly na rozkaz jejich osádky.

Ležel jsem jako zajíc a byl jsem si jistý, že tlukot mého srdce za chvíli přehluší jejich buben.

Jeden z vojáků najednou natáhl luk. Šíp zasvištěl do rákosí a zasáhl něco, co se mu zdálo být podezřelé. Střelec ukázal na to místo druhým šípem, který držel v ruce, a jiný voják se rozesmál.

Ještě včera všechny tyhle galéry patřily mému otci. Dnes to byly jen nepřátelské lodě.

Galéra plula rychle a neuplynulo moc času, než buben a šplouchání vesel utichly. Zaznívalo jen švitoření ptáků, šumění rákosí a cákání vody.

Že by mě Brus opustil?

Má vlastní důležitost mi přišla k smíchu. Existovala, dokud stál Tygří palác, dokud se kolem mě točily stovky věrných lidí. Měl jsem gardisty, kodexy starých mistrů, poradce. Ale teď?

Byl jsem jenom výrostek. Určitě jsem se mohl stát nanejvýš písařem ve svatyni. Jak bych mohl zvrátit to, co se stalo? Koho vzít s sebou a kam zamířit?

Kdyby byl Brus sám, mohl by se někde schovat a přežít. Byl jsem pro něj jenom zátěží.

Dlouho jsem takhle seděl, ponořený do zármutku, a pak jsem se zastyděl. Styděl jsem se při myšlence na to, co by řekl můj otec, kdyby věděl, co mě napadá.

Co by řekl Řemen? Bylo snad těch deset let v Ocelovém domě zbytečných?

Nahel Ifria taky neměla nic. Přišla z pouště, kde nedokáže přežít ani člověk, ani zvíře. A za půl roku rozvrátila tisícileté císařství v prach, porazila nás všechny, uzavřené za zdmi paláců,

vybavené moudrostí stovek kirenenských mudrců, obklopené po zuby ozbrojenými vojáky.

A měla míň než já teď.

Možná uměla tvořit. Možná získala zapomenutá jména bohů. Měla Podzemní Matku. Já jsem taky měl nadaku. Taky jsem měl moudrost neznámého Stvořitele a Cestu k Hoře. Tam, na severu, kde kdysi býval Kirenen.

Usoudil jsem, že se Brus nevrátí. V tom případě ho půjdu hledat. Jsem Kirenen. Jsem z klanu Vahadla, takže ho neopustím. Tak káže válečnická čest. Jestli zemřel, vrátím se sem, nasednu na loď a popluju dál. A pak ji nechám být a půjdu na sever. V noci, jak mi poradil. Přes Ostré hory. Na vlastní oči uvidím údolí Černých slz. Najdu místo, kde kdysi stál hrad Vahadla – Vládce ohně, sídlo mého rodu. I kdyby už tam nežili Kirenenové, určitě přežil alespoň duch místa. Dřímá v horách, skalách a na obětištích. Přivolám naše nadaku a načerpám z nich sílu. Schovám se v horách a budu hledat jména bohů. A pak se vrátím a zničím Ifrii.

Rozhodl jsem se počkat do soumraku a pak jít v Brusových stopách.

Odpoledne jsem uslyšel hlas bubnů. Zase jsem ničemu nerozuměl, kromě tří zkomolených slov, která se mi zdála být podobná jako „řeka“, „tři“ a „řetěz“.

Přesvědčil jsem sám sebe, že Brus zmizel, natolik, že když se vrátil, byl jsem si jistý, že to není on. Tím spíš, že se proplížil rákosím skoro neslyšně. Najednou u přídě vyrostl temný obrys, takže jsem popadl hůl, obnažil ostří a bodl ho do krku pod bradu.

Odrazil bodnutí vlastní holí a dopadl naznak do vody. Okamžitě se zase zvedl, vylovil odplouvající klobouk a rozzuřeně se na mě podíval.

„To jsem já! Kdybych měl špatné úmysly, už bys nežil. Bylo mě dobře slyšet na deset kroků!“

Hodil do lodi mokrý pytel, který držel v druhé ruce, a vyškrábal se na palubu.

„Slyšel jsi bubny?“

„Ano. Za soumraku jsem chtěl jít za tebou.“

„A jak jsi mě chtěl najít? A proč? Kdybych se nevrátil, znamenalo by to, že nežiju, nebo – hůř – že jsem zradil. Nebo že mě chytili, což znamená, že brzy promluvím na mučidlech. Každopádně bys měl hned začít utíkat.“

„Proč říkáš, že bys zradil?“

„Neviděl jsi mučení – já ano. Lidé to kratší nebo delší dobu vydrží, ale je hloupost předpokládat, že zůstanou nezlomeni. Jestli se někdo z tvých blízkých dostane do rukou nepřítele, okamžitě předpokládej, že řekne všechno, co ví. Je to bezpečnější. Pokud by se to stalo, pokusím se zemřít nebo si sám způsobit smrt, ale nikdy nevíš. Teď se konečně zkus prospat. Máme před sebou celou noc. A co je horší, je poslední, kterou budeme riskovat v lodi.“

„Proč?“

„Kam mířilo hlášení, když tudy procházelo?“

„Mohlo být všeobecné. ‚Všem uším.‘ Pokud Nahel Ifria převzala moc, bude posílat spousty takových hlášení.“

„Na to bylo příliš krátké. A pokud nebylo všeobecné?“

„Pak mířilo k ústí. Do přístavu v Čendžabádu.“

„Což znamená, že chtějí uzavřít řeku.“

Rozesmál jsem se.

„Jak se dá uzavřít řeka?“

„Stačí tři galéry, zakotvené v proudu jedna vedle druhé. Otočí se přídí k proudu a vyhodí kotvy. A pak se paluby spojí řetězy. Mezi boky lodí plných lučištníků nepropluje nikdo živý.“

„Jedna galéra už plula vzhůru…“ řekl jsem. „Dozvěděl ses něco?“

„Nedaleko odsud je osada. Pozoroval jsem ji jenom z úkrytu. Svobodní lidé nižších kast. Tedy, do včerejška svobodní. Hlavně Hirukové a Karahimové, dvě zámožnější rodiny Afraimů. Slyšeli jen řeči. Že se vrací Kodex země. Ženy rodilých Amitrajců okamžitě začaly balit a zařizovat si Dům žen. Ostatní nakládají majetek na vozy a chtějí utéct. Taky se říká, že hněv Podzemní Matky ještě nebyl utišen a poddaní holdující cizáckým móresům, náboženstvím a porušující Kodex země, mají poslední příležitost se obrátit. Jestli se opozdí, vrátí se sucha a zachvátí je Pouštní oheň. Všechno jsou to ale jen povídačky. Nikdo neví, co bude dál. Někteří už připravují zásoby, aby je odevzdali kněžím, jiní je zahrabávají do země. Každopádně už hostinský rozbíjí sudy s pivem a palmovým vínem. Kněží ještě nedorazili.“

„A co budou pít?“

„Vodu a mléko. Podzemní Matka nedovolí nic, co přináší ‚nepřirozenou a hříšnou‘ radost. Dokonce ani není povoleno cokoli upravovat. Taky není dovoleno ulehčovat si život. Musíš soustředěně a s úctou lopotně pracovat ve prospěch země a připravovat se na válku, abys získal zpět její dědictví.“

„Aby se všechno stalo jedním," dodal jsem.

„*Hafram akydyl*. Řekl jsi pravdu," odpověděl a spokojeně se usmál. „Myslel jsem, že náboženství impéria znáš lépe."

„Znal jsem. Ale zrovna tohle ne moc dobře. Podcenil jsem ho, protože jsem si myslel, že už se nevrátí."

„Ale mýlil ses," konstatoval smutně a lehl si. „Teď musíme jít spát."

„Sitare Tendzine?"

„Ano?"

„Kam míříme?"

„Co nejdál. A kam bys chtěl jet ty?"

„Za Ostré hory. Do Kirenenu. Domů."

Usedl do lodi.

„To není dobrý nápad. Už tam na tebe čekají. Dalo se to lehce předpokládat. A navíc to nemá smysl. Je to jen divoká, zničená provincie, kde nežije skoro žádný náš rodák. Několik polí, pár cest a jedno přístavní město. Kangabád. Vystavěný znovu, po amitrajsku. Všichni byli vysídleni. Do Kandaru, k řece Figiss, do stepí Ossiru. Do Kirenenu byli nahnáni jiní. Teď je to kangabádská provincie. Kirenen už není."

„Tak kam?"

„Až za známý svět. Tam, kde končí mapy. Tam, kde tě nikdo nenajde."

„Neřekneš mi to?"

„Řeknu. Ale dnes ještě ne. Čím méně víš, tím lépe."

Celou noc jsme se opatrně plavili těsně u břehu, tiše a pomalu. Od meandru k meandru. Napínali jsme zrak, abychom se ujistili, jestli už se na řece nekolébají galéry spojené řetězy. Za nějakou dobu si oči zvykly na šero, ale stejně jsem viděl zádě lodí mířící vzhůru v každém ostrůvku rákosí i mezi vlnami.

Svítil jen jeden měsíc, Tahim, takže panovala temná noc. Naslouchali jsme a sami se dorozumívali gesty nebo co nejtišším šepotem. Zvuk se nad vodou dobře nese, takže jsme chtěli zaslechnout každý krok na palubě, zašplouchání vody kolem kotevních řetězů, cinknutí zbraní, útržky hovoru.

Když nebe na východě začalo blednout, vpluli jsme do ústí nějaké říčky a ukryli se pod převisem vysokého břehu. Z druhé strany nás měly chránit větve převislé vrby a rákosí, ale stejně jsme překryli loď sítí, do níž jsme vpletli proutí a rákosové stvoly, aby nebyla vidět. V dohledu nebyl nikdo a na březích se

rozkládala blata, skupinky stromů a travin, zplihlých a spálených suchem.

Byl jsem tak unavený, že jsem se skoro nedokázal najíst. Kousky sušeného masa a sýr mi rostly v ústech, a když jsem se napil z měchu, oční víčka mi sama od sebe klesla. Vplížil jsem se pod plachtu a usnul jsem, ještě než vyšlo slunce.

Další den, nebo spíš další noc, těsně po soumraku, jsme pluli jen kousek – možná míli, možná dvě – než jsme nalezli rákosí a vhodný plochý břeh. Vyložili jsme koše, do nichž jsme přeložili část zásob. Brus mi přikázal, abych se svlékl. Sám si taky sundal oblečení, takže jsem se musel brodit mezi rákosím jen v bederní roušce a bez bot.

„Jestli tě někdo uvidí, hned si všimne, že jsi mokrý, a dojde mu, že ses brodil řekou. Každá věc, kterou se někdo o tobě může dozvědět pohledem, se pro něj může stát vodítkem."

Pak mi nařídil čekat vleže na břehu a nasedl do loďky. Pokoušel jsem se nemyslet na nic, nedumat nad svým osudem a jen se soustředit na to, co dělám, ale když jsem se díval, jak vyplouvá na řeku, začalo mi být smutno. Celou dobu jen něco ztrácím. Můj svět je čím dál chudší. Kdysi – měl jsem pocit, že před měsíci, nebo dokonce lety – jsem měl dojem, že nemám nic. A skutečně jsem v podstatě nic neměl, ale stačilo, abych něco potřeboval, a ono se to okamžitě objevilo. Loďka, galéra, flotila lodí, kůň, stádo koní, cokoli. Jako bych neměl nic, ani vlastní peníze, ale zároveň všechno.

Teď se veškerý můj majetek vešel do cestovního koše. Takže mi bylo líto lodi. Vezla mě, poskytovala mi úkryt a umožňovala mi pohodlně spát i za deště.

Brus odplul doprostřed řeky, nahý, dokonce i bez bederní roušky. Pak sáhl ke dnu a vytáhl dřevěnou zátku. Loď se naplnila vodou a zmizela v hloubce, zatímco můj ve tmě skoro neviditelný průvodce s tichým odfukováním plaval ke břehu.

Od této chvíle měl být mou jedinou střechou nad hlavou cestovní klobouk, pevný jako miska, upletený ze zdřevěnělé kůry a natřený pryskyřicí, případně slaměný plášť do deště.

„Obraťsi kabátec naruby jako já," řekl Brus. „Ta kastovní žlutá je moc zářivá, svítíš jako pochodeň."

Vnitřní strana kabátce byla pošita neutrálním tmavě hnědým materiálem, který byl ve tmě sotva postřehnutelný.

„Teď si uprav pásy koše tak, aby ti seděl pevně jako sedlo na koňském hřbetě. Nesmí tě dřít. Pořádně si zavaž pásky klobouku. Přitáhni si tkanice bot. Kotníky musejí být zpevněné.“

Vytáhl zpoza košile Věc – „severní oko“. Skleněnou kouli, v níž plaval kámen ponořený do vody, který vypadal jako oko, obracející se zorničkou vždycky k severu. Potěšilo mě, že ho má.

Vyrazili jsme přes pusté podmáčené louky, které byly donedávna strašlivými blaty. Teď tu stály jen kaluže a mělká bahenní jezírka. Celé měsíce sucha z nich vysály skoro všechnu vodu.

Brus pochodoval rovnoměrným, ani rychlým, ani pomalým krokem. Hůl si dal za krk a přehodil přes ni ruce.

„Myslel jsem, že poutnicka hůl slouží k opírání,“ řekl jsem.

„To je zvyk,“ vysvětloval. „Celá léta jsem takhle nosil kopí. Při chůzi se unavují nejen nohy, ale i ruce.“

„Ale takhle budeš na celé míle poznat jako voják,“ odvětil jsem. „Nebo dokonce jako binhon-pahan-dej.“

„Setník si kopí nenosí sám,“ řekl. „Setník si veze zadek na koňském hřbetě.“

Hůl však sundal a opíral se o ni, jak to dělají poutníci.

Když kráčíte nocí, čas se prodlužuje a nemilosrdně se táhne. Není na co se dívat. Všude je jenom tma s různými odstíny. Skvrny, v nichž unavený zrak lehce spatří nebezpečí. Šli jsme a šli, až mě kvůli koši začala bolet ramena a pocítil jsem, jak je hrozně těžký.

Ale pokračovali jsme dál.

Nakonec jsem se Bruse zeptal, kdy si odpočineme.

„Do půlnoci je ještě daleko,“ odpověděl. „Noc teprve začala.“

Neuběhla totiž ani hodina. Byl jsem přesvědčený, že už skoro nastává hodina vlka a brzy začne svítat.

Po nějaké době se nám nohy začaly nořit do mlaskajícího bláta a museli jsme ho obcházet. Blata páchla a nad nimi kroužila hejna nesnesitelně bodajících moskytů.

Nad ránem jsme šli ještě dost dlouho a místo k odpočinku jsme si našli, až když svítalo.

V místě, kde bylo místo mazlavého bláta trochu trávy, jsme k sobě ohnuli vrcholky několika mladých stromků a svázali je provazem. Vnitřek přístřešku jsme vystlali větvemi a náručemi rákosu.

Měl jsem dojem, že blata nemají konce.

Následující noci byly stejné. A co hůř, procházeli jsme kolem stejných jezírek a skrz podobné hájky stromů nebo keřů. Začal jsem mít podezření, že už jsme dávno ztratili směr a chodíme pořád dokola. Měl jsem strach, že půjdeme tak dlouho, až nám dojde voda a pak jídlo, a tím skončí náš útěk. Začneme pít kalnou bahenní vodu, až nakonec oba padneme hladem a bahenní horečkou.

Taky jsem se bál, že cestou napříč blaty nakonec narazíme na obětiště. Snažil jsem se vyhlížet jeho poznávací znamení: prastaré kameny rozestavěné do kruhu, podivné pokřivené stromy, rostoucí v kruhu, nebo přerostlé rostliny či okrouhlé plochy holé země, na nichž nic neroste.

Ale nic takového jsem nenašel.

* * *

Když po několika dnech blata skončila a začal suchý les vonící pryskyřicí, neskutečně se mi ulevilo. Rychle se však ukázalo, že cesta lesem je stejně strastiplná jako blata, i když je o něco rychlejší. Už jsme nemuseli obcházet třasoviska, ale zato jsme neměli vodu. Měli jsme každý jen jeden měch, což znamenalo, že brzy začneme trpět žízní. K tomu všemu jsem cítil, že mám na sobě spousty prachu a zaschlého potu a že mě kůže svědí špínou.

Když se objevilo světlo úsvitu, Brus mi ukázal, jak najít stromy, které v sobě mají trochu vody, a jak ji sbírat naříznutím větví. Ukázal mi, jak vypadají žahavé výhonky, kterým se musím vyhnout, jak hledat jedlé kořínky a ořechy a které listy léčí rány.

Ztratil jsem pojem o čase.

Den, noc, den, noc.

Měl jsem pocit, že už si nepamatuju sluneční svit. Další noc začalo pršet. Myli jsme se v dešťových kapkách, natahovali pláště tak, aby chytaly vodu, a nechali jsme ji stékat do kotlíku. Ztratili jsme spoustu času, ale aspoň jsme si naplnili měchy.

Jedné noci jsme našli cestu protínající les a rozhodli se jít aspoň kousek po ní, až se budeme moci zorientovat, kde jsme. Brus každou chvíli vytahoval „severní oko“, ale nelíbil se mi jeho neproniknutelný výraz, když se díval střídavě na amulet a na hvězdy.

Když jsme šli po cestě, narazili jsme na vojáky. Byli dva a hned bylo jasné, že to není hlídka a že rozhodně nepatří k vítězům.

Byli to naši vojáci.

Setkali jsme se s nimi těsně před úsvitem.

Stáli na cestě. Jeden s kopím v ruce, druhý s mečem. Neměli štíty ani pancíře, jeden z nich měl hlavu ovázanou hadrem nasáklým krví.

„Co jste zač?“ zvolal ten s kopím, sotva nás zahlédl.

„Zmizíme v lese,“ sykl Brus.

Z lesa však vyšli další tři, přesně z míst, kam jsem chtěl odbočit.

Ti měli plátové zbroje, ale tak zrezivělé a špinavé, že se nedala odhadnout jejich barva. Vypadali stejně nuzně. Už jsem věděl, že nepřešli na stranu Podzemní Matky, takže jsem se zaradoval.

„Ptal jsem se, co jste zač?“ křikl kopiník. „Sedláci?“

„Začni raději ty, vojáku,“ zavrčel Brus. „Jednotka, hodnost, jméno?!“

Stáli okolo nás. Jakoby nedbale, s meči v rukou. Nelíbilo se mi to.

„Teď,“ promluvil jeden z nich, s ovázanou rukou, jediný, který měl zprohýbanou přilbu, „to asi bude oddíl ‚Nebožtíků‘, ne?“

„Nechte nás projít,“ poprosil jsem je. „My taky utíkáme před vojáky Nahel Ifrii.“

„My snad někam utíkáme?“ řekl další. „Kam máme utéct? Už jsme mrtví. Kde jste byli, když nás masakrovali? Když už sví válčí proti svým, tak to je podle mě konec. Pak už jde o to zachránit jenom vlastní zadek.“

„Co máte v koších?“ kopiník si nervózně olízl rty. „Nechte je na zemi a jděte svou cestou.“

„Tak to ne,“ ozval se někdo. „Viděli nás. A takové jako my, pane, obětují ve Věžích. A platí za zprávy.“

Brus sundal koš a pomalu ho položil na zem.

„Dělej to, co já,“ řekl. „Sundej koš, Ardžuku.“

Sňal jsem koš, ale sotva jsem ho stihl postavit, ozvalo se zasvištění.

Když jsem zvedl hlavu, kopiník někam slepě kráčel, měl rozpažené ruce a z úst mu vytékala stružka krve.

Viděl jsem, jak se Brus otáčí s mečem v jedné a s holí v druhé ruce, jak se na něj vrhají dva vojáci máchající mečem a ostatní se ženou mým směrem. Otočil jsem konec hole a mávl jsem jí. Slyšel jsem, jak z druhého konce vyjíždí čepel a s cvaknutím se

upevňuje. Voják, který byl blíž ke mně, se zaštítil mečem, takže jsem ho udeřil druhým koncem nad loket a bodl ho do tváře.

Otočil jsem hůl podél těla a zabodl mu ostří do břicha, ještě než jsem si stačil uvědomit, co dělám. Tisíckrát jsem to dělal ve vzduchu různými kopími nebo holí s hrotem obaleným kůží, ale poprvé v životě jsem ucítil, jak čepel proniká do těla.

Voják vyvalil oči a překvapeně sledoval, jak zrudlá ocel opouští břicho. Praštil jsem ho do boku opačným koncem hole, abych ho dostal z cesty. Druhý, který stál za ním, se však stačil krýt před úderem mé hole a zablokoval ji rukou, svíraje její hrot někde pod paží.

Otočil jsem svým koncem, tasil meč a sekl ho do skráně. Kryl se vylámanou čepelí, když se v tu chvíli ozvalo ocelové zařinčení a kolem krku se mu znenadání obtočil řetěz s drobnými oky. Uskočil jsem stranou a zabodl mu hrot hluboko do podpaží.

Brus stál vedle mužů ležících na stezce a z konce jeho poutnické hole vyčníval řetěz. Trhl dozadu, otočil vojáka a odmotal řetěz, který pečlivě nasoukal zpátky. Pak nasadil dřevěnou pochvu a otočil s ní. Na druhé straně ukryl meč a hůl byla zase holí.

„Zapomněl jsem se tě zeptat, kde ten řetěz je," řekl jsem.

„Není dobré se rozptylovat," odpověděl. „Špehovská hůl má spousty možností. Je potřeba cvik, aby sis dokázal rychle vybrat."

„Myslel jsem, že jim ty koše chceš dát," řekl jsem. Začínaly se mi třást nohy.

„Ne. S košem na zádech se špatně bojuje."

Musel jsem se posadit na zem. Cítil jsem se slabý a strašlivě unavený, jako bych šel dva dny bez přestávky. Díval jsem se na své vlastní vojáky, kteří nepřešli na nepřítelovu stranu, nevzdali se a teď se za odměnu stali lovnou zvěří v lesích, aby byli zabiti tím, komu byli věrní. Svět začínal být příliš nesrozumitelný a komplikovaný.

Díval jsem se na zešedlou tvář se ztuhlým výrazem utrpení, patřící tomu, kterého jsem bodl do břicha. Měl doširoka otevřené oči.

Voják, kterého jsem proklál mečem, pořád žil, dusil se a bojoval o každý nádech. Další se pomalu pohyboval, drásaje prsty hlínu, a další děsivě ječel. Brus vytáhl ze záňadří krátký široký nůž a přešel k němu.

„Brusi!“ vykřikl jsem. Nezareagoval. Poklekl k vojákovi, jemně ho vzal za ruce a pak ho bleskově bodl do krku. Voják sebou zoufale trhl a jeho nohy sebou zaškubaly, rozrývajíce okovanými podrážkami trávu a udusaný povrch cesty.

Křik utichl.

Když jsem viděl, jak se můj průvodce sklání nad dalším umírajícím, zabodl jsem pohled do země.

„Ne… prosím… ne… mami…“ uslyšel jsem a pak zazněl krátký, děsivý výkřik.

Do této chvíle jsem si myslel, že poražený v boji okamžitě upadne a zemře. Rychle a bez zbytečného utrpení. Neuvědomoval jsem si, že dokonce i někdo probodnutý mečem může umírat celé hodiny.

Slyšel jsem, jak boty vojáků šustí po zemi, když je Brus jednoho po druhém odtahoval do lesa. Pak prohledal keře a hodil na cestu dva roztrhané, mnohokrát zašívané pytle.

Mlčel jsem. Brus vysypal obsah pytlů, ale moc toho nebylo: nějaké hadry, pomačkaný hrnek, zplesnivělý kousek sýra zabalený do umaštěného papíru. Našel plochý, skoro prázdný měch. Přidržel ho mezi koleny a nalil si vodu na zkrvavené ruce a nůž.

„Válka je triumfem nezbytnosti,“ promluvil, zatímco splachoval krev a důkladně si omýval ruce. „Příliš často neděláš to, co je správné nebo ušlechtilé, ale to, co musíš. Oni se rozhodli, že nás musí oloupit a zabít. Byli hladoví, uštvaní a opuštění. Proto jsme museli zabít my je. A proto to bylo nutné dokončit, když už byli poraženi. Nebylo možné je zajmout. A nechat je umírající na cestě by bylo kruté a nebezpečné.“

Mlčky jsem přikývl.

Šli jsme po cestě celou noc, než jsme našli potok a vešli podél jeho toku do lesa, abychom se umyli, napili a přenocovali uprostřed hustého hájku. Další noc jsme se vrátili na cestu.

Tehdy jsme potkali obyčejného poutníka. Sotva přišel soumrak, uslyšeli jsme dusot kopyt a okamžitě jsme uskočili mezi stromy, kde jsme padli na zem a čekali, až projede.

Byl to jeden jezdec, jedoucí rychle na velkém grošovaném koni. Víc jsem toho nestačil zahlédnout. Počkali jsme, až utichne dusot kopyt, pak ještě chvíli a nakonec jsme se vydali na další cestu. Pro jistotu okrajem lesa.

Myslím, že jsme prostě byli unavení. Navíc muž, který nás předjel a schoval se za houštinou keřů zhruba o dvě stě kroků dál, seděl úplně tiše. Dokonce ani jeho kůň nevydal sebemenší zvuk.

„Dobrý večer, poutníci," ozvalo se ze tmy.

Oba jsme ztichli, připraveni skočit a s prsty svírajícími rukojeti poutnických holí. Seděl na ležícím koni. Zvíře trhlo hlavou, zvedlo se na nohy a jezdec se jen zakolébal v sedle a sjel na cestu.

Měl na sobě kirenenský kabátec s klanovými výšivkami, cestovní klobouk připomínající mělkou misku, nůž na levém boku, meč u sedla a luk na zádech. Ohromeně jsme se na něj dívali.

„Všiml jsem si, že jste se schovali, když jsem projížděl kolem. Cestujete v noci a před všemi se schováváte, takže si myslím, že nejste nebezpeční. Dovolte, abych se vám podíval do tváří. Zvedněte trochu krempy klobouků, děkuji. Jsem Lemieš, syn Loďaře, kai-tohimon klanu Hus."

Mlčeli jsme.

Vypadal neskutečně. Mohl se nám zdát nebo pocházet z nějaké pohádky, ale nemohl přece doopravdy existovat.

„Podíval jsem se vám do tváří. Teď vím, že vám můžu věřit. Vidím obličeje osvícených a zkušených lidí. Ale také vidím únavu, vidím dlouhou cestu a vidím strach pronásledovaných. Proto říkám ano – navštivte můj dům. Jediný uprostřed téhle pustiny. Odpočinete si, najíte se a vykoupete. A za odměnu mi budete vyprávět, co se děje ve světě. Byl jsem v osadě Hazyl Gyr za lesem, ale tam nejspíš všichni zešíleli. Blouzní, jako by měli horečku. Vy přicházíte z daleka, takže byste mohli něco vědět."

„Děkujeme, pane," odpověděl Brus. „Jsme Sindarové. Já se jmenuju Tendzin Byrtalaj a tohle je můj synovec Ardžuk Hatarmal. Brzy se stane úředníkem. Vracíme se domů."

Dál jsme kráčeli, držíce se postroje jeho koně. Pryč od cesty kamenitou stezkou a pak přes háj. A potom jsem skoro vykřikl překvapením.

Lemiešův dům vypadal jako kirenenská usedlost, namalovaná na plátně. Vystavěná do čtverce, s dvojitou valbovou střechou pokrytou taškami, stojící u potoka. Viděl jsem teplé světlo proudící ven okny a kouř linoucí se z komínů.

Zdálo se mi, že sním, když jsem procházel dvoukřídlou bránou, když jsem se díval na obyvatele tohoto domu, kteří vyšli ven, aby nás přivítali. Naposledy jsem takové suknice a kabátce, potištěné listy s geometrickými vzory, viděl ve Vesnici Oblaků.

„Vítejte v našem domě, poutníci,“ řekla tmavovlasá žena, držící tác se dvěma maličkými šálky ořechového odvaru a dvěma zákusky.

Brus poděkoval, bezradně se rozhlíželje kolem, a pak si čichl k odvaru, jako by ho viděl poprvé v životě. Já jsem měl jednodušší roli a nemusel jsem nic předstírat. Prostě jsem civěl s doširoka otevřenýma očima jako hlupák.

Vzali nám koše a pak nás zavedli přímo do lázně, obložené světlými leštěnými kameny. Všude byly lampy, na hladké podlaze stály okrasné stromky v kameninových květináčích. V lázni už byly připraveny dva obrovské džbery naplněné vroucí vodou, na stole ležely ručníky, miska výtažku z mydlice a houby.

Když z vedlejších dveří vyšly dvě mladé služebné, nahé, lesknoucí se olejem, a začaly míchat mydlici, ucítil jsem, jak se něco ve mně rozplývá nadšením.

Brus vykřikl a vystrkal mě z lázně a pak se otočil ke dveřím a sevřel v dlaních klobouk.

„Nesmíme… To není správné…“ vykoktal ke smějícímu se domácímu. „Nesmíme se dívat na ženské tělo bez souhlasu Podzemní Matky… Nesmíme se obnažovat, to je špatné…“

„Co se dá dělat,“ řekl Lemieš. „Ale pokud dívky odejdou, budete ochotni se umýt? Chtěli bychom se s vámi najíst a bez toho… to z různých důvodů nebude možné. Takový je náš zvyk, odpusťte. Nechceme na vás přivolávat hněv vaší bohyně.“

Souhlasili jsme jako dva prosťáčci, s pohledy zabodnutými do země. Něco jsme si při tom bručeli pod nosem. Byli jsme Amitrajci. Vraceli jsme se domů, do pouštní osady. Nebýt Bruse, okamžitě bych na to zapomněl.

* * *

„Nevěřím mu,“ zašeptal Brus, když jsme seděli ve vodě. „Nikdy jsem neslyšel o žádném klanu Hus. Nikdy jsem neviděl kai-tohimona, který bydlí na selském statku. Na druhou stranu, odkud by se tu vzalo klanové sídlo?“

„A kde je jeho klan? Všichni bydlí v tomhle domě?“ zeptal jsem se. „Stejně je mi líto, že jsi ta děvčata musel poslat pryč.“

„Jeho žena sama vítá hosty a má zmalovaný obličej jako herečka. Ten, co od něj převzal koně, byl jeho syn. Nelíbí se mi to. A navíc všichni, muži i sloužící, nosí sváteční šaty. Jejich klanové

znaky jsou podivné,“ odpověděl. „Nedotýkej se mydlice, ani bys neměl vědět, co to je.“

„Tak co uděláme? Je to past?“

„Ten dům už tu stojí dlouho. Sváteční šaty už byly mnohokrát zašívány a upravovány. Oni je nosí už léta. Není možné, že by se tu objevili jen kvůli nám.“

„Musím si vzít trochu mydlice. Jinak to ze sebe nesmyju.“

* * *

Všechno tu bylo zvláštní. Seděli jsme ve velké jídelně jako vážení hosté. Byli jsme usazeni na polštáře, dívali se na dřevěné misky a tácy s jídlem, jaké se obvykle podává při pozdní snídani. Za okny panovala noc a v ohništi v rohu místnosti praskal oheň.

Kolem nízkého stolu seděli všichni obyvatelé domu, dokonce i sloužící, s výjimkou staré ženy a chlapce, kteří obsluhovali u stolu, ale pak si přisedli i oni.

Brus si zkoušel nabrat nakládanou zeleninu lžící, nejistě očichával paštiky, jako by nevěděl, co to je, a pokorně nechal domácího pána, aby ho učil, jak se nabírá paštika kouskem chleba. Lemieš byl fascinovaný. Vysvětloval nám účel každé věci a vyprávěl o každém jídle, jako by je vymyslel sám.

Marinované maso bylo příliš sladké, rybí paštika moc ostrá, ale přesto jsem měl pocit, že jsem nikdy v životě nejedl nic lepšího.

Lemiešova dcera na jeho prosbu přinesla citeru a zahrála. Bylo to strašné, ale stejně jsem se cítil, jako bych se vrátil domů. Mohl bych ji poslouchat hodiny.

Po večeři přinesli Lemiešovi krabičku s bylinami a dýmku. Brus měl kamenný obličej, a dokonce ani nepolkl naprázdno. Na byliny se ani nepodíval.

Domácí pán byl bez sebe dychtivostí po novinkách, ale přesto nás nepobízel. Nakonec se nás zeptal, co se děje, nezávazně a diskrétně, takže jsme mu ve zkratce a napřeskáčku povyprávěli to, co by mohli vědět dva venkované, zaskočení převratem v hlavním městě.

Účinek byl ohromující. Lemiešova žena zbledla jako stěna, což bylo postřehnutelné dokonce i pod podivným líčením, a on sám nehnutě seděl a naslouchal, svíraje pěsti a podvědomě zatínaje čelisti.

„Tygří trůn… byl svržen?“ zeptal se bezradně. „Císař je mrtev? Vrací se Kodex země?!“

„Nadešel čas hněvu Podzemní Matky,“ řekl Brus. „Seslala na nás sucho, abychom se vzpamatovali. A pak vyslala z Nahel Zymu věštkyni, nazývanou Pouštní oheň, která ráčila smést cizáckou dynastii a sežehnout ji svatým plamenem. To nám řekli.“

„Takže je pravda, co jsem si celý život myslel,“ procedil rozzuřený Lemieš skrz zuby. „My, Amitrajci, jsme hlupáci! Pravdu mají barbaři, kteří si při pohledu na nás odplivují. Jsme nevolníci a jediné, co známe, je otroctví. Pro nás i pro všechny ostatní. Jednou jsme dostali dynastii, která přinesla něco víc než jen bič. Mohli jsme se naučit, jak žít jako civilizovaní lidé. Od těch, které jsme kdysi zničili. Mohli jsme mít zákony, cesty, hudbu, mýt se, stavět a obchodovat. Konečně jsme mohli pochopit, co je to čest a svoboda. Mohli jsme se naučit Cestu k Hoře jako všichni lidé na světě. Ale my ne. Proč? Není lepší se zase odevzdat do otroctví hlupákům v maskách a knize, v níž není nic kromě nesmyslných zákazů? Zase budeme jen banda divochů, vrhající se na celý svět jako rozzuření psi. Zase budeme rýt zemi nehty tam, kde by normální člověk sáhl po lopatě. Zase budeme pálit všechno, čemu nerozumíme. Protože to přikazuje starý, barbarský kodex. Zákon divokých, pouštních kočovníků!“

„Tohle nesmíme poslouchat…“ vykoktal Brus s pohledem upřeným do země.

„Ach, naposledy v životě uslyšíš, co ti říká svobodný člověk!“ vykřikl Lemieš. „Naslouchej něčemu, co už víckrát neuslyšíš a čemu se říká pravda! Jsem Amitrajec stejně jako ty. Ale ode dneška na to nechci myslet. Odteď už budu jen Lemieš, syn Loďaře z klanu Hus. Já i celá moje rodina. Budeme žít tady. Neoblečeme si klanové hadry a nenecháme se rozdělit a krmit kaplany jako domácí zvířata. Možná na nás v téhle pustině zapomenou. A pokud ne, budeme bojovat. Uděláme to, co by na našem místě udělali Kirenenové. Víš proč, sitare Tendzine? Protože jsme poslední Kirenenové. Zapamatuj si nás. Zapamatuj si, jak vypadá tenhle dům. Zapamatuj si, co jsi jedl a jak se zachází s poutníky, kteří jsou sami, unavení a hladoví. Tomuhle všemu se říká civilizace. Zapamatuj si to, můj ubohý, nevědomý příteli, protože pak svět úplně nezemře.“

* * *

Dlouho jsem ležel a díval se do stropu. Možná proto, že jsem odvykl spát v noci, nebo kvůli měkké posteli a světlým stěnám. Nebo proto, že jsem nedokázal zapomenout na slova Amitrajce, který si hrál na Kirenena. Já jsem byl Kirenen a hrál jsem si na Amitrajce. Oba jsme byli ve svých rolích téměř dokonalí. A já bych dal všechno za to, abych si to s ním mohl vyměnit.

Ráno jsme snědli snídani, jako by se nic nestalo. Dostali jsme odvar, horké chlebové placky a tvarohovou pomazánku. Dal nám i jídlo na cestu, pečlivě zabalené do ubrousků.

„Nepřinesli jste mi dobré zprávy," řekl. „Ale to, co jste mi řekli, bylo důležité. Teď budeme připraveni."

„Proti hněvu bohyně se nedá udělat nic," odpověděl mu Brus. „Nedá se zastavit, stejně jako se nedá zastavit bouře."

„To není žádná bohyně, příteli," řekl Lemieš. „Je to jen jeden z duchů živlů. Nadaku. Jedna z podivných bytostí, které na tomhle světě žijí společně s námi. Nic nevytváří ani nic nedává. Pamatuj si to, můj příteli, protože až jednou spatříš skutečného boha, poznáš ho okamžitě. Je to ten, co dává život, ten, co vytváří svět a k němuž všichni směřujeme. Je o hodně vyšší než tvá bohyně, větší než celý svět. Jeho velikost nezávisí na takových nesmyslech, jako je to, co kdo snědl, jak se oblékl, s kým se oženil nebo s kým se vyspal. A nepotřebuje od nikoho krvavé oběti ani blázny v rudých pláštích a maskách, abys mu porozuměl."

„Děkujeme ti za pohostinství," odpověděl Brus tiše. „Prosím, vezmi své lidi a odejděte odsud. Co nejdál. Slyšel jsem, že i Kirenenové dokáží utíkat, schovávat se a bojovat léčkami, když jsou nepřátelé příliš početní."

„Ne, sitare Tendzine," odpověděl Lemieš. „To by mi nedovolila čest. Věř mi, já sám vím nejlíp, co by udělali skuteční Kirenenové. Zůstali by v rodovém sídle a žili klidně, rozumně a civilizovaně. A kdyby byli napadeni, bojovali by do posledního. Vím to, protože já sám jsem Kirenen."

* * *

Dlouhou dobu jsme mlčeli, zatímco jsme kráčeli po cestě – po dlouhém čase poprvé za denního světla. Nevěděli jsme, co říct.

Okolo poledne jsme dorazili k širší cestě, ale nedokázal bych odhadnout, jestli to byla stejná cesta, kterou jsme kráčeli přes les, nebo nějaká jiná. Myslím si ale, že byla jiná, protože ta předchozí

byla skoro prázdná a tady jsme se museli už dvakrát schovávat, protože jsme zaslechli dusot koňských kopyt. Poprvé to bylo pět jezdců, podruhé jen dva.

„Musí to být vojsko," řekl Brus. „Pokud už stačili znovu zavést Kodex země, nikomu kromě kněží a vojáků nebude dovoleno cestovat jinak než pěšky – a to jen s jejich souhlasem."

„Proč se přes den neschováme?"

„Blížíme se k řece. Je tam malé městečko a most. Určitě je uzavřený a jsou na něm hlídky, takže musíme přijít na způsob, jak se přes něj dostat, a to půjde jen za dne. Není to moc důležitý most, takže doufám, že něco vymyslím. Pamatuj, vždycky je nejjednodušší ukrýt se ve městě. V pustině je málo lidí, a proto k sobě připoutá pozornost kdokoli."

Po nějaké době nás minul dvoukolák tažený voly. Sedlák, který na něm vezl hromady balíků, zavinutých do plátna, šel vedle vozu a v ruce měl hůl. Nepozdravil nás ani nám nenabídl svezení.

„Budeme procházet kolem zátarasů a strážních stanovišť u cest," řekl Brus. „Nedá se tomu vždycky vyhnout. Musíš si zapamatovat pravidlo čtyř podobností. Jestli tě hledají, dostanou popis. Jednoduchý, takový, jaký dokážou pochopit obyčejní vojáci a naučit se ho nazpaměť. Pokud se s tím popisem shoduješ v jednom bodu, začnou si tě všímat. Jestli ve dvou, začnou mít podezření. Pokud ve třech, stáváš se podezřelým a pak obvykle musí rozhodnout důstojník, co dál. Jestli se tvůj vzhled shoduje s popisem ve všech čtyřech bodech, jsi ten, koho hledají, a budeš zatčen. Nezajímá je, jestli už dřív zadrželi někoho podobného. Tohle je armáda. Když mají přivést mladíka správného věku, vypadajícího a chovajícího se jako následník Tygřího trůnu, pak čím více jich přivedou, tím lépe. Je lepší najít pět císařů než jen jednoho. K tomu, aby ses dostal přes kontrolní stanoviště, potřebujeme lest."

„A nemohli bychom se tomu mostu vyhnout?"

„Už nemáme loď a řeka je příliš prudká a zrádná."

Cesta zase vedla lesem, ale nebyl už tak hluboký jako předtím. Každou chvíli jsme procházeli skalnatým vřesovištěm, porostlým keři.

Když jsme vycházeli z dalšího háje, naskytl se nám zvláštní pohled.

Na cestě stál nahnutý dřevěný dvoukolák, na němž seděl kněz Podzemní Matky v rudém plášti, schovával se před sluncem pod

slunečníkem a jen taktak udržoval rovnováhu. U osy naříkal chrámový akolyta s vyholenou hlavou, taky v rudém oblečení, ale tvořeném širokými kalhotami, napevno staženými kolem nohou černými řemínky, a podivným kabátcem, zahalujícím jen jednu ruku.

Při pohledu na nás kněz shodil kápi a jedním pohybem si nasadil masku lesknoucí se jako zrcadlo.

„Hej, vy tam!“ Knězův hlas zněl, jako by měl v hrdle ocelové struny. „Rychle sem! Pomůžete tomu nešikovi!“

Brus se zašklebil zvláštním úsměvem, který mi kdovíproč připomněl vlka.

* * *

„Nenajdou je?“ zeptal jsem se později, když jsem seděl na dřevěném kozlíku a díval se na oslí zadky.

„Dřív nebo později ano,“ odpověděl ocelový hlas zpoza zrcadlové masky. „Najdou dvě nahé bezejmenné mrtvoly. Ty jejich masky pro nás znamenají obrovskou výhodu, Ardžuku. Až dojedeme do města, budeš muset slézt z kozlíku a jít pěšky. Žádný voják si akolytu kráčejícího pěšky a vezoucího pohodlně usazeného kněze nespojí s prchajícím následníkem trůnu. Ale město a stanoviště jsou vždycky riziko. Je čas, aby ses dozvěděl, kam míříme. Kdyby se něco stalo, dostaň se za každou cenu do Sauragaru. Odtamtud pokračuj do malého města na okraji pouště, které se jmenuje Nahigyl. Tam se přidáš ke karavaně pašeráků soli, mířících přes poušť.“

„Ale kam?!“

„Za poušť Konce světa a Bariérové hory. Do země příšer, barbarů a bestií. Do země, odkud připlouvají vlčí lodě.“

Mlčel jsem.

„Vždyť tam nepřežiju ani chvíli. Medvědí lidé jsou lidožrouti a posádky vlčích lodí tvoří mrtví a přízraky!“

„Pohádky. Je to jediné místo na zemi, kde tě Nahel nedokáže najít ani dopadnout.“

Ujeli jsme další kus cesty.

„A proč mi to říkáš právě teď?“

„Protože nevím, co se za chvíli stane. V tomhle přestrojení se možná dostaneme přes most, ale možná taky budeme muset přenocovat mezi kněžími v Rudé věži.“

Právě jsme vyjeli ze zatáčky a před našima očima se objevila obrovská a stará Rudá věž.

Zajde majetek,
zemřou přátelé,
ty sám též zemřeš.
Jen toho pověst
potrvá věčně,
kdo si ji zaživa zasloužil.

Zajde majetek,
zemřou přátelé,
ty sám též zemřeš.
Vím jedno jen,
co věcně trvá:
o mrtvém soud mužů.

Výroky Vysokého

Kapitola devátá

Zahrada pozemských slastí

Sám vybral kromě Grunaldiho ještě další dva lidi. Nařídil jim obléct si tmavé, nejlépe černé šaty a potřít vlasy dehtem. Namíchal si barvivo a namaloval si černé klikyháky na ruce a obličej. Pověsil si na krk amulet Tančících hadů. Mlčky ho pozorovali, co dělá.

„Dejte mi něco, co jim patřilo. Oblečení, deky, hřebínek."

Přinesli. Nervózně, ve spěchu, nejistě prohledávali kouty, hledali v komůrkách. Ale nakonec našli. Nějakou šálu, něco, co připomínalo svetr, kostěný hřebínek. Dřevěného koníka. Drakkainen si vzal šál, přitiskl si ho k nosu a zhluboka se nadechl.

Stáli kolem něj v úzkém kruhu, viseli na něm tmavýma, zvířecíma očima bez výrazu a ohromeně mlčeli.

Zavřel oči a pokoušel se postřehnout charakteristický, cizí pach potu, olifaktické skupiny, ale nevěděl, jestli se mu to podaří. Pach byl příliš cizí, bylo v něm příliš mnoho rozdílů. Nedal se k ničemu přiřadit. Čítač pracoval na plné obrátky, ale programování nebylo uzpůsobeno k ukládání cizích charakteristik.

„Kdo to je?" zeptala se jedna z žen vystrašeným šepotem.

„Cizinec. Říkají mu Noční poutník."

„Je to Tvůrce?"

„Nevím."

„Meče, nože, luky a šípy," řekl Drakkainen a vstal. „Jiné zbraně si neberte. Je nás příliš málo na to, abychom se pouštěli do bitev. Vezměte si koně, kteří se nebojí ohně ani jízdy v horách. A trochu jídla. Zbytek, ať už budeme potřebovat cokoli, si musíme obstarat sami. Jestli zahlédneme Hady, musíme být zticha. A sbalte se rychle, potřebujeme každý kousek dne."

Vyšel na náves a zkontroloval Jadranův postroj. Tmavovlasá žena s mečem na zádech stála opřená o sloupy ochozu a zkoumavě ho pozorovala.

„Najdu je," řekl. „Máme naději. Jestli žijí, vezmeme jim je a přivedeme zpátky."

Pohlédl do tmavých, jakoby veverčích očí, ale jako obvykle v nich nespatřil žádné emoce. Zoufalství? Rezignace?

„Na které straně palisády stál žebřík?"

Mávla rukou.

„Pršelo. Zkoušeli jsme to se psy, ale ztratili stopu."

„My ji neztratíme."

Mlčky a skepticky se dívali, jak padl na všechny čtyři pod palisádu a zkoumal trávu a mokrou zemi. Našel jeden vzorec stop, pak druhý. Několik psů a spousty lidí.

„Všechno je tu rozšlapané," řekl vyčítavě. „Zatím támhle." Ukázal směr. „Nenasedejte na koně, půjdeme přímo skrz les."

Rozběhli se za ním. Utíkal klusem a každou chvíli přidřepl, aby jemně, skoro něžně osahal bláto, rozhrnoval podrost a čichal k němu, rozhlížel se a zhluboka vdechoval. Nemohli ho následovat. Drakkainen přeskakoval padlé stromy a kameny, šplhal po svazích.

„Neveďte za mnou ty koně!" vykřikl najednou tvrdě. „Obcházejte překážky! Důležité je, abyste mě viděli, ne abyste mi šlapali na paty."

Stopy vedly až k malému potůčku, šumícímu mezi kameny. Drakkainen vlezl do vody a chvíli se rozhlížel.

„Tady ztratili psi stopu," řekl zamyšleně, jakoby sám pro sebe. Sklonil hlavu, díval se na dno a hledal kameny otočené světlejší stranou vzhůru, kořeny a větve na břehu, kterých se někdo držel, aby se zachránil před pádem. Pak se vrhl po kolena do vody a vydal se proti proudu. Za nějakou dobu se zase zastavil a opět se díval do vody pod svýma nohama a pak pozoroval vysoký břeh.

„Tady," prohlásil. „Nahoru tímhle svahem."

„Jeden z nich kulhá," houkl za chvíli přes rameno. „Chlapec."

„Tarfi," odpověděl Spalle hluše.

Sráz byl pro koně příliš strmý, takže ho museli obejít a vyškrábat se mezi polámanými stromy, vývraty a skalami jen proto, aby na druhé straně hned sešli dolů.

„Je tady cesta," zabručel Spalle nespokojeně. „Mohli jsme sem normálně přijet v sedle."

„On přece stopuje. Jak měl vědět, kam ta stopa vede?“

„Jestli vážně po těch deštích stopuje, tak je to tak, jak jsem na začátku říkal. Je to Tvůrce.“

„Ale náš Tvůrce.“

„To je dobře, protože jestli ne, plahočíme se tu zbytečně.“

Na druhé straně skutečně byla stezka, ale Drakkainen z ní poměrně brzy sešel a zamířil dolů ze svahu. Bylo vidět, jak skáče mezi stříbřitými kmeny stromů a každou chvíli si kleká na zem. Dole mezi stromy bylo víc světla, začínala tam horská louka. Viděli, jak Vuko vkročil na trávu a zase po čtyřech zkoumá zemi.

„Tudy s koňmi neprojedeme. On to seskákal jako kamzík, ale naše herky si polámou nohy.“

„Tak jak?“

„Suchým žlebem o kousek dál. Já s Gjafim vezmu koně a ty utíkej za ním.“

Drakkainen nejmíň třikrát ztratil stopu. Mohl se spoléhat jen na otisky nohou, které byly navíc rozmočené, protože pachy samozřejmě smyl déšť a překryly jiné vůně, stejně cizí a nevýrazné.

Když se s ním zase setkali, klečel na zemi a pokládal na ni meč, kousek vysunutý z pochvy. Pochva ležela na stejném místě, ale hlavice v Poutníkových rukou se míhala po zemi, vysunoval ji hned sem, hned tam.

„Zbláznil se.“

„Měřím délku kroku,“ zabručel Drakkainen. „Ztratil jsem stopu, tak hledám od té poslední. Nepřekážej.“

O kousek dál ho zase dohonili. Stál a hleděl do země.

„Tady se s nimi setkali.“

„Kdo?“

„Několik mužů. Pět nebo šest. A osm podivných tvorů. Asi to budou ti krabi, o kterých všichni mluví. Stopy jsou zvláštní, jakoby lidské, ale úzké a podlouhlé. A ty čepele – všechno kolem je posekané. Listy, kůra stromů. Úplně jako kdyby jimi pořád máchali. Úzké dlouhé čepele. Strašně ostré. Ale krev tady není. Nikomu se nic nestalo. Tohle nebyla bitva.“

Narovnal se.

„Měli koně. Těžké a zvláštně okované. Jde se tudy přes Skleněný průsmyk?“

„Ne.“

„A kamkoli do Hadí země?“

„Přes Medvědí vrchy, možná. Není to vysoko, dá se to zvládnout i na koních.“

„Tak mi ukaž cestu.“

Jeli bez přestávky až do soumraku. Drakkainen najednou seskočil z koně a klekl si do trávy. Pak vstal a podal Grunaldimu malou koženou čapku.

„Na. Ztratilo to jedno z dětí. Teď konečně vidíte, že jedeme správným směrem.“

Pak zase sesedli z koní a navzdory tmě pokračovali dál. Drakkainen mířil neomylně vpřed, jako by kráčel po rovné cestě. Koně zakopávali, lidé se zachytávali o větve.

„Musíme udělat přestávku,“ řekl někdo.

„Nemáme čas!“ zavrčel Grunaldi. „Ulf jde, tak my můžeme taky!“

Kráčeli v absolutní tmě k hoře, zakopávajíce o kameny. Spalle si trochu podvrtl nohu a druhý muž, Gjafi Železné ráno, se pozvracel vyčerpáním.

Ale nakonec si udělali přestávku. Tři hodiny před úsvitem, na kamenitém svahu nad linií lesa. Drakkainen jim zakázal rozdělat oheň.

„Špatně vidím,“ řekl. „Mohl bych ztratit stopu. Musíme počkat do rána, protože jestli jdeme špatně, budeme se muset vracet.“

Svalili se jeden vedle druhého do mokré trávy a vyčerpaně oddechovali. Nikdo neměl sílu mluvit. Měch s vodou koloval z ruky do ruky.

Pak Gjafi a Spalle usnuli. Drakkainen seděl zahalený do pláště a naslouchal a Grunaldi seděl vedle něj a nervózně si prolamoval prsty. Bylo poznat, že by nejraději pokračoval dál. Koženou čapku, kterou cestou našli, držel celou dobu v ruce.

„Opravdu vidíš stopy?“ zeptal se nakonec. „V téhle tmě?“

„Ve tmě ne. Proto jsme se zastavili. Trochu vidím, ale nedokážu stopovat.“

„Oči ti ve tmě svítí jako vlkovi,“ konstatoval Grunaldi ponuře. A po chvíli: „Ale co budeme dělat, jestli je najdeme? Ve čtyřech?“

„Určitě se na ně všichni nevrhneme s křikem. Uvidíme. Přichystáme past, zabijeme je po jednom, možná budeme muset připravit sabotáž. Nejdůležitější je vzít jim děti.“

„Co je to ‚zabotarh‘?“

„Uvidíš.“

Vyrazili, sotva obloha zešedla.

Vzhůru, vzhůru, vzhůru. Mezi kameny, přidržujíce se skalisek a pobízejíce čím dál vzpurnější koně. Žádná cesta, jen kamenité louky. Nad nimi se tyčily šedivé štíty, napůl utopené v mlze.

Drakkainen se najednou zastavil a zvedl ruku.

„Stát! Ticho, slyšíte?“

Neslyšeli nic.

„Stejné vytí, jaké jsme slyšeli na Dragorině. Neslyšíte?“

„Já asi ano,“ odpověděl Gjafi nejistě.

„Já nic.“

„Pokračujeme. Nemáme čas.“

Po několika hodinách zdolali horské sedlo a začali scházet níž, až jim cestu zkřížil potok. Nebyla tu cesta ani žádná stezka. Nic. Jen potok, skály a ostrůvky kleče. S nadějí pozorovali, jak hledá mezi skalami, až ukázal další směr.

„Nahoru. Koně jeli potokem, ostatní šli vedle, po skalách.“

Jeli podél potoka. Pak na druhý břeh a dolů do údolí. Po slizkých, vlhkých skaliscích, sotva viditelnou stezkou. Gjafiho kůň zpanikařil. Frkal, tančil a vydával zvláštní zvuky. Námořník se s ním chvilku přetahoval, pak si uvědomil, že všichni stojí a vyčítavě se na něj dívají, a nakonec přehodil zvířeti přes hlavu plášť a se zakopáváním ho vedl dál na konci průvodu.

„Neprozrazuj naši pozici!“ zavrčel Drakkainen. Mlčky na něj pohlédli.

Na dně údolí se Poutník najednou zastavil a bezradně se rozhlédl kolem.

Klidně se zastavili a čekali, až najde stopu. Vždycky ji našel. Tiše seděli a snažili se mu nepřekážet. Grunaldi zvedl měch, napil se a pak si trochou vody opláchl tvář. Sundal si přilbu, přivázal řemínek a promnul si unavený obličej.

Čekali.

Drakkainen zkoumal větve, pak se vrátil ke svahu, odepnul si meč a začal měřit stopy.

Čekali, až najde stopu. Byli si jistí, jako vždy.

Drakkainen vstal, kopl do kamene a vydal ze sebe dlouhou řadu ošklivých finských kleteb, které zněly, jako by někdo ponořil doběla rozpálenou čepel do studeného ledovcového potoka.

Námořníci mlčeli a s úctou naslouchali, i když nemohli rozumět ani jedinému slovu.

„Konec,“ řekl nakonec Poutník. „Teď jsme je opravdu ztratili. Tady mám poslední stopu.“ Kopl do země. „A dál jako by se

vznesli do vzduchu. Teď začnete s těm vašimi odpornými řečmi o chladných mlhách a jiných magických sračkách, které vážně nesnáším! Opravdu, *jebem ti dušu, da pički materi,* tohle nenávidím! Překáží mi to v práci! Ví někdo, kam se ztratili? Tam?! Tam?! Nebo snad tam?! Nebo odletěli na divokých husách?! Na tomhle idiotském světě se takhle určitě cestuje docela často!“

Narovnal se a několikrát se zhluboka nadechl.

„Vodu, prosím,“ řekl najednou klidným hlasem a přehodil si meč přes záda. Grunaldi mu podal měch. Drakkainen se napil, otřel si ústa hřbetem dlaně a vrátil mu ho.

„Sejděte ze svahu,“ řekl klidně, „šikmo tímhle směrem. Pokračujeme dál. Nemáme stopu, takže půjdeme pořád rovně.“

Ale ušli sotva dvacet kroků.

„Stát!“ vykřikl Spalle.

Drakkainen, který absolvoval základní výcvik u Námořního oddělení zvláštního průzkumu, ztuhl se zvednutou nohou. Takhle nečekaně hromové „stát!“ pro něj znamenalo… minu. Drát, fotobuňku nebo laserový paprsek. Vzápětí si uvědomil, že tady protipěchotní miny neexistují, a hodně pomalu zase položil podrážku boty na cestu.

„Co se stalo?“ zeptal se trpělivě.

Spalle na něco ukázal rukou.

„Nevidíš?“

„Spalle,“ procedil Drakkainen. „Buď prosím konkrétní. Vidím spoustu věcí, ale nevím, o co jde. Vidím hory, křoví, skály.“

„Obětiště. Podívej se na ty pokroucené keře. Na kruh mrtvých ptáků kolem. Na kozí mršinu, naježenou nějakými hroty. Na obrysy pískovcových skal.“

„Mám tomu rozumět tak,“ odvětil Drakkainen, „že kvůli tomu nemůžeme pokračovat dál?“

„Vidíš, jak se vlní vzduch?“

„Takže to musíme obejít.“

„Jak? Svah je moc prudký. Jak nahoru, tak dolů. Koně spadnou.“

Drakkainen si sedl do trávy a vytáhl dýmku.

„Má někdo nějaký nápad?“

Vykřesal oheň, rozfoukal žár na kameni uprostřed kosodřevinového jehličí, až konečně vyskočil plamínek.

Drakkainen si opatrně připálil malou větvičkou, přiloženou k hlavičce dýmky.

Ostatní mlčeli a se zájmem ho pozorovali. Drakkainen vypustil obláček kouře a pak na chvíli zavřel oči.

„Promiňte," řekl. „Asi jsem unavený. Hned něco vymyslím."

Chvíli jen tak seděl, kouřil dýmku a rozhlížel se kolem.

„Táhni!" zakrákal najednou Nevermore a usadil se na kámen těsně před obětištěm.

„To vím taky," odpověděl mu Drakkainen. „Ale jak dál?"

Krkavec mu přelétl nad hlavou a usadil se na jiný kámen.

„Dáááál!"

„Fajn," procedil Drakkainen skrz zuby. „Proč ne? Jdeme za krkavcem. Je to přece úplně normální. Jak slyším, rozšířil se ti slovník."

„Dáááál! Dáááál!" krákal Nevermore.

„Byl bych raději, kdybys řekl ‚cesta', ‚tudy' nebo něco, co míň připomíná krákání. Prostě bych se necítil jako úplný kretén."

Od této chvíle šli podstatně rychleji. Nemuseli se každou chvíli zastavovat, stopovat ani hledat šlápoty.

Trvalo to několik dalších hodin a námořníci už si začínali myslet, že je pták žene ještě hůř než Drakkainen.

Sešli do nějakého údolí a pak se vyšplhali na další, nepříliš vysoký horský hřbet.

Dole se mezi kuželovitými smrky vinulo koryto řeky a těsně vedle něj stálo čtvercové sídlo. Z dymníků ve střechách se táhly šedivé šmouhy a kolem se potulovalo několik lidí, z téhle vzdálenosti drobných jako mravenci.

„Couvněte s koňmi!" zvolal Drakkainen. „A všichni na zem! Nestůjte proti obloze!"

Otočil se a spatřil, že už všichni stejně leží a Gjafi drží za ohlávky všechny koně, znehybnělé na pokrčených nohou.

Přestaň si tady hrát na průzkumníka, vyplísnil se v duchu. Oni přece nejsou hloupí a tuhle hru hrají celý život.

Připlížil se k okraji, opatrně vykoukl a rozhlédl se kolem.

„Dva lidi někam ženou kozy. U brány sedí jeden s mečem, ale nevím, jestli je to hlídka, nebo tam sedí jen tak. Jí něco bílého z misky. Má u sebe luk, takže si myslím, že je to opravdu stráž. Všechno jsou to Hadi. Účes, tetování a tak dále. Teď vychází zevnitř nějaké zvíře. Prase? Ne, není to zvíře. Je to jeden z těch krabů. Samozřejmě celý v pancíři, čepele nevidím. Je malý,

dospělému muži by dosahoval k hrudníku, ale je rychlý. Chodí nějak divně. Jako tělo bez hlavy. Vypadá to spíš jako hlubinná ryba s nohama než krab. Dobrá.“

Odplazil se zpátky a sklouzl na druhou stranu mezi skály.

„Uděláme to takhle,“ řekl. „Já tam půjdu hned. Sám. Zjistím, jak to vypadá, a přesvědčím se, jestli mají vaše děti. Uvidím, jak jsou ozbrojení a jak moc dávají pozor. Vy tady počkáte. Nepůjdete za mnou, nic nebudete vymýšlet. Nemůžete mi pomoct. Sám mám největší šanci. Jestli mě chytí, všimnete si toho. Triumfální výkřiky, shon a vůbec divadlo. Ale taky to může znamenat, že jsem se rozhodl udělat trochu rozruch. Trpělivě čekejte. Jestli se do rána nevrátím, je po mně.“

„Raději půjdeme s tebou,“ řekl Grunaldi.

„Za prvé, udeříme v noci, až se setmí. Je nás příliš málo na to, abychom zaútočili hned a všechno vyřídili bitvou. Pobijí nás za pět minut a bude konec. Za druhé, někdo zůstane u koní a pro děti půjdeme ve třech.“

„Na koních se dá rychleji utéct,“ namítl Spalle nesměle.

„Nesmíme použít cestu, která tam vede. Je to jejich cesta a oni ji celou dobu pozorují. Je to jediný vstup do údolí, kterým sem mohou vjet ozbrojenci, nebo si to určitě aspoň myslí. Najdeme si jiné místo, kousek odsud. Tam na mě počkáte a počká tam na nás i Spalle s koňmi, až půjdeme pro děti.“

„Proč ‚Spalle‘?!“ protestoval jmenovaný.

„Proto, že sis pochroumal nohu. A někdo musí zůstat u koní, protože je to naše jediná šance na útěk. Až budeme blízko, budeš střílet na pronásledovatele a házet jim na hlavu kameny. My na to nebudeme mít čas.“

Sešli o kus níž ze svahu a našli kotlinu mezi skalami, která byla z pevnosti neviditelná.

Drakkainen se vyškrábal na okraj a zahleděl se na druhou stranu.

„Výborně,“ řekl. „Není to vysoko, ale je to strmé.“

Na dno opravdu vedla bílá vápencová, nejmíň patnáct metrů vysoká skalní stěna.

Dole zurčel potok.

Spalle přivázal koně a nechal je okusovat vyschlou horskou trávu a ožírat žluté lišejníky ze skal. Drakkainen sňal vaky a začal vytahovat všechny věci. Meč, lano, nůž, luk v pouzdře a toulec. Křesadlo. Velký švýcarský nůž, který s úctou položil doprostřed.

„Nelíbí se mi to,“ řekl Grunaldi.

Drakkainen namočil prst do barvy rozmíchané na plochém kameni a upravil si klikaté vzory na rukou a na obličeji.

„Proč se v takové situaci vždycky najde někdo, komu se něco ‚nelíbí‘? Někdo vás všechny snad najal, nebo co?“ zeptal se Vuko, otíraje barvivo do trávy a hledaje ve vacích karabinu se spouštěcí smyčkou.

„Nelíbí se mi, že všechno závisí na tobě, že jen ty tančíš se smrtí. Válečník nesedí a nečeká u koní. Nebojíme se!“

„Mýlíš se,“ konstatoval Drakkainen, připnul si karabinu k pasu a ujistil se, že se nůž nezachytává o lano. „Je to jen otázka rizika. Válečník běží a křičí, mává sekerou a pak ho někdo třikrát střelí do zadku a jeho hrdinskou hlavu nabodne na kůl. Já zaútočím pod ochranou tmy. Tiše je zabiju. Budu vědět, kam jít a co hledat. Nepřišli jsme sem uspořádat Hadům bitvu. Přišli jsme si pro vaše děti. Možná že se nám to nepodaří a zabijí nás. Ale nepočítej s tím, že se pak dostaneš do písní, ledaže by tvůj kůň uměl zpívat. Protože z lidí nepřežije nikdo.“

Ovázal si kolem čela černý šátek a vzadu za hlavou na něm udělal uzel.

Mlčky se dívali, jak upevňuje šípy v toulci, aby nechrastily nebo nevypadly. Vyzkoušel několik upevnění pouzdra s lukem, aby se o něco nezachytil, hodil si na záda meč a rozmotal lano.

Našel nad srázem pokroucený stromek podobný bříze a celou váhou se do něj opřel. Pak se na něj zavěsil nad propast.

„Vydrží,“ řekl, když vázal lodní uzel u paty stromu. „Tudy sejdeme dolů.“

Hodil lano dolů a podíval se přes okraj.

„Je dost dlouhé,“ konstatoval. „Dokonce i s rezervou.“

Cvakl karabinou, pro kontrolu s ní ještě trhl a přehodil si lano přes záda.

„Jdu,“ řekl. „Počkejte, až se vrátím.“

„Nalezni cestu,“ odpověděl Spalle.

Drakkainen se podíval dolů a zamířil po skalní stěně za svištění lana, prokluzujícího brzdicím okem smyčky.

Chvíli na to se zahleděli přes okraj, ale Poutník už tam nebyl. Lano, těsně přiléhající k vápencové stěně, bylo taky sotva vidět.

* * *

Ležel pod ochranou hustých propletených kosodřevinových keřů a rozhlížel se. Konečně dělal to, na co se připravoval. Zachraňoval zajatce a evakuoval je. Ne sice ty správné zajatce, ale pro začátek to stačí.

V lese našel břečťanové šlahouny a omotal se jimi, aby si improvizovaně vyrobil maskovací ostřelovačskou výstroj. Už věděl, že jestli neudělá nějakou hloupost, neměli by ho spatřit. Naproti bráně se nacházela jedna velká budova stojící napříč, vodorovně k palisádě. Po jejích stranách se rýsovaly dvě hospodářské budovy.

Venku se procházelo několik ozbrojených Hadích lidí, pravděpodobně těch, kteří přijeli v noci se zajatci v doprovodu ‚krabů'.

Kromě nich zde bylo ještě pár dalších lidí. Courali se kolem a po hodině přijeli další tři s malým vozíkem naloženým senem. Taky zahlédl ty dva pastýře, na něž narazil o několik set kroků dál u ohybu potoka. Připlížil se k nim. Chlapec ležel v trávě a s rukama pod hlavou a nějakým stéblem v zubech pozoroval mraky. Dívka klečela opodál u skalní stěny, z níž padal malý vodopád. Voda pěnila, vyplňovala malý přírodní kruhový rybníček a dopadala do potoka. Selanka.

Dívka klečící zády k němu byla nahá, jen na hlavě měla věneček z větviček obsypaných drobnými červenými plody. Klikaté červeno-černé tetování nepokrývalo jen její ruce, ale také záda a nohy. Měla zvednuté ruce a zpívala, ale v šumění vodopádu nebylo slyšet ani slovo. Viděl jen její záda – upřímně řečeno poněkud oplácanější, s řádkou drobných faldíků v pase – a ruce, které zvedala vzhůru, když pohazovala hlavou. Potom se zvedla na kolena a udělala několik vlnivých pohybů boky a pak rukama, jako by provozovala břišní tanec. Podíval se pozorněji a všiml si, že dívka drží na kolenou kůzle. Položila je před sebe na zem a zase se vkleče roztančila.

Hlavou mu mihlo, že by možná stálo za to ty dva něčím vystrašit, ale nevěděl čím. Mohl by je zabít a nechat tady. Pak by je obyvatelé pevnosti vyrazili hledat, našli by je, seběhli by se u vodopádu a nechali druhou stranu úplně odkrytou, ale strašně moc se mu do toho nechtělo.

Už se začal stahovat, když uviděl, jak se v bílé pěně pod vodopádem začínají objevovat nějaké tmavé obrysy, protínající vodu esovitými pohyby, a pak se kolem dívky začali plazit

obrovští, černo-červení hadi. Svázané kůzle sebou zoufale házelo, ale hadí tlamy po něm okamžitě švihly jako biče a zvířátko roztřeseně padlo. Okamžitě bylo ovinuto hadími těly a zmizelo pod nimi. Několik hadů se plazilo taky po dívce a omotalo se jí kolem rukou a nohou. Byli různě velcí. Od těch nejmenších, velikých jako palec a kratších než půl metru, až k dvoumetrovým, silným jako mužská ruka.

Drakkainen si zapamatoval, co viděl, a pak se stáhl a vrátil se hájkem k pevnosti. Nejvíc ho trápilo, že při takovém provozu na tak malém prostoru se mu nepodaří vkrást dovnitř.

Číhal několik hodin na různých místech, ale nešlo to.

Pozoroval ‚kraba', který znovu vylezl ven a procházel se před branou. Strážný na něj něco zavrčel a klepl do pancíře patkou kopí. Krab najednou roztáhl ruce se zakřivenými čepelemi, do této chvíle složenými na sudovitém hrudníku, a zasyčel.

Strážce ostře vykřikl, praštil kraba ratištěm do ploché hlavy a pak vytáhl něco ze záňadří. Krab zareagoval strašlivým, odporně vysokým a protáhlým zavřískáním a stáhl se dovnitř.

Je to nějaké zvíře, pomyslel si Drakkainen – strážce se k němu alespoň tak chová. Pancíř ale vypadá jako umělý. Jako mizerná zbroj ze zrezivělého plechu, i když důmyslného tvaru. Ale na co je ta zbroj navlečená? Na obrovské kuře?

Rozhodl se, že se přeplazí na druhou stranu pevnosti a zkusí naslouchat u palisády.

V poledne se ale náhle ozvalo protáhlé zabučení rohů a brána se otevřela. Klusem z ní vyjelo několik jezdců, za nimiž ve dvou rovných řadách pochodovali krabi.

Drakkainen byl zrovna v polovině plížení se loukou naproti hradu. Důkladně maskovaný šlahouny popínavých rostlin a suchou trávou vypadal spíš jako pahorek nebo hromádka sena, která vypadla z vozu. Pohyboval se tak pomalu, že se případný pozorovatel musel dívat opravdu bedlivě, aby postřehl nějaký pohyb.

Ale když pochodující oddíl zamířil přímo na něj, jediné, co mohl udělat, bylo pomalu sklonit tvář k zemi a čekat.

Koně, na nichž jeli Hadi, vypadali zvláštně. Měli plnou zbroj, ale tvořenou nějakými nepravidelnými šupinami a slupkami. Připomínali spíš ještěrky nebo mořské koníky. Pancíře ‚krabů' vypadaly podobně.

Něco ho v jejich vzhledu strašlivě trápilo, ale nedokázal přijít na to co. Něco nebylo správně. Připomínalo to hru: „Najdi deset rozdílů.“

Kopyto chráněné kusem zbroje s trny udeřilo o zem těsně vedle jeho hlavy a zvedlo obláček prachu. Metr od něj pochodovali ti zvláštní tvorové, řinčící uvolněnými plechy. Skoro neměli hlavy, jen ploché vybouleniny s něčím podobným široké mordě vpředu, s úzkou škvírou nad ní. Připomínalo to turnajovou přilbu ze šestnáctého století, nazývanou ‚žabí pysk‘.

Kůň došlápl kopytem vedle jeho stehna, další prošel těsně nad jeho hlavou. Drakkainen se ani nepohnul, i když celé jeho tělo se chtělo s křikem zvednout na nohy.

Jezdec vás možná nespatří, ale kůň cítí, že něco není v pořádku, a proto nechce došlápnout právě sem. Koně si váží rovnováhy a nesnáší, když mají šlapat po něčem, co neznají. Myslel si ale, že se spíš utěšuje. Koneckonců, tohle nebyli opravdoví koně.

Přejezd oddílu nad jeho hlavou netrval ani třicet vteřin, ale Drakkainen měl pocit, že prožívá nekonečnou noční můru. Když projeli, ani se nemusel nutit k tomu, aby zůstal na místě. Byl vyčerpaný.

Zůstanu tady ležet, říkal si. Možná si dokonce zdřímnu.

Začalo se šeřit. Slunce se už schovalo za vrchol hory a údolí zahalil dlouhý stín.

Musel si pospíšit.

Odplazil se k druhé straně pevnosti – bažinatou loukou, která ji oddělovala od svahu. Pak se konečně přikradl k palisádě. Dokonce ani nebyla tak vysoká.

* * *

„Podej mi ruku,“ řekl Drakkainen, když nečekaně vyhlédl přes okraj srázu. Grunaldi, tvrdošíjně sedící celé hodiny u stromu s uvázaným provazem, odskočil dozadu.

„Kde ses tu vzal?! Před chvílí jsem se díval dolů a nikdo tam nebyl.“

„Díval ses na mě, ale nevěděl jsi, na co se koukáš.“

„Mají děti?!“

„Mají. Drží je v budově hned za palisádou. Při pohledu od brány je to vpravo. Je to dlouhé stavení. První dveře vedou do

stáje, druhé do obory pro kozy a do chléva a třetí do místnosti, kam zavřeli děti. Hlavně neotevírejte ty další. Tam drží kraby. Jsou to divoká zvířata. Nevím jaká, ale důležité je, že jsou celí ze železa a jsou hrozně rychlí. Teď jsou tam jen tři, ostatní odešli pryč společně s jezdci. Viděl jsem, jak je krmí. Nejspíš se jich bojí i samotní Hadí lidé. Jeden z nich došel ke dveřím a hodil za ně čtvrtku prasete. Pak byly slyšet jenom výkřiky a řinčení čepelí a maso zmizelo. Dávejte si na ně pozor. Uvnitř je patnáct Hadů. Ozbrojení jsou jak muži, tak ženy. Sbalte se. Musíme se ukrýt v hájku dřív, než přivedou kozy z pastvy."

„Proč?"

„Vysvětlím vám to cestou. Podejte mi přilbu a náloketníky."

* * *

Začalo to tím, že mladá kněžka a chlapec, který s ní pásl kozy, vpadli se západem slunce do pevnosti a strašlivě křičeli. Když se vraceli od vodopádu se stádem, narazili na čtyři svaté hady. Byli mrtví, měli useknuté hlavy a jejich těla rouhač natáhl na kůly jako rukavičky a rozestavěl je u skal.

Nikdo o něčem takovém ještě neslyšel a úplně nepochopitelné bylo, jak se to mohlo stát kousek od pevnosti, přímo uprostřed jejich údolí s výhledem na Zkamenělé zázraky, na cestě k posvátnému vodopádu. Doslova několik kroků od nich. Bylo to absolutně neuvěřitelné, takže z pevnosti vyběhli skoro všichni, kteří byli v doslechu.

Strážce přiběhl taky, protože ho zavolali. *Podívej, jaký jsi strážce! Jak se to mohlo stát! Hned u pevnosti! Kdo to mohl udělat?! Jenom se podívej!*

Tak se díval.

Proto nezahlédl člověka, který vklouzl do pevnosti jako stín.

Hned za branou zamířil Drakkainen podél palisády k vozu se senem, který stál u zdi chléva. Na chvíli přiklekl u předních kol a se širokým úsměvem v obličeji vytáhl univerzální švýcarský skládací nožík, propašovaný navzdory všem pravidlům. Těsně u rukojeti měl ocelový kroužek. Poutník za něj vzal a vytáhl třiceticentimetrovou strunovou pilku. Monomolekulární vlákno, ostré jako diamant a pevné jako úvazové lano velké lodi. Přehodil strunu přes oj a třemi dlouhými tahy ji přeřízl.

„Nikdy nevyužijete všechny funkce, tvrdili," zabručel si pod nosem, když s ojí na rameni procházel uličkou mezi chlévem a palisádou. Šel a počítal kroky, až se ocitl v úrovni místnosti, odkud předtím zaznívaly vyděšené dětské hlásky. Byly ospalé, jakoby v horečce.

Kde je hudba? Chci, aby zase hrála hudba! Mami… mami… mami… Chci k hadovi…

Při té vzpomínce mu ještě pořád běhal po zádech mráz.

Opřel oj o palisádu, vyskočil a roztáhl nohy mezi palisádu a zeď a pak se vyšplhal na střechu.

Někde daleko na sebe lidé křičeli a vyhrožovali neviditelnému vrahovi. A to všechno jen kvůli několika hadům. Pro ně to bylo totéž jako pro Araba obnažený kankán na modlitebním koberečku.

Drakkainen zvedl oj nahoru a náhle navzdory nepohodlné pozici znehybněl. Za stodolou se objevil vysoký Had, opřel se zády o stěnu a rozvázal si poklopec.

Pak se ozvalo pleskání a bezstarostné pohvizdování. Drakkainen trpělivě vyčkával s ojí ve vzduchu. Had si ulevil, ale během zavazování kalhot si všiml dolního konce hole, visícího ve vzduchu metr od jeho hlavy. Putoval po ní pohledem, až na pozadí tmavnoucího nebe spatřil Poutníka, dřepícího dva metry nad ním.

„Za stodolou se nečůrá," zabručel Drakkainen vyčítavě a praštil Hada koncem oje do obličeje. Pak ji zvedl a hodil na palisádu tak, aby ji jedním koncem upevnil mezi zaostřenými kůly.

Tasil meč a zabodl ho do střechy. Přesekl provazy a rozpáral staré vrstvy slámy páchnoucí prachem. Střešní krytina se sesypala za chlév a Poutník zase sáhl po skládacím noži a vytáhl strunu, aby přeřízl střešní trámy a krokve. Pak se sklonil a vleže shodil trámy tvořící podlahu půdy. Pohlédl dovnitř, a když uviděl pět dětí namačkaných v koutě a zvedajících k němu ohromené tvářičky, stáhl se. První etapu má za sebou.

Někde daleko zazněl křik. Pronikavý a hysterický. Neměl čas. Druhá etapa – sabotáž. Několik šípů, vystřelených z hájku Grunaldim, odradilo dav od prohledávání okolních houštin. Strážce dopadl na cestu se šípem v oku, na něj se svalila obtloustlá žena s vlasy sepnutými do výšky, připomínajícími rákosí. Někdo další, s nohou propíchnutou naskrz, křičel, kulhal a hledal skrýš a ostatní se rozběhli, aby se schovali za skalami.

Napůl přikrčený Drakkainen přeběhl po střeše a přeskočil na druhou, patřící k obytné části. Teď musel odpoutat pozornost

ostřelovaných Hadů od hájku a získat oběma námořníkům trochu času.

Zhluboka se nadechl a soustředil se. Pak aktivoval čítač, rozepnul pouzdro, narovnal se a sáhl po luku.

Mezi zuby se mu vešly jen dva šípy. Vytáhl dalších pět, zabodl je do střechy a aktivoval infravidění. V rychle přicházejícím soumraku se beztvaré skvrny stínu změnily ve studené skály a siluety, které se za nimi skrývaly, zahořely jasnými barvami. Drakkainen založil šíp, zamířil k nebi a soustředil pohled na parabolické křivky, které mu narýsoval program. Ten starší, skrčený za ubohou skrýší tvořenou kosodřevinovým keřem. Ukazuje rukou do míst, kde by se mohl skrývat Grunaldi, a něco vykřikuje. Díky. Nebudeš mi tu na nic ukazovat. Druhý, běžící s křikem do pevnosti. Další. A další. Šípy vypouštěl do vzduchu jeden za druhým – přesně věděl, kam dopadnou. Pak seskočil ze střechy.

Sklouzl po vlhké slámě právě včas, aby se srazil s obrovským Hadem, spěšně vycházejícím z budovy se sekerou v ruce.

Trvalo to jen zlomek vteřiny. Drakkainen mu vrazil koleno do břicha, palec do oka a pak ho praštil čelem v přilbě do obličeje. Přidržel padajícího muže a s námahou jím mrštil na dalšího, který probíhal dveřmi. Ten otevřel ústa k výkřiku a uvázl v medově hustém vzduchu urychlení.

Poutník ho praštil malíkovou hranou těsně pod spánek, pak mírně vyskočil a z boku kopl padajícího hromotluka do hrudníku. Oba Hadi odlétli dozadu a přistáli uvnitř domu. Slyšel, jak vevnitř s nekonečně se protahujícím praskáním něco rozbíjejí.

Drakkainen zabouchl dveře a rozhlédl se po nádvoří. Našel zapomenuté kopí opřené o stěnu, zabodl hrot do dveří a patku zarazil do země. Pak ze střechy vytrhl hrst slámy a klekl si, aby vykřesal oheň.

Grunaldi a Gjafi proběhli doširoka otevřenou bránou, zprudka oddechovali a mávali luky.

„Grunaldi, ty ne!“ vykřikl Drakkainen. „Za palisádu! Budeš chytat děti. Tam, kde je opřená oj, rychle!“

Grunaldi se na místě otočil a vyrazil, jako by měl za patami démona.

Drakkainen zapálil střechu. Vyskočily veselé oranžové plamínky a obláčky šedivého kouře, husté jako smetana. Popadl

ještě nějakou lavici a pár sudů a naházel je na jednu hromadu, aby zablokoval dveře.

„Gjafi, zavři bránu!“ zařval. „Na závoru!“

Gjafi se opřel do vrat a pak zasunul kovanou, železnou závoru.

Bušení do dveří domu bylo čím dál zoufalejší.

„Za mnou!“ křikl Drakkainen. „Na střechu!“

Sepjal ruce a sotva se mu Gjafiho bota opřela do dlaní, vyhodil ho vzhůru.

Střecha hořela radost pohledět. Někde od potůčku Hadi panicky zavřískali, ale báli se vylézt zpoza kamenů; mysleli si, že jsou ostřelováni z několika stran. Vypustil k nebi další dva šípy, instinktivně, aby je o tom ujistil.

Gjafi bezradně sklouzl zpátky ze střechy a rozplácl se na zemi.

Dveře s praskáním povolily, rozražené něčím zevnitř. Chvíli na to do nich někdo udeřil ještě jednou. Několik prken odpadlo na zem.

Drakkainen vystřelil tři šípy, jeden za druhým, do díry po vylámaných prknech. Zevnitř se ozval divoký výkřik.

Gjafi se zvedal ze země, nadával a kulhal.

Dveře chléva se pomalu otevřely a zevnitř vyšli dva krabi. Vypadali odporně. Jako trpaslíci v plátových zbrojích z patnáctého století, jako mořské příšery nebo démoni z pláten nějakého zešílivšího Holanďana. Bosch? Breugel? Jak chcete.

Plech pancíře měl spoustu prožraných děr a byl samá rez.

Někdo začal zvenčí bušit na zavřenou bránu.

Gjafi tasil meč.

Hučící skvrna ohně se už rozlila do poloviny střechy a s ohlušujícím praskáním ji požírala. Jeden z lidí, uvězněných uvnitř, mrštil lavicí do úzkého okna, aby vyrazil okenici, ale jen ho definitivně zablokoval. Lavice se zasekla v půlce a trčela teď ven.

První z krabů se na něj bleskově vrhl. Vzápětí roztáhl paže, předtím založené na prsou, a objevily se dvě zakřivené šavle, dosud skryté za zády. Trochu se nadzvedl a z ploché přilby, narušené jen úzkým průhledem, vylétl pisklavý výkřik.

Tvor byl ďábelsky rychlý. Střídavé údery šavlí dopadaly s rychlostí vrtule helikoptéry. Ve zrychlení viděl Drakkainen, napínající luk, jak rány dopadají jedna za druhou a jak Gjafi, obdařený fenomenálním postřehem, odráží první tři z nich, než jeho ruka vylétla vzhůru, několikrát se ve vzduchu otočila a rozhodila kolem sebe cákance čerstvé krve.

Sám třikrát vystřelil přímo do škvíry v přilbě – do té vzadu – a zároveň se díval, jak se Gjafi rozpadá, jako by spadl do ventilátoru. V gejzírech krve přicházel o končetiny a nakonec se rozlétl ve vzduchu na všechny strany, ještě než dopadl na zem. Ty tři výstřely už byly za hranicí odolnosti luku, vyslal je za méně než jednu vteřinu a poslední šíp se po úderu tětivy rozpadl ve vzduchu. Luk nemohl vydržet střelbu ve zrychlení. Odhodil ho, tasil meč a odrazil dva z těch křečovitých úderů, bleskových jako od škorpiona. Vzápětí dvakrát bodl mezi pláty pancíře. První krab, ten zasažený šípy, se slepě motal po dvorci a sekal do všeho, co mu přišlo do cesty.

Drakkainen vyskočil z bojového módu, ale pro Gjafiho už bylo pozdě. Vypadal, jako by šlápl na minu. Poutník schoval meč a pohlédl na kraba, který se najednou posadil a skoro znehybněl; čepelemi jen lehce hrabal do země. Všechno kolem bylo zacákáno krví Gjafiho, který se třásl na zemi. Nemohl mu nijak pomoci ani ho odsud dostat.

Neměl čas, ale tohle se musel dozvědět.

Druhý krab se s otřesným zařinčením, připomínajícím automobilovou bouračku, vyvalil na nádvoří.

Bylo těžké najít nějaké spoje pancíře, ale nakonec jeden našel a vší silou ho odchlípl. Zmrzačil si při tom dlaně. Pak, když už tahal za dlouhý list plechu, slyšel, jak povolují nýty jeden po druhém, a podařilo se mu trochu zvednout přilbu. Uvnitř zahlédl něco masitého, jako tělo mlže se spoustou tykadel a hmatadel, zalité jakýmsi páchnoucím slizem, a v tom všem bylo vidět hubené, bledé tělíčko.

A krev.

„Maminko, to bolí…“ uslyšel Vuko zevnitř ocelový hlas a vykřikl. Uskočil dozadu, ztratil meč a ustupoval pořád dál. „Chci k hadovi…“

Hlas utichl a Drakkainen ustupoval, až se opřel o zeď a svezl se po ní na zem. Chvíli tak seděl, až se ozvalo hlasité zabušení na bránu. Poutník sebou trhl a na chvíli se probral. Brána se znovu otřásla, vchod do hořící pevnosti se rozpadl na dvě poloviny a bylo vidět, jak do něj zvenčí tlačí vší silou několik lidí.

Vstal, otočil se a zvedl luk, někde našel meč a schoval ho do pochvy. A pak s úplně mrtvým a nehybným obličejem vyskočil, zachytil se trámu a vyšplhal na střechu.

Našel místo, kde rozpáral střechu, a vklouzl dovnitř.

Choval se jako automat.

Vytáhl děti jedno po druhém na pernu ve stodole a pak na střechu. Hlídal je jako koťata a nenechal je rozlézt kolem. Pak je spustil po oji rovnou do Grunaldiho rukou.

Seskočil ze střechy, odrazil se od kůlu a zamířil do tmy. Země mu letěla v ústrety. Ztlumil náraz kotoulem a odkulhal za Grunaldim.

„Kde je Gjafi?“

„Mrtvý. Krab.“

Vnořili se do tmy, před sebou poháněli děti, kráčející jako náměsíčné.

Hadi řvali, zaměstnaní útokem na vlastní bránu a hašením požáru budovy, oslepení ohněm a ohlušení vlastním křikem a panikou.

Stejně jako v Africe, blesklo Drakkainenovi hlavou. Stejné to bylo i v Africe. Armády warlordů vypadaly podobně. Důstojníkům bylo čtrnáct let, ostatní měli od sedmi let nahoru.

Popadl dvě děti pod paže a běžel, pokoušeje se došlapovat co nejtišeji.

Když doběhli k lanu, Drakkainen vzal Grunaldiho za rameno.

„Jdi první,“ řekl. „Budeš společně se Spallem vytahovat děti, já je budu přivazovat.“

„A pak vylezeš i ty?“ zeptal se Grunaldi rozhodně.

„Ne. Pak musím jít dál.“

Maminko, chci k hadovi…

„Postarej se o mého koně. Bude smutný. Nech si ho a nevyhazuj mé věci. Vrátím se.“

„Nemůžeš jít sám.“

„Odveďte děti domů. Hlídejte je. Jsou jakoby omámené, ale myslím, že je to nakonec přejde. Můžou zase zkoušet utéct. A spěchejte. Posaďte je na mého a Gjafiho koně.“

Drakkainen vytáhl několik šípů a zabodl je jeden vedle druhého do země. Toulec už byl skoro prázdný.

Ve tmě, od hučícího požáru chrlícího jiskry, byly slyšet výkřiky a dusot nohou.

„Ulfe, budeme na tebe čekat.“

„Rozumím,“ odpověděl Drakkainen tvrdě. Nebude se dojímat. NOZPové se jen tak nesloží.

„Grunaldi?“

„Ano?“

„Můj kůň… Přilož čelo k jeho čelu a řekni mu, že se vrátím, ano?“

„Ano, příteli. A jestli ne, vrátím se já pro tebe. A… víš, co jsou zač ti krabi?“

„Nechtěj to vědět.“

Sevřeli si bicepsy a krky a pak Grunaldi začal šplhat. Na chvilku se ještě zastavil.

„Nitj’sefni?“

„Ano?“

„Nalezni cestu.“

„*Boh,*“ odpověděl Poutník chorvatsky.

Drakkainen pozvedl luk a vypustil do tmy první šíp. Odpověděl mu výkřik.

Pak vystřelil ještě dvakrát a uvázal první dítě záchranářským uzlem pod pažemi. Jiné se vydalo někam do temnoty a musel ho popadnout za krk jako kotě.

Znovu napnul luk a opět vystřelil. Zbývající tři pronásledovatelé konečně pochopili, že ostatní leží na zemi mrtví probodnuti šípy nebo právě umírají, a stáhli se.

Shora se svištěním přilétly další šípy. Grunaldi a Spalle. Usmál se.

Když se vznášel vzhůru poslední chlapec, fňukající a odírající se o skálu, schoval Drakkainen luk a ponořil se do tmy.

*

Tma mi dává pocit bezpečí. Když procházím hájkem, narážím na tři Hady, probodávající kopími trsy trávy a keře. Dívka rozzuřeně popotahuje nosem a zbývající dva mají sevřené čelisti. Najdou.

Najdou toho netvora, co zabil svaté hady, podpálil jim dům a unesl jejich zajatce. Který zabil tolik jejich bratrů. Takže budou hledat. Nevadí, že dům hoří, nevadí, že u věder a rozebírání střechy je potřebný každý pár rukou.

Nevadí, že je úplná tma.

Nepoleví. Budou hledat. Nevadí, že hledají na místech, kde pachatel už dávno nemůže být.

Narážejí do stromů, zakopávají, zachytávají čepelemi o větve.

A míjejí mě z obou stran. Jen proto, že klečím úplně nehrnutě, se skloněnou hlavou a držím ruku na jílci meče. Má silueta

nepřipomíná člověka. Je to jen černá skvrna. A navíc se nehýbe. Ve tmě oko zachytí hlavně pohyb. Trpělivě čekám, až odejdou, a potom ještě chvíli.

Až pak opouštím jejich údolí.

Vychází první měsíc a pro mě je najednou úplně jasno. Zastavím se ve stíněné kotlince na svahu nevelké, strmé hory.

Nejde o tmu. Jde o mžitky před očima, o hlad a únavu. Několik desítek vteřin bojového módu si vybralo daň.

Jsem vyčerpaný.

Nemám moc zásob. Uzlíček s hrstí plátků sušeného masa, dvě tyčinky chalvy a to nové sušené ovoce, podobající se velkým datlím. Tolik, kolik jsem stačil nacpat do kapes.

Nemám měch.

Nedávno jsem se napil z potoka, ale nedostatek vybavení může znamenat problém. Měl jsem si vzít aspoň plastovou lahvičku od slivovice. Ještě jsem tam měl skoro polovinu rakije. Mohla by být dobrá i na vymývání ran a pak by se z ní stala dokonalá polní láhev.

Co se dá dělat.

Mám, co mám, a co nemám, nebudu potřebovat.

Cítil jsem, že musím spěchat. Je to instinkt. Vím, že jsem u cíle.

Nasazuju si kapuci kabátu a pevně se obejmu rukama a pak si najdu místo chráněné před větrem.

Je dvacet minut po druhé hodině, středa dvacátého čtvrtého října podle smluveného místního kalendáře. Teplota vzduchu šest stupňů, rychlost větru třicet kilometrů za hodinu. Dobrou noc, Midgaarde.

* * *

Budíček při prvním rozbřesku. Čepelí nože sbírám rosu z trávy. Cappuccino jako z Pobřeží plachet. Žvýkám kousek masa, půl tyčinky chalvy a datli.

A pak opouštím kotlinku a vyrážím k vrcholu.

Nahoře jsem těsně před úsvitem.

Čas na ranní toaletu, prohlídku okolí v prvních slunečních paprscích a naplánování kroků na nejbližších šestnáct hodin. Kroků racionálních a smysluplných.

Vychází slunce. Úžasná chvíle, kdy se první oranžový paprsek prodere mezi štíty a vykresluje přede mnou panorama horského řetězce.

Je to absolutní šílenství.

Byl jsem vycvičen tak, abych nezešílel, když se dívám na děti změněné ve válečné stroje, vypadající jako pekelní skřeti. Abych se donekonečna netýral, když uslyším, jak pec mluví lidským hlasem nebo že si fyzikální zákony daly přestávku.

Ale všechno je jen otázka měřítka.

Dívám se na hory, obklopující dlouhé a široké údolí, a cítím prázdno. Něco jako monoskop nebo dialogové okno „panic screen“. *Mysl provedla neplatnou operaci a bude ukončena. Pokud potíže přetrvají, obraťte se na výrobce této mysli.*

Vidím horu, která je úzká a v jemných liniích se zvedá až k místu, kde je useknutá čistě jako nožem, a nahoře stojí dokonalá lesklá koule velikosti kancelářské budovy. I s podstavcem to má šedesát metrů. Koule leží ve vodě. Ve vodě, která jí pomalu otáčí a omývá její povrch a pak ve vodopádech odtéká do pěti různých stran.

Vidím štít, který má tvar kužele. Dokonalého štíhlého kužele, probodávajícího v polovině výšky další kouli, globus velikosti fotbalového stadionu.

Ne všechny jsou geometrické, ale skoro každý vrchol je socha. S přesnými, titánskými tvary, beze stopy opracování.

A v údolí je možné zahlédnout ještě šílenější výtvory, i když o dost menší, připomínající přízračná fontány, budovy a vodní nádrže, mezi nimiž se válí mlha.

Mám otevřená ústa, vyvalené oči a mlčím.

Mlčím vně i uvnitř.

Jen si rychle zkouším vzpomenout, jak se dá zastavit halucinace.

Nejde to.

Takže jsem otrávený.

Něco visí ve vzduchu.

Ale má ruka vypadá jako ruka.

Hejno ptáků letících nízko nad zemí se ale před mými zraky nemění v cejny ani v palačinky. Stébla trávy vypadají přesně podle „Atlasu k určování zeleně Severního kontinentu“.

Když něco nemá právo existovat, ale přesto to existuje, přijmu to a nezdržuju se otázkami „jak“ a „proč“. Tak mě vycvičili.

Scházím do údolí.

Dlouhou zaoblenou hranou, táhnoucí se pod nakloněným vrcholem, vyčnívajícím vpřed.

Hora, ze které scházím do údolí, nemá měkké proudnicové tvary. Jdu po hladké vyleštěné žule jako po nějaké obrovské rouře. Sklon má poměrně mírný, ale je dost kluzká. Po obou stranách mám propast. Vlevo okrouhlé hluboké údolíčko, obklopené mojí horou, na druhé straně s výhledem na další údolí s potokem. Dvě stě metrů dolů na každé straně. Nepříjemné.

Svah, po kterém kráčím, se táhne mírným klesajícím obloukem zhruba půl kilometru.

Je kluzký.

Hodily by se mi háky a cepín.

Po nějaké době se mlha dole trochu rozpouští a já vidím, jak se její cáry plazí údolím jako říčky, klesají mezi vrcholy a spojují se do jednoho proudu, ale kromě těch míst se viditelnost začíná zlepšovat. Vychází slunce.

Dívám se, kam jdu, a najednou se překvapeně zastavím.

Protože dobře vidím, že mířím k… chodidlu.

Štíhlému ženskému chodidlu, stojícímu na zemi a ukončujícímu nohu nataženou vpřed. K chodidlu dlouhému zhruba sto padesát metrů.

Jdu po ruce.

Blížím se k lokti. K lokti opřenému o koleno.

Kamenný most spojující dva nižší vrcholy, to jsou předloktí, ležící vedle sebe. Scházím po těle obrovské ženy, která sedí s nohama nataženýma před sebe, s hlavou svěšenou dolů a rukama opřenýma lokty o kolena.

Pokračuju dál tak opatrně, jak to jen na zakřiveném povrchu ruky jde, a dívám se dolů.

Vidím gigantická oblá ňadra ozdobená bradavkami velikosti několikametrových podsaditých rohových bašt. Skloněný obličej odsud není příliš dobře viditelný. Dívka má sklopenou hlavu opřenou o ruce a dívá se dolů.

Nejhorší okamžik sestupu je přejít po dlani. Je strmá, musím opatrně sklouznout z kloubů na články prstů. Naštěstí jsou prsteník a malíček kousek dál od sebe a skoro vytvářejí schody. Osmimetrové schody, ale aspoň něco.

Cítím se jako Gulliver, i když s ženou těchhle rozměrů by si ani Gulliver neporadil. Na její dlani by se dal hrát basketbalový zápas a vešli by se tam i diváci.

Ještě štěstí, že si sedla a natáhla si nohy tak daleko. Díky tomu je sestup po holeni náročný, ale proveditelný.

Cestu završuje sestup z prstů u nohy. Ukazuje se, že nehet na malíčku není nijak zvlášť níž než ostatní a z jeho povrchu, kam by se dala zaparkovat dvě auta, je to k zemi dobré tři patra.

Scházím žlebem mezi prsty. A stojím v přízračném údolí, obklopený podivnými sochami. U nohou dívky, která si sedla a opřela si hlavu o propletené prsty.

Ještě štěstí, že si sedla. Teď měří od temene hlavy čtyři sta metrů. Až vstane, bude mít zhruba kilometr.

Cítím atmosféru šílenství, pronikající celým údolím, a mám dojem, že to bude těžký den.

Pro všechny případy aktivuju čítač.

*

Rozhodl se, že si neodpustí procházku údolíčkem, tvořeným dívčinýma nohama a shora chráněným hlavou a propletenými prsty.

„Jsem unavený, má drahá," řekl Drakkainen. „Strašně se mi líbí dlouhé nohy, ale po té tvé jsem scházel půl druhé hodiny. To je asi trochu moc."

Pod obrovským obličejem, nacházejícím se ve výšce dvou set metrů, objevil kruhové jezírko, do něhož shora kapala voda. Vytékala přesně z očních koutků.

„To je snad nadsázka, ne?" zvolal Drakkainen. „Jak dlouho musíš brečet, abys měla u nosu pětimetrové stalaktity?! Milion let? Ty jsi ale hysterka. Seber se, holka. Otři si stalaktity a usměj se."

Obešel jezero a zahleděl se podél nohou.

„Věděl jsem to. Podivuhodný realismus. Ty máš ale velkou jeskyňku!" vykřikl; chtěl vyvolat ozvěnu. „Teď už musím jít, ale cestou zpátky tě prozkoumám. Vždycky jsem miloval jeskyně."

* * *

Údolí bylo ploché. Rostla tam tráva a stromy, protínaly ho potůčky, rozlévající se do kruhových rybníčků. To bylo to jediné, co vypadalo normálně.

Nenormální byly třeba dlouhé pásy mlhy, válející se v údolí.

Chladné mlhy plné svíjejících se tvorů s neurčitými tvary, postřehnutelných v infra.

Za kopcem porostlým lesem se rýsovaly nějaké stavby. Ale ne obyčejné dřevěné chalupy z trámů, na které si zvykl. Nějaké vyboulené budovy, ani gigantické dýně, ani bunkry, ani baňaté džbány.

Někde už něco takového viděl. Měl ten neodbytný pocit už delší dobu. Něco známého, ale mimo dosah paměti. Zvláštní pískovcové stavby a čtvercová věž ozdobená štíhlou černou šibenicí v pozadí.

Něco jako déjà vu. Část podivné předtuchy, která ho pronásledovala už několik dní. Těsně za nejbližším mozkovým závitem. Skoro v dosahu ruky.

Ty zářivě růžové psychedelické fontány, vypadající jako vyrobené z vypreparovaných, rozseknutých orgánů a částí trnitých humřích krunýřů.

Ta zvířata, pobíhající sem a tam.

Černá ještěrka se třemi hlavami, vylézající z rybníka.

Na Midgaardu nežijí tříhlavé ještěrky.

Ani černí ropuchovití tvorové pokrytí vředy lesklými jako korálky, kteří si na roštu opékají lidskou nohu.

Nežije tu ani šestinohá krysa v brýlích nosící krunýř jako želva, obzvlášť když je krunýř vpadlý jako ocelová mísa a ozdobený rukou, probodnutou nožem.

Trochu to připomínalo zfetovaný zábavní park.

Díval se na obrovské, růžově zelené květy, na dotek slizké a připomínající živé tělo. Pozoroval masité bílé koule jako obrovské plody, v nichž se pomalu pohybovaly lidské siluety prosvítající skrz stěny.

Šel.

Potřeboval najít kohokoli, od koho by se mohl něco dozvědět.

Vyšel na pahorek, ozdobený prapodivnou sochou z propletených růžových tvarů, jež se nedaly popsat. Otvorem v jedné části celou dobu dokola prolétávalo hejno černých, zešílivších ptáčků. Dokola a dokola, až mu z toho začínalo být špatně.

Na vrcholku kopce spatřil další baňatou kopuli připomínající vysoký bílý plod. Byla velká jako stan a uvnitř mechanicky, i když s nadšením, kopulovala dvojice Hadích lidí, válející se v růžové dužině plodu, rozmačkané na kaši.

Tupě nahlédl skrz slupku plodu roztrženou na straně a podobající se bílému pergamenu a spatřil mužova záda zalitá potem a pokrytá červeno-černými klikyháky tetování, a také stejně tetovaná lýtka a nohy ženy objímající mužův zadek.

Mlčky se díval, jak plod najednou vypouští kroutící se výhonek s trny a květem bílého lotosu velkým jako tác, doširoka rozkládá okvětní plátky a vzápětí z něj pučí obrovská opalizující koule, která ve větru odlétá pryč.

„Co jsem to jenom snědl, *do pičky materi*," bručel Drakkainen.

U paty hory se hemžily stovky nahých těl Hadích lidí. Prostě se hemžily. Beze smyslu. Dokonce to ani nebyly nějaké konkrétní orgie. Plazili se po sobě jako brouci, bezmyšlenkovitě se cákali v rybníce kolem otáčející se fontány tělové barvy.

Nevšímali si ho. Procházel mezi nimi, přikrčený a rozhánějící podivné ptáky a ještěrky, které se mu motaly pod nohama, a držel ruku na jilci meče, vyčnívajícího nad jeho ramenem.

Skutečně si ho nevšímali. Plazili se hned sem, hned tam, jako by byli zfetovaní nebo zhypnotizovaní. Dokonce ani nezareagovali, když roztrhl jednu ze skupinek a několik z nich shodil na zem. Někdo vstal a lezl dál, další zůstali nepřítomně ležet, dokud si na ně někdo stejně ospale a bez zájmu zase nelehl.

„Už vím!" křikl Drakkainen na Hada, procházejícího kolem. „Tohle je Zahrada pozemských slastí!

Tohle," ukázal na fontánu tělové barvy, „je Fontána života nebo radosti, už si přesně nepamatuju. Chápeš?" Další člověk procházející kolem na něj pohlédl skelným zrakem a vrátil se ke žvýkání červených plodů.

„Tohle sis nemohl vymyslet, ksichte!" vykřikl Drakkainen. „Nemohl jsi vidět Boschovy obrazy, takže to znamená, že mám opravdu halucinace!"

Pokračoval dál, ale pak se zastavil u další skupinky.

„Aaken," řekl. Znehybněli a podívali se na něj. „Hieronymus van Aaken. Bosch."

„Aaken," odpověděl mu sbor dutých hlasů.

„Dobře se s vámi kecá. Tak co třeba Pier van Dyken?"

Nastalo náhlé ticho.

„Trn,“ odpověděl nejistý hlas. A chvíli na to druhý, jakoby s obavami: „Trn!“

A vzápětí celý skandovaný chór.

„Trn! Trn! Trn!“

Křičeli a ukazovali někam prstem. Vzhůru do svahu.

„Už jsem tě viděl!“ zavolal Drakkainen na mnicha v hábitu, s tonzurou a s krysím obličejem ozdobeným skřipcem, který držel knihu v safiánové vazbě. „Viděl jsem tě v muzeu!“

* * *

„Tak si to shrňme,“ řekl si Drakkainen. „Bosch. Přídomek Aaken. Chladná mlha. Brýle na Hadově obličeji. Varianty zbroje a pancířů charakteristické pro patnácté století. Ve světě, kde je vrcholem techniky polouzavřená přilba s nosním chráničem. Pak ‚Zahrada pozemských slastí‘, takže tady, za tímhle kopcem, bude…“

Vystoupal nahoru.

„Ach, milosrdný Ježíši. ‚Hudební peklo‘!“

Nad rovinou bylo podstatně tepleji. Sbíraly se nad ní temné mraky a v dálce, uprostřed rozpadlých barabizen, planuly požáry, osvětlující šibenice.

Něco zazvonilo.

Drakkainen odtrhl pohled od drásaných, bodaných a ponižovaných nahých Hadů a obtloustlých démonů s žabími pysky, kteří je mučili. Díval se na lidi vplétané do obrovské harfy, na velikánské baňaté dudy, vypadající jako krvavé vnitřnosti vyrvané z těla obra, prošpikované obřími flétnami.

Pod nohama mu procházela přilba. Baňatá, se zavřeným hledím, na dvou křivých trpasličích nohách. Na vrcholku přilby se komíhala useknutá lidská noha probodnutá šípem.

„Tebe už jsem taky někde viděl.“

Mučení vypadali stejně lhostejně a zasněně jako ti, co se účastnili orgií. Taky se hlavně plazili po sobě a leželi na zemi.

Jen příšery, vynořující se z chladné mlhy, míšenci krys a žab a skřeti, v sobě měly trochu života.

„Promiňte, viděl tady někdo z vás Piera van Dykena?“

„Trn! Trn! Trn!“

Drakkainen si promnul obličej a pokračoval dál, prodíraje se davem. Ale jen kousek.

Jen k velkému vozu zapraženému za kraby a doprovázenému dalšími pancéřovanými dětmi.

Drakkainen okamžitě ztuhl a popadl jílec meče.

Krabi ho obklopili, vydávajíce ze sebe ono zoufalé pískání, z kterého zvonilo v uších.

Přidřepl v nízkém bojovém postavení, ale obklíčili ho jako žáby v pancířích. V úzkých průhledech protínajících široké ocelové mordy byla jen tma. Chvíli kroužil s jednou rukou na jílci a druhou nataženou před sebe, až všichni krabi vytáhli ruce zpod paží a zařinčeli čepelemi. Kolem Poutníka stál prstenec zahnutých ostří jako trnová koruna.

Narovnal se.

„Nemůžu," zašeptal. „Nemůžu. Vím, co jste zač. Já nedokážu dítě ani udeřit. Odpusť, veliteli. Odpusťte mi všichni. Nemůžu."

Krabi najednou s ocelovým zařinčením schovali čepele.

„Trn! Trn! Trn!"

„Dobrá," odvětil Drakkainen s obtížemi. „Trn."

Vůz měl boky ze zčernalého dřeva zesíleného železnými pásy pobitými hřeby. Hroty byly i na kolech. Postranice se otevřela a dopadla mu pod nohy. Uvnitř byly železné schody.

„Dobrá," zopakoval Drakkainen. „Pojedu."

Z výšky měl dobrý rozhled na změť těl, na mučení, planoucí ohně a kanálové stoky, i na tetované nešťastníky, kteří se uprostřed toho všeho motali. Krabi zabrali a začali táhnout skřípající vůz skrz peklo naplněné hlukem, pištivými kakofonickými tóny píšťal a dud.

„V hudebním pekle by taky měly být akordeony," zabručel Drakkainen.

Vůz projížděl šílenstvím, Hadi se chytali loukotí a obručí, pokoušeli se dostat nahoru a nabodávali se na hroty, aby zase dopadli na zem a kola po nich přejela.

Trn se zjevil za zákrutem údolí. Obklopený horami, pod zamračenou oblohou. Vypadal trochu jako obrovské vířící hejno ptáků nebo tornádo. Jako obrovské vřeteno, vzpínající se k nebi.

„Pro smilování boží, co je to?" zašeptal Drakkainen.

„Trn! Trn! Trn!"

Když sesedl z vozu, bylo zblízka patrné, že je Trn skutečně tvořen pohybem. Gigantický železný fraktál. Otáčející se kruhy, kosy, kyvadla, ozubená kola a výstředníky. Všechno to vířilo kolem sebe navzájem s hučením, připomínajícím obrovské

turbíny. Chvílemi to vypadalo jako astroláb, chvílemi zase jako vřeteno a občas jako jakýsi hodinový stroj.

„Trn! Trn! Trn!“

„Zbláznili jste se? Nevlezu do toho, vždyť by mě to rozsekalo,“ vykřikl Drakkainen.

V tu chvíli se něco změnilo.

Obruče začaly zpomalovat, kosy a kyvadla se odklonily a celek začal měnit tvar jako obrovská skládačka z kovaného železa a částí mostních konstrukcí. Obrovské tvary se se svištěním vzduchu a ohlušujícím skřípěním obracely, aby se zastavily jeden za druhým, zaklaply do sebe rovnými plochami posetými nýty a vytvořily most. Byl nehybný, ale každou chvíli se jeho povrch mohl rozdělit, rozpadnout a změnit se v změť vířících komponentů.

A po tom mostě kráčel vysoký muž s tmavými vlasy sčesanými dozadu, na sobě měl oblek a černou košili s pláštěm přehozeným přes ramena.

„Kdo jsi!“ vykřikl jazykem Pobřeží. „Odkud znáš slovo ‚Aaken‘? Co děláš v Hadí zemi?!“

„Doktor van Dyken, předpokládám,“ odvětil Drakkainen anglicky a schoval meč do pochvy.

Muž zkameněl.

„Uzpůsobení,“ řekl. „Uzpůsobili vám oči! I nos! A dokonce i uši!“

Otočil se.

„Pojďte dál.“

Za Drakkainenovými zády se ozvalo zařinčení několika desítek čepelí.

První krok je rozhodující.

Van Dyken kráčel vpřed a plášť se mu vlnil. Most se těsně za Drakkainenem rozpadal, rychle se rozděloval na závaží, ozubená kola a ostří vířící jako vrtule. Tam, kam šli, byly vidět železné stěny a chodby, ale za zády už bylo všechno v pohybu, otáčející se součástky vířily, svištěly a skřípaly.

Místnost byla kruhová a ocelová, jako všechno ostatní. Vyvolávala myšlenky na viktoriánský parník nebo lokomotivu. Kovaný železný nábytek, kroucené tvary a ozdoby a mezi tím vším vystupující nýty, podlaha viditelně složená z trojúhelníkových segmentů připomínajících ocelové zuby.

Všechno se to mohlo kdykoli rozpadnout v chaos a pohyb hýbajícího se železa.

„Pane van Dykene," začal Drakkainen. „Jsem záchranný oddíl. Přiletěl jsem vás evakuovat."

„Evakuace…" řekl van Dyken. „Po čtyřech letech, čtyřech měsících a dvaadvaceti dnech. Evakuace."

„Kde jsou ostatní?"

„Po událostech ve stanici jsme zbyli čtyři. Každý šel svou cestou."

„Proč?"

„Bylo příliš nebezpečno. Každý pokračoval v misi na vlastní pěst. Posaďte se, pane…"

„Drakkainen."

„Drakkainene. Skandinávec?"

„Tak trochu. Jsem ze střední Evropy: Finsko, Polsko, Chorvatsko."

„Střední Evropa… Vlastně východní, je to tak? Neposlušné ruské provincie. Zpátečnické, prokapitalistické, xenofobní, šovinistické, nedisciplinované. Takoví vesničtí mudrlanti ze země medvědů. Naštěstí je tohle druhý konec vesmíru, pane Drakinene. Nemusím si s tím dělat hlavu."

„Co se stalo ve stanici?"

„To, co se stává vždycky, když primitivní lidé stanou tváří v tvář pokroku. Objevy, které umožní cokoli, ale oni se schovají za ten svůj konzervativní strach. Budoucnost patří odvážným. Těm, kteří se nebojí měnit svět. Změny jsou solí života. Můj domov je samá změna. Je symbolem změn. Všiml jste si?"

Drakkainen vstal.

„Budete mi to vyprávět cestou. Jdeme."

„Dejte si koňak. Mám tady všechno, i koňak. Ach, promiňte, určitě byste raději vodku. Podívejte."

Van Dyken otevřel skříňku a vytáhl dvě křišťálové skleničky.

„Tenhle svět skrývá neskutečné možnosti. Paradoxní je, že ti, kdo zde žijí, jsou příliš zaostalí, než aby toho využili. Ale kdysi to uměli – viděl jste, co udělali s horami? Impozantní! *Magnifique!* Prosím, podívejte se: zvedám skleničku – vidíte, jak se orosila? Jak se plní? To dělám já, vážený pane. *Á propos,* viděl jste mé ‚cvrčky'? Vidíte, jak ztěžkla? Je plná. Stvořil jsem vodku. Ledovou. Prosím, bez obav. Jak se to u vás říká? Na zdarovie?"

Drakkainen pohlédl do skleničky.

„Tak odtud ten Bosch? Stvořil jste ho? Proč?“

„Nechápete? Tvořím, protože chci. Protože mi tenhle svět dává takovou moc. A Zahrada je úžasná alegorie moci, jakou měl podle Boschova názoru Bůh nad lidmi. Peklo a nebe. Zahrada slastí a zahrada utrpení. Mám svůj lid. Lid, který přetvářím v něco nového. Způsobuji, že přichází historické změny. Ze středověkého tryglodyta s mečem v Nového člověka! V tomhle údolí jste viděl výchovný proces. Odměna a trest. Ti, kteří okusili trest, sní o odměně. Ti, kteří poznali odměnu, už vědí, o co bojují, a mají motivaci.“

„Ale proč?“

„Protože tohle je vládnutí, pane Drakinove. Já jsem vládce. Jsem bůh. Co myslíte, nechám se teď odvést na tu těsnou, špinavou, přelidněnou planetu, aby mi tam bůhvíkdo přikazoval, co mám dělat? A oháněl se nějakou zplesnivělou buržoazní demokracií? Zpráchnivělým chápáním dobra a zla?“

Sepjal dlaně na ocelovém stole pokrytém vzory a naklonil se k Drakkainenovi.

„Řekněte mi, kde jsem udělal chybu. Musel jste dorazit do Zmijího Hrdla. Proč vás tam mí lidé nenašli?“

„Našli.“

„Tak jak to, že žijete?“

„Nechal byste mě zabít, van Dykene? Rodáka? Pozemšťana? Evropana? Toho, kdo vás přiletěl zachránit?“

„Zachránit? Před čím?“

„Necháváte unášet děti? Proměňujete je v nestvůry?“

„Jak je to sem daleko? Kolik let sem putuje světlo, Drakansene? Sto tisíc? A vy s sebou přes celý vesmír vlečete ty svoje idiotické, nic neznamenající normy? Absolutní pravdy, kterým kromě vás nikdo nevěří? Tady, ve vaší hlavě, je jak dobro, tak zlo. Proč jste pobouřený? Protože dělám bojovníky z lidí, kteří jsou o pár let mladší? Jen o pár! Jsou ve věku, kdy se k tomu hodí nejlíp. Nemají mozky zaplevelené skrupulemi a neznají strach z boje. Nebojí se smrti, protože jí nerozumějí.“

Drakkainen vstal a pozvedl skleničku.

„Víte co? Jste zatčen. Doktore Piere van Dykene, zatýkám vás za porušení konvence o nezasahování do vývoje xenocivilizací a také za vraždy a válečné zločiny.“

„Jste tak směšný… Tak strašně groteskní. Obávám se, Dorotko, že už nejsi v Kansasu.“

Drakkainen se předklonil a pomalu vylil vodku na stůl těsně před van Dykena.

„V Kansasu bys dostal maximálně doživotí, Čaroději ze země Oz. Problém je, že sem neposlali Dorotku. Měl jsem tě evakuovat. A priorita zní: uklidit nepořádek. Ty jsi definice nepořádku, van Dykene."

Van Dyken vstal.

„Rád jsem si s tebou popovídal, opravdu. S radostí jsem naslouchal řeči rodné planety a ucítil zase zápach buržoazní hypokrize. Dokonalý lék na nostalgii. Bohužel, tato rozmluva začíná být nepříjemná, takže se rozloučíme. Sbohem, pane Drakove. *La conversation est finis.*"

* * *

Všechno se událo najednou. Část pokoje, kde seděl van Dyken, se najednou otočila kolem své osy a zmizela za stěnou. Zároveň se podlaha rozdělila na trojúhelníkové části a pokoj se rozpadl na kousky, které se zase staly obrovskými kosami, obručemi a závažími.

Jenže Drakkainen už byl v tu chvíli v bojovém módu. Elementy tvořící tvrz Trn byly příliš velké. Jejich rozměry se blížily rozměrům součástek letadlové lodi a nemohly z klidového stavu okamžitě prudce zrychlit. Dokonce i když nevěděl, co je pohání, pořád byly hmotou. Ocelí, železem nebo nějakou slitinou.

Rozhýbaly se rychle, ale Drakkainen se pohyboval ještě rychleji. Když se podlaha rozpadla, přestoupil na jeden z otáčejících se kusů a vplul společně s ním do chaosu obracejícího se železa. Než se součástka, na níž stál, otočila vzhůru nohama, přeskočil na ojnici pohybující se kolem, pak na špičku závaží, zůstal na něm stát a přidržoval se ramene. Pod sebou měl srpovitou čepel, ale přeskočil na titánské loukotě nějakého kola, pak na zuby obrovské ozubnice velké jako pevnostní hradby, ze kterých seskočil dřív, než se spojily s jiným kolem, přeběhl po monstrózním pístu, přeskočil na kosu velkou jako křídlo tryskového letadla, popojel kousek na jiné čepeli. Pokračoval dál, vedený instinktem a citem pro rovnováhu, čím dál níž a níž. Věděl, že stačí jediná chyba, aby ho to okamžitě rozmačkalo a roztrhalo na kousky jako kachnu v turbíně. Byla to skládačka. Čistě mechanická hračka. A v tom byl dobrý.

A taky podstatně rychlejší než celý mechanismus.

Čítač mu vypočítával pohyby jednotlivých částí, ale bylo vidět, jak se rozjíždějí. Nejhorší byly obruče. Nějakým nemožným způsobem se dokázaly otáčet v několika rovinách zároveň, jako by měly dvě osy, a to všechno se plynule rozjíždělo a otáčelo se čím dál rychleji – jenže pro bojový mód to byl i tak ospalý, pomalý pohyb. A všechno, co se nakloní na jednu stranu, se musí vrátit zpátky, co se zvedne, musí zase klesnout, a co se uzavře, musí se v podmínkách neustálého pohybu zase rozevřít. Byla to skládačka a skládačky mají pravidla, dokonce i když tvoří zdánlivě nemožné obrazce.

Proto ji vyřešil.

* * *

Když seskočil z obrovské vačky plné prohlubní na zem a nechal ji odplynout, okamžitě vystřelil do strany jako králík. Musel se ukrýt a odhadnout správný okamžik nebo způsob. Uskočit, nebo se zastavit?

Mohl něco vymyslet a za nějakou dobu se vrátit.

Taky mohl využít toho, že si je van Dyken jistý jeho smrtí, a počkat, až se objeví.

Musel uklidit. Bude ale stačit, když van Dykena zabije? Jak zastaví Hudební peklo? Rozežene Zahradu pozemských slastí?

Rozhodně ale musí začít tím, že zastaví samozvaného boha. Zastaví jeho mechanismus.

Musel si odpočinout a srovnat si myšlenky.

Prošel Peklem a sundal si oblečení a vybavení. Držel všechno v rukou a kráčel nahý vpřed jako otupělý, obklopený dalšími naháči, kteří pletli nohama stejně líně jako on. Nechal si jen přilbu a boty.

Minul šibenici a pak i velkou harfu, z níž právě sundávali napůl živého Hada, téměř k smrti pořezaného strunami. Žil, tiše kňučel a bylo vidět, jak se mu hluboké šrámy samy hojí. Obtloustlý tvor porostlý bradavicemi najednou popadl Vuka za ruku, zatímco druhý, schovaný za zčernalým hledím přilby a s ještěřím ocasem kývajícím se mezi nohama, ho chytil z druhé strany a oba Poutníka překvapivě silně vlekli k harfě.

„Ne, děkuju, možná jindy," řekl vlídně a odhodil tlumok na zem společně s mečem, pouzdrem na luk a ostatními věcmi. A pak ropušímu muži zlomil obě ruce a ještěrovi pořádným kopem s

otočkou zdeformoval přilbu. Popadl tvora za krk a za nohu a mrskl jím k harfě. Ozvalo se zpěvné zadrnčení všech strun a pak děsivé prasečí zakvičení, jak mu struny vrůstaly do těla.

Drakkainen zvedl své věci ze země a zase vykročil klikatou chůzí, podobně jako ostatní zombie.

V Zahradě slastí to bylo jednodušší. Bylo tu víc bezcílně kráčejících lidí a nikdo se neobtěžoval s pozvánkou k mučení.

Při pohledu na „cvrčky“ procházející kolem jednoduše upustil tlumok na zem a schoval se do změti těl, plazících se po sobě. Utopil se v nich, ve spleti rukou a nohou mokrých potem, uprostřed rtů a prstů.

A pak vstal a zase se vymotal. Několik rukou se zvedlo za ním, chytalo ho za lýtka a objímalo mu stehna.

Drakkainen se sklonil a krátce, drtivě udeřil přímo doprostřed obličeje obzvlášť dotěrného Hada.

„Jak jsem říkal: bez osahávání. A madam… Ne, že byste se mi nelíbila, ale tentokrát skutečně nemám moc času.“

Pokračoval dál. Za kopcem se zastavil a zadíval se na sedící dívku, tyčící se na pozadí oblohy.

„Ani nevíš, jak jsem rád, že tě vidím, maličká,“ řekl a natáhl si kalhoty.

Vydal se dál, k horám.

„Tady někde se budu muset zastavit,“ zabručel.

Chvíli na to ale před ním vykvetl další obrovský baňatý plod. Bílý a průsvitný, se skrčenou postavou uvnitř.

Plod pukl a objevil se van Dyken, dramatickým gestem odhazující pelerínu.

„Dobrá,“ řekl Drakkainen. „Ty a já. Na pěsti.“

Van Dyken zatleskal. Pomalu a výsměšně.

„Udělal jste na mě dojem. Jste jako vřed na zadku, *mynheer* Drakove. Nevím, jak jste to dokázal, ale bylo to efektní. A taky jste sarkastický. Ta ironie tváří v tvář smrti, jak normanské… Máte pocit, že je tohle snad nějaká píseň o prstenu Nibelungů? Víte co, uděláme to jinak: dnes had zabije Sigurda.“

Nečekaně se rozmáchl a vzduchem zasvištělo dlouhé jasanové kopí.

Nesměl aktivovat bojový mód.

Kopí zpomalilo přesně v okamžiku, kdy se trojhranný hrot zabodl do Drakkainenovy hrudi; plulo prostorem tak pomalým,

ospalým pohybem, až nakonec propíchlo košili, vylezlo druhou stranou a zůstalo mu trčet ze zad.

Popadl ratiště a pokoušel se ho vytrhnout z těla, ale nešlo to. Když ucítil, jak vězí uvnitř, jak se ocelovým zubem pohybuje při každém úderu srdce v jeho tkáních, zapotácel se.

Plíce se nejspíš naplnily krví. Cítil její měděnou vůni a ocelovou, slanou chuť.

Rozkašlal se a vyprskl krev na ratiště i na své ruce, které je objímaly. Klesl na kolena. Vstal.

„Odinovo kopí, řekněme," pronesl van Dyken. „Jasanové. Vládce krkavců a oběšenců, přítele lidí. Něco jako ty. Ale opozdil ses. Ragnarok už proběhl. Soumrak bohů nastal minulý týden. Teď nastává úsvit nové éry."

Chrčící Drakkainen vysíleně udělal krok k van Dykenovi, ale ten ho jemně odstrčil.

„Víš co? Nelíbí se mi, že ti zbývají jen dvě nebo tři minuty agónie. Část z nich možná v bezvědomí. Trochu to protáhneme. Ber to jako dárek."

Van Dyken vzal Drakkainenův obličej do obou dlaní a zvedl mu hlavu, pak sešpulil ústa a tichounce zapískal. Poutník ho popadl za zápěstí a vycenil zarudlé zuby jako umírající vlk.

A pak se zase rozkašlal, začal plivat krev a pustil van Dykenova zápěstí. Nechal na nich rudé šmouhy.

„To je všechno," řekl van Dyken. „Teď jdi domů. Jdi, dokud budeš moci. Hned tak neumřeš. Ještě chvíli. Ať se pobavím."

*

Umírám.

Ale přesto jdu.

Cítím ho. Cítím v sobě ten proklatý ocelový hrot, jak se roztahuje mezi žebry, propichuje osrdečník a trhá plíce, jak prochází esovitou prasklinou v lopatce.

Nevím, proč ještě pořád žiju. A proč jdu.

Začíná to od nohou. Jsou necitlivé. Ne chladné, ale jako by přestaly existovat. Jako bych mizel i já sám, centimetr po centimetru. Mizí mi nohy, mizí prsty objímající ratiště. Budu takhle mizet celý, rozplývat se v temnotě, až k očím. Ty zmizí nakonec.

Vlastně se nebojím. Nevím proč. Utápím se v bolesti, ale nebojím se. A pořád jdu.

Padám a zase vstávám.

A jdu.

Ale nebojím se.

Jen je mi to líto. Nebe, rán, bulvárů, dívčích úst, ptačího letu. Těch, které mám rád. Bože, jak je mi to líto. Mami…

Buď, bože. Buď na druhé straně. Jsem tak daleko…

Jsem na druhé straně vesmíru.

Najdeš mě tu?

Jdu.

Proč tak dlouho?

Vidím trávu pod nohama, vidím všechno přeškrtnuté potřísněným ratištěm.

Nohy mám čím dál ztuhlejší, ale přesto pořád jdu. Jak je možné, že moje srdce ještě pořád pracuje? Jak můžou roztrhané plíce zalité krví ještě pořád dýchat vzduch?

Krok za krokem.

Jdu.

A vidím, že nejspíš začínám přicházet o zrak a moje ruce vypadají divně. Kůže mění barvu na šedě stříbrnou, což není nic zvláštního, ale mám pocit, že prsty svírající ratiště jsou čím dál delší.

Jdu.

Zvedám ruku k očím a vidím, že jsou opravdu delší. A že prostředník se v polovině rozdělil.

Nohy mám jako špalky, vnímám je čím dál slaběji, tuhnou mi. Dělám kroky, ale nemotorně, jako bych kráčel na chůdách.

Ještě pár kroků. Ještě kousek.

Už nesvírám ratiště, protože se mi mění prsty. Kůže už není jen šedě stříbrná, ale potahuje se dlouhými pláty jako jasanová kůra. Prsty a ruce jsou čím dál delší. Konečky prstů už vleču po zemi.

A nohy mi opuchají. Ztuhlé a tlusté jako špalky.

Jako kmeny.

Už nemůžu jít dál, zastavuju se.

Teď upadnu a všechno skončí.

Ale nepadám. Slyším zapraskání a chci se podívat, co se stalo, ale nemůžu pohnout hlavou. Zahledím se koutkem oka a vidím, že okolo kmenu leží roztržené oblečení. Okolo mého kmenu.

S hladkou stříbrnou kůrou jako jasan.

Jsem jasan.

Jasan světa, jako Yggdrasill.

Vidím, jak z kopí, které mi trčí z prsou, raší malé větvičky, jak mé ruce rostou a prodlužují se.

Strom.

Stávám se stromem.

Jako Duval.

Kdo mě pokácí? Budu umět vysílat „KILL ME“ jedinou větvičkou?

Bože, stávám se stromem.

Má záda se najednou narovnávají a tuhnou, podivná křeč vztyčuje vzhůru mé ruce, ruce, které se stávají větvemi.

Na rameno se mi usazuje krkavec. Můj krkavec.

„Nevermore,“ kráká krkavec, sedící mi na rameni. „Už víckrát ne!“

Křičím, chci křičet, ale slyším, že křik už neexistuje. Z mého dřevěného hrdla nezaznívá žádný zvuk.

Jen šumění listí.

Konec první části

Jarosław Grzędowicz

Jarosław Grzędowicz se narodil v roce 1965. První povídku publikoval v roce 1982. V roce 1990 spoluzakládal časopis Fenix, po třech létech se stal jeho šéfredaktorem. Kromě časopisů vyšly jeho povídky v antologiích Alternativní vize, Černá mše, Ať žije Polsko. Hurá! a Tempus Fugit 1. Sbírka povídek Kniha podzimních démonů vyšla v roce 2003, následovaly romány Pán ledové zahrady (2005) a Popel a prach (2006).

Je dvojnásobným držitelem ceny Janusze Zajdla za rok 2005, a to za román Pán ledové zahrady a povídku Vlčí vánice, získal i několik dalších ocenění polského fandomu. Jeho manželkou je spisovatelka fantasy Maja Lidia Kossakowska.

TRIFID

Jarosław Grzędowicz
Pán ledové zahrady

Vydalo Nakladatelství TRITON roku 2007
jako svou 1150. publikaci, v edici TRIFID svazek 243.
V Tritonu vydání 1.
Z polského originálu Pan lodowego ogorodu
přeložil Robert Pilch
Ilustrace na obálce Grzegorz Kmin
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědný redaktor Jiří Popiolek
Sazba Petr Teichmann
Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava

ISBN 978-80-7387-031-7
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 299,– Kč
(členové SFK TRIFID 229,– Kč)